

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BLUEBIRD BASIN ROMANCE

**"EVERY ONCE IN A WHILE, A
BOOK REMINDS ME WHY I
LOVE ROMANCE SO MUCH...
I COULDN'T PUT IT DOWN!"**

**—SARAH MACLEAN,
AUTHOR OF BOMBSHELL**

LIPS LIKE SUGAR

JESS K HARDY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A BLUEBIRD BASIN ROMANCE

"EVERY ONCE IN A WHILE, A
BOOK REMINDS ME WHY I
LOVE ROMANCE SO MUCH...
I COULDN'T PUT IT DOWN!"
-SARAH MACLEAN,
AUTHOR OF BOMBSHELL

LIPS LIKE SUGAR

JESS K HARDY

ŞEKER GIBİ DUDAKLAR

BİR MAVİ KUŞ HAVZASI ROMANTİZMİ

JESS K HARDY

PINKITY YAYINCILIK

Telif hakkı© 2024 by Jess K Hardy

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya elektronik ya da me- kanik yollarla çoğaltılamaz.

Kapak resmi: Aljane Compendio

Düzenleyen VB Edits

Pinkity Publishing LLC tarafından yayınlandı

JESS K HARDY İÇİN ÖVGÜ

ŞEKER GIBI DUDAKLAR

"Arada bir bir kitap bana romantizmi neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlatıyor ve Şeker Gibi Dudaklar işte bu. Elimden bırakamadım!"
-SARAH MACLEAN, *Hell's Belles* serisinin yazarı

"Umut dolu: ikinci şanslar yeni başlangıçlar için umut ve bundan da öte, hayatın en zor anlarından geçerken bile kahkaha, kelebekler ve tutku için umut."
-KATE CLAYBORN, *Kaybolmanın Öteki Yüzü* kitabının yazarı

"Muhteşem, düşünceli, yumuşak ve seksi bir kitap - Jess Hardy hakkında sevdiğim her şey!!!"
-SARAH T. DUBB, *Birding with Benefits* kitabının yazarı

"Cole ve Mira'nın aşk hikâyesi kalbimi o kadar şişirdi ki neredeyse bir kaburgam kırılacaktı. Bir romanın zaferi."
-ANITA KELLY, *Love & Other Disasters* kitabının yazarı

"Sadece Hardy, Tiger Balm'ı seksi kılabilir ve bana menopoz hakkında daha fazla şey öğretebilirdi, hepsi de birbirlerini doğru zamanda bulan iki insan hakkında güzel bir romantizm içinde."
- ALICIA THOMPSON, *Seri Katiller Zamanında Aşk* kitabının USA Today çoksatan yazarı

"Tatlı, seksi bir aşk romanı. Mira ateşli ama ilişkilendirilebilir, Cole ise ihtiyacım olduğunu bilmediğim tarçınlı rulo dede. Jess K. Hardy bize özlemini duyduğumuz yetişkin X kuşağı romantizmini sunuyor. Bu unutulmuş nesil aynı zamanda en ateşli nesil olabilir."
- REGINA BLACK, *Skandal Sanatı* kitabının yazarı

"Gerçek kalp ve ruhla dolu bir aşk romanı. Cole ve Mira'nın mutlu sonu için daha fazla çabalayamazdım!"
- KAREN BOOTH, *Gray Hair Don't Care* kitabının yazarı

"...GenX'e bir aşk şarkısı - yaşılanıyor, değişiyor, aşık oluyor ve 50 yaşında hâlâ çok seksi."
-L.B. DUNBAR, *USA Today Çok Satan Yazarı*

OLDUĞUN GIBİ GEL

"...yaşlı kahramanlar canlandırıcı ve seks sahneleri çok ateşli. Bu bir kazanan."
- HAFTALIK YAYINCILAR

"Rahat ve seksi. Bu bir zaferdi."
-KATE CLAYBORN, *Love Lettering* ve *Georgie, All Along* kitaplarının yazarı

"Büyüleyici ve içten bir romantizm."
-ALICIA THOMPSON, *Seri Katiller Zamanında Aşk* kitabının yazarı

"...sıcak elma şarabı, kar, salyalı kurtarma köpeği, şömineler, sallanan sandalyeli kulübeler ve karışık kasetler romanı."
-MARIA VALE, *Tüm Kurtların Efsanesi* serisinin yazarı

"Buna bayıldım... Çok iyi bir köpekle çok tatlı ve ateşli bir romantizm."
-ANITA KELLY, *Love & Other Disasters* ve *Something Wild & Wonderful* kitaplarının yazarı

OKUYUCULARIMA BİR NOT

Bu kitap, uyuşturucu ve alkol kullanımı, bağımlılık, nüksetme, boşanma ve hafif bilişsel bozukluğu olan bir ebeveynle yaşama ile ilgili tartışmaları ve deneyimleri içermektedir.

*Shane ve Joe için,
ve bizi çok erken terk eden insanlar.*

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

MIRA

Şeffaf denecek kadar solmuş pamuğun içinden aşağıya doğru inen Mira, çekmecesinde kalan tek temiz iç çamaşırını giydi ve kalçalarının üzerinden geçerken parçalanmaması için dikkatlice yukarı çekti. Son temiz sütyenini arkasına asarken

-dikkat bandı olarak ikiye katlanabilen parlak sarı bir felaket- nereden aldığını hatırlamaya çalıştı. Ve daha da önemlisi, neden? Cadılar Bayramı olabilir mi? Ian Gru olmak istediği için Minion kılığına girdiği o yıl?

Boy aynasındaki yansımasına kaşlarını çatarak baktı ama suçlayabileceği tek kişi kendisiydi. Çamaşır yıkamak yerine uyuduğunda başına gelen buydu - günü Mumya'nın külotu ve bir Minion'un memeleriyle geçirmişti.

Dolabından siyah kolsuz bir elbise çıkarıp üzerine geçirdi, kalçalarının üzerinde düzeltti ve ayaklarını bir çift kırmızı kanvas ayakkabının içine soktu. "Ian! Uyandın mı?" diye bağırdı ve saçlarını at kuyruğu yaparak koridorda yürüdü. "Gitmen gerek-"

"Beş dakika," diye homurdandı, bir kaşık Golden Grahams ağzına götürülmek üzere bekletiliyordu. "Okul bütün yıl boyunca aynı saatte başladı, anne."

Oğlunun on dört yaşındaki genel huysuzluğunu görmezden gelerek başını buklelerinin arasından öptü ve "Kusura bakma, uyuyakalmışım" dedi.

"Neat," diye , ağzı doluydu.

"Geç saate kadar tart yaptım." Buzdolabını açtı ve meyve çıkardı. "Madigan ve Ashley'nin düğünü için."

"Turta mı? Onların pastasını yapıyorsun sanıyordum." "İkisini de yapıyorum. Mimi uyandı mı?"

Başını iki yana salladı. "Yine gecenin bir yarısı etrafta dolaştığını duydum." Masadan kalkarak mutfığa gitti, kâsesini lavaboda çalkaladı ve kız hatırlatmadan bulaşık makinesine yerleştirdi. *Mucizevi*. Sırt çantasını omzuna atarak, "Gitmeliyim," dedi.

Ian'ın var olduğu her güne tanıklık etmişti ama bir gecede mucizevi bir şekilde uzun boylu, kalın sesli bir erkek çocuğuna dönüşmesi, boğazından Adem elması çıkması, üst dudağında kılların filizlenmesi ve ara sıra derisinde şeytan izi olup olmadığını kontrol etmek istemesine neden olan bir tavır takınması onu hâlâ şaşırtıyordu.

"Bekle!" Tezgâhın etrafından dolanarak, adam merdivenlerden inmeden önce kollarını iki yana açarak onu durdurdu. "Sarılmak mı?"

Sıkı, zorlayıcı bir gülümsemeyle, insanlık tarihinin en göstermelik tek kollu sarılmasız kucaklaşması için eğildi.

Geri çekilerek, izin verdiği kısa süre boyunca onu inceledi, omuzlarının nasıl çöktüğünü, ela gözlerindeki gölgelerin nasıl dağıldığını fark etti. "İyi misin dostum?"

"Ben iyiyim," diye cevap . "Emin misin?"

"Evet."

"Bana doğruyu söylemeseydin bilirdim," dedi kaşlarını kaldırarak. "Çünkü sen benden geldin. Seni ben büyüttüm-"

"Anne."

"-vücudumun içinde."

Alnını avuçladı. "Cidden, her zaman bu kadar tuhaf olmasan olmaz mı?"

Sırt çantasının askısını düzeltmek için bir an durdu ve "Deneyebilirim ama sanırım ikimizi de hayal kırıklığına uğratmış olurum" dedi.

Merdivenleri koşarak inmeden önce ona milyonuncu kez gözlerini devirmesini izledikten sonra, sessiz genç oğlanların annelerinin paylaştığı o sonsuz iç çekişi yaptı, iki bardağa meyve suyu doldurdu, tavaya dört yumurta kırdı ve annesini uyandırmak için arka odaya yürüdü.

"MIRA!" diye seslendi annesi mutfaktan. "Kurabiye için toz şeker mi yoksa esmer şeker mi? Hatırlayamıyorum."

Üç yıl önce, Linda Harlow her bir Glazed and Confused tarifini tersten ve tersten ezbere söyleyebilirdi, özellikle de çoğunu yazdığı için. Ama her gün yeni bir şey gözden kaçırıyordu. Bugün, bu snickerdoodle'lardı.

"Dosyayı kontrol ettin mi?" Mira mutfak kapısını iterek açtı ve annesini bir elinde tahta bir kaşık, diğerinde bir ölçü kabı, önünde boş bir kâse ve yıkanmamış, taranmamış görünen tuzlu ve biberli saçlarıyla buldu. En azından düş gecesi idi.

"Cilt..." Annesi önce soluna, sonra sağına baktı, sonra kaşlarını çattı, kafası karıştı, Mira'nın kalbinin midesine inmesine neden olan o şekilde kayboldu. Çünkü bu sadece unutmak değildi. Unuttuğunu *bilmekti*. Bu, yeniden üye olması gereken ama olamadığı bir şeydi.

"Özür dilerim anne." Mira, hiçbir zaman yapmamış olmasına rağmen her zaman yerini değiştirmekle suçladığı dosyayı eline aldı. "Lavabonun yanında bırakmış olmalıyım."

Elini alnında gezdirip arkasında sinirli bir un bırakarak, "Benim için bahaneler uydurma Mira. Yerini değiştirmedini biliyorum. Nerede olduğunu hatırlayamadığım bir yemek tarifi kitabı ne işe yarar ki?"

"Tıpkı Jen'in dediği gibi." Mira dosyayı boş kâsenin yanına koydu. "Hiçbir strateji mükemmel değildir. Biri işe yaramazsa, biz-"

"Bir tane daha dene, biliyorum." Kaşığını Mira'doğru tutarak, "Eskiden Jen'in altını değiştirirdim, şimdi çatalların yerini hatırlatmak için etiketler yapıyor ve levhalar yapıştırıyor. Bu doğru değil."

"Her zaman farklı bir konuşma terapisti bulabiliriz. Belki iki yaşından beri en iyi arkadaşım olmayan birini. Buralarda bezini değiştirmedin biri olmalı. Belki Bozeman'da? Missoula? Spokane?"

"Çok komiksin."

"Cidden," dedi Mira, annesinin bakışlarına karşılık vererek, endişelenmekle işleri hafif tutmak, sorunları çözerken yeni sorunlar yaratmamaya çalışmak arasındaki ince çizgide parmak uçlarında ilerleyerek. "Jen'i görmek tuhaf geliyorsa, nereye gitmemiz gerekiyorsa seni oraya bırakırım. Terapinin yardımcı olduğunu düşünüyorum ama rahatsız olmanı istemiyorum."

Annesinin ağzının etrafındaki, kaşlarının arasındaki çizgiler yumuşadı. "Yapacağını biliyorum. Ama zaten bizim için çok şey yapıyorsun. Be- sides, Jen'i seviyorum, bunu biliyorsun. Sadece..." Mutfağa, her duvara yapıştırılmış parlak tabelalara, her çekmeceye yapıştırılmış etiketlere baktığında, çizgiler geri döndü. "Bunlar hayatlarımızın işaretleri."

Mira tabelanın biraz kontrolden çıkmaya başladığını kabul etmek zorundaydı ama-"Eğer yapmak istediğin şeyleri ben sürekli omzunda gezinmeden yapmaya devam etmeni sağlayacaksa, buna değer, değil mi?"

Annesinin dikkati tekrar karıştırma kabına dönmüş, ağzı cevap vermek için açılmışken, Mira'nın büyükbabasının yaklaşık yetmiş beş yıl önce fırının kapısının üzerine astığı zil *çaldı*.

"Lafını ," dedi Mira, dosyadaki *Snickerdoodle* sayfasını çevirerek.

"Bu bir anı şakası mı?" Annesinin eli kalçasına indi, parmakları önlüğündeki *Confused in the Glaze* ve *Confused* logosunu gösteriyordu. "Çünkü komik olup olmadığını çoktan unuttum."

Mira homurdandı. En azından henüz o kadar kötü değildi. En azından hâlâ gülebiliyorlardı. En azından annesi hâlâ yemek pişirebiliyordu, bunu yapmak için işaretlere ve ciltlere ihtiyacı olsa bile. Cam toz şeker tezgâhın üzerinden kaydırды, annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve "Şakalarımın hiçbirinin komik olmadığını biliyorsun," dedi.

Çalma listesini bütün gün dinledikleri indie karışımından 80'lerin sonu/90'ların başı alternatifine çeviren Mira, REM'in "It's the End of the World as We Know It" şarkısının ilk birkaç davul sesi hoparlörlerden çalarken at kuyruğunu sıkıca çekti. Şarkının önemini, kozmik *bir* uyarının gümbür gümbür geldiğini fark etmeden koridorda yürüdü, köşeyi dönüp fırına girdi ve betona çarpmış gibi olduğu yerde dondu kaldı. Topukları üzerinde dönerek kendini duvara yasladı ve "Kahretsın!" diye tısladı.

"Mira? Ne ?" diye seslendi annesi koridordan, bir kilometre ötede söylenen her küfrü duyma konusundaki doğaüstü becerisi hiç bozulmamıştı. "Fare mi geldi?"

Hayır, fare değildi. Bir fare harika olurdu. Onu terk edip iki dakika sonra başka bir kadınla evlenen ve şu anda pasta rafını inceleyen eski erkek arkadaşıyla karşılaştırıldığında, bir fare lanet olası bir zevk olurdu!

"Mira?" Paul dedi, derin ve tanıdık sesi ağırlı bir boyun spazmını tetikledi. "Orada mısın?"

Siktir, siktir, siktir!

"Ah, bir saniye," dedi, muhtemelen daha yüksek sesle. "Ben... işlemek zorundaydım." *Muhteşemdi.*

"Tamam," dedi Paul yavaşça, muhtemelen bir elini koyu kahverengi saçlarında gezdirirken, muhtemelen kaygan, yakışıklı ve tamamen bir araya getirilmiş görünüyordu, oysa neon sarısı bir sütyen askısı kolundan aşağı kayıyordu.

Derin bir nefes alarak kayışı tekrar yukarı kaydırды, perçemlerini parmaklarıyla taradı, olabildiğince sessiz bir şekilde inledi ve fırına adım attı. "Merhaba Paul," dedi odun gibi bir sesle. Önce yere, sonra duvardaki saate ve son olarak da beceriksizce onun yüzüne baktı. Sanki ona çok uzun süre bakarsa retinaları ayrılacakmış gibi gözlerini hızlıca kırıştırdı - ki bu daha geçen hafta uçuşan gözleri olmaya başladıktan sonra göz doktorunun onu uyardığı bir şeydi. "Nasıl yapabilirim Bugün sana yardım edebilir miyim?"

"Gözüne bir şey mi kaçtı?" Başını, yumuşak saçlarını pürüzsüz alnının üzerinde dalgalandıracak şekilde eğdi. Paul elli yaşında, neredeyse hiç yaşlanmamış adamlardan biriydi; saçlarında ak yoktu, sadece büyüleyici olacak kadar kırışıklık vardı ve retinaları muhtemelen sıkıca tutturulmuştu.

"Biraz un olmalı." Mira gözlerini ovuşturdu, sonra kendini ona normal bir insan gibi bakmaya zorladı. "Kasabaya dönmüş ne yapıyorsun?"

"Düğün için buradayız."

"Ah, doğru." Dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Tabii ki." Elbette gidecekti, çünkü bilinmeyen bir nedenden ötürü Red Falls'un tüm nüfusu tanıdıkları herkesi düğünlerine davet ediyordu. "Tekrar hoş geldin, sanırım."

"? Seni aramak istiyordum-"

İçinden bir alay fırladı. Çünkü eğer adam onu aramak istediğini söyleyecekse, kadın da ona saçmaladığını söylemek üzereydi. Annesi buraya taşındığından beri geçen iki yıl boyunca ona bir kez bile ulaşmamıştı ve o da Bozeman'a geri dönmüştü.

İfadesi düştü, neredeyse yaralanmış gibiydi, güneş hâlâ parlarken yağmur damlalarının yaptığı gibi dengesini bozdu. "Mira, lütfen."

"Yapma." Bir elini kaldırdı. "Yapma *Mira, lütfen* bana, tamam mı? Biz iyiyiz. Her şey yolunda. Annem harika. Ian harika. Ben süper harikayım."

Neredeyse doğruydu. Yeterince doğru. Bitişik doğru.

"Ah." Boğazını temizledi. "Tamam. Bu... harika."

Birbirlerine baktılar, garip bir sessizliğe gömüldüler, ta ki mutfaktaki fayansa bir şey çarpana ve annesi bağırana kadar, "Ben iyiyim! Sadece bir çırpıcı düşürdüm!"

"Çörek mi arıyorsun?" Mira ona sordu. "Cupcake? Belki bir ya da iki çörek?"

"Bu... Chrissy. O istedi-"

"Pauly! Bu kasabada hala bir Starbucks olmadığına inanamıyorum!"

Paul'ün karısı kapıdan içeri girerken Mira iki eliyle tezgâhı kavradı. Dalgalı çilek sarısı saçları ve güneş ışığı gibi gülümsemesiyle Chrissy tepeden tırnağa yeşil saten içinde ışıltı ışıltı. Paul, diye düşündü Mira, ondan daha , daha mükemmel, daha özel bir kadın seçemezdi.

Chrissy'nin nefesi kesildi, yeni Fransız manikürlü eli göğsüne indi. "Sen Mira olmalısın! Senin hakkında çok şey duydum!"

Mira o anda bir kaplumbağa olmayı diledi. Her zaman saklanacak bir yerleri olduğu için ne kadar şanslıydılar. "Ben de senin hakkında çok şey duydum," dedi, inandırıcı olmaya çalışarak, midesini bulandıran acıyı bastırmaya çalışarak. Paul'ün kalbini kırmış olması Chrissy'nin suçu değildi. "Senin için ne yapabilirim?"

"İyi bir Americano için sağ kolumu verirdim," diye inledi Chrissy, kolunu dramatik bir şekilde tezgâhın üzerine atarak. "Pauly bana şehirdeki en iyisinin sizde olduğuna dair söz verdi."

"mi?" Mira kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar nazıksın *Pauly*."

Gözlerini sıkıca kapatıp uzun uzun kırıştırdıktan sonra, "Benimki kafeinsiz olsun lütfen," dedi.

Neden buradaydı? Neden onun pastanesinde kahvesine iltifat ediyordu? Ayrılıkları, yetişkin ayrılıkları gibi son derece dostane olmuştu, en yıkıcı iş anlaşması gibi - el bile sıkışmışlardı. Belki de yapmalıydı ama gitmesini asla ona karşı kullanmamıştı. Annesinin zihni yavaş yavaş bozulurken ona bakmasına yardım etmek için kan yemini etmemişti. Sadece bir yıldır birlikteydiler. Ayrıca ayak parmakları acayip uzundu ve horluyordu. *Her neyse*.

"İki Americano, bir kafeinsiz," diye teminat verdi yüzünü kaldırarak. "Hemen geliyor." Arkasını döndüğünde, öğütülmüş kahveleri portafiltreye koyan Chrissy, "Sen de düğüne gidiyor musun?" diye sordu.

Telveler tezgâhın üzerine koyu kavrulmuş kar gibi saçıldı. Düğüne gidecekti ama Chrissy ve Paul'un ve muhtemelen davetli listesindeki diğer herkesin aksine, yalnız, tek başına, randevusuz gidecekti. Pastayı saymazsak tabii.

Bunun olmasını istemiyordu. Bu kişi olmak istemiyordu - eski sevgilisine ve onun muhteşem karısına, Red Falls'un yıllardır gördüğü en büyük düğüne bekârlığa veda edeceğini söylemek üzere olan bu üzgün, bekâr, elli yaşındaki kadın.

Ama, diye düşündü, portafiltreyi makineye biraz fazla sert tıklayarak, *ya o kişi olmak zorunda değilsem?*

Ya bir randevusu varsa? Ama belki adam hastalanırdı? Belki de gıda zehirlenmesi geçirip düğüne gidemeyecekti? Paul ve Chrissy birkaç gün içinde gitmiş olacaktı. Kimse randevusunun gerçek olmadığını bilmek zorunda kalmazdı. Zarar yok, faul yok.

"Düğüne gidiyorum." Yalanı espressodan daha hızlı damladı. "Erkek arkadaşım..." Ağzından çıkması yanlıştı ama doğru ve yanlış sadece zihinsel kurgulardı. Burada önemli olan hayatta kalmaktı.

"Öyle mi?" Kadın içkilerini doldururken Paul sordu. "O kim? Ne zaman tanıştınız? Ne kadar zamandır?"

"Birkaç ay önce tanıştık." İkiisiyle de göz teması kurmaktan kaçınarak to-go bardaklarını tezgâhın üzerine koydu. "O harika biri. Onu seversin."

"Bu... Vay canına."

Vay canına mı? Cevabı bu muydu? Neden *vay canına*? Gerçek olmasa bile bir erkek arkadaşı olması neden *vay* be *dedirtecek* bir şeydi? "Bu o kadar da çığır açıcı değil Paul. İnsanlar her gün yeni insanlarla tanışıyor."

"Demek istediğim bu değildi," dedi neredeyse her şeyi söylediği sakın ve seviyeli üslubuyla. *Bunun artık işe yaradığını sanmıyorum* dediği *zamanki* gibi. "Sadece senin adına mutluyum."

"Teşekkürler?" diye sordu, başka nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Birden canlandı, kafasının üzerinde bir fikir ampulü yanıp sönmeye başladı. "Düğünde birlikte oturmalıyız."

Atlama korkusuyla gözleri yerinden fırladı. "Oh, uh," diye geçiştirdi, bunun neden asla olamayacağına dair makul bir bahane bulmaya çalışıyordu. "O aslında... oturmayı sevmiyor." *Yüce Tanrım*.

"Tatlım, eminim çok meşgul olacaktır." Chrissy daha da yaklaştı ve Paul'e bir ağaca yapışmış yosun gibi yapıştı. "Düğünü sen yapıyorsun."

Kek, değil mi Mira?"

"Öyleyim. Ama bunu ayarladıktan sonra ben de sadece düğün davetlisi olacağım," dedi Mira, açıklanamayan bir nedenle. Neden Chrissy'nin sorusunu olduğu gibi kabul etmiyordu ki? "Bence birlikte oturmak kulağa harika geliyor." Ağzından çıkan kelimeler neydi ve neden durmuyorlardı? "Arayı kapatmak harika olacak."

Gerçek Mira, mantıklı, rasyonel Mira bedeninden kopmuş, tezgahın üzerinde şaşkın bir mahcubiyet içinde süzülürken, altındaki tuhaf Mira mükemmel eski erkek arkadaşının var olmayan yeni erkek arkadaşıyla buluşması için planlar yapmaya devam ediyordu.

"Bu harika," dedi Paul ve "bu bir randevu" diye eklediğinde, ruhu bedenine geri döndü, kalbi çarpmaya başladı, beyni *Ne oluyor lan?*

Ne yapmıştı? Minyon göğüsleri onu nasıl bir çılgınlığa sürüklemişti? Erkek arkadaşı yoktu, randevusu yoktu. Mutfağa geri dönüp kurabiye hamurundan bir tane yapmadıkça olmazdı.

Mira yavaş yavaş erirken çöken sessizlik, kapının üstündeki zilin çalmasıyla bozuldu. Bu sesi o kadar sık duymuştu ki zihninde yer etmişti ama bu zil sesi farklıydı. Bu zil sesi tizdi. Şarkı söylüyordu. Mükemmel zamanlanmış bir rüya gerçekleşip pastanesine girerken, ses konfeti gibi üzerinde çınladı.

Adamın hareketleri bir sokak kedisinininki kadar kıvraktı, saçları yumuşak, gümüşü sarı bir bukleydi. Üzerinde Cure'un seksenli yıllardaki konserlerinden birinde giymiş gibi görünen bir tişört, Cobain'in dolabından alınmış solmuş bir kot pantolon ve ona bakmak için döndüğünde yüzündeki şaşkın ifadeyi yansıtan koyu renk bir güneş gözlüğü vardı.

Bu nadir iyilikseverlik için evrene *teşekkürlerini* sundu. Belini kuşanarak, "Oh, işte burada," dedi, bir yandan da *yabancıya* en iyi *lütfe* eşlik et gözlerini gösterdi. "Hey, bebeğim." Suçlu tınısı pek de ideal değildi. "Seni özledim."

Michael Stipe'in sesi . Kimse hareket etmedi. Kimse nefes almadı. Mira kurtarıcısının blöfünü görmesini beklerken gezegen dönmeyi bıraktı. Tektonik plakaların birbirinden uzaklaşıp yeni kıtalar oluşturmaya yetecek kadar sismik bir duraklamadan sonra, güneş gözlüklerini saçlarına doğru kaydırđı, kahverengi gözlerini Mira'ya dikti ve akademi ödölüne layık bir sırıtışla, "Ben de seni özledim şekerim," dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

COLE

Deniz yeşili gözleri ve simsiyah saçları olan bu güzel kadın tezgâhın karşısına uzanıp iki eliyle gömleğini kavradı ve çekiştirirken Cole, *KÜÇÜK KASABA MİSAFİRPERVERLİĞİ* fena halde küçümseniyor, diye düşündü.

"Çok özür dilerim," dedi usulca kulağına. Kahretsin, limon aromalı krema gibi nefis kokuyordu. "Ama seni öpebilir miyim?"

Madigan ondan Bluebird'e giderken "biraz tart almak" için bu fırına uğramasını istediğinde Cole aklından geçenin bu olduğundan oldukça şüpheliydi. Ama anlambilim hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Ayrıca, bu tanımadığı birinin ondan öpücük istediği ilk sefer değildi. Bir ömür önce, Makers için davul çalarken, bu her gece birkaç kez olmuştu. Artık daha yaşlı ve bilge olduğu varsayılsa da bazı şeyler hiç değişmemişti. O zamanlar olduğu gibi şimdi de içgüdüsel ve coşkulu bir "tabii ki evet" yanıtı vermesi gibi şeyler.

Dudakları onları kesmeden önce kelimeler ağzından ancak çıkabildi.

Dudakları. *Lanet olsun*, dudakları. O kadar dolgun ve yumuşaktı ki, Seattle'dan sekiz saatlik yorucu bir yolculuktan sonra, kısa devre yapan beyninin tutarlı bir köşesi direksiyon başında uyuyup kalmadığını merak etti. Ama sonra parmakları boynuna dolandı, uzun, narin ve titriyordu ve gerçeklik onu kendine getirdi. Sadece öpücük kesinlikle gerçekleşmiyordu, aynı zamanda bu gösteriyi her kim için yapıyorsa, kesinlikle o değildi.

Başını bir derece bile eğme isteğine boyun eğmeyen Cole, bundan sonra ne olacağını görmek için bekledi. En kısa sürede

Dudakları onunkilerden ayrılırken, onu öyle sıkı kucakladı ki tezgah kalçasına battı ve "Teşekkür " diye fısıldadı.

Kulağına doğru sırtarak, "Her zaman" diye fısıldadı.

"Ben Paul." Bu sözleri söyleyen uzun boylu adam, siyah beyaz fayansların arasından bir ot gibi fişkırp Cole'un yanında durdu Ya da Cole onu fark etmemişti. Kalın kâküllerinin iri yeşil gözlerini perdelemesinden başka bir şeyi nasıl fark edebilirdi ki? Ya da yüksek bir at kuyruğundan sırtına dökülen uzun kuzguni katları, kulaklarının üstündeki saçlarına kazıdığı çapraz desenlerde parlayan gümüş? Ya da kalp şeklindeki yüzü, düz burnu, üst dudağının kavisi, alt dudağının kıvrımı-

"Bebeğim," dedi başını sertçe adama doğru eğerek. "Paul'e selam söyle."

"Merhaba Paul." Cole gözlerini ayırmadan elini yana uzattı, gözlerini kısarak önlüğüne işlenmiş isme baktı -*Mira*. "Adım Cole."

Paul'ün elini sıkarken, Mira'nın gözleri tanıyarak parladı ve yüzü soldu. "C-Cole? Madigan'ın Cole'u mu?"

Eğer oyunun adı kurnazlıkta, pek de başarılı olduğu söylenemezdi. "Hayır, şekerim. Ben *senin* Cole'unum. Hatırladın mı?"

"Ha!" diye havladı. "Ha ha. Çok komiksin. Komik değil mi?" "Sen Cole Sanderson'sın, değil mi ?" diye sordu Paul , derinden Şüpheli.

"Son baktığımda," diye yanıtladı Cole, ancak o zaman fırında başka bir kadın olduğunu fark etti.

"Ben Chrissy," dedi sarı saçlı kadın ve kısa bir süre tokalaşmak için elini uzattı.

"Merhaba, Chrissy. Tanıştığımıza sevindim."

Paul hâlâ şüpheli bakışlarını Mira'nın üzerinde , "Cole Sanderson'la mı çıkıyorsun? Makers'ın davulcusuyla mı çıkıyorsun?"

Cole onun cevabını duymak için can atıyordu ama kızın geniş, yalvaran gözleri onu boğuyordu. "Saçlarını böyle toplamana bayılıyorum," dedi ona, öne doğru eğilip dirseklerini tezgâha dayayarak. "Saçlarını yeni mi tıraş ettirdin?"

Parmaklarını sağ kulağının üzerindeki dama desenli tüylerin üzerinde gezdirerek, "Daha dün," dedi.

Ona "Bayıldım," dediğinde dudakları aralandı ve bir gülümsemeye dönüştü ve Cole'un boynu Paul'ün bakışlarının sıcaklığından biraz gevrekleşti.

Paul, Cole'un dişlerinin gıcırdadığını duyacağı kadar gergin bir çeneyle, "Mira'ya düğünde hep birlikte oturmamızı öneriyordum," dedi.

"Ben de Mira'nın pastayla meşgul olacağından bizim için endişelenmeyeceğini söylüyordum," dedi Chrissy, parmağını çevreleyen alyans Cole'un içine girdiği suların sandığından daha derin olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Mira onu tezgâhının karşısına çektikten sonra pek bir şey düşündüğü söylenemezdi. Düşünmek, değerlendirmek, atlamadan önce bakmak pek onun harcı değildi.

"Eee, Mira," dedi, çünkü önce bakması gerekip gerekmediğine artık beline kadar batmıştı. "Ne düşünüyorsun? Çok mu meşgulsün?"

Karşıdan gelen bir kamyonun farlarına yakalanmış bir geyik gibi sersemlemiş bir halde başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Anlaştık o zaman." Cole ellerini ceplerine soktu ve Paul'ün düz bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. "Eğlenceli olacak."

"Doğru, eğlence," diye tekrarladı Paul, en genel anlamda bile bunu kastetmemişti. Mira'ya doğru bir kez başını salladı. "Kahve için teşekkürler."

Paul ve Mira'nın arasına Cole'un çarpabileceği kadar kalın bir gerilim duvarı örülürken, Chrissy -muhtemelen bunu da hissederek- erkeğini kapıya doğru çekti. "Gitmeliyiz Pauly," dedi. "Yolculuktan yorulдум."

Paul kabul ederek tezgâhtan to-go bardaklarını aldı, yerlerine yirmi dolarlık bir banknot bıraktı ve Chrissy'yi kapıya kadar takip etti. Son bir kez dönüp Mira'ya, bir insanın yıllarca oturduğu ama şu ya da bu nedenle satmak zorunda kaldığı bir eve baktığı gibi bakarak, "Yarın görüşür müyüz?" dedi.

"Emin olabilirsin," diye cıvıldadı Mira, el salladı ve gidişlerini izledi. Bloğun yarısına geldiklerinde nihayet nefes verdi.

"Eee," Cole. "Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" "Sen... Sen Cole Sanderson'sın."

Güldü. "Sanırım bunu tespit ettik. Asıl önemli soru, sen kimsin?"

"Kahretsın." Elini önlüğüne sildi ve sonra uzattı. "Ben Mira. Mira Harlow."

Altın çağındaki bir film yıldızına benzediği, iri gözleri ve somurtkan dudakları düşünüldüğünde mükemmel bir isimdi. "Memnun oldum, Mira Harlow. Buraya almaya geldim-"

"Turtalar!" O iri gözler patladı. "Madigan onları alması için birini gönderebileceğini söyledi."

Cole bir elini gövdesinde gezdirerek, "Bu ben oluyorum," dedi.

"Seni tanımam gerekirdi. Ama Paul ve Chrissy ile bütün-"

"Beni öptüğün şey mi?"

Gözlerini kapadı, eli ağzının üzerinde uçuştı. "Bunu yaptığımı inanamıyorum," dedi parmaklarının arasından. "Çok özür dilerim."

"Olma." O da ciddiye. "Birkaç unlu mamul almaya geldim ve bir düğün tarihi alıp çıktım. Kazanmanın tanımı budur."

İnledi ve yüzünü tezgâhın üzerinde kavuşturduğu kollarının arasına gömdü. "Benim neyim var böyle?"

Elini hafifçe kızın at kuyruğuna dolayarak başını kaldıracak kadar çekti ve "Bir an yaşadığını hissediyorum" dedi.

"Paul beş saniyeliğine şehre döndü ve ben tamamen kendimi kaybettim." Bakışları onunkilerle tam olarak buluştu. "Kimliğimi açığa çıkarmadığın için teşekkür ederim ama sırf artık mutlu bir evliliği olan eski erkek arkadaşımın önünde zavallı görünmeyeyim diye en yakın arkadaşının düğününde benimle çıkmak zorunda *değilsin*. Bir yolunu bulacağım ya da itiraf edeceğim ya da-"

"Ama ya en iyi arkadaşımın düğününde seninle çıkmak istersem?"

Dudaklarının kenarları çöktü. "Şu anda ciddi misin, yoksa sadece nazik mi davranıyorsun?"

"Sanırım iyi davrandığımı söyleyebilirsiniz. Ama fırsatçı olduğumu da söyleyebilirsiniz. Bir randevuya ihtiyacın var ve ben de Edward'ına Vivian'ı oynamaktan mutluluk duyarım. Ayrıca, düğünlerde çok eğleniyorum."

"Evet, ama Edward en azından Vivian'a ödeme yaptı. Ben faturalarımı bile zor ödüyorum."

Omuz silkti. "Ben her zaman daha çok para karşılığı çalışan güzel bir kadın oldum zaten."

"Daha önce böyle bir şey yaptın mı?" Başının üzerinde asılı duran parlak pembe sarkıt ışıkların altında gözleri parlıyordu.

"Sıcak arabamla rastgele küçük bir kasabaya gidip fırında güzel bir kadınla randevu mu ayarlayacağım? Haftada en az bir kez."

"Sıcak mı? Gerçekten mi?" Tezgâhın karşısına geçip camdan arabasına bakarak, "Volvo station wagon kullanıyorsun," dedi.

"Ne? Güvenliği tahrik edici bulmuyor musun?"

Kızın yanakları Elliott Körfezi üzerinde gün batımı gibi pembeleşince Cole, "Bir yabancıyı düğüne götürmek için bir şartım var," dedi.

"Bu iş tuhaflaşacak mı?" diye sordu, kısa keserek. "*Pretty Woman* meselesi hakkında şaka yapıyordum."

Ellerini havaya kaldırdı. "Dediğin gibi, Volvo kullanıyorum. Ne kadar tuhaf olabilirim ki?"

Güldü. "Peki, tamam. Şartınız nedir?"

"Richard Linklater filmlerini takdir ediyorlar. Bu arada bir pastane için harika bir isim, Sırlı ve Şaşkın. Bunu sen mi buldun?"

Gözleri kısılırken, kollarını göğsünde kavuşturarak yavaşça tezgâhtan uzaklaştı.

"Ne?" diye sordu, onun şüpheci bakışları altında biraz solmuştu. "Davulcu olduğunu unutmuşum."

"Hey, davulcu olmanın nesi yanlış?"

"Gezegendeki en kötü flörtler olmamız dışında hiçbir şey."

Göz kırptı. "Bence *en iyisini* yanlış telaffuz ettin."

"Davulcu kim?" diye bağırdı biri arka odadan. "Davulcular kötü haberdır, Mira."

"Kim o?" Cole köşeden bakarak sordu. "Annem."

"Gah." Yüzünü buruşturdu ve sanki az önce onu bir okla vurmuş gibi elini kalbinin üzerine koydu. "Neden bütün anneler bizden nefret ediyor?"

Mira, "Madigan'ın bir arkadaşı sadece," diye verdi. "Merak etme anne." İlk kez ona gerçek, samimi bir gülümseme verdi. Daha önce hiç bir şey görmemişti. "*Hepimiz* davulculardan uzak durmamız gerektiğini biliyoruz."

Bu, bir milyon yıldır yaşamadığı kadar eğlenceliydi. "Sana iyi şanslar. Biz karşı konulmazız."

Gözlerini devirdi.

Doğruldu ve bütün gün araba kullanmaktan belinde oluşan sancıları görmezden gelmek için elinden geleni yaparak, "Mira. Eğer yarın senin küçük davulcu erkek arkadaşın olacaksam, muhtemelen senin hakkında daha fazla şey bilmeliyim."

Bir grup genç kadın kapıdan içeri dalıp çöreklerle doğru yönelmeden önce ona el sallayınca Mira, "Haklısın," diye onayladı.

"Ama belli ki meşgulsün," dedi. "Ve Madigan bir arama ekibi göndermeden önce tartları ona götürmem gerekiyor."

"Oh, bekle." Arka odada kayboldu ve Glazed and Confused logosuyla süslenmiş üç pembe kutuyla geri döndü

-Fırının adı, mavi serpintili daha da pembe bir çöreğin ortasına yerleştirilmişti. Kutuları tezgâhın üzerine koyarak, "Cidden bunu yapmak zorunda değilsin. Aslında, bunların hiçbirisi gibi davranabiliriz. Sanki sadece"-belirsiz bir şekilde hiçbir şeyi işaret etmedi

-"Ortak bir halüsinasyon."

Psh. Şaka mı yapıyordu? Artık her şeyi kabul etmişti. "Bunu yapmak *istiyorum*. Aktüel olarak, bunu yapmak için sabırsızlanıyorum."

Başını salladı, allığı tezgâhın üzerindeki kutulardan daha parlaktı, kasanın yanındaki plastik tutucudan kartlarından birini aldı. "Cep telefonum en altta."

Kartı aldığı anda parmaklarının onunkilerin üzerinde gezinmesine izin verdi. Bu, bir zamanlar tesadüfi görünmesi için mükemmelleştirdiği bir hareketti ve paslı kışının hâlâ bunu başarabilmesinden heyecan duyuyordu. "Aramak için en uygun zaman ne zaman?"

"Bir saat içinde kapatıyoruz," dedi, adamın dokunduğu parmaklarını avucuna doğru kıvrarak. "Sonra annemi terapiye bırakmam, sonra da çocuğumu piyanoya götürmem gerekiyor. Yani belki altı gibi?"

"Prova yemeği saat yedide, yani bu mükemmel. Seni o zaman ararım." Elini uzattı, çünkü bir parmak fırçası yeterli değildi, yarısı kadar bile. "Memnun oldum, Mira Harlow."

Elini onunkinin içine soktuğunda, tutuşu bir şekilde yumuşak ve aynı zamanda güçlüydü. "Sen de Cole Sanderson."

Elini sıkarak güneş gözlüklerini yerine yerleştirdi, tartları tezgahıtan aldı ve çarpık bir gülümsemeyle, "İlginç bir hafta sonuna" dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

COLE

Buzlu kulübenin merdivenlerinde kayarken, sadece sağlam bir metal tırabzanın lütfuyla tartları düşürmeyen Cole, Ashley ve Madigan'ın düğünlerinden bir gün önce dağlarının yeni yağmış gibi görünen beş santim karla kaplı olması konusunda ne hissettiklerini merak etti. Muhtemelen memnun olmadıklarını tahmin ediyordu.

Gümbürdeyen bir *havlama*, dörtlüde koşan patilerden önce geldi ve Cole kendini hazırladı. "Dur Murphy!" diye uyardı, vücudunu kürklü bir yıkım topu gibi kendisine doğru koşan devasa Saint Bernard'dan uzaklaştırarak. "Zıplamak yok! Turtalarım var! Çok özel turtalar!"

"Murph! Bekle!" Kulübeden gelen derin sesli bağırış Murphy'nin duraklatma düğmesine bastı. "Sen misin Cole?"

"Hey, Mad!" Cole, Madigan - adam, efsane, efsane - merdivenlerin tepesinde görüldüğünde sırtarak seslendi. Sakalı, o delici kristal mavisi gözleri, koyu gri Henley'sinin dikişlerini geren omuzları Cole'un duraklamasına neden oldu ama aynı zamanda. Dört ay önce Flannelfest'te olduğundan bile daha iri görünüyordu ve o zaman o kadar iriydi ki Cole bir hafta boyunca oduncu TikTok sarmalına düşmüştü.

"Burada ne kadar odun kesiyorsun?" Murphy yanında nefes nefese kalırken Cole sordu. "Kocaman olmuşsun!"

"Hem de çok. Özellikle de son zamanlarda." Madigan yakasını çekiştirdi. "Buhar atmaya yardımcı oluyor. Dur, sana şunları getireyim."

Tart kutularını teslim eden Cole, Madigan ve Murphy'yi yemek salonuna kadar takip etti. Tartları tezgâha koyduktan sonra,

Mad ona doğru döndü ve onu neredeyse acı verecek kadar sıkı bir şekilde kucakladı.

"Merhaba," diye mırıldandı Cole, bir şeyin patladığını hissederek. "Sanırım sırtımı çatlattın."

Onu içeri alan Madigan, "İyi görünüyorsun. Gerçekten iyi. Nasıl oluyor da her zaman bu kadar iyi görünüyorsun?"

"PNW ışıltısından olmalı," dedi Cole. "Sen de iyi görünüyorsun. Belki de bir grup falan kurmalıyız. Bahse girerim sevişiriz."

Madigan bir kahkaha attı. "Hiç şüphe yok. Biraz rahatla," dedi ve Cole'u bara doğru salladı.

Madigan turtaları mutfağa götürürken Cole, muhtemelen kayak sezonu boyunca hiç boş kalmayan, yıpranmış deri bar taburelerinden birine tırmandı. Yukarı baktı, tonozlu tavanları kaplayan koyu ahşap kirişleri, duvarlarda boyalı çerçeveler içinde asılı eski moda kayak reklamlarını, güverteye bakan devasa pencereleri, arkalarında gökyüzüne uzanan dağı izledi. Madi- gan'ın şu anda yaşadığı dünya aydınlık, ferah ve sıcaktı ve Cole'un göğsüne minnettar bir sızı saplandı.

Madigan ona Montana'da küçük bir kasabaya taşınarak bir ayık yaşam evi kurmak istediğini söylediğinde Cole bunu iyi saklamıştı ama yine de endişelenmişti. En iyi arkadaşının, her anlamda kardeşinin yıllarca temizlenmek için mücadele etmesini ve pek çok aksilikle karşılaşmasını izlemiş ve arkadaşlarından, ailesinden, tüm destek sisteminden uzaklaşmanın doğru bir seçim olup olmadığını merak etmişti. Yanıldığının kanıtlanmasından hiç bu kadar mutlu olmamış olsa da, bazen Cole onu o kadar çok özlüyordu ki, sanki hayatında başka hiçbir arkadaşın dolduramayacağı Madi- gan şeklinde bir boşluk varmış gibi. Ve sadece çok büyük olduğu için değil.

"Sıcak kakao?" Mad sordu, barın arkasına geçmeden önce Cole'un önüne dumanı tüten bir kupa koydu.

Mur- phy taburesinin altında yere çarparken köpükte sallanan küçük beyaz lekelere kaşlarını çatan Cole, "Bunun içine şekerleme mi koydun?" diye sordu.

"Onları oraya *ben* koymadım. Karışım onlarla birlikte geliyor. Ama"- Cole'un onu son gördüğünden beri kesinlikle biraz grileşmiş olan buklelerini karıştırarak başını kaşıdı-"Bu karışımı özellikle sipariş ettim çünkü şekerlemeleri seviyorum."

"Andy'nin şekerlemeleri ne kadar çok sevdiğini hatırlıyor musun?" Cole sordu. Makers'ın orijinal solisti Andy'nin tatlıya düşkünlüğü vardı.

beş yaşındaki bir çocuğunkine rakipti.

Madigan'ın parmakları kupasının etrafında kıvrıldı. "Biliyorum. Her sabah kahvesine yarım paket sıcak çikolata karışımı koyardı."

Cole başını salladı. "Cidden bunu sadece şekerlemeler için yaptığını düşünüyorum."

Kupasını kaldıran Madigan, "Andy'ye" dedi.

"Andy'ye," diye kabul etti Cole. Neredeyse otuz yıl önce kazara aşırı dozdan kaybettikleri arkadaşlarının şerefine kadeh tokuştururlarken Cole, Madigan'ı da aynı şekilde kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşünmemek için kendini zor tuttu.

Cole şekerli bir yudum aldıktan sonra kupasını yere bıraktı ve "Tatlı şeylerden bahsetmişken, düğününüz için bir randevu aldım" dedi.

"Gerçekten mi?" Madigan'ın kara kaşları mavi gözlerinin üzerinde toplandı. "Seninle mi geldiler? Neredeler?" Dudakları sakalının altında gerildi. "Nancy değil, değil mi?"

Cole endişesi için onu suçlayamazdı. Nancy ile olan ilişkisi sağlıksızlığın tanımı olmuştu. Bundan kurtulması hayatının büyük bir bölümünü almış olabilirdi ama bunun nedeni birbirleri için ne kadar kötü olduklarını bilmemesi değildi. "Nancy için endişelenmene gerek yok," dedi. "Bu sefer temelli ayrıldık. Ama benim randevum? Bu biraz komik bir hikâye."

"Uh-oh," dedi Mad. "Senin 'komik hikayelerin' birilerinin hapse girmesiyle son bulma eğiliminde-genellikle de benim."

Cole, Makers'ın hovarda turne günlerinde birbirlerinin kefaletini ödedikleri zamanları hatırlayarak güldü. "Bu seferki tamamen kurallara uygun," dedi, sonra tekrar düşündü. "Beni öptüğü kısım hariç."

Kupasını tekrar dudaklarına götüren Madigan, "Şimdi dikkatimi çektin," dedi.

"Beni gönderdiğin fırının sahibi olan kadın. Mira." Mad kakaosunun üzerine öksürdü. "Mira mı? Sırlı ve Şaşkın Mira mı?"

"Tabii bu kasabada Mira adında başka bir fırın sahibi yoksa." "Mira mı?" diye tekrarladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Mira seni öptü mü? Mira Har-

Düşük mü? Bugün kiminle tanıştın?"

"Evet." Cole uzanarak, kakaosunu dökmeden önce Madi- gan'ın parmaklarından sarkan kupayı düzeltti. "Sen iyi misin?"

"Ne? Nasıl? Ne zaman?" Gözlerini kırıştırdı. "Nasıl?" "Bunu zaten sormuştun."

"Tekrar etmekte fayda var. Mira Harlow nasıl oldu da seni öpebildi?"

"Bence neydi biliyor musun?" Cole hüzünle tavana bakarak şöyle dedi. "Sanırım şu tesadüfî doğru yer-doğru zaman durumlarından biriydi. Eski erkek arkadaşının önünde bekâr görünmemeye çalışıyordu ve ben de ona bu konuda yardım etmek için ortaya çıktım."

"Hiç birini öperek mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Cole sakince. "Tamamen yabancı birinin beni öpmesine izin vererek. Ben sadece masum bir seyirciydim."

"Anlıyorum," dedi Madigan, tamamen ikna olmamış bir şekilde. "Yani sen onun pastanesine girdin ve Mira Harlow seni... öptü. Beni buna mı inandırmaya çalışıyorsun?"

Sağ elini kaldıran Cole, "Bu gerçek, tüm gerçek ve sadece gerçek. Tanrı yardımcım olsun."

"Lanet olsun." Madigan sakalını çekiştirdi. "Ve şimdi de düşünümüze o mu geliyor?"

"Öyle. Bugün ilerleyen saatlerde onunla bir telefon randevum var."

"Özür dilerim," dedi Madigan, hiç de üzgün görünmüyordu. "Onunla telefon randevunuz olduğunu mu söylemiştiniz? Vergilerinizin üzerinden geçmeyi mi planlıyorsunuz? Kredi puanınızı mı tartışacaksınız? Birbirinizin sevgi dillerini karşılaştırmayı mı?"

"Belki de sonuncusu. Partnerinizin sevgi dilini bilmenin gücünü asla hafife almayın. Ashley'ninkini biliyor musun?"

"Şaka yapıyordum Cole."

"Ben ciddiym, Mad. Neden bana kasabanda muhteşem bir fırın tanrıçası olduğunu söylemedin?"

"Ashley'nin sevgi dili Hizmet Eylemleri. Bu ne zaman ortaya çıktı ki? Red Falls'taki tüm uygun bekarları listeleyen aylık bir bülten göndermiyorum ki."

Cole parmaklarını şıklattı. "İşte sana bir fikir. Dışarısı elli üç yaşındaki bekârlar için zor. Bize yardım edin."

"Buna inanmak çok zor," dedi Mad ve Cole alay edince, "Bak, çok yakışıklı ve çekici olduğunun farkındayım ve hepimiz arasında en iyi oyunu sen oynadın-" diye açıkladı.

Cole ona salladı. "Oyunun kusursuzdu. Sadece iki kat daha fazla seçeneğim vardı."

"Ama Mira'yı yıllardır tanıyorum. O harika biri. Ama o *değil* "mükemmel bir yabancı tipini öpmek."

"Mira bir yabancıyı mı öptü?" Ashley yemek salonuna girip telefonuna bakmadan önce sordu, başparmakları ekranda öfkeyle hareket ediyordu.

"Hey, Ashley," dedi Cole.

Telefonunu indirdi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Cole! Ne zaman geldin?"

"Az önce." Ona sarılmak için ayağa kalktı. "Daha çantalarımı arabadan çıkarmadım bile."

Madigan, "Bizim için tartları topladı," dedi ve nefesinin altında "hepsi bu kadar da değil," diye ekledi.

Ashley, Cole'u omuzlarından tutarak ona derin bir minnettarlıkla ama aynı zamanda çılgınca bitkin bir bakışla baktı ve "Teşekkür ederim" dedi.

Cole, Madigan'ın yanına yığılmak için barı yuvarlarken "O zevk bana aitti," diye cevap verdi. Mad onu kollarıyla sarıp başını öperken Cole'un havası söndü. Onu aşağı çeken şey kıskançlık değildi, tam olarak değil. Kıskançlıktan daha derine iniyordu. Bu kıskançlıktı.

Cole, Madigan ve Ashley'i kıskanıyordu. Birbirlerine aşık olduklarından kimsenin şüphesi yoktu. Bu çok açıktı. Ashley, Madigan'ı sürekli onun sevgisi için savaşılmaya zorlamıyordu. Onu sadece yalnız kaldığında ya da sıkıldığında sevmiyor ya da yakınlaşmaya çalıştığında onu itmiyordu. Karşısına daha ilginç bir şey ya da biri çıktığı anda onu geride bırakmıyordu.

Birdenbire derin bir yorgunluğa kapılan -çünkü Nancy'yle olan hayatını düşünmek onda sık sık bu etkiyi yaratıyordu- Cole avuçlarının içlerini gözlerine bastırdı.

"Uzun yol mu?" Ashley sordu ve ellerini indirdiğinde, kendisine endişeli ebeveyn bakışlarına neredeyse gülecekti.

"Bebek beni saat dörtte kaldırdı," dedi, makul bir açıklama, hatta kısmen doğru. "Sonra yola çıkmaya karar verdim. Harap oldum."

"Ruby nasıl?" Mad sordu. "Büyükbaba hâlâ inanamıyorum."

Torununun çektiği her fotoğrafı paylaşmak için duyduğu ilkel, refleksif ihtiyaç tamamen tetiklendiğinde Cole telefonunu almak için arka cebine uzandı. "O inanılmaz." Ruby'nin Becks'in kucağında otururken çekilmiş en sevdiği fotoğrafını bulduktan sonra -koyu renk saçları uykudan sonra dimdik dikilmiş, sırtışı o kadar geniş ki hiçbir yere bağlanmamış gibi görünüyordu- telefonunu tezgâhın üzerinde döndürdü.

Ashley onun telefonunu alıp yaklaştırarak, "Ah," diye mırıldandı. "Çok tatlı!"

"şimdi kaç yaşında?" Mad sordu. Resme bakıp sırtıttı. "Cole, o çok değerli."

Kendiyle gurur duymak vardı, ebeveynlikle gurur duymak vardı ve bir de büyükanne ve büyükbabayla gurur duymak vardı. Bu bir üst seviyeydi ve bir güneş patlaması gibi içinden geçiyordu. "Beş ay."

Ashley telefonunu geri verdi ve Madigan "Artık seninle yaşıyorlar, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Cole çok istemesine rağmen ekranı kilitlemeden önce kızını ve torununu öpmeydi. Bu tür şeyleri ne kadar sık yaptığını kimsenin bilmesine gerek yoktu. "Becks, Ruby'nin babasıyla bazı sorunlar yaşıyor. Bebek doğduktan sonra ortadan kayboldu, üç hafta boyunca ortalıkta görünmedi. Bu yüzden benim yanıma taşındılar. Josh sonunda aklını başına topladı ama Becks onun olgunlaşmamışlık kriziyle de başa çıkmak zorunda olduğunu düşünüyor. Beni yanlış anlamayın, Becks ve Ruby'nin benim çatım altında olması harika bir şey, ama umarım bunu çözebilirler. O iyi bir çocuk. Kahretsin, ikisi de çok genç."

Madigan başını sallayarak, "Bebekler doğuruyor." dedi.

Cole bir kahkaha attı. "Becks yirmi altı yaşında, Nancy ve ben de onu doğurduğumuzda aşağı yukarı bu yaşlardaydık. Ve hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorduk."

"Davis'i doğurduğumda ben daha da gençtim," dedi Ashley, tatlı gözleri uzaklara dalarak. "Haklısın. Hiçbir şey bilmiyorduk."

"Sonsuza kadar benimle kalmayacaklarından eminim ama gitmelerini de istemiyorum. O büyük evde yalnız olmamak güzel."

Ashley ve Madigan ona bakarken ani ve rahatsız edici bir sessizliğe gömüldüler ve ona, rahat ve mutlu insanların huzursuz arkadaşlarına attıkları bakışları attılar - *zavallı şey* ifadesinin karşılığı olarak -*ole* ağzından kaçırıldı, "Bu kadar kara ne demeli, ha? Seattle baharı yaşıyor, her yerde çiçekler var. Ama burası hala kış gibi..."

Sonunda Mad'in iri iri açılmış gözlerini fark etti, dövmeleli parmakları yine dövmeleli boynunu evrensel bir işaretle kesiyordu: *Kapa çeneni, ahbap!* Cole konuşmayı kesti, ama eklemeyen önce değil, "Yine de gerçekten çok güzel. Belki de bu gece hepsi eriyecek."

Ashley'nin omuzları düştü. "Düğünü dışarıda yapmamız gerekiyordu. Shannon ve Tex bu güzel kafesi yapmak için haftalarını harcadılar,

Sam de iki gün önce bizim için boyamayı bitirdi. Mükemmel olması gerekiyordu."

"Zaten mükemmel bebeğim," dedi Mad ona. "Sadece artık böcekler olmayacak."

Cole heyecanla, "İyi tarafı da var," dedi. "Düğün pastasındaki böcekler asla iyi bir görünüm değildir."

Ashley acı dolu küçük bir kahkaha attı ve Madigan onu teselli edip yanaklarının kızarmasına ve omuzlarının gülmekten titremesine neden olan bir şey söylerken, Cole telefonunu kavradı ve sıktı. Tam olarak açıklayamadığı nedenlerden dolayı, takvimini açıp Mira'yla yapacağı görüşmeyi doğru tarih ve saate ayarladığını iki kez kontrol etme, uyarıları üç kez kontrol etme, sessiz modda olmadığından emin olma, sadece ona özel bir zil sesi ayarlayıp ayarlamaması gerektiğini düşünme ihtiyacı hissetti.

"Gidip çantalarını almak ister misin?" Mad, planladığı spirali yarıda keserek sordu. "O zaman sana odanı gösterebilirim. Bir saat sonra çocuklarla grubum var, o yüzden dinlenebilirsin" -çenesi Cole'un telefonuna doğru çıkıktı, dudakları bok yiyen bir sırtışla kıvrılıyordu- "*randevuna* kadar."

Çantasını yatağın üzerine bırakan Cole misafir odasının penceresine doğru yürüdü ve perdeleri çekerek parlak mavi gökyüzüne doğru karla kaplı bir dalga gibi yükselen kayak tepesini ortaya çıkardı. "Ne manzara ama."

"Harika, değil mi?" Madigan da pencerenin önünde ona katıldı. "Her gün de değişiyor. Örneğin," dedi ağır bir iç çekişle, "geçen hafta yamaçlar çıplaktı, küçük parlak yeşil çim parçaları vardı. Bir açık hava düğünü için mükemmel. Mayıs ortasının güvenli olacağını düşünmüştük ama burası Montana."

Elini omzuna atan Cole, "Özür dilerim Mad. Umarım kar konusunu açarak Ashley'i üzmemişimdir."

"Endişelenme dostum. Elbette düğünü dışarıda yapmayı tercih ederdik ama Ashley bir kayak tepesi sahibinin düğün günü bile olsa dağına kar yağmasından asla şikayetçi olmaması gerektiğini söylüyor."

Cole güldü. "Bu mantıklı. O harika biri, Mad. Birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum."

Madigan ona dönerek, gözleri güneş ışığında cam gibi olmuş bir halde, "Burada olduğun için çok mutluyum. Düğünün kısa sürdüğünü ve meşgul olduğunu biliyorum-"

"Hey," dedi Cole, onun sözünü keserek. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

Bunu söylemek zordu ama Cole, Madigan'ın çenesinin sakalından kurtulduğunu düşündü. "Kendimi tutmaya çalışıyorum ama şu anda duygusal bir karmaşa içindeyim. Bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim."

Cole ona, "Senin sahip olduğun şey, hepimizin istediği şeydir," dedi ve bu doğrudu. Romantik hayatının çoğunun önerdiğinin aksine, Cole aslında uzun kalp ağrısı ve yalnızlık dönemleri arasına sıkışmış kısa mutluluk anlarıyla yetinmek istemiyordu. "Ve kimse bunu senden daha fazla hak etmiyor."

Kemikleri çatlatan sarılmadan sonra Mad onun gözlerinin içine baktı ve "*Hepimiz* bunu hak ediyoruz" dedi.

Cole ona inanmak isteyerek başını salladı.

"Biraz dinlen," dedi Mad. Sonra kapıya doğru giderken ekledi: "Seni uyandırmanın bir ölüyü diriltmeye çalışmak gibi olduğunu tecrübelerimden bildiğim için, *randevun* için de alarm kurmamı ister misin?"

Yavaşça, Mad'e toplayabildiği en masum gülümsemeyi veren Cole, sağ elinin orta parmağını uzattı ve Madigan kapıyı arkasından bir *kıkırtıyla* kapatmadan önce bir kahkaha kazandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MIRA

MIRA normalde arabasında oturur ve Ian'ın piyano dersleri sırasında Glazed and Confused'un QuickBooks'unu güncellerdi. Ancak bugün, maddi sorumluluklarından tamamen kaçarak, tüm saatini Cole Sanderson'ın Instagram'ını takip ederek geçirmişti. Cole 90'ların grunge grubu-the-Makers'ın karizmatik punk davulcusu Sanderson. Cole Seattle'ın elli yaş üstü en uygun-biseksüel-bekarı Sanderson. Cole Devlet okullarındaki müzik programlarını finanse etmek için ülkenin dört bir yanındaki çocuklarla-YouTube'unda-davul çalıyor Sanderson. Cole *Elini at kuyruğumun etrafına sardığını hala hissedebiliyorum* Sanderson –

"Bu bizim çıkışımız değil miydi?"

"Kahretsin!" Mira frene bastı, Honda Element'inin lastikleri gıcırdarken Red Falls çıkışına kıl payı ulaştı.

Ian sıkılmış bir monotonlukla, "Laflarına dikkat et anne," diye azarladı. Çenesini düzelterek gözlerini oğluna dikti. *Anne*. Bu yeni bir şeydi,

atama. Ve bundan nefret ediyordu. "Dersin nasıl geçti?"

"İyiydi."

"Bu çok iyi."

"Güzel," diye kabul etti ve arkadaşlarına göstermek üzere yüzünün tuhaf bir yakın çekimini yapmak için telefonunu kaldırdı.

"Gerçekten çok iyi," dedi parmaklarını direksiyona vurarak.

"Neyin var senin?" Adam ona kaşlarını çattı. "Hepiniz... kıpır

kıpırsınız." Ana Cadde'den sağa dönerek, "Biriyle görüşmem var-Bir dakika sonra" -gösterge panelindeki saate baktı, sınırları arabadan daha hızlı artıyordu- "on beş dakika."

"Arama mı?"
"Önemli bir arama," diye açıkladı, kasabadaki iki trafik lambasından birinde durdu.
"Bu önemli görüşme kiminle?"
Boğazını temizledi. "Bir adamla." "Bir erkekle mi?"
"Evet."
"Bir insan mı?"
"Bildiğim kadarıyla."
Ian'ın kaşları birbirine kaydı. "Bu adamı tanıyor muyum?"
Dur işaretinde durup, sokaklar boş olduğu için işareten geçerek, "Aslında olabilir. O bir müzisyen. Cole Sanderson. Hiç duymuş muydunuz?"
"Madigan'ın grubunun davulcusuydu, değil mi? The Breakers ya da onun gibi bir şey?"
"Makers." Glazed and Confused'ın arkasındaki dar çakıllı sokağa döndü.
"Çocuklarla davul çaldığı bir YouTube kanalı yok mu?"
"Huh, bilmiyorum. Belki," dedi Mira, az önce o videolardan yirmi tane izlememiş gibi davranarak. Arabayı garaja çekip motoru durdurdu, oğluyla yüzleşti ve "Onunla bu sabah tanıştım ve şimdi düğünde benim eşim olacak" dedi.
Bir kez başını sallayan Ian, "Güzel" dedi.
Genç Ian'ın cesaretlendirmeye en yakın olduğu andı ve Mira bunu alıp kaçmaya karar verdi.

"NE İZLİYORSUN?" diye sordu annesi, yatak odasından çıkıp kanepede Ian'ın yanına otururken. "Adventure Time mı?"
"Evet," dedi Ian.
"Seninle izleyebilir miyim?" "Tabii."
Ian küçük kanepelerinde annesi için yer açarken, Mira dişlerini birbirine geçirdi. Ian artık çocuk değildi. Kendine ait bir alana ihtiyacı vardı, ama üç yatak odalı dairelerinde

Özellikle de annesi geri taşındığından beri. Ama bu yarınki Mira için pek çok sorundan biriydi, çünkü bugün Mira'nın telefonu çaldı.

Çantasına ulaşmaya çalışırken neredeyse içindekileri yere dökecekti ki, "Bir şeye ihtiyacın olursa birkaç dakikalığına odamda olacağım," dedi. Ne Ian'ın ne de annesinin ona zerre kadar ilgi göstermemesini fırsat bilerek gizlice odasına girdi, çantasını şifonyerinin üzerine fırlattı -sonunda telefonunu sakızlar, fişler ve saç zımbırtılarıyla dolu dipsiz uçurumda bulduktan sonra- ve cumbalı penceresinden içeri girdi.

Eyalet dışından bir numaraydı. O olmalı. Ve cevap vermesi gerekiyordu, tercihen sesli mesaja geçmeden önce. *Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.*

"Alo?" dedi, sanki bir soruymuş gibi, kelimeyi yeni öğrenmiş gibi, daha önce hiç telefona cevap vermemiş ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi. Patlayacak mıydı? Parmaklarının arasında eriyecek miydi? Bir kuşa dönüşüp uçup gider miydi?

"Mira?"

"Konuşmak." *Konuşmak mı? Hiç konuşmak demedi.*

"Ben Cole."

"Oh. Selam, Cole."

"Hala iyi bir zaman mı?"

"Bu... Evet, güzel bir zaman. Teşekkür."

"Rica ederim," dedi küçük bir kahkaha atarak ve sonra -kız utancından ölmeden önce- itiraf etti, "Bütün öğleden sonra bu aramayı yapacağım için gergindim."

"Cevap verme konusunda gergindim." cevap vermeyince gözlerini kapattı. *Ve kuzey yarımkürenin en garip kadını Oscarı...*

"Glazed and Confused'un harika bir havası var. Klasik ama aynı zamanda çok havalı. Ne zamandır sizde?"

Bu bir konuşma kemiği idi; onu almaktan çok mutluydu. "Teşekkür ederim," dedi tekrar, sonra dayanılmaz gariplik karşısında yüzünü buruşturdu. Telefonu kapatarak ellerini sıktı, boynunu büktü ve kendini toparladı. O yetişkin bir kadındı. Erkeklerle daha önce de konuştuğuna emindi. Hatta birçok kez. Bununla da konuşabilirdi. "Büyükbabam fırını ellili yıllarda satın almış. Sonra anneme devretti. Birkaç yıl önce de o bana devretti."

"Nesiller boyu sahiplik. Buna bayılıyorum."

Dudakları onun içten coşkusuna karşılık vererek kıvrıldı. "Artık hepimiz onun üzerinde yaşıyoruz. Ben, annem ve oğlum Ian."

"Çocuğun kaç yaşında?" Sesi rahatlamış gibiydi, sanki yatağında uzanmış, bir elini başının arkasına koymuş, belki de ayaklarını bileklerinden çaprazlamıştı.

"O on dört yaşında."

"Oof." Güldü. "Zor bir yaş. Rebecca adında bir kızım var, biz ona Becks diyoruz. Şimdi yirmi altı yaşında."

"Biliyorum."

"Sen...biliyor
musun?"

Mira bir arı tarafından sokulmuş gibi sarsıldı. Evet, biliyordu. Adamın 90'ların tüm kadınlardan oluşan alt rock grubu Asyd Nancy'den Nancy Hayes'le uzun süreli, bir dargın bir barışık bir ilişki yaşadığını biliyordu. Birlikte bir kızları olduğunu biliyordu. Adamın bir kayıt stüdyosu olduğunu, gün batımını sevdiğini ve bir yelkenlisi olduğunu biliyordu. Geçen Çarşamba hangi tişörtü giydiğini ve Seattle'dan gelirken Wallace, Idaho'da bir şeyler yemek için durduğunu biliyordu. "Instagram'ında biraz vakit geçirmiş olabilirim."

"Ahh, dürüstlük. Bunu sevdim. Özellikle de ben de aynısını yapmış olabileceğim için. Insta'n beni acıktırdı." Bu bir mırlama mıydı? Az önce ona mırladı mı? "Çok fazla kurabiye var."

Kesinlikle bir mırıltı. *Siktiğimin davulcuları.*

"Her neyse," diye devam etti. "Becks on dört yaşındayken, bir dönemdi."

Gerçi on beş daha kötüydü sanırım."

"Daha da mı kötüleşti?"

"Öyle olmadığını söyledim ama ilişkimizin yalanlar üzerine kurulu olmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Kesinlikle hayır," dedi gülerek. O da kıkırdayınca boynunu sıktı ve omurgasını saran ürpertiye bastırmaya çalıştı. "Ian harika bir çocuk, ama on dört yaş öyle bir değişim ki. Sanki bir gecede sessizleşti. Yemin ederim, sadece birkaç ay önce çok yakındık ve şimdi sadece anneyim. Hayır, o bile değil. Ben *anneyim*."

"Anne?" Islık çaldı. "Bu bir saldırı."

"Değil mi? Ve çok da kötü kokuyor. Şunu da ekleyelim.
arkasındaki *sikik*."

"Eninde sonunda sana geri dönecek," dedi ona. "Ama o zamana kadar düşüncelerin ve dualarınla, Mira. Düşünceler ve dualar."

Sırıttı, pencereyi açmak için öne doğru eğildi, aniden çok sıcaktı. "Fırındaki şu adam, Paul, Ian'ın babası mı?"

Saçlarını omzunun üzerinden toplayarak, "Hayır. Paul ve ben sadece birkaç yıl önce bir süre birlikte olduk. Ama o bitti ve şimdi mutlu bir evliliği var."

"Bugün onunla birlikte olan kadına mı? Chrissy'ydi, mi?"

"Evet."

Bir süre düşündükten sonra acımasız bir üslupla, "Yani Paul, Chrissy ile düğün için şehirde ve sen de öyle olduğun halde onların önünde bekar görünmek istemiyorsun, öyle mi? Doğru mu anlıyorum?"

"Oldukça üzücü, ha?"

"Seni yargılamıyorum. Hem de hiç. İnan bana. Sadece diğer insanlara ne söyleyeceğimi bilmek için hikayeyi açıklığa kavuşturuyorum."

Diğer insanlar mı? Gerçeklik, işler biraz bile iyi gitmeye başladığında yapmayı sevdiği gibi, çirkin kafasını kaldırdı. "Ashley ve Madi- gan çıkmadığımızı öğrenecekler." Biri onlara sorarsa, *Paul* onlara sorarsa, ifşa olacaktı. Arada bir köpek havladı ve omuzları yenilgiyle çöktü. "Bu iş yürümeyecek."

"Ah, şu," dedi. "Diyelim ki varsayımsal olarak Madigan zaten biliyordu. Bu seni daha iyi mi hissettirirdi? Yoksa daha mı kötü?"

Bir adrenalin dalgası kaburgalarını tekmeledi. "Madigan zaten biliyor mu?"

Cole hat boyunca nefesini içine çekti. "Şimdi fark ediyorum ki seninle konuşmadan önce ona hiçbir şey söylememeliydim. Mad ve ben birbirimize her zaman her şeyi anlattık ve uzun bir yolculuktan sonra güzel bir yabancı tarafından bir pastanede saldırıya uğradıktan sonra net düşünemiyor olabilirim."

Mira inledi ve duvara yaslanıp tavana baktı. "Gerçekten her gün yabancıları öpmek gibi şeyler yapmıyorum. Ya da hiç. Yemin ederim."

"İlkiniz olmaktan onur

duyuyorum." Alnını avuçladı.

"Ama Mad'e söylediğim için özür dilerim."

"," dedi. "Sorun sen değilsin. Sorun bende. Seni en başta bu duruma sokan benim. Buna sadece kapalı diyelim-"

"Ve düğündeki eşimi mi kaybedeyim? Hiç şansın yok. Bunu halledeceğiz. Mad'in sağduyusuna hayatım pahasına güvenirim. Ama yapmamız gereken bazı detaylar var."

Ütüle. Daha sonra buluşmaya ne dersin? Prova yemeğinden sonra seni alabilirim. Araştırma gibi olur."

Hafif bir esinti ensesindeki tüyleri karıştırırken "Araştırma mı?" tekrarladı.

"Gecenin sonunda seni bu işi başarabileceğimize ikna edemezsem, en azından denerken eğlenmiş olacağız."

Beyninin bir yarısı hâlâ frenler tutmadan önce bu yolculuktan inmek istiyordu ama diğer yarısı ne giyeceğini bulmaya çalışıyordu: siyah etek, ipeksi kırmızı üst, ince topuklu ayakkabılar. "Saat kaçta?"

"Dokuz çok mu
geç?" "Dokuz
mükemmel."

"Güzel. Dört gözle bekliyorum. Ve bunu sadece harika öpüştüğün için söylemiyorum."

"Cole, lütfen dur," dedi gülerek. "Zaten yeterince utanıyorum."

"Ve ben hayatımda bir gün bile utanmadım. Birbirimiz için mükemmeliz. Yakında görüşürüz."

Adam aramayı sonlandırdığında Mira telefonunu hâlâ çarpmakta olan kalbinin üzerine tuttu. Bu muhtemelen berbat bir fikirdi ama o haklıydı. Hiç şüphesiz en azından eğlenceli olacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MIRA

SIYAH Volvo arabası durduğunda, Mira en sevdiği kıyafeti ve yıpranmamış tek çift topuklu ayakkabısıyla kaldırıma doğru sofistike bir yürüyüş denedi.

"Selam," dedi camını indirdikten sonra, vites kolunun üzerinden eğilerek ona baktı. "Harika görünüyorsun. Atla bakalım."

Bahar esintisi saçlarını omuzlarından kaldırırken, "Çok uzak değil," dedi. "Yürüyebiliriz."

"Kulağa mükemmel geliyor." Adam ona bir gülümseme verdi ve kadın bunu her yerinde hissetti, bir kadeh şampanyaya balıklama atlar gibi teninde minik baloncuklar patladı.

Park etti, sonra kapısını açtı, uzun bacakları geri kalanından önce ortaya çıktı. Hâlâ prova yemeğinden kalma takım elbisesini giyiyordu; koyu gri pantolon ve ceket, siyah kravat. Her parça sanki birileri tarafından dikilmiş gibi üzerine oturuyordu, sanki bir ödül töreninde kırmızı halıda yürüyen ünlü biriymiş gibi. Ki birkaç kez öyle olmuştu. *Teşekkürler, Google.*

Birden az giyinmiş hissetti, ısmarlama ünlü kişi takımıyla eşleştirildiğinde çok rahattı. Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi ceketini çıkardı ve kravatını hızlıca çekerek boynundan çözdü. Kravatını ve ceketini yolcu koltuğuna atarak kapıyı kapattı ve yüzünü ona döndü.

Şimdi parti sonrasına gidiyordu. Şimdi rahat ve gevşekti. Şimdi eşleştiler.

"Güzel bir gece," dedi, manşetlerini çözüp gömlek kollarını pratik bir verimlilikle yukarı sıyırırken ona doğru yürüdü, her seferinde bir kol, kasları, damarları ve teni ortaya çıkardı. "Gerçekten harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi, yanaklarından bir yumurta kızartıp kızartamayacağını merak ederek. "Sen de harika görünüyorsun. Prova yemeği nasıldı?"

Kaldırımı çıkararak elini saçlarında gezdirdi ve saçlarını dağınık bıraktı. Son derece dağınık. "Duygusal. Madigan'ın babası Conor inanılmaz bir konuşma yaptı. Odada tek bir kuru göz yoktu. Restoran çalışanları bile gözyaşlarına boğuldu. Yine de sorun değil. Yarın sadece sağdıcın konuşmasını yapmam gerekiyor. Önemli değil."

Başını yana eğerek bara giden yolu gösterdi. "Henüz yazmadın mı?"

"Henüz değil," dedi, düzeltme yapmadan önce sorunsuzca onun yanına adım attı. "Bu tam olarak doğru değil. Konuşmayı on kez yazdım ve yeniden yazdım, ama hâlâ eksik. Bu da ironik, çünkü Mad bu konuda ne kadar gergin olduğumu bilseydi, bana kendimi rahat bırakmamı söyleyecek ilk kişi olurdu. Ama yapamıyorum. Bu doğru olmak zorunda. Bu Madigan."

"Anladım." Anlamıştı da. Matthew Madigan kasabaya taşındığından beri Red Falls'ta sayısız hayata dokunmuştu, onunki de dahil. En son, düğün pastalarını yapması için onu işe aldığında.

"Mad ve ben hayatımın çoğunda arkadaşık. Madiganlar beni yanlarına aldıktan sonra lise boyunca onunla yaşadım. O benim kardeşim gibidir. Bunu berbat edemem."

"Çok fazla baskı var," dedi kadın. "Çok fazla," diye kabul etti.

"Araştırmaların baskının aslında performansı artırabileceğini gösterdiğini biliyor muydunuz?"

Göz ucuyla yakaladığı bir sırtışıla, "Evet, aslında," dedi. "Ve bu yaşımda, alabileceğim her yardımı alırım."

Teni mırıldanırken güldü. "Peki, bu gece beni nereye götürüyorsun?" "Jimmy's'i deneyebiliriz diye düşündüm."

"Jimmy's?" Yoluna çıkan bir çakıl taşına parmaklarıyla vurarak kaldırımından temizledi. "Orası bir bar mı?"

"Burası teknik olarak bir bar. Tam adı Jimmy O'Callaghan's Irish Public House. Ama herkes Jimmy's diyor. Genelde Randy's kadar kalabalık olmaz."

"Randy's?" Herron's Home Décor tentesinin ışıkları, yüzünü ona dönerken zengin kahverengi gözlerinde parıldıyordu. "Dur tahmin edeyim, aslında Randall Fitzsimmons'ın Old English Tavern and Gastropub'ı mı?"

"Nereden biliyorsun?" Adam gülümseyince açıkladı: "Randy's genç ve bekâr insanların gittiği bir yer. Doğaçlama evlilik randevusu planları yapmaktansa, ayakkabılarınız yere yapışırken birbirinize bağırdığınız bir yer."

"Ah, pekala, Jimmy'nin yeri." Döndü ve tekrar yürümeye başladılar. "Yine de Randy's iyi bir zaman gibi geliyor."

Yirmili yaşlarının bulanık derinliklerinden, Randy'nin arka kabinlerinden birinde Andrew Grant ile özellikle özensiz bir öpüşme seansına dair bir anı çıktı. "Gençken kesinlikle öyleydi."

Alt dudağını ısırarak sütyeninin iki beden küçülmesine neden olan yumuşak bir ısırıkla, "Bu duymak istediğim bir hikâyeye benziyor," dedi.

O anda Mira akşamın değerini anladı. Hatta eskiden Şeker İstasyonu'nun bulunduğu loş, boş vitrini bile takdir etti. Çünkü karanlıkta, onu ne kadar kolay kızarttığını göremiyordu.

"Bu yerlerin çoğu satılık, değil mi?" Candy Station'ın vitrinindeki satılık tabelasını, ardından caddenin karşısındaki eskiden fotoğraf stüdyosu, butik ve Meksika restoranı olan boş dükkânları işaret etti.

"Küçük kasabalar," dedi Mira, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ama o şehirden gelmişti, belki de açıklamıyordu. "Red Falls'ta geçimini sağlamak zor. Gençlerin liseden mezun olduktan sonra gitmelerini engellemek daha da zor. Bu dükkanların çoğu nesillerdir aynı ailelere ait, tıpkı Glazed gibi. Ancak zengin, eyalet dışından insanlar Montana'ya taşındıkça vergiler de artmaya devam ediyor. Maliyetler her yıl artıyor, tutarlı personel bulmak gittikçe zorlaşıyor ve genç insanlar bu işletmeleri ebeveynlerinden ve büyükanne ve büyükbabalarından miras aldıkça, masrafları ve zorlukları görüyorlar ve başka bir yerde kazanabilecekleri parayla karşılaştırıldığında buna değmiyor. Ve inanın bana" -kendi küçük taşını tekmeledi, bunun son banka hesap özeti olduğunu hayal ederek- "neden bu seçimi yaptıklarını anlıyorum."

"Bu çok kötü," dedi ve bunu kastetmiş gibiydi. "Sen hiç ayrılmayı düşündün mü?"

Akşam havasını, çamların tazeliğini ve yeni açmış leylakların tatlılığını içine çeken ve kendi masraflarına ve zorluklarına rağmen burada her zaman başka yerlerden daha yakın hissettiği yıldızlara bakan Mira, "Hayır, bir kez bile." dedi.

JIMMY'S, Red Falls standartlarına göre hareketli bir yerdi; kovboy çizmeli çiftler dans pistinde iki adım atıyor, tüm bar tabureleri dolu, masaların çoğu sürahi ve biralarla tıka basa doluydu. Mira kasabanın yarısının orada olmasına şaşırmamıştı ama bir yanı sakın bir gece olmasını umuyordu. Böylece Cole'u nalburdan Bud'la tanıştırırken kocası Brad'le bir dağ dolusu nachos'u paylaşmanın ve çok fazla soru sormanın garip mutluluğundan kaçınabilirdi. Ya da nihayet bir gece izin aldıkları sekiz aylık üçüzler hakkında konuşurlarken, tamamen bitkin düşmüş Jules ve Mal- colm'la yaptıkları zar zor mantıklı konuşmadan. Ya da benzin istasyonundaki aşırı ikna edici Carl ve Carrie onları tekila içmeye ikna etmek için o kadar uğraşmışlardı ki Cole kaçabilmek için sahte bir arama yapmak zorunda kalmıştı.

Ama Jen onları işaret edene kadar, kızıl saçları örgülü omzunun üzerinden, mavi gözleri çoktan entrikalar çevirmeye başlamıştı ki Mira çenesini tutup parmaklarını arkasında birleştirdi. O gün annesini terapiye bıraktığında Jen'e Cole hakkında bilgi vermişti ama bu hiçbir şekilde Jen'in... Jen'in yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Merhaba," dedi Cole Jen'e ve onunla birlikte oturan re- hab tesisindeki diğer iki terapist. "Ben Cole."

"Kim olduğunuzu biliyoruz," dedi Y kuşağından bir terapist. Mira adının Taylor olduğunu sanıyordu. "Nişanlım YouTube'unuza abone."

"Güzel. Onlara destekleri için teşekkür ettiğimi söyle."

"Ben Jen." Jen'in eli masaya doğru uzandı. "Mira'nın en iyi arkadaşı. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum Jen," dedi Cole yumuşak bir sesle, kızın elini sıktıktan sonra kendi elinin içinde çevirip inceledi ve daha yakından bakmak için çekti. "Tırnaklarına bayıldım."

Adının Taylor olması muhtemel terapist nefesinin altında "*Sawoon*," derken Jen elini geri çekti, gün batımı ve palmiye ağaçları manikürüne baktı, sonra gözlerini kırıştırarak Mira'ya baktı. İfadesi okunamıyordu ve Mira yanağını ısırdı, Jen'in Cole'a "büyüleyici şeytan" demesini ya da onlara

birlikte seksi görünüyorlardı. Çünkü gezegendeki en bulaşıcı derecede canlı insanlardan biri olmasına rağmen, Jen aynı zamanda acımasızca dürüsttü ve hiçbir filtresi yoktu. Bu yüzden sadece gülümseyip "İkinize de iyi eğlenceler" dediğinde, Mira Jen'in bir hastalığa yakalanıp yakalanmadığını merak etti.

"Jen iyi birine benziyor," dedi Cole, küçük bir kasaba barındaki tanışma ve selamlaşma faslını nihayet atlattıklarında loş bir köşedeki kabine kayarak.

"Harika biri," diye onayladı Mira, yerine otururken çantasından vızıldayan telefonunu çıkardı, çünkü Ian'ın ya da annesinin ona ihtiyacı olduğunda ne bir mesajı ne de bir aramayı asla kaçırmazdı. Ancak bu vızıltı ikisinden de gelmiyordu. Bu vızıltı tanıdığı ve sevdiği Jen'den geliyordu.

Mira. MİRA!! Bu adam muhteşem! Johnny Knoxville ve Timothy Olyphant'ın seksi bir bebeği olmuş gibi. Ve manikürümü fark etti. Bunu kim yapar ki? Eğer onu sen sikmezsen, ben sikerim.

Mesajı istenmeyen bir penis fotoğrafından daha hızlı silen Mira, telefonunu çantasına geri itti ve masanın karşısındaki Cole'a baktı. Jen'in tarifinin yıkıcı derecede doğru olduğunu fark etti.

"," dedi, gömleğinin en üst düğmesini açıp rahatlarlarken, kadının sinirleri tavanda bir delik açmıştı. "Bana kendinle ilgili her şeyi anlat."

"Ha! Ha ha!" diye ağzından kaçırdı. "Önce bir içkiye ihtiyacım olabilir." *Ya da üç.*

Gıcır gıcır beyaz gömleği, siyah kemeri ve dümdüz karnıyla bir anda ayağa kalktı ve doğrudan onun görüş alanına girdi. "Zehirin ne?"

Johnny Knoxville benzerleri. "Votka cran?"

"Hemen geliyor."

Cole bara doğru yürürken Mira telefonunu çantasından çıkardı ve hararetle yazmaya başladı.

Yardım edin. Ölüyorum.

Onun bu oldukça ölümcül.

Mira: Ne yapıyorum ben?

Jen: Umarım hayatının bir santim içinde sevişirsin.

Mira: JEN! Yarın herkes aslında birlikte olmadığımızı anlayacak. Bud'ın bu gece bana nasıl baktığını görmeliydin. Saçmaladığımı biliyordu. Ben berbat bir oyuncuyum.

Evet, ama içimden bir ses Cole'un öyle olmadığını söylüyor. Korkunç. Hiçbir şeyde.

Ciddi ol. Bana ne yapacağımı söylemeni istiyorum.

Mira küçük tırnağını çiğneyerek noktaların kelimelere dönüşmesini bekledi.

Jen: Bir nefes al. Bir içki iç. Ve belki ona güvenmeyi dene. O Madigan'ın en iyi arkadaşı. Bunu yapmak zorunda olmadığı halde senin için yapmayı kabul etti. Kamuoyu önündeki kişiliği tertemiz. Oh, ve ne yaparsan yap, onu sikmeyi unutma!

Yeni tanıştığım biriyle yatmayacağım. Artık yirmi yaşında değilim.

Öldüğün tepe bu mu? Bu ekonomide mi?

Mira: haha

Ayrıca yeni tanışmadınız. Aylardır uzaktan çıkıyorsunuz, değil mi? Lol.

Mira: FML

Dikkat. Masanıza geri dönüyor. Hayalini yaşa!

Jen'in kahkahası barda çınlarken Mira telefonunu yüzüstü masaya bıraktı ve Cole yerine geçerek içkisini onun önüne koydu.

"Teşekkür ederim," dedi, pipetini kavradı ve beynini donduracak kadar büyük bir yudum emdi.

"Yani..." Onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Yani..." Gözlerini kaçırmamak için elinden geleni yaptı.

Kız bir yudum daha alırken ellerini gevşekçe birasının etrafında kavuşturarak, "Sanırım burada ihtiyacımız olan şey bir buz kırıcı. Belki de

bir oyun oynamalıyız."

Votkadan öksürmek şaşırtıcı derecede acı vericiydi. "Oyun mu?"

Kız skandala uğramış gibi görünüyormuş olmalıydı, çünkü adam ellerini kaldırdı ve şöyle dedi: "Söz veriyorum, tamamen PG bir oyun. Ben sana bir soru soracağım, sen de bana bir soru soracaksın. Birbirimizi tanımak için ileri geri. Karşılıklı."

"Kuzuların Sessizliği gibi mi?"

Adamın rahat kahkahası kadının omuzlarını gevşetti.

"Kesinlikle." "Tamam, ama sadece Hannibal olduğum sürece."

"Mira"- başparmağı bardağın kenarından yukarı doğru yavaşça süzüldü ve tekrar aşağı indi- "ne istersen olabilirsin."

Hâlâ adamın başparmağına bakıyor, bileğinde, boynunda ya da dudaklarında gezinmesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyordu, "Geçebilir miyiz? Eğer bir soru çok kişiselse ya da cevap çok utanç vericiyse?"

"Tabii ki. Aslında parmaklıklar ardında değilsiniz, Dr. Lecter." Birasından bir yudum aldıktan sonra, "Hatta önce siz başlayabilirsiniz," dedi.

"Ne centilmen ama."

Yüzündeki gülümsemeyi elinin tersiyle silerek, "Sadece bazen," dedi.

İç ateşi yükseldi ve müzik kutusunda adını hatırlayamadığı ama her zaman sevdiği eski bir country şarkısı çalarken bacak bacak üstüne attı ve "Şu anda bekar mısınız?" diye sordu.

Sanki yüzüne vurmak istediği kremalı turtayı savuruyormuş gibi baktı ona. "İlk sorunuz *bu* mu?"

"Ne?" diye sordu gülerek. "Bu adil bir soru. Başka birinin erkeğiyle ayrıntılı bir düğün tarihi planı yapmaya çalışmıyorum."

"Önce bana en sevdiğim rengin ne olduğu ya da midillileri sevip sevmediğim gibi kolay bir şey sorarsın diye düşünmüştüm."

"Seviyor musun? Midillileri sever misin?"

"Sorunuzu değiştiriyor musunuz?"

Pipetini sıkıştırarak içkisini karıştırdı. "Hayır."

Parmaklarından başını kaldırarak, "Ben bekâрім. Hiç evlenmedim. Son yıllarda kısa süreli birkaç şey yaşadım, iki erkek arkadaşım, bir kız arkadaşım oldu. Ama ciddi, uzun süreli ilişkilere gelince, sadece bir tane oldu."

"Nancy Hayes mi?" diye tahmin etti. Adam ihtiyatlı bir kaş kaldırınca, kadın irkildi. "Sosyal medya hesaplarınızı takip etmenin yanı sıra sizi Google'da aratmış olabilirim. Ayrıca, Asyd Nancy'yi severdim."

"Evet, Nancy Hayes, seni sinsi googler," diye azarladı ve muhtemelen bundan bu kadar hoşlanmamalıydı. "Ben de öyle. Harika bir grup." Bir yudum daha aldı, ön kol kasları esnedi, uzun boğazı yutkunurken titredi. Bardağını yere bırakıp kadına baktı ve "Sıra sende" dedi.

"Ben hazırım."

"Seni Paul'e çeken neydi?"

Bu soru, yeşil ışıktaki duraklayan bir arabanın korna sesi kadar sarsıcıydı.

"Mira?" diye sordu, gözlerinde eğlenen çizgiler belirmişti. "Seni kırdım mı?"

"Sadece midillilere ne olduğunu merak ediyorum."

"Her zaman pas geçebilirsin. Gerçi neye ilgi duyduğunu anlamama yardımcı olabilir diye düşünüyorum."

"*Ne*" kelimesiyle ilgili bir şey vardı. *Kiminle* değil, *neyle*. Sanki dışarıda bir insanın isteyebileceği, arzulayabileceği, ihtiyaç duyabileceği tüm farklı şeylerden oluşan bir menü vardı ve Cole onun ne sipariş edebileceğini anlamaya çalışıyordu. "Sorun değil," dedi. "Ama bütün bu olanlar biraz utanç verici."

Sadece bekledi, başını çoktan dinliyormuş gibi eğmişti.

"Lisedeyken Paul'e karşı o yiyemediğim, uyuyamadığım yoğun aşklardan birini yaşadım. O zamanlar avluda günlük tutan ve Joy Division dinleyen uzun boylu, düşünceli, sessiz bir çocuktü. Onu sadece sevmekle kalmadım. Onu çok seviyordum," dedi kelimeyi uzatarak. "Onun eskizlerini çizdim. *Ondan* esinlenerek bu korkunç soyut heykelleri yaptım ve onlara *Gözlerinin Derinlikleri* ya da sadece *Acı* gibi isimler verdim."

Ağzını kapattı, en azından onun pahasına eğlendiğini gizlemeye çalışıyordu.

"Onun hakkında şiirler yazdım. Bir sürü şiir." "Hala duruyor mu? Bir tanesini görebilir miyim?"

"Tanrım hayır," dedi gülerek. "Kimse onları görmedi ve görmeyecek, çünkü kendine saygısı olan her emo piliç gibi hepsini yaktım. Ama kaç tane kil topuna işkence ettiğimin ya da dilek kavanozumda kaç tane aşırı hüznü külleri biriktirdiğimin bir önemi yok."

"Dilek kavanozun mu vardı?"

"Hâlâ var," diye itiraf etti. "Bir yerlerde. Belki dolabımda. Her iki durumda da fark etmezdi. Paul benden hoşlanmıyordu."

"Onun için çok mu fazla kadın?" diye tahmin etti ve bakışlarının boğazına, köprücük kemiğine, göğüslerinin kıvrımlarına inip inmediğinden ya da sadece hayal mi ettiğinden emin değildi. Jimmy'ninki karanlıktı ve çok uzun kirpikleri vardı.

"Paul üniversiteye gittiğinde, Red Falls'taki çoğu çocuk gibi sonsuza dek gideceğini ve bir daha arkasına bakmayacağını düşünmüştüm. Ama birkaç yıl önce Bozeman'daki özel efekt işini bıraktı ve üvey annesi öldükten sonra babasının evlerini satmasına yardım etmek için geri geldi. Dindar bir insan değilim ama bir süredir bekârdım ve öyle kalacağımı düşünüyordum. Bu yüzden Paul fırına ilk girdiğinde, ilahi bir gücün araya girip tüm gençlik hayallerimi güzel bir kutuya koyduğunu, etrafına bir fiyonk bağladığını ve bana 'Senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme' dediğini düşündüm."

Cole sıırttı, sonra birasından bir yudum aldı.

"Meğer ilahi bir şey değilmiş. Sadece Paul lisedeyken benden gerçekten hoşlandığını söyleyemeyecek kadar utangaçtı. Çok çabuk ciddileştik ve ilk başlarda aramız çok iyiydi ve ben düşündüm ki..." Kendisine, işlerin bu hale gelmesine güldü. "Belki başarabileceğimizi, şansımızı yenebileceğimizi, sonsuza dek mutlu yaşayabileceğimizi düşündüm. Buna gerçekten inanmıştım." Daha iyisini bilmesine rağmen. İşlerin ne kadar kolay ters gidebileceğini, gerçekten iyi olan bir şeyin ne kadar çabuk bitebileceğini bildiği halde.

"Ne oldu?"

"Hayır." Elini kaldırarak ona el hareketiyle dur işareti yaptı, oyunun kuralları için minnettardı, böylece Paul'ün onunla birlikte olmanın değmeyeceği kadar zahmetli olduğuna karar verdiğini yüksek sesle söylemek zorunda kalmayacaktı. "Sıra bende Clarice."

Arkasına yaslanarak kollarını kabinin arkasına doğru uzattı, bu hareket gömleğinin kollarını daha da yukarı çekerek ön kollarını dirseklerine kadar ortaya çıkardı. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Ah," diye . "Düşük darbe." "Bana en kötüsünü yapmamı söylemiştin."

Dudakları kırırdadı ve Mira bir an için boşluğa düştü, bu kırırtı içinde düşünce akışını kaybetti. "Sanırım öyle," dedi. "Ama Google'da aratırken kaç yaşında olduğumu bulamadın mı?"

Muhtemelen hatırlıyordu ama hatırlayamıyordu çünkü Beyonce'nin "Crazy in Love" şarkısına eşlik ettiği ve üstsüz olduğu bir video çok daha ilginçti. "Sanırım Google'da arama yapmakta pek iyi değilim."

Çenesini sertleştirerek şöyle dedi: "şu. Bu soruya her cevap verdiğimde, hikayede çok daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Sanki Alaska'da rüzgarın soğukluğunu bildiren bir hava durumu sunucusu gibiyim." Sesini alçalttı. "Cole Sanderson sadece elli üç yaşında ama bugün kendini altmış yedi yaşında gibi *hissedecek*."

Başları döndürecek kadar yüksek bir kahkaha patladı. "Bu çok doğru." Sesini alçaltarak onunkine uymaya çalıştı. "Mira Harlow kısa süre önce elli yaşına bastı ama bu soğuk hava dalgası yaklaşırken Tiger Balm'ınızı kapın ve seksen yaşındaki birinin eklemelerine hazır olun."

"Tiger Balm." İnledi, başı arkaya düştü. "O şeye bayılıyorum."

"Ben de. Onsuz uyuyamıyorum."

Tekrar ona doğru eğilip "Nerene sürüyorsun?" diye sorduğunda bar sessizliğe büründü, birinin plaktan iğneyi çekip çıkarmasından sonra oluşan cırtlak bir sessizlik.

"Nerede... ben-"

"Ovmak mı?" Adamın kirpiklerinin perdesinin ardından bile kızın boğazına baktığına şüphe yoktu. "Kaplan Balsamı mı?"

Gözleri yanıyordu, muhtemelen göz kırpmayı unuttuğu için. "Boynumda." Parmaklarını kulağının hemen altından omzunun ucuna kadar takip etti ve adamın gözleri parmaklarının açtığı yolu izledi. "Ve... belimde."

Mırıldandı ve sevilen bir topikal tahriş önleyicinin uygulanması hiç bu kadar pornografik hissettirmemişti, sanki yaşlı insanların ön sevişmesinin se-cret seviyesinin kilidini açmışlardı.

"Nereye sürüyorsun?" -Cole Sanderson'a sormak üzere olduğuna inanamıyordu- "nereye sürüyorsun?"

Sesi sessizdi, sanki çoktan yatağa girmiş gibiydi. "Omuzlarım. Bazen davul çaldıktan sonra bileklerim ve parmaklarım." Gözlerini kırptığında, gözlerinden şaşkın ve ağır bir şey silindi. "Ama ellerinde o şey varken dikkatli olmalısın."

"Doğru," dedi aceleyle. "Bazı şeylere dokunmak iyi bir fikir değil."

"Vücut parçaları," diye bitirdi onun yerine.

Sonra birbirlerine baktılar, kalbi çarpıyor, dudakları birbirine yapışıyor, zaman yavaşlıyordu. Müzik kutusu Cowboy Junkies'in "Sweet Jane" versiyonuna geçmeden ve adam "Doğum günün ne zaman?" diye sormadan önce neredeyse toplum içinde olduklarını unutmuştu.

Doğum günü mü? Doğum günü nedir? Bir insanın kendi doğum gününü hatırlamak için çalışması gerekenden çok daha fazla çalışarak, "On yedinci Şubat" dedi.

"Aquarius." Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Bu mantıklı."

"Öyle mi?"

"Elbette. Kovalar tutkulu, düşünceli ve hırslıdır." Tam o sırada adamın sol gözünün altındaki minicik çili fark etti. "Ve İkizler için mükemmel bir eşleşme."

"Sen bir İkizler misin?"

Sağ elinin parmaklarını şarkının durgun ritmine vurarak, "Trajik bir şekilde," dedi.

Mira'nın burçlar hakkında bildiği tek , Ian dokuz yaşındayken ve astroloji çağındayken onunla birlikte izlediği YouTube videolarından öğrendikleriydi. Eğer biri ona bu bilgileri bir gün Jimmy's'in köşesindeki bir kabinde ünlü bir müzisyenle flört etmek için kullanacağını söyleseydi... "O zaman sanırım bu da mantıklı."

Parmakları hareketsiz kaldı. "Düşüncesiz olduğumu, konuşmadan duramadığımı ve sıkılmaktan nefret ettiğimi çoktan anladığımı söyleme bana. Ben de burada en azından havalı görünmeye çalışıyordum."

"Hiç denemek zorunda kaldığından şüpheliyim." Adamın gözleri onunkilere kilitlenip kahve karasına döndüğünde boğazı düğümlendi. "Ama demek istediğim," dedi sıkıca, "eğer Angie'nin Astrolojisi'ni doğru hatırlıyorsam, İkizler komik, yaratıcı, sadık ve... aynı zamanda-"

"Evet?" diye bastırdı. "Beni asılı bırakma. İkizler sürekli güvenceye ihtiyaç duyar, yoksa kompleks geliştiririz."

Soğuk bardağını aniden yanmaya başlayan yanaklarına doğru tutarak, "Büyüleyici. İkizler herkesin bildiği gibi çekicidir." Ayak parmaklarını oynatabilmek için ayaklarını ayakkabılarından çıkardı. "Bekle, eğer İkizler burcuysan, bu yaklaşan bir doğum günün olduğu anlamına geliyor."

"Birkaç hafta içinde." Dudakları büküldü. "Elli dört, elli üçten çok daha yaşlı görünüyor nedense. Sanki altmış yaş çok yakınmış gibi."

"Olağanüstü görünüyorsun."

"Teşekkür , Mira." Mira'nın teninde uğultu yaratacak kadar elektrikli bir sessizlikten sonra, "Hiç Seattle'a gittin mi?" diye sordu.

"Bir kere," dedi. "On altı yaşındaydım ve annem beni ve Jen'i bahar tatilinde bir Depeche Mode konserine götürdü. *Çok büyük* bir olaydı."

"Ne zaman?" Dirseklerini masaya dayamıştı, gözlerinde fırtınaya benzer bir yoğunluk vardı.

"Konser ne zamandı?"

Başını salladı.

Kafasından yılları sayarak, "İkinci sınıftaydım, yani 88'de olmalı," dedi.

"O konserdeydin."

Nefes nefese kaldı. "Kapa çeneni! Sen !"

Tekrar arkasına yaslanarak, "Onları dört kez izledim ve o gösteri en iyilerinden biriydi. The Makers o zamanlar büyük bir grup değildi ve şapka ve güneş gözlüğü takmak zorunda kalmadan kalabalığın içinde bir hayran olarak bulunabildiğim son konserlerden biriydi."

"Aynı konserde olduğumuza inanamıyorum. Gerçekten orada mıydın? Benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

"Ben de oradaydım, Mira. Yan yana oturmuş olabiliriz, satış masasında birbirimize çarpmış olabiliriz ve bundan hiç haberimiz bile olmadı."

Aralarındaki boşluk bir anda gerildi ve küçüldü, zaman "Sanırım sıra sende" diyene kadar o zamandan bu ve tekrar geriye doğru gidip geldi.

Bardağını çevirirken müzik daha neşeli bir şeye dönüştü ve ona "En sevdiğin şarkı hangisi?" diye sorması için ilham verdi.

Doğruldu. "Bu çok karmaşık bir soru."

Pipetini dudaklarına götürerek, "Karmaşık bir şey yapmak istemiyordum," dedi. "Aksi takdirde, mıknatısların nasıl çalıştığını bilip bilmediğini sorardım."

Küçümser bir ses çıkardı. "Bunu kimse bilmiyor. Bu bir mucize."

Pipetinin etrafında gülümsedi. Ama alt dudağını ağzına götürüp hafifçe ıslattığında, yudumu yanlış borudan keskin bir sola döndü.

"Sana en sevdiğim şarkıyı söyleyeceğim."

Boğazını temizledikten sonra ayaklarını tekrar ayakkabılarının içine kaydırды ve "Tamam" dedi.

"The Clash'ten 'Straight to Hell'."

"Yatağımın üzerinde Joe Strummer'ın sigara içtiği bir poster var."

"Mira," dedi, ölümcül bir ciddiyetle, bakışları insanın içine işliyordu. "Evlen benimle."

Homurdandı, sonra "Tamam" diye cevap verdi. Şaka olarak tabii ki. "Bekle, bu soru nasıl karmaşıktı? Bir şampiyon gibi cevapladın."

"Ah!" Bir parmağını kaldırdı. "Açıklamama izin verin. 'Straight to Hell' beynimin en sevdiği şarkı olsa da, hepimizin ikinci bir favori şarkısı vardır. Kalbimizde yaşayan şarkı. Arabada ya da duşta yaşlar akarken söylediğimiz şarkı. Başka kimse anlamayacağı için bu kadar çok sevdiğimizi asla itiraf etmediğimiz şarkı."

"Kalp şarkımız," dedi.

Başını salladı, bir rahip kadar vakurdu, kesinlikle ateşli bir rahip. "Seninki ne?"

"Yanılıyor olabilirim ama sıranın bende olduğundan oldukça eminim" dedi. Kurduğu tuzak bozuldu. "Önce sen."

"Cidden bana bunu itiraf ettirecek misin?"

Kadehini dudaklarına götürdü, onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermedi. "Peki," dedi, . "Ama kendimi utandırmadan önce Kalbimin en sevdiği şarkıyı, beynimin en sevdiğini söyleyeceğim. The Cure'dan 'Just Like Heaven'."

"Mmm. Şimdiye kadar yazılmış en iyi aşk şarkılarından biri," diye kabul etti. "Ama şimdi..." Adamın parmakları masanın üzerinde davul çalarken, kızın dikkati parmakların ne kadar hızlı hareket ettiğine takıldı ve adamın "Kalbinin şarkısı ne?" diye sorduğunu zar zor duydu.

"Bunu sana söylediğime inanamıyorum," dedi. "Ama kalbimin en sevdiği şarkı-"

"Duşta gözyaşı şarkın."

"- 'Sailing.' Hani şu yetmişli yılların şarkısı."

Bir eli kalbini örtmek için havaya kalkarak, "Heyecan verici ve çağrışım yapan Christopher Cross yat rock klasığı mı? Evet, 'Sailing'i biliyorum."

"Benimle dalga geçme."

"Asla yapmam," dedi tüm samimiyetiyle. "Neden bu senin kalp şarkın?"

"Tarif etmesi çok zor." Kolunu masadan kaldırarak ona çakıllı derisini ve kabarık tüylerini gösterdi. "Bak, bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor."

Uzanarak parmaklarını Mira'kolunda gezdirdi, saçlarını yeniden düzeltti ya da en azından düzeltmeye çalıştı. "Söyle bana, Mira. 'Sailing'i neden seviyorsun?"

Kolunu yavaşça masaya geri indirmesine izin vererek, o bunu yaparken tek bir tutarlı düşünce oluşturmaya çabalayarak, "Sanırım giriş, dizeler. Ya da belki sesinden. Çok güzel bir şarkı ama aynı zamanda bir şekilde yürek parçalayıcı derecede hüzünlü, çok nostaljik. Tatilinizin son gününde gün batımını izlemek gibi."

"Bu çok şiirsel."

"Ve her zaman yelken açmak istemişimdir."

Ellerini tekrar bardağına götürerek, "Benim bir yelkenlim var," dedi. Kadın ona pişmanlık dolu bir sırıtışla karşılık verdi.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun." Bardağını ona doğru eğdi. "Çünkü Insta'ma girdin."

"Birbirimizi internet üzerinden takip etmeden önce ne yapıyorduk?"

Adamın ayağının öne doğru kaydığını fark edip etmediğinden emin değildi, ayakkabısı onunkinin yan tarafına sürtünüyordu.

"Bana sıradaki sorunuz bu mu?"

"Oh, hayır," dedi. "Bana kalbindeki şarkının ne olduğunu söylemekten kurtulamayacaksın."

Adam parmaklarını şıklattı ve kadın onların sadece ışık hızında hareket edebildiklerini değil, aynı zamanda çok ama çok uzun olduklarını da fark etti. "Denemeye değer."

"Bekliyorum, Bay Sanderson."

"Tamam, ama benimle de dalga geçme."

Kalbinin üzerine bir çapraz çizdi.

Sanki kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes alarak, "Bu 'Seni Her Zaman Seveceğim'" dedi.

"Dolly mi Whitney mi?"

"Dolly bir rüya. Ama Whitney" -parmaklarını öptü, sonra öpücüğü tavana doğru üfledi- "o ışık ve yol."

"Artık seni çok daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Başını arkaya atıp gülüşü midesini hoplattı, parlak bir şey görmüş bir kuş gibi burun üstü dalışa geçti.

"Bana neden sevdiğini söyle," dedi. "Adil olan bu."

"Haklısın. Bana seninkini gösterdin." Kaşları kalktı. "Ben de sana benimkini göstersem iyi olur."

Beyni anlaşılmaz tiz bir çıkardı.

"Notaların yarısına bile basamıyorum," diye açıkladı Whitney, içkisinin etrafındaki parmaklarını kapatırken. "Ama bu şarkı çaldığında, nerede olursam olayım, kiminle olursam olayım, bir sahnedeyim, ışıklar parlak ve ben Whitney'im."

Kadehini kaldırıp ona uzatarak, "Kalp şarkılarına," dedi.

Kadehini onunkiyle tokuşturarak ekledi: "Ve bunları paylaşacak kadar güvendiğimiz insanlara."

Birkaç tur daha oynadıktan sonra, eğer para söz konusu olmasaydı kendisi için alabileceği en anlamsız şeyi sorduktan sonra - Maine Coon kedisi - ve ona en sevdiği çizgi filmin ne olduğunu sorduktan sonra - *Uzay Hayaleti* - içkisinin tortusunu yudumladı, o da birasını boşalttı ve sonra etrafına bakındı. Onlar konuşurken, zaman onların kabininin dışında akmaya devam ederken, Jimmy's her gece kapanışa kadar barda oturan müdavimler dışında boşalmıştı.

"Sıra bende mi?" diye sordu. "Sanırım öyle."

Dudaklarını büzdü, başka bir soru düşünürken gözleri kısıldı. "Size ilham veren nedir?"

Bu kolaydı. "Ian'ın piyano çalışını dinlemek. Bazen o bizim için saatlerce çalarken annem ve ben kanepede otururuz."

"Bu harika."

"Öyle," dedi. "Ve bence annem için de iyi. Jen bize klasik müziğin hafızaya yardımcı olabileceğini söylemişti." Saçlarını omzunun üzerinden çekti, biraz çekiştirdi, zihinsel olarak kendini kelimeleri söylemeye zorlamaya hazırladı çünkü kendi kendine söyletmek, akıntıyla savaşmak gibi her zaman effort gerektiriyordu. "Jen sadece arkadaşım değil. Aynı zamanda konuşma terapistimiz. Annemde hafif bilişsel bozukluk dedikleri bir rahatsızlık var."

Alnı kırıştı. "Bu bunama gibi bir şey mi?"

"Henüz bunama değil. Ama sonunda o noktaya gelme ihtimali yüksek."

"Şimdi nasıl?"

Omuz silkecekti ama bir dağ omuzlarını aşağı indirdi. "Bazı günler iyi görünüyor. Diğer günler çatalların nereye gittiğini ya da iki gün üst üste aynı kıyafeti giymemesi gerektiğini hatırlayamıyor. Bazen bir gün önce yaptığımız konuşmaları çok net hatırlıyor. Diğer günler daha bulanık."

Dünyanın en doğal gibi elini tutarak sordu: "Bu konuda konuşmaya devam etmek istiyor musun? Çünkü konuşabiliriz ama kontrol etmek istedim."

Üzerinden, içinden, her yanından bir rahatlama dalgası geçti. "Gerçekten, gerçekten istemiyorum."

Başını salladı, elini sıkı ve sonra onu bıraktı. "Aklıma *harika* bir soru geldi. Ama sanırım sana zaten arka arkaya iki soru sordum."

Ellerini kaldırarak, "Zamanımı Washington Senatörü'ne bırakıyorum," dedi, dikkatinin dağılmamasına minnettardı, hatta konuşmanın ne zaman biteceğini bilen bir insan olduğu için daha da minnettardı. Çünkü pek çok insan öyle değildi. Pek çok insan ona annesi hakkında cevaplayamadığı ya da çok acı verdiği için cevaplamak istemediği binlerce soru sordu. Pek çok insan en yeni ilaçlar ya da haberlerde gördükleri pahalı ama işe yaramaz takviyeler hakkında sonsuz tavsiyeler vermek için sabırsızlanıyordu. Pek çok insan Alzheimer'lı büyükannelerinin başından geçen savaş hikayelerini paylaşmanın bir şekilde yardımcı olacağını düşünüyordu, oysa Mira'nın başa çıkabileceği tek şey önündeki gün, saat ve dakikaydı.

"Ne tür bir çiftiz biz?"

Sorduğu soru onu o kadar sert bir şekilde aklından çıkardı ki oda döndü. "Ne?"

"Görünürde aylardır birlikteyiz," diye devam etti. "Peki biz ne tür bir çiftiz? Odanın öbür ucundan gizli gizli bakışıyor muyuz? El ele tutuşuyor muyuz? Yoksa ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız için kimsenin bizi bir yere davet etmek istemediği tam bir PDA felaketi miyiz?"

Kelimeler, her , zihninden kar gibi uçup gitti. "Her şey olabiliriz," dedi. "İstediğin her şey. Hayalinizdeki düğün tarihini, mükemmel gecenizi hayal edin. Ben senin için o olmak istiyorum.

sen."

Paralel bir evrende, Mira'nın orada yaşayan masum versiyonu, takım için bir tane alarak doğrudan düştü çünkü bu evrendeki Mira bir şekilde ona "Biz el tutuyoruz, sanırım" diyebilirdi.

"Hepsi bu mu?"

"Ve belki," gerçek bir bowling topu yuttu, "dans ederiz."

Gülümsemesi -annesinin izlemeyi sevdiği gerçek suç programlarında kadınların kaçırılmasına neden olan türden- tüm barı aydınlattı. "Evet," dedi.

dedi. "Dans etmeyi kesinlikle seviyoruz." Boş bara, müzik kutusunun önündeki boş dans pistine bakarak sordu: "Ama pratik yapmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Böylece yanlışlıkla ayak parmaklarına basmam?"

Hayatında bir kez olsun başka birinin ayağına bastığına inanmıyordu. Bu onun cevabını değiştirmede. "Bu iyi bir fikir olabilir."

"Mira, iyi fikirlerle *doluyum*." Mira buna cevap veremedi. "Gidip bir şarkı seçeyim." dedi.

Adam müzik kutusuna doğru kararlı adımlarla yürürken, bakışlarını adamın düz omuzlarında, sırtının çizgilerinde, gömleğinin hâlâ pantolonunun içine düzgünce sokulduğu küçük kıvrımda gezdirdi; pantolon yumuşak ve pahalı görünüyordu ve yetenekli bir terzinin bir erkeğin kıçı için neler yapabileceğini takdir etmesine neden oluyordu.

Müzik kutusunun ışıkları onu kırmızı, mavi ve pembeye boyamış, saçlarındaki gümüşü vurgulayarak bir neon tabela gibi parıldamasını sağlamıştı. Parmağını ekrana bastırdıktan sonra ona döndü, aynı parmağı taktı, neon işaretli Cole karanlıkta *Gel, Gel, Gel diye* yanıp sönüyordu.

Cars'ın Drive" şarkısı çalmaya başladığında kabinden kayarak onun çekimine teslim oldu. "Bu şarkıyı ben de çok seviyorum," dedi ona ulaştığında ve uzattığı elini tuttu.

"Tabii ki biliyorsun." Parmakları kızın parmaklarına dolandı, kolu kızın beline dolandı, avuç içi kızın sırtında ısındı. Onu kendine yaklaştırdı ama çok da yaklaştırmadı, vücutları zar zor temas ediyordu, kızın göğüsleri adamın göğsüne o kadar hafifçe bastırıyordu ki daha fazla temas edebilmek için derin bir nefes almak istedi.

"Biz böyle mi dans ederdik?" diye sordu, ayak parmakları onunkilerin yanından bile geçmiyordu.

"Sanırım" -elini bırakıp kendi elini omzunun üzerinden kaydırıp ve parmaklarını boynuna doladı- "bu şekilde yapabiliriz."

Elini sırtından yukarı kaydırarak onu kollarının çemberinin içine daha da soktu ve "Bazen bunu biz de yapıyoruz," dedi.

Dikkatlice, onun fark etmeyeceğinden emin olarak başını çevirdi ve içine çekti. Deniz gibi kokuyordu, güneşli, tatlı ve biraz da tuzlu-

"Ve bazen beni kokluyorsun."

Kahretsin.

"Ve bazen," dedi yüzünü onun boynuna yaslayarak, "ben de seni kokluyorum."

Nefes aldığıında, gözleri kapaklarının arkasında yuvarlandı, iç iniltisi o kadar yüksekti ki uygunsuzdu.

"Ama hâlâ çok önemli bir soruyu yanıtlamadık." "Midillilerle ilgili olan mı?"

Eğer onun cevap niteliğindeki kahkahasını tanımlamak için tek bir kelime kullanmasına izin verilseydi, bu kelime *boğucu* olurdu. "Hayır, Mira. Midillilerle ilgili olan değil. Nasıl tanıştığımızla ilgili olan."

"Sanırım bu oldukça önemli," dedi tatilci sinir sistemini tekrar çalışmaya zorlayarak. "Flannelfest en mantıklısı."

Çekildi, gözleri onunkileri bulunca irileşti. "Flannelfest'te miydin?"

"Cole, 50 mil içindeki herkes Flannelfest'teydi."

"Seni görmemiş olmalıyım. Çünkü görmüş olsaydım, yeniden üye olurdum. Seni *fark ederdim*."

Karnında minik havai fişekler patladı. "Seni fark ettim." "Fark ettin mi?"

"Sanırım o zamanlar saçların daha uzundu," dedi. "Kar başlığının altında biraz kıvrılmıştı."

"Ocak ayında pasaklı, evde kalmış dede dönemimdeydim. O zamandan beri kendime çeki düzen verdim."

"Ben uzun severdim." "Ve stilistimi kovdum."

Güldü. "Biraz solmuş ve manşetleri yıpranmış siyah bir Sub Pop kapüşonlu sweatshirt giydiğini hatırlıyorum."

Elini tuttu, parmak uçlarında çarpıntısını hissedebilmesi için kalbinin üzerinde düzleştirdi ve "Bu benim şanslı kapüşonlum" dedi.

Tabii ki şanslı bir kapüşonlusu vardı. Tabii ki beyni hemen onu giymenin, içinde uyumanın nasıl bir his olduğunu merak etti.

"Ama nasıl oldu?" diye sordu, şarkı onları ağır çekim bir salınım sürükledi. "Nasıl tanıştık? Bu tür kurnazlıklarda ayrıntılar önemlidir."

"Spesifik olarak," diye tekrarladı, zamanda yolculuk yaparak Ocak ayındaki o güne gitti, soğğun yanaklarını ısırdığını, heyecanın tenini sızlattığını hissetti çünkü o konser kadar büyük bir şey daha önce küçük kasabasında hiç gerçekleşmemişti. "Belki de bütün gün kalabalığın içinde dans ediyordum ama Makers çalmaya başlayınca sahneye yaklaşmaya karar verdim. Belki de" - elinin altındaki eline baktı

-"Davulcularını sevimli buldum."

Tekrar başını kaldırdığında, adamın gözleri karanlıkta parlıyordu. "Belki de," dedi, "sopamı çevirirken seni gördüm."

Sırttı. "Bu bir örtmece mi?"

Cevap vermedi. "Belki de bana gülümsedin, şu anda bana gülümsediğin gibi ve ben de düşündüm *ki, bu muhteşem kadın kim? Onunla tanışana kadar bu dağdan ayrılmayacağım.*"

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Belki de gösteri bittikten sonra sahneden indiniz ve beni ısınma kulübesine kadar takip ettiniz."

Başparmağı, muhtemelen kazara, zar zor üstünün eteğinin altına kaydı. "Üşümüş görünüyordun, ben de utanmadan şöhretimi kullanarak sıraya girdim ve sana bir fincan sıcak elma şarabı getirdim."

"Seninle tanışırken o kadar gergindim ki ellerim titriyordu," dedi, şimdi titremiyor olmalarına biraz şaşırmıştı.

"Sana saçını tıraş etme şeklini sevdiğimi söylemiştim. Bana 'Time After Time' klibindeki Cindy Lauper'ı hatırlattığını söyledim."

Böyle bir anı yoktu, hiç yaşanmamıştı ama her nasılsa en sevdiklerinden biriydi. "Sana kapüşonunu sevdiğimi söylemiştim."

"Güneş batana kadar hayatlarımız, ailelerimiz ve müzik hakkında konuştuk."

"Birbirimize kalp şarkılarımızı söyledik."

Parmakları onun kalçasına doğru kıvrıldı ve onu kendine çekti. "Ve bir an hissettik, inkar edilemez..."

"Kıvılcım," dediğini duydu, gözlerinde o kadar kaybolmuştu ki çıkmak için bir haritaya ihtiyacı olacaktı.

"O gecenin ilerleyen saatlerinde, yıldızların altında seni öptüm." Bir an sonra, bir ömür boyu sürececek keşkeler önünden geçerken, "Ama ertesi gün Seattle'a dönmek zorunda kaldım" dedi.

"Ve hayatıma geri dönmek zorunda kaldım."

"Eve döndüğümde seni düşünmeden edemedim. Belki de seni sosyal medyada buldum. İlk başta, sadece bir sürüngen gibi hesabını takip ettim. Ama bir gün, vampir dişleriyle süslenmiş bu kırmızı kadife keklerin resmini ve 'Drakula' başlığını paylaştınız: Kırmızı ve Sevgi Özel-"

Aslında bunu daha geçen hafta yapmıştı. Insta'sına girmişti. "-ve o kadar zekiceydi ve kekler o kadar güzel görünüyordu ki dayanamadım. Gönderiyi beğendim."

"Belki de onu gördüğümde o kadar yüksek sesle bağırdım ki Ian'ı korkuttum."

Yumuşak kıkırdaması kadının etrafında duman gibi döndü. "O zaman belki de *siktir et* dedim ve seni takip ettim."

"Ve belki de seni o kadar hızlı takip ettim ki parmağımı burktum."

"Belki de DM'leşmeye başlamışızdır." Ona bakışı o kadar in-
Bir fil sürüsü kapının yanındaki fiçidaki fıstıkları yemek için bara
girebilirdi ve gözlerindeki yansımayı görene kadar fark etmezdi.
"Sonra bana numaranı verdin ve mesajlaşmaya başladık."

"Belki bir süre sonra," dedi, "sonunda cesaretimi toplayıp seni
aradım."

"Sonra sana FaceTime atacak kadar cesur
oldum." "Ve ben de cevap verecek kadar
cesur oldum."

"Ve sonra," dedi, "yavaş yavaş, biz..." "Biz."

Başparmağı, hiç de tesadüfi olmayan bir şekilde, teninin üzerinde
küçük bir daire çizdi ve boynunu bir ürperti kapladı. "Bu iyi
hissettiriyor," dedi. "Doğru hissettiriyor." Ve işte kalbi, kaburgalarının
arasından kayarak yerde sekmeye . "Sanırım hepsini kandıracağız."

Kandırılmış, doğru. Acı bir şey yuttu, dünyada hiç yaşanmamış bir
ilişkide kendini kıskanan ilk kişi olup olmadığını merak ediyordu.
"Bunu yaptığımıza hâlâ inanamıyorum."

"Hadi ama Mira." Adam onu tekrar kendine çekti ve kadın eğildi,
çenesini adamın omzuna dayadı, adamın tenindeki deniz kokusunu
aldı. "Sırf yaşlandığımız için artık saçma sapan şeyler
yapamayacağımızı kim söyledi?"

"Genç insanlar."

Bir kahkaha attı, sonra bir dize, bir nakarat daha söyledikten sonra,
"Bu arada cevabım evet," diye itiraf etti.

"Evet, ne?"

Ciddiyetle, "Midillileri severim," dedi.

Onu etrafında döndürürken sırtışını boynuna sakladı, bunun berbat
bir fikir olduğunu, muhtemelen şimdiye kadarki en kötüsü olduğunu
bilmesine rağmen, bir saniyeliğine de olsa, *keşke Seattle'da
yaşamaysaydın diye düşünmesine izin verdi.*

BÖLÜM ALTI

COLE

Görünürde seksapelden yoksun olmasına rağmen Cole'un Volvo'su ona her zaman sorunsuz bir sürüş sağlıyordu. Ama Mira'yla üç şarkı daha dans ettikten sonra onu pastanesine geri götürürken, Bluebird'e giden dolambaçlı yol tüylerle döşenmiş de olabilirdi. Mira'nın dokunduğu her yerde teni uğulduyor, vücudunun Mira'nın vücuduna karşı hissettiği kalıcı his dikkatini o kadar dağıtıyordu ki yanlışıyla iki kez çakıllı bankete sapmıştı.

Direksiyonda rastgele bir ritim tutarken, farları ağaçların arasında bir yol açıyordu, nefesi kesildi, parmakları kulaklarının arasında şakladı, ilhamın kusursuz şimşegi çaktı. Ritimler, şarkı sözleri. Tam oradaydılar, damarlarında dolaşıyorlardı. Bir şiir, bir şarkı, destansı bir uzay operası, bir- "Sağdıç konuşması!" dedi yüksek sesle.

Günlerdir takılıp kalmıştı ama şimdi satırlar zihninde kendi kendine yazılıyordu, Ashley ve Madigan'a söylemek istediği her şey, onlar için beslediği tüm umutlar başının üzerindeki gece gökyüzü kadar netti. Bir ilham perisi bulmayalı uzun zaman olmuştu ama Mira Harlow, Red Falls'un kendi Edie Sedgwick'i değilse ne olaydı.

Bluebird'ün otoparkına girdiğinde, yolcu koltuğundan ceketini ve kravatını aldı ve merdivenlerden yukarı koşarak kulübeye girdi, kelimeler gözlerinin önünde yüzüyordu, parmakları onları yazmak için kaşınıyordu.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

Etrafında dönerek göğsünü tuttu. "Davis," diye hırıldadı, kalbi küt küt atıyordu. "Benim yaşımdaki bir adamı böyle korkutmak çok tehlikeli."

"Kalp masajı biliyorum," dedi Ashley'nin kızı sakince, bir masada tek başına oturmuş, omuz hizasındaki sarı dalgaları yüzünü perdeliyor ve telefonuna bakıyordu. "Ve işler gerçekten tehlikeli bir hal alırsa bir AED'miz var."

Elini yanına indirdi. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Mutfakta. Arka kapının yanındaki duvarda. Büyükbabam yıllar önce kalp kriziyle ilgili *60 Dakika programını* izledikten sonra almıştı. Muhtemelen hâlâ çalışıyordur."

"Bunu... öğrendiğim iyi oldu," dedi duraksayarak, Davis'omuzlarının çökmesi, başparmağının ekranında dalgınca aşağı yukarı kayması ve yüz ifadesinin göl suyu kadar düz olması sayesinde kalp atışları hızlanmıştı. Boş yemek salonuna baktı, tek ışık çıkış tabelalarından, telefonundan ve aydan geliyordu. "Geç kalkmışsın."

"Daha gece yarısı. Daha erken."

"Zaman öznelir," diye kabul etti. Davis'in yaşındayken gece saat ikiye kadar bile başlamazdı. Şimdi ise gözleri açık bir şekilde on buçuğu geçtiği için şanslıydı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, çünkü kız pek iyi görünmüyordu. Prova yemeğinde de iyi görünmüyordu, Kev'in yanında sessizce oturuyor, ne birbirlerine ne de başka birine pek bir şey söylüyorlardı. İlişkilerinin ayrıntılarını biliyormuş gibi davranmıyordu ama yakın olduklarını biliyordu. Ve onun Kev'in kulağına fısıldamasını, sanki ondan bir tür karşılık koparmaya çalışıyormuş gibi sırtını ovmasını izlemek eski bir yaranın üzerine baskı yapmıştı. Cole'un bildiği şey varsa, o da birinin ortağını dışlamasıydı. Sayamayacağı kadar çok kez o ortak olmuştu.

"Evet, iyiyim," diye cevap verdi. "Sadece heyecanlıyım. Yarın büyük gün."

Davis, Becks'ten çok da genç değildi ve belki de ona çok benzedikleri için, ikisi de bok atmayan tükürük ateşleri, Cole Flannelfest'te Davis'le tanıştığı anda birbirlerine kenetlenmişlerdi. Büyük şenlik ateşinin yanında saatlerce kalmışlar, konuşmuşlar, şakalaşmışlar, hikâyeler anlatmışlardı. Ama o zaman tam bir ateş parçasıysa da, bu gece içinde hiç kıvılcım yoktu.

Konuşması bekleyebilirdi.

Bir sandalye çekerek masada ona katıldı. "*Büyük gün*," diye kabul etti, ceketini ve kravatını yanındaki sandalyeye koydu. "Pek çok değişiklik oldu."

"Hiç durmuyorlar, değil mi?"

"Biz toprağa girene kadar değil."

Ashley'ninkiler altın sarısı kahverengiydi, Maude Alice'inkiler ise soluk gri, bu yüzden Davis telefonundan başını kaldırdığında Cole onun canlı mavi gözlerini babasından almış olabileceğini düşündü. Chuck'la Flan- nelfest'te tanışmamıştı ama çocuklara, Madigan'a ve Ashley'e neler yaptığını duymuştu. Davis'in artık onunla konuşmadığını da biliyordu ve bunun ona ne kadar ağır geldiğini merak ediyordu. "Bu gece nereye gittin?" diye sordu. "Tatlıdan sonra seni aradım ama gitmiştin."

"Oh, sadece dışarı çıktım," dedi, kayıtsızlığı hedefleyerek ve muhtemelen ıskalayarak. "Kasabanızı biraz daha yakından tanımaya çalışıyorum."

Davis kaşlarını kaldırdı, bu hareketiyle aynı anda hem Maude Alice'e hem de Ashley'e benziyordu. "Yalnız mı?"

"Hayır, tam olarak değil," diye itiraf etti. "Ben... Mira'yla birlikteydim." "Mira Harlow mu?"

Başını salladı.

"Mira'yı nereden tanıyorsun?"

"Biz, uh, bu sabah tanıştık. Turtaları aldığımnda."

"Ve onu bu gece dışarı mı çıkardın?" Islık çaldı. "Kahretsin, kardeşim. Hızlı hareket ediyorsun."

Bunu inkâr etme zahmetine girmedii. Hızlı hareket etmiş, Mira'yı hiç tanımamaktan, onu daha iyi tanımak için dünyadaki tüm zamana sahip olmayı dilemeye, bir ayı tarafından kovalanıyormuş gibi koşmuştu. "Bana söyledikleri bu."

Bakışlarını ona dikmiş, gözlerini kısarak düşünürken, "Siz ikiniz aslında harika bir çift olurdunuz," dedi.

Yumruğunun içine öksürdü, ster- numunun altında küçük bir kıvılcım çaktı. Muhtemelen mide ekşimesi. "Tostunu yazdın mı?" sordu ona. "Benden hemen önce gerekiyor, değil mi?"

Telefonunu eline alarak notlar uygulamasını açtı ve ekranını ona gösterdi. "Neredeyse. Daha önce hiç nedime olmamıştım. Ne bileyim, stresli hissettiriyor. Konuşma düşündüğümde çok daha zor olacak."

"Biliyorum," diye kabul etti. "Haftalardır benimki üzerinde çalışıyorum. Bu geceye kadar tamamen engellenmişim. Ta ki-"

"Biraz ilham mı buldun?"

Kadın ona cehennemi yaşatsa da en azından bir gülümsemeyi hak etmişti. "Onun gibi bir şey." Daha dik oturdu. "Benim bir fikrim var. Şu anda konuşmalarımız üzerinde birlikte çalışalım. Bitirdiğimizde birbirimizin konuşmalarını okuruz ve onlar hakkında övgü dolu şeyler söyleriz."

Bu gülümseme daha da samimiydi. "Ben varım. Ama ihtiyacımız olan..." Masadan kalktı. "Bekle. Hemen döneceğim."

Mutfğa doğru yürüdüğünde Cole onun pijamalarını, minik kırmızı kalplerle süslü siyah polar pantolonunu ve tüylü pembe terliklerini giydiğini fark etti. Belki de bu Davis'in uyuyamadığı zamanlarda yaptığı bir şeydi, yemek salonunda karanlıkta tek başına oturuyordu. Ya da belki de onu uyanık tutan, gözlerinin altına mor yarım aylar oyan başka bir şeydi, başka biriydi.

Elinde dumanı tüten iki fincan kahveyle masaya dönen Davis, bir tanesini onun önüne koydu ve "Benimle takıldığın için teşekkürler Cole," dedi.

Kendisini saatlerce ayakta tutacağını bildiği halde kahveyi alarak, "Zevkle," dedi. Tostu üzerinde çalışmaya başlamak için ceketinin cebinden telefonunu çıkardığında, kendisini bekleyen mesaj karşısında yüzüne bir sırıtma yayıldı.

Mira: Harika bir sahte randevu için teşekkürler.

Yazma-

Sahte randevu, gerçek hisler.

-Gönder tuşuna bastı, not uygulamasını açtı, Davis'e başını salladı ve "Hadi yapalım şunu" dedi.

"Düğün gününde bize bu şekilde işkence ettiğine İNANAMIYORUM," diye homurdandı Sam, yana doğru uzanıp yirmili yaşlardaki bronzlaşmış vücudunu üçgen pozuna getirerek.

Sakince ayak bileğine doğru uzanan Madigan, "Snowga işkence sayılmaz. Ama istersen üçgende bir dakika daha kalabiliriz."

Mad sabah erken saatlerde ona Little Timber'daki çocuklarla düğün öncesi yogaya gelmek isteyip istemediğini sorduğunda, Cole onların mantıklı ve akılcı bir şekilde kulübede uzanacaklarını düşünmüştü.

İnsanlar. Eğer 15 santim karda yarı çıplak bir şekilde aşağı doğru köpek pozisyonu alacaklarını bilseydi, cevabı daha farklı olabilirdi.

Ayağına dokunmaya çalıştığında böğrüne saplanan keskin bir acıya dayanamayan Cole, öfkesi daha da şiddetlenerek, "Kahretsin," diye tısladı.

"Küfür etmek yok," dedi Thom adında yeni bir sakın. Zayıf ve kahverengi saçlı Thom'un sırtlanlara taş çıkartacak kadar gergin kıkırdaması vardı. Bu Cole'u garip bir şekilde rahatsız etti, ta ki nedenini anlayana kadar. Madigan da uyuşturucu kullanırken böyle gülmüştü. "Bunu zor yoldan öğrendim."

"Ne demek istiyorsun?" Cole, açıkta kalan göğsünde ve kollarında tüyleri diken diken olurken zarif bir şekilde savaş pozuna geçerek sordu. Donmak üzereydi.

"Bu bir kural," dedi Kev diğer tarafından. "Tuvalet görevini sen alacaksın."

"Tuvalet görevi de ne?"

Thom ona yaklaşarak, "Patron bize banyo odasının zeminini dış fırçasıyla fırçalatıyor," dedi.

Cole'un çenesi düştü. "Ne yapıyor?"

Hem Kev hem de Thom .

"Sınıfın geri kalanıyla paylaşmak istediğin bir şey var mı?" Madigan, boxer külotu, dövmeleleri, oduncu kasları ve kalkık kaşlarından başka bir şey giymeden dağ pozunda gözdağı vererek sordu.

"Küfür ederlerse," dedi Cole, gözleri fal taşı gibi açılmış, öfkeli bir şekilde, "banyonun zeminini dış fırçasıyla mı fırçalatıyorsun?"

Kahkahalara boğulan Tex, neredeyse hiç çıkarmadığı yırtık pırtık kovboy şapkasını karların üzerine devirecek kadar hızlı bir şekilde öne doğru eğildi.

Madigan'ın elleri kalçalarına indi, dövmeli parmakları Cole'a doğru UMUT ve KORKU'yu gösterdi. "Onlara dış fırçası kullandırtmam."

Kahkahası öksürük nöbetine dönüşen Tex'in sırtını sıvazlayan Sam, "Doğru. Daha çok bir saç fırçası gibi."

"Bu bir temizlik fırçası," diye ısrar etti Madigan. "Tamamen normal bir banyo temizleme fırçası. Bud's'tan her ay yeni bir tane alıyorum, böylece asla çok iğrenç olmuyor."

"Sana kovadan bahsetti mi?" Stanley adında, yuvarlak göbekli, orta yaşlı bir beyaz adam kollarına yeniden sıcaklık yayarak sordu.

"Kova mı var?" Adamların geri kalanı gülmeye başlarken Cole sadece Madigan'a bakabildi.

"Bu tamamen normal bir temizlik kovası. Sabunlu su için-" Mad sözünü kesti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Biliyor musunuz? Boş ver. Madigan'ın Düğün Öncesi Snowga'sı sona erdi." Etraflarını saran hâlâ karlı zemine bakarak derin bir iç çekti. "Gidip giyinin. Kahvaltı on beş dakika içinde kulübede."

Adamlar karda ayaklarını sürüye sürüye kulübelerine dönerken, sık sık durup birbirlerine sulu bahar kartopu fırlatırken, Cole damada yaklaştı. "Nasılsın?"

Madigan'ın dudakları büküldü. "Her şey girecek, değil mi? İyi olacak. Mihrapta panik atak geçirmeyeceğim, değil mi?"

"Sunağınız bile var mı?" Cole sordu.

"Şu kafes şeyimiz *vardı*. Ama şimdi sadece..." Havada belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. "Yerde durmamız gereken bir nokta var."

"Bu iyi," dedi Cole. "Bir sunaktan çok daha az korkutucu."

Madigan elini uzattığında, iri parmakları Cole'un kollarında, Cole bir adamın canlı bir fırın gibi nasıl bu kadar çok ısı üretebildiğini merak etti. "Bana yardım ," diye yalvardı, fırın elleri sıkıyordu. "Snowga'nın beni yumuşatacağını umuyordum, ama gerginliğimi ancak azalttı."

Cole kaşlarını çatı. "Sinirlerinden mi? Belki de koşuya falan çıkmalıyız." Kaşları daha da çatıldı. "Takip edilmediğim sürece koşmam."

"Sorun benim sinirlerim değil," dedi Mad. "Yani, benim sinirlerim, ama daha çok Ashley'in batıl inançları yüzünden. Farklı odalarda uyumamız ve evlenene kadar ellerimizi birbirimize sürmememiz konusunda ısrar ediyor."

"Ahhh," dedi Cole, sonunda anlamıştı.

"Sadece beş gün oldu ve ben kaybediyorum! Nasıl oldu da yıllarca ab- lekelenmekten beş gün seks yapmadan yaşayamaz hale geldim? Onu her gördüğümde, sesini her duyduğumda kıyafetlerini yırtmak istiyorum. Bu geceye kadar dayanabilecek miyim bilmiyorum. Ölüyorum."

"Mavi topların ölümcül olmasının bir efsane olduğunu sanıyordum," dedi Cole, ayak parmakları uyuşmaya başlamıştı.

Madigan'ın iniltili kahkahası tam bir sefaletti.

"Bak," dedi Cole, "neredeyse . Sadece beyzbolu düşün ya da vergilerini öde ya da-"

"Leprikonlar."

"Bu... biraz niş," diye belirtti Cole, dişleri takırdayarak ayaklarını yeniden hissetmeye çalışıyordu. "Ama ne olursa olsun işe yarar. Şimdi sikim düşmeden önce gidip Mira'nın tartlarını yiyelim."

"Haklısın," dedi Mad, Cole'un kollarını bırakarak. "Tamamen haklısın. Bunu yapabilirim." Gözlerini kapatarak burnundan nefes aldı ve "Ben seks ihtiyacının arkadaşının aletini düşürmesine izin vermeyecek sakın, odaklanmış, evrimleşmiş bir adamım" diye okudu. Gözleri tekrar açıldığında berrak, kristal mavisiydi ve sabah güneşinde parlıyordu.

"Ciddiyim, Mad." Cole bir elini omzuna attı. "Bu iş sende."

"Burada olmana çok sevindim Cole."

Beklediği ve beklemediği çok önemli bir nedenden ötürü Cole cevap verdi: "Ben de, Mad. Ben de."

YEDİNCİ BÖLÜM

COLE

Madigan'ın babası Conor'ın yanında otururken, üç küçük erkek kardeşi odanın içinde muhteşem, kusursuz giyimli antikacılar gibi dolaşırken Cole öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine koydu ve en iyi arkadaşını inceledi.

Saatin adamı, özel dikim siyah pantolonu ve beyaz gömleğiyle boy aynasının karşısına geçti, papyonuyla uğraşırken konsantrasyonu yüz hatlarını keskinleştiriyordu. Madigan siyah kumaş şeridi kendi üzerine katladı, büktü, çekti, kaşlarını çattı, sonra biraz daha çekti. Bu sahnede aldatıcı derecede sıradan bir şey vardı -bir adam, bir ayna, inatçı bir kravat. Ama Cole'un yüreğini ağzına getiren Mad'in ifadesiydi; gözlerinden çıkan kırıksıklıklar, sıkıca kenetlenmiş çenesi. *Bu lanet kravatı kontrol altına alabilirsem, geri kalan her şey yoluna girecek,* diyordu.

Madigan'ın boynundaki gerçek albatrosla tek başına boğuşmaya devam etmesine izin vermek istemeyen Cole koltuktan kalkarak, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Lütfen." Madigan kravatının uçlarını bıraktı, çenesini kaldırdı. "Kurtar beni."

Cole kravatı eline aldığı anda, sedir ağacı ve baharatın ağız sulandıran karışımının duyularına hücum etmesiyle ödüllendirildi. "Aman Tanrım. Bu senin sakal yağı mı?"

"Beğendin mi?" Madigan sordu, Cole'saatlerdir yüzünde gördüğü ilk gülümseme ortaya çıkmıştı. "Adı Man of the Woodlands."

"Beni bu ormanlık alana götürmelisin, çünkü bu" -Madigan'ın sakalını kokladı- "çok lezzetli."

"Ashley'nin favorisi."

"Mükemmel bir zevki var," dedi Cole, sonra da göz kırptı. "Ama biz bunu zaten biliyorduk." Kravatın uçlarını çekiştirdi. "şimdi şu kötü çocuğu şekle sokalım."

Başka erkeklerin boyunlarına kravat bağlamakta iyi olmak Cole'un en sevdiği rastgele biseksüel esnekliklerinden biriydi, ama Madigan'ın kardeşleri izlemek, danışmak ve sonra bunu başarıp başaramayacağına dair bahis oynamaya başlamak için her ne yapıyorlarsa dururken sardıktan, sıkıştırdıktan ve çekiştirdikten sonra Cole, hala çarpık olan yayı serbest bırakarak ofladı. "Bu lanetli."

"İyi günler beyler." Maude Alice, resmi kıyafet cennetinden çağrılmış bir melek gibi, aynı zamanda kendi ofisi de olan derme çatma giyinme odasına süzöldü. "Hepiniz muhteşem görünüyorsunuz."

"Belki öyledir," diye homurdandı

Madigan. Kaşlarını çattı.

"Anlayamadım?"

"Kravatı." Cole Madigan'ın boynunu işaret etti. "Bir türlü düzeltemiyoruz."

"Ah." Odayı geçerken topuklarını sessizce arabanın üzerine vuran Maude Alice, "Bazen böyle şeyler bir kadının dokunuşunu gerektirir," dedi.

Kız omzuna hafifçe vurarak onu başından savdığında Cole kenara çekilip Conor'a katılmak için tekrar koltuğa oturdu ve kızın mükemmel bir şekilde düz bir yay çizmesini hayranlıkla izledi. "İşte böyle."

Madigan'ın gömleğinin yakasını düzelitti, bakışları uzaklaştı. "Bunu yapmayalı uzun zaman oldu.

Bu."

Madigan ince ellerinden birini tutarak avucunu öptü ve "Teşekkür ederim," dedi.

Conor boğazını temizledi, gri-mavi gözleri cam gibi parlıyordu. "İyi görünüyorsun, Mattie. Gerçekten iyi."

Madigan'ın kardeşi Sean, en küçük kardeşleri Brady'nin kafasına fırlattığı kanep yastığından kıl payı kurtulmak için eğilirken, "Steroid almış bir maymuna benziyor," diye takıldı.

"Hepinizi evde bırakmalıydım," dedi Conor, Sean'ın kravatının bir ucunu yakalamak ve çıkarmak için elini uzatarak.

"Aferin baba." Ellerini ceplerine sokuyormuş gibi yapan Sean, Conor'ı uyurken yakaladı ve intikam almak için kravatını çekti.

"Hayır," diye uyardı Madigan, geldiklerinde ellerini kaldırarak geri çekildi. "Kimse bu kravata dokunamaz ve bunu anlatacak kadar yaşayamaz."

"Çok alıngan," dedi Sean, Madigan'ın üçüncü ve genellikle en ciddi kardeşi Darryn'in fırlattığı bir yastığı daha savuştururken.

"Ahem!" Maude Alice'in sesi bir cetvelin tebeşir tahtasına çarpması gibiydi ve odadaki herkes dikkat kesildi. "Herkes yerini hatırlıyor mu? Tören otuz dakikadan kısa bir süre içinde başlayacak."

Yastıkları kanepeye geri koyarken, sanki her zaman bu kadar kötü olmamış gibi, asi çocuklarına kaşlarını çatan Conor, "Hepsinin olmaları gereken yerde olacaklarından emin olacağım, Maude Alice," dedi.

"Harika. Oraya geri dönsem iyi olacak. Mira az önce pastayla geldi."

Cole'un başını kaldırdı. "Öyle mi yaptı?"

"Birkaç dakika önce. Şu anda masayı hazırlıyor." Maude Alice kırmızı tırnaklarına bakarken Cole'a yan gözle bir bakış attı. "Biraz yardıma ihtiyacı olabilir."

Cole takım elbisesinin ceketini çıkarıp askısına asarken, "Eğer burada iyiysen Mad," dedi, "ben gidip pastanın senin standartlarına uygun olduğundan emin olacağım."

"Standartları mı?" Brady başparmağını Madigan'a doğru uzatarak kuşkuyla sordu. "İçinde şeker var mı?"

"Ve krema?" Sean ekledi.

"O zaman Mattie'nin standartlarına uygun," dedi Darryn kesin bir ifadeyle. "En azından ben turşu suyunu doğrudan kavanozdan içmiyorum," dedi Madigan.

Brady, "Bu sadece aile sırrıdır!" diye terslerken, sihirli bir şekilde başka bir kanepye yastığına sahip olan Brady, kardeşlerinin kaçışmasına neden oldu.

"Burada hepimiz aileyiz," dedi Madigan, fırlattığı yastık Sean'ın yüzünden sekerken gülerek.

Maude Alice kolunu Cole'un kiyle birleştirdi. "Sanırım bir arbede çıkmadan önce buradan gitsek iyi olacak."

"İyi fikir," diye cevap verdi Cole, Madigan klanının tam bir yastık kavgasına tutuştuğu, Cole'un gençliğinde onlarla birlikte yaşarken, Madigan'la ilgili her şey bu kadar kararmadan, hepsi savaşımadan, katlanmadan ve hayatta kalmadan önce her zaman yaptıkları gibi sesiyle onu odadan çıkardı.

diğer taraftaki ışık. Hepsi Cole'a aile ve müttefikliğin ne demek olduğunu öğretmeden önce. Kapıyı arkalarından kapatırken, Becks'i daha sonra arayıp onları özlediğini söylemeyi aklına not etti.

Maude Alice onunla birlikte merdivenlerden yemek salonuna doğru yürürken, "İlginç," dedi.

"O da ne?"

"Mira'dan bahsettiğimde hemen canlandın. Bana Murphy'nin bir çanta dolusu şekerleme açışını hatırlattı."

Poker suratu üzerinde gerçekten çalışması gerekiyordu.

"Ama *daha* da ilginç olan," diye devam etti, "smokinini giymekle meşgul olduğunu söylediğimde Mira'nın dört kez kızarmasıydı. Mira'yı doğduğu günden beri tanıyorum ve daha önce hiç kızardığını gördüğümde emin değilim."

Cole sırtışını gizleyemeyerek, "Bu ilginç," dedi.

"İkinizin tanıştığını fark etmemiştim." Kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar az şey bildiğimi gösteriyor."

Bu gülünçtü. Maude Alice'in gözünden hiçbir şey kaçmazdı ve bunu o da en az kendisi kadar iyi biliyordu. Yanağından öpmek için eğilerek ona, "Bu gece çok güzel görünüyorsun," dedi.

Ensesinde zarif bir topuz haline getirdiği gümüş rengi saçlarına dokundu, ardından baldırlarının ortasına kadar uzanan klasik gece mavisini kılıf elbisesine baktı. Gülümsemesi hüzünlüydü, gözleri parlıyordu. "Bu elbiseyi yıllar önce Max ile prova yemeğimizde giymiştim, sayısını unuttum. Ashley bugün bunu giymemi istedi. Onun 'mavi bir şeyi' olmasını istedi."

"Çok çarpıcı."

Boğazını temizleyerek soğukkanlılığını yeniden kazandı. "Teşekkür canım. Hâlâ uyduğu için çok heyecanlıyım. Ama o cazibenin birazını saklamak isteyebilirsin, çünkü fırıncımızı gördüğünde..."

Yemek salonunun köşesini döndüğünde Cole olduğu yerde donup kaldı, nefesi boğazında düğümlendi.

"Seni uyarmaya çalıştım," dedi Maude Alice, içeri süzülen birkaç misafiri selamlamak için odanın diğer ucuna doğru yürümeden önce kolunu okşayarak.

Günün geç saatlerinde güneş pencerelerden içeri süzülüyor, Mira'yı altın rengi, tozlu bir spot ışığında ortalıyordu. Mira onu henüz fark etmemişti; fildişi kreması ve kenarlarına işlenmiş karmaşık dantel detaylarıyla göz alıcı üç katlı bir düğün pastasının etrafına narin çiçek yaprakları dizmekle meşguldü. Bu yüzden onu fark etmesi zaman aldı.

Kuzguni dalgalarını geriye doğru tutturmuş, sol kulağındaki basit siyah he-lix piercingi ortaya çıkarmıştı. Açıkta kalan boynu zarifçe eğilerek çıplak omuzlarıyla buluştu ve adamın parmakları, kadının teninin ne kadar yumuşak olduğunu hatırlayarak iki yanında kıpırdandı. Kırmızı elbisesinin straplez korsajının altından, omurgasının tam üzerinden görünen bir dövme miydi? Öyle olmalıydı. Fermuarını bir iki santim açarsa ne olduğunu anlayabilecek ? Yoksa tüm tasarımı görmek için fermuarı sonuna kadar indirmesi mi gerekecekti?

Dün gece onun vücudunu fark etmişti. Dans pistinde ona sarıldığında, eli belinin kıvrımlarını takip ettiğinde, göğüsleri göğsünde yumuşak ve dolgun durduğunda fark etmemesi imkânsızdı. Ama şimdi, o elbisenin içinde, ipeksi kırmızı kumaşın kıvrımlarına bayılırcasına yapışmasıyla, vücudu bir kum saatini bile kısıktırabilirdi. Onun bu kesin görüntüsünü hatırlamayacağını bilmek neredeyse acı veriyordu. Belki telefonunu bir saniyeliğine gizlice çıkarabilir ve -hayır, *bu garip olurdu*.

Neden garip davranıyordu? Neden çok az tanıdığı ve kim bilir ne kadar süre boyunca bir daha göremeyeceği bir kadının yüzlerce fotoğrafını çekmek istiyordu? Düğünden, havadaki sinir, heyecan ve beklentiden kaynaklanıyordu. Ya da belki kahvaltıda yedikleri turtalar yüzündendi. Madigan haklıydı. Muhteşemlerdi; tereyağlı, tatlı, mükemmel.

Maude Alice odanın öbür ucundan yüksek sesle boğazını temizledi ve Cole sesi takip ettiğinde onun başını Mira'ya doğru eğerek çok net bir şekilde *devam* et işareti yaptığını gördü. Ona küçük bir selam veren Cole, elleri ceplerinde, adımlarında bir çalım ve yüzünde bir gülümsemeyle pasta masasına doğru ilerledi. Onun narenciye kokusunu alabilecek kadar yaklaştığında, "Gelinin kendi düğününde sahneye çıkmasının kibarlık dışı olduğunu duymadın mı?" dedi.

Tüyleri diken diken oldu, kolları diken diken oldu, parmakları havada durdu, koyu pembe bir gül yaprağını parmaklarının arasına aldı. Yaprığı pastanın ikinci katına yerleştirirken dudaklarının kenarları ve "Lanet olası davulcular" diye mırıldandı.

BÖLÜM SEKİZİNCİ

MIRA

SAHTE TARİH, gerçek hisler. Sahte randevu, gerçek hisler.

Dün gece Cole'un mesajını o kadar çok okumuştı ki, kelimeler retinasında bir görüntü, kulaklarının arasında bir yankı bırakmıştı. Hatta dolabından dilek kavanozunu çıkarıp Cole'un sözlerini yazmıştı, böylece onları yakıp küllerini sonsuza dek saklayabilecekti.

Onu bu kadar çabuk etkisi altına alması utanç vericiydi. Ama bu tamamen onun hatası değildi. Dün gece onu bıraktıktan sonra fark etmişti ki, biraz yıldızlara çarpılmıştı. Çok güzeldi, ünlüydü ve kesinlikle ilk kez bir davulcuya aşık olmuyordu. Onlar farklı bir türdü; çekici, komik, ilgi odağı olmamaktan hoşnut, gülünç derecede becerikli, tanrısal bir dayanıklılıkla kutsanmış...

Kesinlikle aklından geçirmemesi gereken düşünceleri silkeleyerek, hele ki toplum içinde, hele ki o bir kol mesafesinden daha yakın dururken, nihayet yüzünü ona döndü. Ve ciğerlerindeki tüm hava *bir* anda boşaldı.

Başlarının üzerindeki kiralık avizenin altında parlayan kahverengi gözleriyle, "Merhaba Mira," dedi.

Bakışları papyonuna, bembeyaz gömleğine, kemer tokasının sade metal tokasına, şık siyah pantolonuna, parlak siyah ayakkabılarına kaydı. İki gün, iki takım elbise. *Resmi kıyafetle ölüm.* "Merhaba Cole."

Gözleriyle tekrar buluştuğunda ona "Olağanüstü görünüyorsun," dedi. "Bu elbiseye bayıldım."

"GQ kapağından fırlamış gibi görünüyorsun."

Kol düğmelerini kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Mad'in bu gece James Bond teması var."

Başını salladı, daha önce ona hiç seksi gelmeyen ama şimdi reddedilemeyecek kadar seksi olan papyonunu kabullenmeye çalışıyordu. Bu bir gerçektir. Gökyüzü maviydi. Ayakkabıları çok dardı. Papyonlar seksiydi. "Büyük 007 titreşimleri."

"Casusluktan bahsetmişken." Yemek salonuna göz gezdirdi. "Paul ve Chrissy henüz gelmedi mi?"

Paul'ü ilk geldiğinde kontrol etmişti, ama şimdi, muhtemelen *Casino Royale*'i kaç kez tekrar izlediğiyle ilgili bir nedenden dolayı, adını zar zor hatırlıyordu. "Henüz değil."

"Güzel. Bu bize pasta hakkında konuşmak için bolca zaman verir." Daha yakından incelemek için eğilerek, saatlerini harcadığı krema dantelini, gül yaprakları ve vi- oletlerin katmanların üzerinden akan bir şelale gibi görünmesini sağlamaya çalıştığı düzenlemeyi inceledi. "Ah, şimdi anlıyorum. Anladım."

"Sen... ne?"

Ona yan gözle baktı. "Sen bir sanatçısın."

Kalbinin atmayı unutması, boğazının düğümlenmesi gibi derin etkileri olan basit bir ifadeydi bu. Belki de bunlar hayatı boyunca duymak istediği bir şeyi söyleyen birine normal tepkilerdi ama biraz suya ihtiyacı vardı.

"Bu sadece bir pasta değil. Bu bir sanat. Ashley ve Madigan'ın hayatları boyunca hatırlayacakları bir sanat." Parmağını bir gül yaprağının üzerinde usulca gezdirdiğinde, fiziğin gizemli bir cilvesi sayesinde, kız bunu kulağının kabuğunda hissetti.

"Teşekkür," dedi, ancak fısıltıdan öte bir sesle.

"Linda ve Ian bu gece geliyorlar mı?" diye sordu, dikkatini tekrar ona çevirerek.

"Hayır. Annem istedi ama bazen çok fazla insanla aynı anda birlikte olunca bunalıyor. Sanırım çok fazla uyarılıyor. Bu gece kendini iyi hissetmiyordu."

"Anlaşılabilir."

"Ian da düğünde eğleniyormuş gibi yapmak yerine bütün gece *Minecraft* oynayabilmek için Mimi'siyle evde kalmaktan çok mutlu oldu."

Cole güldü. "Bu da anlaşılabilir bir şey."

"Konuşmanı yazmayı bitirdin mi?"

"Yaptım, dün gece geç saatlerde. Ne diyebilirim ki?" Dudaklarında alaycı bir eğim, gözlerinde bir pırıltı vardı.

hayatım buna bağılıydı. "İlham aldım."

Aralarında çatırdayan yüklü sessizliği bozan Chrissy'nin rüzgâr çanı gibi sesi duyuldu: "Mira! Cole! Hieeeeey!"

"Buna ne dersin?" dedi Cole, onlara bakmadan çünkü hâlâ ona sırtıyordu. "Geldiler."

Mira'nın avuçları
kaşındı. "Hazır
mısın?"

"Sanırım öyle," dedi. Ama dönüp Paul ve Chris'in kendilerine doğru yürüdüklerini gördüğünde o kadar da emin değildi. Çok mutlu, çok mükemmel görünüyorlardı - Paul koyu gri bir takım elbise giymişti, sarı kravatı Chris- sy'nin güzel sarı kokteyl elbisesine uyuyordu, elleri sanki yaşadıkları yer orasıymış gibi sıkıca iç içe geçmişti, sanki muhtemelen sadece birinin tuvalete gitmesi gerektiğinde birbirlerini bırakıyorlardı.

Uyarı vermeden, sıcak bir el beline dolandı, sonra Cole'un sözleri kulağındaydı. "Sanki sana çok pis bir şey söylemişim gibi davran."

Şok olmuş bir kahkaha attı.

"Bu daha iyi," dedi, nefesi boynuna degecek kadar yakındı. "Bir an için üzgün göründün."

"Şu halinize bakın," diye mırıldandı Chrissy. "Çok şirinler. Çok tatlılar, değil mi Pauly?"

"Çok sevimli." Paul'ün ses tonu gömleğinin yakasından daha sertti. Sonra arkasındaki pastayı fark ederek yumuşadı. "Vay canına, Mira. Kendini aşmışsın."

Cole kalçasını sıktı ve hangisinin daha iyi hissettirdiğine karar veremedi, Paul'ün iltifatı mı yoksa Cole'un eli mi? Yine de sadece biri üzerinde bir iz bıraktı - Cole çekildikten sonra uzun süre devam eden bir sıcaklık parçası.

"Seni tekrar görmek güzel." Cole, Paul'ün elini sıkmak için uzandı. "Ve Chrissy." Gülümsemesi kibardı, Mira'nın alışık olduğu bir gülümseme değildi. Dudaklarını birbirine bastırışında ne bir alay ne de bir espri vardı. "Çok hoş görünüyorsun."

"Oh, bu eski şey mi?" Chrissy kalçalarını döndürdü, eteği kabardı. "Kendine çok çekici bir kadın bulmuşsun Mira."

O da aynı fikirdeydi.

Elini saçlarında gezdiren Cole, "Gidip smokinimi giysem ve Madigan'ın nefes almayı hatırladığından emin olsam iyi olacak," dedi.

Paul, "Sonra görüşürüz," dedi ve Mira içgüdüsel olarak Paul'ün sert, neredeyse talepkâr tonuna doğru döndü.

"Dört gözle bekliyorum," diye cevap verdi Cole, şaşırmadan. Ama uzaklaşmak yerine Mira'yı tekrar kendine çekti ve "Birazdan görüşürüz" dedi. Sonra sanki normal bir şeymiş gibi, sanki az önce *yaptıkları* bir şeymiş gibi, yumuşak, dolgun dudaklarını Mira'nın kulağının arkasına fırçaladı ve Mira elbisesinin içinden eriyerek çıktı, yerden geçti, yer kabuğunu geçerek erimiş demir çekirdeğin etrafında bir tur attı.

Gözlerinin kapaklarının arkasından fırlamasını engellemek için savaşıyor, belli belirsiz bir "Tamam" demeyi başardı. Ama Cole'un kendisinden uzaklaşmasını izlerken ve titreyen dizlerinin bükülmesini engellemeye çalışırken yapabildiği en iyi şey buydu. Yüzünün artık elbisesi kadar kızardığından kuşku duymadan Paul, Chrissy ya da yirmi mil çapındaki herhangi biriyle tek bir saniye bile göz teması kurmaktan kaçındı ve "Herhalde yerlerimizi bulmalıyız," dedi.

Hıçkırıklar ve yumuşak hıçkırıklar etrafını sarmıştı, Madigan ve Ashley için ayağa kalkan aile sırası -Davis, Maude Alice, Madigan'ın kardeşleri ve Cole- hepsi de kırmızı gözlerini siliyor ya da gözyaşlarını uzak tutmak için gözlerini kırptırıyordu. Davis ve Maude Alice'in arasında oturan Murphy bile harap olmuş görünüyordu, kulakları sarkmış, kocaman kafası omuzlarının arasında sallanıyordu.

Kendi yeminlerini kendileri yazmışlardı, Mira bunun düğün konuklarına yapılacak en büyük haksızlık olduğunu fark etti. Ashley'ninki çok güzeldi. Ama Madigan ağzını açar açmaz tüm davetliler toplu bir nefes alıp verdi. Madigan konuşurken -oda o kadar sessizleşti ki bir toplu iğne zil gibi çalabilirdi- Madigan'ın bakışları Cole'a kaydı ve onun cep mendilini çıkarıp gözlerini sildiğini gördü.

Ashley'e samimiyeti yeniden tanımlayan sözler yağdırdıktan sonra Madigan yeminini şöyle bitirdi: "Hayatımdaki pek çok şey beni daha iyi bir insan olmak için çabalamaya itti ama hiçbiri beni senin kadar derinden etkilemedi. Bir zamanlar otuz yaşından sonra yaşayacağımı düşünmezdim. Şimdi yaşayabildiğim kadar uzun yaşamak istiyorum ki senin yanında yaşlanıp saçlarım ağarsın ya da daha da ağarsın" -buna gülüşmeler oldu- "senin yanında. Seninle birlikte olmak bana çoktan öğrendiğimi sandığım ama aslında bir şeyi öğretti. Bana hayatın bir hediye olduğunu öğrettin. Ve bunun nedenlerinden biri de

Hayat bir armağandır çünkü her birimiz için, eğer istersek, eğer şanslıysak, böyle bir aşkı bulma şansı vardır. Sen bir hediyesin, Ashley. Şu an uğruna yaşadığım aşk sensin. Ve hayatımın geri kalanını bu hediyeyle sana geri vermeye çalışarak geçireceğim." Alnını onunkine değdirip herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Gökyüzündeki tüm yıldızlar sönük parlar," dediğinde Mira, Makers'ın şarkılarından birinin sözünü hatırladı ve çenesi sallanma tehlikesi geçirdi.

Birinin onu Madigan'ın Ashley'i sevdiği gibi sevmesinin nasıl bir his olduğunu merak ederken, evren, olağanüstü kozmik zamanlamasıyla, dikkatini yanında oturan ve Chrissy'ye sınıksız sarılan Paul'e çekti. Ve sonra, başını çevirdiğinde, odanın diğer ucundaki Cole'a giden yolu açtı. Adamın gözleri berrak, sakın ve onunkilere kilitlenmişti.

"Bu *hiç* komik *değil*," dedi nefesinin altında evrene.

Ne kadar iyi görünürse görünsün, ne kadar iyi hissederse hissetsin, ona ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, fark etmezdi. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. O hâlâ küçük, dağınık bir hayatı ve çok fazla sorumluluğu olan Montana'lı Mira'ydı. Ve o da hâlâ Seattle'dan Cole'du, zengin ve ünlü olma hayali gerçekleştirmekten üç eyalet ötedeydi.

Düğün çok güzeldi, Ashley ve Madigan birbirleri için yaratılmışlardı, Paul ve Chrissy muhtemelen ruh eşiydiler ve dün gece ona ne kadar yakın hissetmiş olursa olsun, bu gece ne kadar eğlenmiş olurlarsa olsunlar, yarın Cole gidecekti ve Mira için hiçbir sorun olmayacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

COLE

COLE İYİ DEĞİLDİ. İyi olmaya yakın bile değildi. Bir daha asla iyi olamayabilirdi.

Mira'yı bulmak için kalabalığın arasından ilerleyen ve incelemek istemediği nedenlerden dolayı ona yakın olmak isteyen Cole, kendini toparlamak için mücadele etti. Bu düğünde yapması gereken bir iş vardı ve çocukken Barbie bebeğini G.I. Joe aksiyon figürüyle, sonra da ikisini birden Snake Eyes'la evlendirerek gelmiş geçmiş en destansı güç üçlüsünü oluşturmuş biri olarak elli üç yaşında, hâlâ bekâr olduğu ve sonsuza kadar da öyle kalabileceği gerçeği yüzünden duygusal bir çöküntü yaşamak bu iş için uygun değildi.

"İyi misin?" Mira, Madigan'ın anne ve babasına sarılmak için bir kez durduktan sonra ikinci kez Madigan-kardeş üçlüsünün kucaklaşmasında et olmak için ona ulaştığında sordu.

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdi. Başını eğdi. "Sen..."

Sessizce, onun uzanıp yanağındaki bir damla gözyaşını silmesini izledi. Çok tatlı bir jestti, çok nazikti. Yargılamadan. Gözlerini devirmedi ya da ona aşırı duygusal demedi.

"Teşekkür ederim." Madigan ve Ashley'nin koridorun sonunda durup misafirlerini selamladıkları yere bakarak, "Sanırım gidip onları tebrik etsek iyi olacak," dedi. Başını iki yana salladı. "Eğer yine dağılmazsam, bu bir mucize olacak."

Elini tutup parmaklarını sıktığında ve "Seni yakaladım" dediğinde, bunun doğru olmadığını, sadece insanların söylediği bir şey olduğunu biliyordu ama bu, sadece bu gece için öyleymiş gibi davranamayacağı anlamına gelmiyordu.

MASANIN KARŞISINDA Chrissy çatalıyla tavuk göğsünü dürtüyor, Paul ise somonuna kaşlarını çatıyordu. "Seattle'da yaşıyorsun, değil mi Cole?" Chrissy sordu.

"Öyle," dedi Mira, su öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız? Mira bize hiç anlatmadı."

Chrissy'nin sorusu kendisine yöneltildiği için Cole şöyle cevap verdi: "Geçen kış burada büyük bir bağış kampanyası düzenlemiştik. Ve-"

"Bunun adı neydi?" Paul sözünü kesti, küçümsemesi dalga dalga yayılıyordu. "Grungeapalooza falan mı?"

Çatalını bırakan Chrissy kaşlarını çatı. "Paul, kabalık etme."

"Aslında Flannelfest'ti," dedi Mira. "Davis koydu. I zekice olduğunu düşündüm."

Paul en azından korkmuş görünme nezaketini gösterdi. "Ah, doğru."

"İşte oradaydım," diye devam etti Cole, o anda Paul'ün huysuzluğuna karşı kaybedemeyeceği bir cazibe saldırısı karar vererek, "sahnede davul çalıyordum ki kalabalığın içinde dans eden bir kadın gördüm. Hayatımda gördüğüm en parlak yeşil gözlere sahipti. O kadar şaşırmıştım ki şarkıda Madigan'ın gitar penasını bana fırlatmasına neden olacak kadar çok vuruş kaçırdım."

Mira yavaşça bardağını bıraktı ve dönüp ona baktı.

"Sahnedan iner inmez," dedi, gülümsemesi o kadar içtendi ki artık rolün bir parçası olup olmadığını bile anlayamıyordu, "onu ısınma kulübesine kadar takip ettim ve ona bir elma şarabı aldım. Ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

"Ugh." Chrissy bir dirseğini masaya dayadı, sonra yanağını elinin içine yerleştirdi. "Bu çok romantik."

"Gerçekten öyleydi." Mira ona sırtıtarak karşılık verdi, ta ki Paul "Uzak mesafeden çıkmak zor değil mi? Birbirinizi hiç görmemek?" diye sorana kadar.

Bu Cole'un sinirlerini bozdu. Paul Mira'nın sahibi değildi ve onun aşk hayatı hakkında herhangi bir açıklama yapmak zorunda da değildi. Utanmaz bir sırtışıla, "FaceTime üzerinden başarabildikleriniz inanılmaz," dedi.

Mira suyunu öksürerek içti ve Cole ona tekrar dokunma fırsatından yararlanarak telaşsız bir şekilde sırtını okşadı.

parmağının elbisesinin altından, görmek için can attığı dövmenin üzerinden kaymasına izin verdi. Kadının fermuarını çekip çekiştirdiğinde, hayatının geri kalanında hatırlayacağı keskin bir solukla ödüllendirildi.

"*Dikkatinizi bana verebilir misiniz!*" Conor mikrofondan gürlledi ve Mira elini onun elinin içine kaydırana kadar Cole'un yerinden sıçramasına neden oldu.

"geldi, değil mi?" diye sordu.

"Korkarım öyle," dedi ve başparmağını bileğinin iç kısmındaki kadifemsi derinin üzerinde gezdirerek sinirlerini yatıştırdı.

"*Madigan'ın sağdıcı ve en iyi arkadaşı Cole Sanderson'ı kadeh kaldırmak için davet etmek istiyorum.*"

Masadan kalkmadan önce Mira onu kendine çekti, eğildi ve yanağından öptü. "İyi şans için."

Conor onun gözlerinin içine baktı ve çok ama çok uzaklardan *bir yerden*, "*Artık gençleşmiyoruz Cole,*" dedi.

"Kahretsin." Ceplerini yoklayıp telefonunu aradı, eli boş çıkınca panikledi.

"Tam burada."

Masadan aldığı telefonu eline aldığı anda, zilden sonra safkan bir at gibi içinden geçen sinirlere rağmen gülümsedi. "Hayatımı kurtardın." Kız da ona gülümsediğinde, çift gibi davranmakta iyi olduklarını fark etti. Davis haklıydı. Başka bir dünyada, başka bir zamanda, muhtemelen harika bir çift olurlardı.

Madigan gibi sahne korkusuna yatkın değildi. Ama duygularını kontrol altında tutmakta son derece zorlanıyordu. Baş masaya doğru ilerleyip mikrofonu ve Conor'ın kucaklamasını kabul ettikten sonra Cole, Madigan ve Ashley'e baktı, boğazı düğümlenince gözlerini kaçırdı ve sonunda Mira'nın odanın diğer ucundan gelen cesaretlendirici çift başparmak işaretinde biraz güç buldu.

Kalabalığa "Herkes iyi akşamlar," dedi.

Kalabalık da beklenti içinde ona bakıyordu.

"Rica etsem, lütfen bir bardak alkolsüz şampanya ya da maden suyu alın, çünkü birkaç dakika içinde, umarım başarılı olur, kadeh kaldırırken bana katılmanızı isteyeceğim."

Eli boş konuklar bara doğru ilerlerken Cole o anı kendini toparlamak için kullandı. Dikkati yanı başındaki yüksek sesli, ağır nefes alış verişe çekilince aşağı baktı ve Murphy'nin küçük köpek papyonuyla kendisine baktığını gördü. Duygusal sup-

Cole, "Bana bir iyilik yap ve önümüzdeki beş dakika boyunca orada kal, tamam mı?" dedi.

Murphy, garip bir şekilde, başını sallıyor gibiydi.

Herkes masasına döndükten sonra Cole telefonundaki notlar uygulamasını açtı, ceketinin cebinden okuyucularını çıkardı ve bunu mahvetmemesi için dua etti.

ONUNCU BÖLÜM

MIRA

MIRA'NIN KAVRAYIŞI bardağının sapını sıkıca kavradı. Smokinli Cole'un seksi olduğunu düşündüyse bile, siyah çerçeveli okuma gözlüklü smokinli Cole'un yanında hiçbir şeydi. Kış uykusundaki hormonlarına profesyonel bir darbe indirmiş gibiydi.

"Arkadaşlarımızın her zaman mutlu olmasını isteriz," dedi, sesi sabitti ve mikrofondan yankılanarak kadının teninde çakıl taşları oluşturuyordu. "Ama bundan da öte, arkadaşlarımızın gelişmesini isteriz. Başarılı olmanın gizli tarifi nedir bilmiyorum ama bunun kolay bir şey olmadığını biliyorum. Hayat zor, kötü şeyler oluyor, çoğu zaman yalnızız. Hepimiz hayatımızda zor şeyleri kolaylaştıran, kötü şeyleri daha az acı veren, yalnızlığı daha az belirgin hale getiren birini isteriz. Dünya karardığında bizim için bir ışık olan o kişiyi isteriz. Bunu biliyorum çünkü hayatımın bir noktasında Matthew Madigan benim için o kişiydi."

"Tanrım, Cole," diye ağzından kaçırdı Madigan, elinin tersiyle gözlerini silmeye başlamıştı bile.

Cole özür dilercesine gülümseyerek arkadaşına baktığında, Mira'nın kalbi titreyen bir his yumağına dönüştü. Cole'un konuşmasının her zamanki gibi etkili, komik ve çekici olmasını bekliyordu ama hiçbir şey onu Cole'un yürek burkan dürüstlüğüne hazırlayamazdı. Tecrübelerine göre erkekler bunu yapmazdı. Çoğunlukla yabancılarla dolu bir odaya duygularını bir mikrofon aracılığıyla yayınlamazlardı.

"Madigan," diye devam etti Cole yayınına, "hayatımda bana dünyaya sunacak bir şeyim olduğunu hissettiren ilk kişiydi. Ben onu ikna edene kadar ikimizin de birlikte ne kadar çok şey yaşayacağımıza dair hiçbir fikri yoktu. Ama ne zaman ki

Biriyle cehennemi yaşamak ve diğer taraftan bütün olarak çıkmak sizi birbirinize bağlar. Savaşmanızı, iyileşmenizi ve diğer insanların iyileşmesine yardımcı olmanızı izlemek..." Durakladı, gözlerini kırptırdı ve Mira hayatında hiçbir yetişkine bu kadar sıkı sarılmak istememişti. "Sen tanıdığım en iyi adamsın. O kadar iyisin ki, dürüst olmak gerekirse kimsenin senin için yeterince iyi olabileceğini düşünmemiştim. Ashley ile tanışana kadar."

Ashley'nin eli kalktı ama nefesini kesecek kadar hızlı değildi.

Telefonuna bakan Cole, bir sonraki satırını arıyormuş gibi başparmağını ekran boyunca kaydırды. Ama Mira onun sadece kendine zaman kazandırmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu.

Bir süre sonra tekrar gözlerini kaldırdı ve "Sana teşekkür etmek istiyorum Ashley. Yalnızlığımı yatıştırdığın için teşekkür ederim. Zor şeyleri kolaylaştırdığın için teşekkür . Kötü şeyleri daha az acı verici yaptığın için teşekkür ederim. Dünya karardığında Madigan'a ışık olduğun için teşekkür ederim." Kadehini ona doğru kaldırarak, "Arkadaşımın gelişmesine yardımcı olduğun için teşekkür ederim." dedi.

Mira çok sık ağlamazdı. Düğünlerde de kesinlikle ağlamazdı. Görüşü bulanıklaşırken ve boğazında bir yumru oluşurken bunun dışında diye düşündü.

"Lütfen bana katılın," dedi Cole kalın bir sesle, "Ashley ve Madigan için kadeh kaldıralım." Sadece kadehler kalkmakla kalmadı, konuklar da kalktı, herkes sandalyelerinden kalkıp gelin ve damada doğru döndü. "Size aşk, mutluluk ve birlikte uzun bir yaşam diliyoruz, böylece geri kalan ömrünüz boyunca bizleri dayanılmaz bir şekilde kışkırtabilirsiniz."

Ashley ve Madigan ayağa kalkıp kadehlerini Cole'a doğru kaldırıp içkilerinden yudumlarken alkışlar patladı ve yemek salonunda yankılandı. Çatalını bardağına vurarak çınlamaya başlayan Madigan'ın babasıydı ama kısa süre sonra Mira katıldı ve kaşığını bardağına öyle sert vurdu ki kırılmasından endişe etti.

Kalabalığı yatıştırmaktan büyük mutluluk duyan Madigan kolunu Ashley'in beline doladı ve onu ayağa kaldırdı, parmakları saçlarına gömülürken onu derinden öptü. Sanki karşı konulamaz bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, Mira'nın dikkati mutlu çiftten Chrissy'ye, Paul'e, hatta mikrofonu alıp Madigan ve Ashley'nin ilk dansı için herkese "Biraz gürültü yapın!" diyen Davis'e bile kaymadı. İnsanlarla dolu odada gördüğü tek kişi, gözlüklerini cebine geri sokarken ona doğru yürüyen Cole'du.

Yanağına kondurduğu öpücük göstermelik olabilirdi ama şimdi ona doğru eğilirken kollarını sıkıca sarması sadece onlar içindi.

"Çok güzel bir konuşmaydı," dedi ona.

"Çok fazla değil miydi?" diye sordu boynuna doğru. "Çok fazlaymış gibi hissettim."

Başını iki yana salladı, yanağı yumuşak bir şekilde onunkinin tozunu alan kirli sakalına değdi. "Mükemmel bir 'çok'tu."

Adamın geri çekileceğini düşündü ama onun yerine boynunu tekrar öptü ve içinden derin bir ürperti geçti.

"Mira," diye fısıldadı, dudakları hâlâ teninin üzerinde geziniyordu. "Burada çok hassassın."

Göğsü kabardı, göğüsleri elbisesinin içine doğru itildi, dikişleri zorladı, parmak uçlarını adamın omuzlarına geçirirken fermuarının sağlamlığını test etti. Aralarındaki an mahremdi, muhtemelen olmaması gereken bir şekilde özeldi ve kendini çok açıkta, çok sıcak hissediyordu, sanki bir spot ışığının altında duruyorlarmış gibi. Biraz havaya, biraz boşluğa ihtiyacı vardı. *Derhal*.

"Ben... bir dakikalığına dışarı çıkacağım," dedi ve onun kollarından geri çekildi.

"Arkadaş ister misin?" Çenesini eğdi. "Yoksa bu 'çok' kesinlikle çok mu fazlaydı?"

"Sorun yok." Bir sineği kovar gibi havaya el salladı. "Ben de iyiyim. Elbisem sadece... dar."

Cole'un gözleri parladı ama çenesi sanki fiziksel olarak kelimeleri ağzının içinde tutmaya çalışıyormuş gibi sıkıca kenetlendi. Sonra, ikisi de Paul'un kendilerine baktığını fark edince, Cole telefonunu ona doğrulttu ve "Sen"- bakışları bir dilin ucu gibi kızın vücudunda gezinirken ben de birkaç fotoğraf çekeceğim-" dedi. Sonra benimle dans eder misin?"

Adamın sırtındaki elinin sıcaklığını, onu bir o yana bir bu yana sallarken kalçalarına yaptığı baskıyı şimdiden hisseden kız cıvıldadı: "Evet, kesinlikle."

Onun uzaklaşmasını izledikten sonra kalabalığı yararlanarak güverteye doğru ilerlerken boynunu yelpazeleme dürtüsüne direndi. Kapıyı itti, sonra da akşamın sert havası tenini diken diken ederken korkuluklara doğru ilerledi. Kararmaya yüz tutmuş gökyüzüne bakarken, Cole'un dudaklarını hâlâ teninde hissederken, "*Neden böyleyim?*" diye düşündü.

Aptal değildi. Birçok insanın muhtemelen sadece hayalini kurduğu bir şeye sahip olduğunu biliyordu - koşulsuz, beklentisiz, hiçbir şey-

ama Cole Sanderson ile eğlenceli bir gece. Peki neden zevk almasına izin vermiyordu? Neden kendini tutuyordu? Korktuğu için mi? İnsanların ne düşüneceği konusunda endişelendiği için mi? Ya da Paul'ü rahatsız hissettirmekten?

Dağın üzerinde parıldayan habersiz bir yıldıza bakarak, "Sikerim böyle işi," dedi. Ve bütün gece aldığı ilk derin nefesi vermeden bir saniye önce birisi "Neyi sikeyim?" diye sordu.

Hayatım, diye düşündü, gözlerini kapatarak.

Paul onun yanında durmak için ayağa kalktı, perçemlerini yana doğru savurdu, sonra parmaklarını parmaklığın üzerinden kaydırды. "Güzel bir gece," dedi dağa bakarak.

Güverte sessiz değildi, müzik ve kahkahalar pencerelerden dışarı taşmıyordu ama en azından sakın hissettiriyordu. "Evet," diye cevap verdi, şimdiden sakinliğini özlüyordu.

"Pasta harika oldu." "Teşekkür ederim."

"Onun hakkında gerçekten ciddi misin?"

Adam omuzlarından tutup döndürmüş gibi etrafında dönerken, "Ne?" diye sıçradı.

"Cole mu? Onun hakkında ciddi misin?"

Sanki ona bir flaş patlaması fırlatmış ve onu sersemletip gözlerini kırıştırmış gibiydi. "Ben... Bilmiyorum. Belki de. Neden?"

"O bir davulcu, Mira."

Davulcular gerçekten de kötü bir şöhrete sahipti. "O iyi bir adam," dedi, çünkü . Cole'u aslında çok iyi tanımıyor ama bu kadarını biliyordu.

"Eminim harikadır." Ay ışığının altında, solgun teni neredeyse maviye çalan Paulün her kelimesinden asit gibi damlayan alaycılığına rağmen, yüzündeki ifade okunamıyordu.

"Neden birden kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranmaya başladın?" Onu arkasına bile bakmadan terk ettiğinde bu endişe neredeydi? "Kiminle çıktığın seni neden ilgilendiriyor?"

Adam ona bakıp "İster inan ister inanma, sadece mutlu olmanı istiyorum," dediğinde neredeyse gülecekti.

"Mutlu mu? Mutlu olmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye mırıldandı, çenesi sıkılmıştı. "Ve uzun mesafeli bir ilişki zor olacak gibi görünüyor. Cole gibi 'iyi bir adamla' bile."

Bu etkileşimin hiçbir anlamı yoktu. Paul'ün, kendisi şans eseri evlenmiş ve Bozeman'da gerçek bir rüya yaşarken onun ilişkilerinin ne kadar zor olup olmadığıyla ilgilenmesi hiç mantıklı değildi. "Ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun," diyerek ona hak etmediği bir açıklama yaptı.

"Evet, biliyorum. İnan bana."

Kollarını ovuşturdu, havanın soğukluğundan ziyade adamın ses tonundaki buzdan dolayı. "İlginiz için teşekkür ederim ama ben harikayım. Her şey-"

"Harika, evet. Öyle duruyorsun."

Hayal kırıklığı düpedüz öfkeye dönüşerek ellerini havaya kaldırdı. "Benden ne istiyorsun Paul? Sonsuza dek bekâr kalacağımı mı sandın? Sen istediğin kişiyle hayatına devam ederken istediğin bu muydu? Bu hiç adil değil. İlişkimizin bittiğine karar veren sendin, ben değil."

Haksız yere pürüzsüz olan alını sıkıştı. "Ben... Ne?"

"Ne demek 'ne'? Sen gittin. İşler zorlaştı ve sen gittin. Annem taşındı ve sen gittin."

Kaybolmuş gibiydi, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibiydi. "Mira, ben... ben *hiç* istemedim-" Esprisiz bir kahkaha atarak sözünü kesti ve elini yüzüne götürdü. "Bu bir hataydı. Buraya gelmek bir hataydı."

Ellerini yumruk yaptı ve titrediklerini Paul'den sakladı. Paul'den hiçbir zaman fazla bir şey istememişti ama şimdi ondan bir şey istiyordu. Bir özür dilemesini, onu terk edişinin korkunç ve kalpsiz olduğunu kabul etmesini istiyordu. Ama Paul asla özür dilemeyecekti ve onun gecesini mahvetmesine izin vermeyi reddediyordu. Zaten çok fazla mahvetmişti. "Bak, buraya güzel vakit geçirmek için geldim. Peki buna ne dersin? Ben senin için endişelenmeyeceğim, sen de benim için endişelenmeyeceksin. Çünkü biz bittik. Sen hayatına devam ettin ve ben de aynıını yapmak istiyorum."

"Anlıyorum." Sözleri kesik kesik, soğuk ve nihai idi.

Tekrar kollarını ovuşturdu. "Ben içeri dönüp biraz eğleneceğim. Sanırım bunu hak ettim."

Rüzgâr hızlanmış, kulübenin yanındaki çamların arasından ısıklık çalarak geçiyordu ama onun yanından geçerken, "Sen her şeyi hak ediyorsun," dediğini duyduğunu sandı.

Yemek salonuna geri dönerken kollarını silkeledi, kendisini tekrar yutmasına izin vermeyi reddettiği kafa karışıklığı ve hayal kırıklığından kurtuldu. Odanın öbür ucunda onu gören Maude Alice el salladı.

Mira'nın Flannelfest'te hamburger çevirdiği zamanlardan tanıdığı yaşlı bir Siyah adamla dans ediyordu. Adam o zamanlar Little Timber'da ikamet ediyordu ve Mira adamın olağanüstü bir kahkahası olduğunu ve Maude Alice ne zaman komik bir şey söylese bunu kullanma alışkanlığı olduğunu hatırlıyordu.

"Mira, bu Clayton Briggs," dedi Maude Alice yanan bir ışıltıyla. "Clay, bu Mira. Pastayı o yaptı."

Mira'nın elini sıkacak kadar "Let's Stay Together" şarkısında sallanmayı bırakan Clay, "Ben de yemek yaparım ama böyle bir şey değil. Çok yetenekli bir genç kadınsın."

Paul, Chrissy'yi dans pistine götürürken Mira sırtıtmaya devam ederek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Linda nasıl?" Maude Alice müzik eşliğinde ona sordu. "Geleceğini umuyordum. Geçen hafta konuştuğumuzda gelmeyi düşündüğünü söylemişti."

Maude Alice ve annesi Mira kendini bildi bileli yakın arkadaşlardı. Şimdi, onun ziyaretleri ve haftalık cribbage oyunları, Ian okuldayken Mira'ya market alışverişine gitmek için zaman veren birkaç şeyden biriydi. Annesi yalnız bırakılamaz değildi. Sadece bunun her an değişebileceğini hissediyordu. Ya değiştiğinde Mira orada olmazsa? Aşırı korumacı davrandığını biliyordu ama annesini ve çocuğunu o korumazsa kim koruyacaktı? "Harika gidiyor," dedi. "Ama kendini pek iyi hissetmiyor. Bu gece Ian'la takılacak."

Maude Alice cevap veremeden Madigan araya girdi ve Allison Krauss'un meleksi sesi odayı doldururken onun elini tuttu. Madigan Maude Alice'i kendilerinden uzaklaştırırken, Mira Clay'e döndü, uzattığı elini kabul etti ve kendi elini onun omzuna koydu. Mira ancak o zaman, Clay'le dans ederken ve pasta hakkında konuşurlarken Cole'u gördü.

Dans pistinin çevresinde dolaşüyor, telefonuyla konukların fotoğraflarını çekiyor, Madigan ve Maude Alice'i, Ashley ve Conor'ı, Davis'in Mira'nın adının Kev olduğunu düşündüğü sevimli sarışın çocukla dans edişini yakınlaştırıyordu. Ashley ve Madigan için bu anıları yakalamak ve belki de kendisi için bazılarını yakalamak için kendini partiden çekmesi onu etkilemişti. Çünkü telefonu ona odaklandığında, birkaç fotoğraf çekecek kadar uzun süre orada tuttu. Ve fark etti ki işler yolunda gitmemiş olsa da

Paul'la aralarındaki ilişkinin yürümemesi, hayat böyleydi. Çoğu zaman işler yolunda gitmezdi. Bu *onun* artık çalışmadığı anlamına gelmiyordu.

Şarkı bittiğinde ve Maude Alice dans partnerini almak için geri döndüğünde, Mira Cole'un ona doğru geldiğinin farkında olarak uzaklaştı. Clay ve Maude Alice'e, "Gidip pastanın en üst katını saklasam iyi olacak," dedi. "Erimesini istemiyorum"-Clay yanına geldiğinde durakladı, eli belinden kayarak kalçasına gevşekçe oturdu-"erisin."

"Bunu yapamayız," dedi Maude Alice göz kırparak. "Yapabilir miyiz?"

Elini kurabiye kavanozuna sokmuş gibi hisseden -bir insan büyüdüğünde çok sık olan bir şey- Mira, "Ha ha, doğru" dedi, kolunu Cole'un koluna dolamak için geri uzandı ve onu dans pistinden pasta masasına doğru çekti.

"Sana bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?" Cole sordu. "Söylediğime eminim. Söylemiş olmalıyım, çünkü düşünemediğim tek şey bu."

Bir insan bütün gece kocaman gülümsemesini tutarak kendini incitebilir mi? Ağız burkulması gibi mi?

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ayılarak. "Dışarı çıktığında Paul'un peşinden gittiğini gördüm ve geri döndüğünde biraz sarsılmış görünüyordun."

Pastanın önünde duran Mira ona doğru döndü. "Garip davranıyordu. Ama ben iyiyim." Bunun ne kadar doğru olduğu onu şaşırtmıştı. "Sadece Ashley ve Madigan için pastanın üst kısmını içeri koymam gerekiyor."

"Giriş mi?" dedi, kaşları ilgiyle kalkarak. "Kulağa zor geliyor. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Evet, ağız burkulması kesinlikle bir şeydi. "Sanırım buldum."

Odanın diğer ucunda Paul, Chrissy'yi döndürerek dışarı çıkardı ve tekrar içeri soktu,

Mira onları izledi, acının kendisini vurmasını bekledi, bir şeyler hissetmeyi bekledi. Ama hiçbir şey yoktu, ta ki Cole'a tekrar bakana kadar. O da onları izliyordu ama şimdi gözlerinin onunkilerle buluşması? *Bu* ona bir şeyler hissettirdi, ensesinde bir gerginlik, derisinin altında akan bir akım, boğazını yalayan alevler.

Sanki kendisiyle bir tür anlaşmaya varmış gibi bir kez başını salladı ve sonra "Bir fikrim var" dedi. Kadın bir eliyle pastanın üst kısmını tutarken, adam diğer elini onunkinin içine soktu ve bakışlarını onunkiyle buluşturdu.

"Yardıma ihtiyacın olsun ya da olmasın, seni o dondurucuya kadar takip edeceğim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

COLE

Paul'ün Mira'nın peşinden aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi mutfağa girdiğini fark etmesi için yan gözle bakması yetmişti. Belki de hıyarca bir hareketi ama Mira'nın bu gece eski sevgilisiyle karısının dans edişini izlemekten başka çaresi olmamasının *onu* ne kadar incittiğini düşününce, bunun onun için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. O zaman *tamam*, bir pislik olacaktı. Bu ilk kez olmayacaktı. Sonuncusu da olmayacaktı.

Arkasından dondurucuya girerek kapıyı kapattı ve tam zamanında arkasını dönerek onun uzanışını, pastayı dikkatlice üst raflardan birine yerleştirmek için vücudunu uzatışını izledi. Yüzünü ona döndüğünde, gözleri irileşmiş bir halde, "Peki, senin fikrin neydi?" diye sordu, nefesi soğuk havada bir bulut oluşturunuyordu.

"Bazen" -ona doğru bir adım attı, ama sadece bir adım, çünkü o adım attığında parmakları gergin bir şekilde yanlarına kıvrıldı- "düğünlerdeki çiftler... ilham alabilirler."

"İlham mı geldi?" Kadının boğazı düğümlendi. Başını salladı. "Bir şeyler yapmak için."
"Ne tür şeyler?"

Ellerini ceplerine sokarak, "Etrafta gizlice dolaşın. Karanlık köşelere ya da dolaplara gir-"

"Ya da derin dondurucular?"

Dudakları seğirdi. "Ya da derin dondurucular."

Ona doğru bir adım attı, ama sadece bir adım. Belki o da asabi görünüyordu. "Yaptığımız şey bu mu? Gizlice dolaşmak mı?"

"İnsanlar buraya girişimizi izledi," dedi. "Geri dönüşümüzü de izleyecekler. Bizi görecekler. *Sizi* de görecekler."

Başını eğdi. "Paul beni görecek demek istiyorsun."

"Onu kıskandırmak istediğınızı düşünmek istemiyorum."

Bir alevin sönmesi gibi, bakışları düştü. "Artık ne istediğimi bilmiyorum."

"Ama ben," dedi, aralarındaki mesafeyi kapatıp kızın gözlerini tekrar kendi gözlerine çekerek, "nedense istiyorum."

"Paul'ü yapmak istiyorsun-"

"O kadar kıskanç ki doğru düzgün göremiyor."

Köprücük kemiğinin üzerindeki yumuşak oyukta küçük mavi bir damar nabız gibi atıyordu. "Onu kıskandırmak için bir planın var mı?"

Tanrım, bu soruyu çok sevmiştir. Kızın bunu sormasını daha da çok sevmiştir. Çünkü bir planı vardı. Riskli miydi? Onunla bu dar alanda, nefes bulutları birbirine karışacak kadar yakın dururken söylemek üzere olduğu şeyi söylemek tehlikeli miydi? Belki de. Umurunda mıydı? Hayır. "Bence ceketimi çıkarmalısın."

Gözleri parladı. "Öyle mi?"

Ellerini çıkararak kollarını iki yana açtı. "Evet."

"Tamam," dedi usulca. Parmaklarını adamın yakalarından yukarı kaydırды, kalbiyle aynı anda atan bas gitarın tekrarlayan gümbürtüsü dışında sessizlik onları sardı, paltosunu omuzlarından sıyırdı ve arkasındaki rafın üzerine örttü.

"Şimdi papyonumu çözmelisin," dedi sonra, sabit parmakları kravatının uçlarını gevşeyip göğsüne sarkana kadar çekiştirirken göz temasını hiç bozmadan.

"Ya bunu çözersem?" diye sordu, üst düğmesiyle oynarken, pürüzsüz plastiği parmak ucuyla çevreledi. "Yoksa bu çok mu fazla olur?"

Kadının kısık sesiyle siki seğirdi. "Çok fazla olduğunu sanmıyorum."

Düğmeyi çözüp yakasını açtıktan sonra dizginleri tutmaya devam etti ve onları şu anda hiç de maskaralık gibi hissettirmeyen maskaralığın daha da derinliklerine sürükledi. "Ya parmaklarımı saçlarında gezdirirsem? Biraz karıştırırsam?"

Cole hâlâ içeride olduklarından emindi ama artık üşümüyordu. "Bu fikre bayıldım."

Kızın parmakları adamın saçlarına doğru kayarken, adam ona daha da yaklaştı, kızın göğüslerinin yükselişi adamın göğsünün düzlemiyle buluştu. "Seni buradan öpsem nasıl olur?" diye sordu, dudaklarını boynuyla omzunun birleştiği yere indirerek. "Küçük, yumuşak bir öpücük?"

Saçlarındaki parmakları karşılık olarak kıvrıldı ve ağzını kendisine doğru yönlendirdi Boyun. "Görünüyor"-she titredi ne zaman onun Dudaklar met onu cilt -"gerçekçi."

Gömleğini arkadan sıyırıp bir elini altına sokmasını, soğuk parmaklarının onun yanında dans etmesini sormadı. Kulak memesini ağzına almanın sorun olup olmadığını sormadı.

"Kahretsin," diye soludu, tırnakları adamın kalçasını ısırırken, adam dişlerini boynunun yamacında gezdirdi.

Geri çekilerek onun şaşkın ve aç bakışlarıyla karşılaştı. Eğer hâlâ bu tezgahı nispeten PG'li tutmayı umuyorsa onu bir saniye daha öyle göremezdi. Bu yüzden onu etrafında döndürdü ve ellerini rafın üzerine koyarak kendini desteklemesini izledi. "Sanırım görmek isterdim."

"Neyi gördün?" diye ciyakladı.

Bir kahkaha mırıldanarak dudaklarını omzunda gezdirdi, parmakları fermuarına uzandı. "Dövmen. Muhtemelen ne olduğunu bilmeliyim. Tam inandırıcılık için." Kulağının arkasındaki noktayı öptü, kız yana doğru sallandığında bir kolunu beline doladı. "Ne kadar aşağıya indiğini bilmeliyim." Ereksiyonunu onun kıkına bastırmadı, ama *lanet olsun* bunu yapmak istiyordu. "Sence de öyle değil mi?"

"Mantıklı," diye kekeledi, bir eliyle korsesini yerinde tutabilmek için askıyı bıraktı.

Tıpkı masalarında yaptığı gibi fermuarını başparmağıyla parmağı arasında sıkıştırarak, kaderin ya da şansın bir cilvesiyle fantezilerin gerçeğe dönüştüğü bu tür anları severek, fermuarını her seferinde bir diş indirdi. Yavaşça, bu deneyimi olabildiğince uzun tutarak, sırtının tuvalini ortaya çıkardı, omurgasında ince siyah çizgiler dönüyordu, müzik notaları tenini noktalıyordu.

Vücudunu süsleyen mürekkebin izini sürdü, parmak ucunu kürek kemikleri arasından belinin kıvrımına doğru kaydırды, parmağını siyah dantelin altından geçirip hepsini ve belki biraz daha fazlasını görece kadar çekene kadar tasarım iç çamaşırının içinde kayboldu. "Bu bir şarkı."

"Ian'ın yazdığı ilk kitap," dedi, başı öne düştü, alnı rafa yaslandı.

İç çamaşırını sıyırarak parmak ucuyla omurgasını takip etti, notaları takip ederken omuzları gerildi, sırtı hafif dokunuşunun altında kamburlaştı. Dövmeyi yukarıdan aşağıya doğru incelerken, notaların teninde çıkardığı melodiyi mırıldandı.

"Şarkıyı duyabiliyor musun? Sadece bakarak mı?"

"Duyabiliyorum," diye yanıtladı. "Çok güzel."

"Cole," diye fısıldadı dudaklarını boynunun üzerinde gezdirirken, fermuarını açtığı kadar yavaşça geri çekerken, ondan sakladığı teninin her santimi için fermuarından nefret ediyordu. Sırf inat olsun diye fermuarı sonuna kadar çekmedi, henüz değil. Adam işini bitirdiğinde, kadın dönüp ona baktı, elleri gömleğini yumrukluyordu.

Teninden yayılan sıcaklığı ve onu tutuşundaki ihtiyacı hissederek, "Öp beni, Mira. Tam buradan," diyerek ağzının köşesini işaret etti. Çünkü eğer dudaklarını öperse, eğer ağzının tadına bakarsa, eğer dilinin yumuşaklığını kendi dilinde hissederse, bütün gece, hatta belki ertesi gün bile bu dondurucudan çıkamayacaklardı. Ve şu anda onunla yaşadığı bu an ne kadar gerçek olsa da, kalbi ne kadar hızlı atsa da, kanı damarlarında ne kadar sert dolaşsa da, ihtiyacı o kadar sıcak ve talepkâr olsa da, bu onunla ilgili değildi. Bu onun *için* değildi. Bu onun *içindi*. Bu, Paul dans pistinde Chrissy'yi öptüğünde gözlerinde beliren o yırtık, şaşkın ifadeyi silmek içindi. Mira bu dondurucudan, gecenin geri kalanı için onu mahvetse bile, iyi hizmet edilmiş görünerek ayrılacaktı.

Kırmızı dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkararak ona doğru eğildi.

boynunu kavradı ve onu öptü. İlk başta, onun istediği gibi sadece ağzının köşesini öptü. Ama adam başını çevirmiş olmalıydı ya da belki de kadın başını çevirmişti. Her iki durumda da, dudakları mükemmel hizalanmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığında, elleri tehlikeli bir şekilde onun kalçalarını kavrayıp vücudunu kendine doğru çekmeye yaklaştığında, fermuarı aşağıya doğru kaymaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığında, hiç kimse için olmasa bile kendi iyiliği için durması gerektiğini biliyordu.

Onu öpmemek, masmavi bir günde denize açılmamayı seçmek gibi bir şeydi ve bunun ne kadar berbat bir his olduğuna neredeyse gülecekti.

Onu bir aşağı bir yukarı süzerken, dolgun kırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Biraz dağınıksın."

Takım elbise ceketine uzandı ve onu koluna geçirdi. "Hepsi büyük planımın bir parçası." Saçlarını tekrar karıştırarak rahat bir nefes aldı ve "Önce ben gideceğim, sana kendini toparlaman için biraz zaman vereyim." dedi. Bakışları, elbiseden kurtulmalarına ramak kalmış gibi görünen göğüslerine kaydı ve küçük bir parçasından fazlası hâlâ genç, pervasız ve her şeyi çok ileri götürmeye istekli olmayı diledi. "Ne demek istediğimi anlıyorsan."

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu, ağzı kısa bir an için açıldı ve sonra tekrar kapandı. Bunun yerine uzanıp kravatının bir tarafını çekti ve uçlarını hafifçe düzensiz bıraktı. "Teşekkür ederim Cole. Bu gece için teşekkür ederim. Her şey için."

"Benim için zevk." *Küçümseme*. "Ama bana hâlâ bir dans borçlusun."

Kadın başını salladığında, ondan uzaklaştı ve parlak mutfak ışıklarına karşı gözlerini kısarak dondurucunun kapısını açtı. Yemek salonuna geri dönene kadar, Paul'ü tekrar masalarında otururken bulana kadar, adamın tüm dikkati üzerinde olana kadar bekledi, sonra bir elini saçlarında gezdirdi, gömleğini pantolonunun içine soktu ve başparmağını dudaklarına götürdü, kızın sürdüğü kırmızı rujun izine baktı. *Güzel*.

Mira mutfaktan çıktığında masalarına daha yeni oturmuştu ki, Cole'un çözmediği gizli bir yanı dışında, Cole'dan çok daha derli toplu görünüyordu. Yanağına oturduğunda yanakları uygunsuz bir şekilde kızarmıştı, Cole arkasına uzandı, "Oops. Bunu kaçırmış olmalıyım," dedi ve Paul kokteyl peçetesini buruşturarak küçük bir top haline getirip tabağına bırakırken fermuarını sonuna kadar çekti.

"HEMEN DÖNECEĞİM!" Cole müziğin sesini bastırarak başını tuvalete doğru çevirdi. Son iki saattir Mira'yla dans ettikten sonra, her iki ayak başparmağında da su topladığından emin olmasına rağmen ayakları en iyi şekilde ağrıyordu, bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Kay!" diye bağırdı. Saçlarının bir kısmı topuzundan kurtulmuş, saç telleri omuzlarına dökülüp boynuna yapışmıştı. "Gidip bize biraz su getireceğim."

"Evet, lütfen." Kadın bara doğru döndüğünde Cole bir an durup onun gidişini izledi, onu şimdiden özlemişti. Banyoya doğru giderken, Madigan ve Ashley ofisten yuvarlanarak çıktıklarında adımlarının ortasında durdu, az önce çok ama çok yaramazca bir şey yapmış çocuklar gibi gülüyorlardı. Cole, Mira'yı girişte darmadağın bir halde bıraktığını düşündüyse de fena halde dersini alıyordu. Ashley elbisesinin içinde zar zor duruyordu ve Madigan'ın gömleği zıplarken açılmıştı.

tek ayağının üzerinde, ayakkabılarından birini giymeye çalışıyor, diğer ayakkabısı görünürde yok.

Madigan'ın kendilerini fark ettiğini fark ettiklerinde kahkahaları kesildi ve Madigan, "Tek kelime etme Cole," diye tersleyince Ashley'in yüzü kızardı.

Cole ellerini kaldırdı. "Hey, kuraklık bittiği için mutluyum." "Diğer ayakkabın nerede?" Ashley gözlerini kısarak sordu Madigan'ın çoraplı ayağı.

"Orada bırakmış olmalıyım."

Gömleğini tutup onu ofisinin kapısına doğru iterek, "Sanırım gidip onu bulmamız gerekiyor," dedi.

Cole vücudunu saran bir gülümsemeyle banyonun kapısını iterek açtı.

Ama telefonu çaldığında gülümsemesi soldu.

Düğün nasıl gidiyor? Madigan'ın evlendiğine hala inanamıyorum. Haftaya stüdyoya geliyor musun?

Mesaja cevap vermeden telefonunu cebine geri koyarak aynada kendine baktı. Bugünlerde aralarındaki ilişki dostane olsa da, gelecek hafta Nancy'yi görmek istemiyordu. Stüdyoya bile gitmek istemiyordu. Hayatında onu meşgul eden ama mutlu etmeyen şeyleri yapmaya devam etmek istemiyordu. Hayatında ilk kez Seattle'a geri dönmek istemiyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MIRA

"GELDİĞİN İÇİN ÇOK MUTLUYUM," dedi Ashley ona sıkıca sarılarak. "Bir ara kahve içmeye gidelim, tamam mı?"

"Bu hoşuma giderdi," diye dürüstçe cevap verdi Mira.

"Pasta ve tartlar için teşekkür ederim," dedi Madigan, onu kendi yanına sokarak. Bir evin yan tarafına sokulmuş gibi hissettirdi. "Cole'un bir gecede bu kadar gülümsediğini gördüğümünden emin değilim," dedi kulağına, sakalı yanağını gıdıklıyordu. Kesinlikle harika kokuyordu. "Bunun için de teşekkürler."

Son altı saat içinde ellinci kez kızaran Mira, "Bu gece yatmadan önce en üst katmanı sıkıca sardığınızdan emin olun. O zamana kadar iyice donmuş olur."

"Bununla ne yapacağız?" Madigan Ashley'e dönerek sordu. "Yolculuğumuzdan önce yiyelim mi?"

Pastayı kestikten sonra Madigan Ashley'e İzlanda'da üç haftalık bir balayı sürprizi yapmış, gözlerinde yaşlar ve sakalında krema ile detayları açıklamıştı.

Kolunu onun beline dolayan Ashley, "Bunu ilk yıldönümümüzde yiyoruz," dedi.

"Yiyeceğim tek şey değil," diye mırıldandı Madigan.

Cole gırtlaktan bir ses çıkararak gözlerini devirirken Mira'nın elini tuttu ve onu merdivenlere doğru götürdü. "Sanırım burada işler kontrolden çıkmadan önce seni arabana kadar geçirmeliyim."

Saat gece yarısını geçmişti ve gece havası soğuk denecek kadar serindi. Dışarı çıkar çıkmaz Cole takım elbisesinin ceketini Mira'nın omuzlarına sardı, Mira kollarını ceketin kollarına sokarken Cole'un sıcaklığı ve güneş ışığı kokusu Mira'yı sarmıştı.

"Hangisi senin?"

Honda'sını işaret etti.

"*Psh*. Bir de arabamın sıcak olmadığını söylemiştin."

Nefes nefese kaldı. "Honda Element'in sağlam, esnek, güvenilir bir seks bombası olduğunu bilmenizi isterim. Ayrıca temizlemesi de çok kolay." "İstediğin bu mu?" diye sordu, ona doğru bir adım atarak, onu arabasının kapısına sıkıştırmasına birkaç santim kala. "Sağlam, esnek, güvenilir mi?"

"Kolay temizlenmeyi unutmayın."

Adamın sıcak kıkırdaması kızın soğuk yanaklarında gezindi. "Bu gece eğlendin mi?"

"Bu gece çok eğlendim. Belki de çok fazla." Bu itiraf, özellikle de dudakları onunkilere bu kadar yakinken, tehlikeli hissettirdi, bir aslanla birlikte bir kafese girip "İşte buradayım! Öp beni!" Mecazları karıştırıyor olabilirdi.

"Bu çok kötü..." Sözünü kesti, gözleri onunkileri ararken yarım kalan düşünce havada asılı kaldı. O da onunkileri aradı, her ikisi de diğerinden bir şey bekliyordu. İzin mi? Dokunmaya devam etmek için bir neden? Durmak için bir neden? *Şimdi ne olacak* sorusuna bir cevap?

"Çok kötü," dedi, fısıldayarak, aralarındaki boşluğa üfleyerek, çünkü ikisi de söylemese de ikisi de biliyordu. *Burada olmaman çok kötü. Bunun gerçek olmaması çok kötü. Daha fazla zamanımızın olmaması çok kötü. Bunun bir şeyin başlangıcı değil sonu olması çok kötü.*

Ağzının bir köşesi kasıldı ve ona doğru eğilerek bir elini arabasının üzerine, başının hemen yanına koydu. "Bu gece ben de belki fazla eğlendim."

Vücudu onun boşluğuna doğru hareket etti, manyetik bir çekim moleküllerini yeniden hizaladı, doğrudan ona yönelene kadar teker teker döndürdü. Adamın kalçaları kadınınkilerle buluştuğunda, kadın parmaklarını adamın kollarına doladı, adamın dili alt dudağında gezinirken kasları gerildi. Beyni "*Öp beni, öp beni, öp beni!*" diye bağıırıyordu. Ve sanki beynindeki umutsuz çığlığı duymuş gibi, başını eğdi, bir elini sırtının arkasına kaydırđı, onu kendine çekti ve tam o anda soğuk ve ıslak bir şey dirseğini dürttüğünde dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

"Bu da ne?!" diye bağıırırken Cole elektrik çarpmış gibi geriye sıçradı.

Dev, tüylü, nefes nefese bir kafa cevap verdi, Murphy'nin soğuk burnu tekrar dirseğini drtt, elini Cole'un vücudundan uzaklaştırdı ve onun yerine onu sevmek için kullanması konusunda ısrar etti.

"Beni mi engelliyorsun Murph?" Cole burnunun ucuyla Saint Bernard'a baktı. "Hiç hoş değil, dostum."

Bud ve Brad el ele merdivenlerden inerken köpek havladı, sesler rüzgârda taşındı ve Mira o kadar derin bir i çekti ki bir doktor bunun bir inilti olduğunda ısrar edebilirdi. Neredeyse sevişiyorlardı. Adam neredeyse onu pecekti. Ve şimdi, Bud ve Brad'in kasabadaki herkese Madigan ve Ashley'nin düğününde Makers'ın davulcusuna biraz dil attığını söylemesini istemiyorsa, gitmesi gerekiyordu. Ian'ı ve annesini kontrol etmesi gerekiyordu. Yemek pişirmeye başlamak için erken kalkması gerekiyordu. Normale dönmesi gerekiyordu, onun muhteşem kahverengi gözlerine bakmaması, derin dondurucuda ıldırmaması, iki ergen gibi arabasının kapısında neredeyse pşmemesi, hayata dönmesi gerekiyordu. Ve belki de Murphy'nin sikini engellemesi bir ltuftu, çünkü Cole Sanderson'ı pmezse tüm bunları yapmak çok daha kolay olacaktı. "Gitsem iyi olacak."

Ondan bir adım daha uzaklaşarak başını salladı. Gülümsemesi sıkı ve hayatının geri kalanında da hayal kırıklığına uğramış olarak hatırlayacaktı. Bakışları kızın vücudunda gezinirken parmaklarını sıkladı ve "Hadi Murph. Gitmesine izin vermeliyiz."

Murphy başını eğip Cole'un yanına doğru ilerlerken kalbi bir kez daha çarptı. Başka ne diyeceğini bilemeden - "siktir et" diye bağırıp Bud ve Brad'e X-dereceli bir gösteriye bedava bilet vermemek için kendine zar zor güvenerek- arkasını döndü, kapısını açtı ve sürücü koltuğuna tırmandı. Aralarındaki kapıyı kapatarak onun kendisini izleyişini seyretti, eli Murphy'nin başının üzerindeydi, ağzı sıkı, teslim olmuş bir çizgiye oturmuştu.

Daha gençken bunu yapabilir, camını indirip onu yanına ağırabilirdi. Tek bir öpücük için tüm kalbini riske atabilirdi. Ama kalbi zaten çok inceydi, yirmi farklı yöne dağılmıştı ve hiçbiri Seattle'a çıkmıyordu. Asla unutamayacağı bir geceydi, parlak bir noktaydı, onu her zaman sıcak tutacak anılardan biriydi ve bu yeterli olmalıydı.

Camını açık tutarak el sallayıp veda etti. Cole başını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirerek el salladığında, yüzünde alaycı bir sırıtma belirdi.

Sonunda nedenini anlamadan önce dağın yarısını inmişti. Hâlâ onun paltosunu giyiyordu.

"HEY," dedi Mira, kollarını beline dolayarak Cole'un sarıldı.

"Selam," diye cevap verdi Ian, hâlâ uyanıktı ve video oyunları oynuyordu. Kanepede onun yanına oturdu. "Mimi nasıldı?"

"İyi. Erkenden yattı."

"Son birkaç gecedir geç saatlere kadar ayakta kaldığı için yorgun düşmüş olmalı. Uyumamasından nefret ediyorum."

Ian başını salladı, oyunun ışıkları yüzünde yanıp sönerken çılgınca düğmelere basıyordu. "Bu kimin ceket?" diye sordu, aksiyona bir an ara verip kadının kıyafetini fark etti.

"Oh, bu mu?" Parmaklarını kelepçelerin etrafında kıvırdı. "Bu... onun."

"Onun mu?"

"Cole'un."

Şüpheli bir kaş . "Cole Sanderson'ın mı?"

"Evet. Ona geri postalamam gerekecek." *Ya da beni içine gömene kadar saklamalıyım.*

Kumandasını kucağına bıraktı. "Cole Sanderson ceketini almanıza izin mi verdi?"

Yakasını burnuna doğru kaldırarak güneşi ve denizi içine çekti. "Dışarısı soğuktu. Ve sonra sanırım ikimiz de onu giydiğimi unuttuk."

Ian'ın gözleri doldu. "Vay be. Nasıl bu kadar yaşlısın ve 'arkanda bir parça kıyafet bırakma' hareketini bilmiyorsun?"

"Hey, ben o kadar yaşlı değilim," dedi omzunu onun omzuna çarparak. "Nasıl bu kadar gençsin ve herhangi hareket biliyorsun?"

"Sanırım o kadar da genç değilim." Neredeyse gülümsüyordu, neredeyse, bir gülümsemenin ikinci dereceden kuzeni. "O palto için geri dönecek. Belki yarın değil ama bir gün. Adamda oyun var."

"Hayır, öyle değil. İşte, kanıtlayacağım." Cole'un ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp ona mesaj attığında Ian homurdandı.

Hala senin ceketini giyiyorum. Kusura bakma! Adresini verirsen sana postalarım.

Ekranda bir anda patlayan üç nokta ciğerlerine hayattaki amaçlarını unutturdu.

Cole: Evet, biliyorum. Bu bir hamleydi, Mira. Sabah görüşürüz.

Telefonunu göğsüne bastırarak itiraf etti, "Tamam, iyi. Kesinlikle bir oyunu var."

", değil mi?"

Kesinlikle öyle olmasına rağmen bunu bir cevapla onurlandırmadı. Ian'ın buklelerini öptükten sonra ayağa kalktı. "Çok geç saatlere kadar ayakta kalmayın. Uyku bizim için önemli-"

"Büyüyen genç beyin," diye .

"İyi misin?" diye tekrar sordu, çünkü ona hep soruyordu, çünkü artık ona hiçbir şey anlatmıyordu, çünkü bir Cumartesi gecesi karanlıkta video oyunları oynarken yalnızdı.

"Ben iyiyim."

Bir ebeveyn olarak el kitabında yazmayan durumlar vardı. On dört yaşındaki bir çocuğun "iyiyim" demesinin ne anlama geldiğini çözmesine yardımcı olacak bir web sitesi yoktu. İyi olması mümkündü. Stres ve beklentiler içinde boğuluyor olması da mümkündü. Sessiz, soğukkanlı yapısının aslında depresyon olması da mümkündü. Pek çok şey mümkündü ama kesin olarak bildiği tek şey ona söyledikleriydi. Ki bu da pek bir şey değildi.

"Tamam," dedi, sessizliğini bozmak için daha fazla çaba göstermeyerek onu mahvedip mahvetmediğini merak ediyordu, aynı zamanda buna aşırı tepki verip vermediğini de merak ediyordu. "Seni seviyorum, dostum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Odasına girip kapıyı kapattıktan sonra Cole'un paltosunu omuzlarından indirdi ve banyo kapısındaki kancaya astı. Elbisesini çıkarıp ayakkabılarını tekmeledikten sonra duştaki sıcak suyu açıp akıttı. Üzerinde sadece sütyeni ve iç çamaşırı varken, şifonyerinden dilek kavanozunu aldı, penceresine tırmandı ve bir kâğıt parçasına tek bir kelime yazdı. Tek bir dilek. *Cole*.

Pencereyi açtıktan sonra bir kibrit çaktı ve kağıdı kavanozun üzerine tuttu, alevin adının köşesini kıvrımını izledi, *Cole'un ole* olmasını ve sonra alevler neredeyse yanana kadar sadece *e* olmasını izledi

parmak uçlarında. Ve sonra onu bıraktı, asla elde edemeyeceğini bildiği diğer tüm dileklerinin küllerine izin verdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

COLE

Dağların arasında pembe ve turuncu renklere parlayan güneşin doğuşundan, sabahın serinliğinin fincandan buhar çıkarmasından ya da parmak uçlarının hâlâ Mira'nın omurgası boyunca uzanan teninin yumuşaklığını hissetmesinden olmalı, ama Cole hayatı boyunca hiç bu kadar mükemmel bir fincan kahve içmemişti.

"Sen ve Mira dün gece iyi vakit geçirmiş gibiydiniz," dedi Madigan, bir eliyle kahvesini yudumlarken diğer eliyle Murphy'yi okşayarak.

"Ne zaman zihin okuyucu oldun?" Cole kupasına gülümseyerek sordu. "Sadece dün gece Mira'yla geçirdiğim güzel zamanı düşünüyordum."

Madigan kıkırdadı, güvertedeki büyük Adirondack sandalyelerde sallanırken terlikli ayaklarını çaprazladı.

"Aslında seni bu kadar erken kalkmış gördüğüme şaşırdım," dedi Cole. "Sonunda biraz yalnız kalabildiğinizde Ashley'le birbirinizi yıpratmış olabileceğinizi düşünmüştüm."

"Ashley'i burada görüyor musun?" Madigan profilden kendini beğenmiş bir ifadeyle sordu. Cole bardağını uzattı, Mad de onunkiyle tokuşturdu ve sonra, "Ama veda etmeden gitmene izin veremezdim," dedi. Bakışlarını manzaraya çevirdi, güneşin doğuşu gözlerinde parlıyordu. "Seni birkaç gün daha kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?"

"Kalmayı çok isterim." *Tahmin ettiğinden de fazla.* "Ama Becks ve Ruby'nin dönmem gerek. Ve gelecek hafta birkaç kayıt işim var."

"İtiraf etmeliyim ki, biraz kıskandım."

"Benden mi?" Cole buna güldü. "Ruh eşinle yeni evlendin ve bunu kutlamak için İzlanda'da üç hafta geçirmeye hazırlanıyorsun."

ve sen beni kıskanıyorsun öyle mi? Ha. Ha ha ha." "Bu doğru. Müzik yapmayı özledim."

"Evet, şey. Bu 'müzik' bir diş macunu reklamı için. Nancy de bana gelecek hafta stüdyoda olacağını söylemişti, yani..."

"Hmm." Madigan Cole'u sabahın bu erken saati için fazla düşünceli bir bakışla süzdü. "Seattle'da ondan uzaklaşmak zor, değil mi?"

Rüzgâr ağaçların arasından ıslık çalarak derisinin üzerinden geçti. Cole titrememeye çalıştı. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Mad?"

Omuz silkti. "Yok bir şey. Sadece bir gözlem."

"Gözlem mi? Detaylandırmak ister misin?"

"Bence bazen," dedi Madigan, tekrar dağa bakarak, "geçmişinizle çevriliyken geleceğinize doğru ilerlemek zor olabilir."

Cole telefonunun saatini kontrol etti ve Madigan'ın Sert Gerçekler Kahve Saati'nde geçirmek yerine Mira'yla birkaç dakika daha geçirmeyi tercih etti. "Muhtemelen yola çıkmalıyım."

"Ashley'i kaldırmaya çalışacağım ama gitmeden önce ona veda etmezsen Davis beni gerçekten öldürür."

"Maude Alice kalktı mı?" Cole ona da veda etmesi gerektiğini bilerek sordu

"Bu kadının hiç uyuduğunu sanmıyorum. Mutfaktaydı, Ashley'nin yardım etmek için uyanana kadar yapmamasını istemesine rağmen muhtemelen kahvaltıya başladı."

"Burada kendine çok güzel bir dünya bulmuşsun," dedi Cole ve bunu söylerken geçmişine takılıp *kaldığını*, ivme kazanamadığını ya da Madigan'ın yaptığı gibi bir atılım yapamayacak kadar korktuğunu düşünmesine neden olacak bir şekilde söyledi.

Madigan sandalyesinden kalkarak Cole'a elini uzattı ve onu yukarı çekti. "Geldiğin için teşekkürler Cole. Sağdıçım ve en iyi arkadaşım olduğun için teşekkürler." Elleri hâlâ kenetliyen, gün doğumu sakalını bronzlaştırırken, "Ve bu dünyada senin için de her zaman bir oda var," diye ekledi.

Cole kolunu Madigan'ın sırtına dolayıp eğilirken kahve Cole'un fincanının üzerine döküldü. "İzlanda'da iyi eğlenceler," dedi. "Bana fotoğraflarını gönder."

Madigan onu sıkıca kavrayarak, "Anlaştık," dedi.

"Oh, Cole." Ashley güverteye çıkarken gözlerini ovuşturdu, kırmızı ekose battaniye omuzlarına sarılmıştı. "Sen

Şimdiden gidiyor musun?"

"Uzun bir yol ve bu günlerde gece görüşüm berbat."

"Cidden," dedi. "Benimki de öyle."

Madigan, " de öyle," diye aynı . "Ön camımda araba kullanmak gibi."

Omuzlarına sardığı battaniyeyle kısa bir süre ısınan Ashley'e sarılan Cole kulağına, "Harika bir balayı geçir ve ona benim için iyi bak," dedi.

"Her zaman," diye cevap verdi. "Ama gitmeden önce, gidip görsen iyi olur-" "Davis," dedi adam, elini kaldırarak. "Yola çıkıyorum."

Maude Alice'e veda etmek için mutfağa uğradıktan sonra Cole koridordan Davis'in odasına doğru ilerledi. Parmaklarını kapısına vurduğunda kapı açılmaya başladı. "Davis?" dedi, bir eliyle kapıyı kapalı tutmak için tokmağı tutarken diğer eliyle tekrar vurdu. "Uyanık mısın? Ben Cole."

"Gidiyor musun?" diye sordu. Sesinde çakıl taşları vardı, sanki hiç uyumamış gibiydi. "İçeri gelebilirsin."

Kapıyı itip açtığı anda onu yatağının kenarında oturmuş, pencereden dışarı bakarken buldu. Odası yaşanmamış denecek kadar temizdi, soluk sarı duvarları şifonyerinin üzerindeki ayna, üzerinde dağ bisikleti olan mavi bir kurdele ve Old Faithful'un önünde durup rahmetli büyükbabası olduğu tahmin edilen yaşlı bir adamla gülümsediği tek bir resim dışında çıplaktı. Eğer bir zamanlar bu odada dolu dolu yaşamışsa, gençlerin yaptığı gibi her köşeye yayılmışsa, şimdi kesinlikle yaşamıyordu. Burası kalacağından emin olmayan birinin odasıydı.

Dün gece çok daha mutlu görünüyordu, fotoğraf çektiriyor, gülüyor, herkesle dans ediyor, hatta Kev'le bir şarkı için dans ediyordu. Cole bunun bir köşeyi döndükleri anlamına geldiğini ummuştu ama belki de tek bir dansın yapabileceği çok şey vardı.

"İyi misin?" diye sordu, içi boşaltılmış odaya girip yatağın üzerinde onun yanına oturarak.

"Ah, evet." Kızın ona verdiği gülümseme de tıpkı yıllığındaki resmi gibi zorlamaydı. "Ben iyiyim. Muhtemelen çok geç yattım."

"1996'dan beri bu kadar geç saate kadar ayakta kalmamıştım."

Güldü, sonra ona döndü, yüz ifadesi . "Hey, bir ara Seattle'a gelsem nasıl olur? Bana etrafı gezdirirsin, Becks'le tanıştırsın?"

"Bunu çok isterim," dedi ona. "Her zaman."

"Belki Mira'yı da benimle gelmesi için ikna edebilirim."

Kızın ses tonundaki göz kırpması üzerine, kendi omzuyla kızın omzunu dürttü. "Ben olsam şikayet etmezdim."

"İkiniz birlikte çok tatlıydınız. Çok mutlu görünüyordunuz" - perdelerin arasından ışık azaldı- "mutlu."

Açık kapı oradaydı. Şimdi ona Kev'i sorabilir, onun için burada olduğunu bilmesini sağlayabilirdi, başka bir şey olmasa bile sadece dinlemek için. Soracaktı da, ama o fırsat bulamadan saçlarını kulağının arkasına toplayıp boğazını temizleyerek arkasını döndü. "Bugün yağmur yağacakmış," dedi. "Dikkatli sür."

"Her zaman . Bu yüzden bir Volvo'm var, *bazı* insanlar seksi olmadığını düşünse bile," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine.

Onun elini okşayarak teselli etti. "Sadece bazı insanlar değil, Cole. Bütün insanlar. Tüm insanlar Volvo'ların seksi olmadığını düşünür."

O da buna güldü. "İrtibatı koparma, Davis. Numaram sende var. Ben her zaman buralardayım." Onun bakışlarını yakaladığından emin olduktan sonra, "Her şekilde. Her şey için, tamam mı?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde sağa doğru eğildi ve ardından "Şehirden çıkarken Mira'yı görmeye mi gidiyorsun?" diyerek sola doğru kanca attı.

"Mecburum." Ayağa kalktı, şanslı kapüşonunun eteklerini aşağı çekti ve göz kırptı. "Dün gece eve gelirken paltomu giydi."

Davis bir *puh* sesi çıkardı. "Bu hareket senin kadar eski." "*Klasik*, Davis. Beni tanımlamak için aradığın kelime hamlelerim, *klasiktir*."

Yataktan kalkarak ona hızlıca sarıldı ve "Düzelتيyorum" dedi.

Dağdan aşağı inerken Amyl ve Sniffers'ı dinleyen Cole, tepesindeki gökyüzü kararırken, ağaç tepelerinin üzerinde ağır bulutlar yuvarlanırken ısıtıcıyı açtı. Müziği durdurarak Bluetooth'undan

Mira'yı aradığında, telefon hoparlörlerden parmaklarını direksiyona vurarak ve alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak bekledi.

"Cole?" Sesi uykulu geliyordu, sanki hâlâ yataktaymış gibiydi, zihnindeki görüntü Cole'un kaç kez yoldan çıkmasına neden olduğunun çetelesini bir artırıyordu.

"Günaydın. Uyandırdım mı seni?"

Çarşafı hışırdarken küçük bir inilti çıkardı. *Şunu iki yapalım.* "Uyandım, sadece burada yatıyormuş gibi yapıyorum. Gidiyor musun?"

"Paltom olmadan olmaz."

"Doğru," dedi yavaşça. "Ceketiniz hakkında. Ütülenmesi gerekebilir."

"Nedenmiş o?"

"İçinde uyumuş "

Lastikleri çakıl taşlarını çiğnedi. "O senin araban mıydı? İyi misin?"

"Bir sincap," diye boğuldu, Mira'nın paltosunun içinde olduğu ve başka hiçbir şey olmadığı düşüncesi vücudundaki her damla kanın güneşe fırlamasına neden oldu. "Onu kıl payı kaçırdım."

"Şanslı sincap."

Gök gürültüsü uzaklarda yuvarlanıyordu. "Şu anda onu mu giyiyorsun?" "Evet."

"Vay anasını," diye hırıldadı.

"Özür dilerim, ama bu"-durakladı ve kollarının başının üzerinde uzandığını, ceketinin kalçalarına kadar uzandığını hayal etti
-"Rahat."

Kendisine ait bir şeyin onu rahatlatması hoşuna gitmişti. O kadar hoşuna gitmişti ki neredeyse paltoyu ona vermeyi teklif edecekti. Ama bencil bir adamdı ve gitmeden önce onu son bir kez daha görmek için bir nedene ihtiyacı vardı. "Benim için sıcak tut. Yakında orada olacağım."

Arabasını Glazed and Confused'un önünde park ettikten sonra pencereden içeri baktı. Fırının ışıkları loştu, kapısında KAPALI AMA HALA LEZZETLİ tabelası asılıydı. Arabasını eğerek

Yansıması ona geri dönene kadar dikiz aynasından baktı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve tam istediği gibi görünmesini sağladı - biraz karışık ama yine de yatak başının güvenli tarafında. Çenesini mükemmel miktarda kirli sakal gölgeliyordu, sert görünmesine yetecek kadar, ama özensiz görünmesine neden olmayacak kadar değil. Aynanın yerini değiştirdikten sonra kontağı kapattı ve arabasından dışarı çıktı, gözlerini kısarak şimdiden yağmur kokan karamsar sabah gökyüzüne baktı.

Kapıyı üç kez çaldı, bir süre sonra iki kez daha çaldı. Tam telefonunu çıkarıp ona mesaj atacaktı ki merdivenlerden inen ayak sesleri elini durdurdu ve başını kaldırdı. Maude Alice haklıydı. O bir köpekti ve Mira kesinlikle onun ödülüydü.

Saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve yanaklarını kızartan pembenin daha önce hiç görmediğinden emin olduğu bir renkti, gül gibi ama daha parlak, yeni bir renk. *Mira Pink*. Üzerinde siyah bir tayt ve bol, gri bir sweatshirt vardı, yakası kesikti, yıpranmış kumaşı çıplak omzundan kayıyordu. Bir fincan sıcak çay ve bir film eşliğinde kanepeye kıvrılmak için tasarlanmış türden bir kıyafetti. Sarılmak için tasarlanmış bir kıyafetti.

"Merhaba," dedi, kapıyı açtığında biraz nefes nefese kalmıştı. "Oh, vay canına." Gökyüzüne baktı. "Yağmur yağacak, değil mi?"

"Kediler ve köpekler."

Kapıdan uzaklaşarak ona içeri girmesini işaret etti. "İçeri gel, içeri gel. Ceketini getireyim."

Kadın arkasında kaybolurken, adam kurabiyelerin, kremanın ve taze pişmiş ekmeğin tatlı fırın kokusunu içine çekti. "Tanrım, burası harika kokuyor. Bütün gün yemekten başka ne yapıyorsun?"

"Benim de bazı anlarım oluyor," diye karşılık verdi ona. "Fırının işletmesini devralmadan önce bir deri bir kemiktim."

Cole nefesinin altından, "İyi ki yaptın," dedi.

Bir elinde ceket, diğer elinde Glazed and Confused kutusu ve adamın bir adım geriye sendelemesine neden olan bir gülümsemeyle mutfaktan çıktı. "Sana yiyecek bir şeyler hazırladım. Yolculuğun için."

"Yaptın mı?"

Başını salladı, topuzu aşağı yukarı sallanıyordu.

Kapağı kaldırdığında, iki siyah beyaz kurabiye, bir Boston kremalı turtası ve dün onlara iftar için yaptığı tartlardan biri ortaya çıktı, söyleyecek bir şey düşünmeye çalıştı ama

kelimeleri bulmakta zorlandı. Bu kutuyu onun için bir araya getirmişti. Onu düşünmüştü. Bu onun için muhtemelen olması gerekenden daha fazla şey ifade ediyordu, akli başında ve biraz olsun kendine saygısı olan herhangi bir adamın izin vereceğinden daha fazla. Ama romantik hayatının çoğunu hediye veren olarak geçirmiş, neredeyse hiçbir zaman hediye alan olmamıştı. "Bu harika, Mira. Teşekkür ederim."

Duvarındaki saat arkalarından tik tak ederken, "Sadece iki gün önce tanıştığımıza inanamıyorum. Çok daha uzunmuş gibi geliyor."

Sanki zaman yavaşlamış, duraklamış ve sadece onlar için uzamıştı. Kapıdan ilk girdiğinde yumrukları onu nasıl kendine çekmişse, şimdi de gözleri aynı şeyi yapıyor, onu tezgâhın arkasına çağırıyor, böylece yüzünü ellerinin arasına alıp saçlarının gevşek telleri parmaklarının üzerinde gezinirken onu öpebiliyordu. O zamanlar, dudaklarının onunkilere değdiği elektrik kıvılcımı bir şeylerin başlangıcı gibi hissettirmişti. Ne kadar çok istese de, onu şimdi öperse bunun bir son gibi geleceğini biliyordu.

Belki o da hissetmişti, çünkü gözlerini kırıştırıp ceketini tezgâhın üzerine katladığında ve "Dün gece bunu giymeme izin verdiğin için teşekkür ederim," dediğinde, ivme değişti ve aralarındaki gerginlik gelgit gibi akıp gitti.

Paltosunu alıp koluna doladı ve şimdi onun gibi, narenciye ve şeker gibi kokup kokmayacağını merak etti. Eğer kokarsa, bir daha asla yıkamazdı. "Benim için zevkti."

Ellerine baktı, kaşlarının arasında ikiz çukurlar oluşmuştu. Ona bir şey söylemek üzereydi ve ne olduğunu bilmesede, bir şekilde bunu duymanın canını acıtacağını biliyordu. "Cole, ben-"

"hiç beklenmedik bir şey geldiğinde hissettiğin duyguyu bilir misin?" dedi ve kızın yüzünde bir yara izi bırakmadan onu durdurdu. "Kaderin muazzam bir cilvesi ayağınıza dolandır ve yirmi yıl sonra bunun torunlarınıza anlatacağınız en sevdiğiniz hikâyelerden biri olacağından hiç şüpheniz olmaz, değil mi?" Bir cevap beklemeden -çünkü sözünü kestiği soru retorikti- "Bunu torunuma anlatmak için sabırsızlanıyorum" dedi.

Gözleri buğulandı, zümrüt cam gibi parlıyordu. Elleriyle yüzünü kapatıp hüznü bir şekilde gülerek, "Lanet olası davulcular," dedi.

O da güldü, sonra uzandı ve ellerini teker teker aşağı çekerek ona "Hoşça kal Mira Harlow" dedi.

Parmaklarını onunkilerden ayırarak, "Elveda Cole Sanderson," dedi.
Ayakkabılarını çimentoyla doldurmaya başlayan pişmanlığıyla, ikram kutusunu, en sevdiği paltosunu aldı ve kapıya doğru ilerlemeden önce Mira'nın havasını son bir kez ciğerlerine çekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MIRA

MUTFAĞA GİRDİ, sonra fırına çıktı, sonra tekrar mutfağa döndü. Volta atıyor, yumruklarını sıkıyor ve sıkılmıyordu, yağmur damlaları pencerelere vurmaya başlarken kalbi dışarıdaki gürültünün sesinden daha yüksek sesle çarpıyordu. Neden onun öylece gitmesine izin vermişti? Neden her şey bu kadar yanlış geliyordu? Volvo'sunun ondan uzaklaşırken çıkardığı alçak gümbürtü iliklerine kadar işlediğinde, panik dizlerinin bağını çözdü. Her şeyi berbat etmişti. Şansını kaçırmıştı. Tereddüt etmiş ve korkmuştu ve bunun için kendini asla affetmeyecekti.

Ama belki de... "Siktir et hepsini!"

Ayaklarını en yakın ayakkabının içine sokarak -ki bu Ian'ın merdivenlerin dibindeki bir numara büyük siyah Vans ayakkabısıydı- kapıya doğru koştu ve kapıyı öyle sert bir şekilde açtı ki büyük babasının çanı menteşelerinden fırlayıp tavandan sekerek keskin bir *çınlamayla* yere çarptı.

Yağmurun altında son sürat koşarak, "Bekle! Cole, bekle!" diye bağırdı. Arabasının arkasından el sallarken kalbi kaburgalarına doğru fırladı. Ama adam yavaşlamadı. Onu görmedi.

Gökyüzü açıldı, yağmur saçlarını yüzüne yapıştırdı, kollarını yanlarına bıraktığında kollarından aşağı süzüldü, karnında keskin bir bükülme ile adamın dönmek üzere olduğunu, çok geç kaldığını fark etti. Şansı varken neden onu öpmemişti? Cole Sanderson'ı öpmediği için doğduğu günden beri pişmanlık duyacağı şimdi kadar açıkken neden bu riski almamıştı?

Arabası durmak için direksiyonu kırdığında fren lambaları parladı. Kapısı ardına kadar açıldı, adam sokağa çıktı, sıcak bakışları kızın soğuk ve ıslak tenini yaktı ve kız koşmaya başladı.

Ona doğru koşarken ayaklarının altında sığ su birikintileri oluşmuş, şanslı kapüşonu sıırıslam olmuş ve omuzlarına yapışmıştı. Çarpıştıklarında, vücudu kızinkine karşı sertti ama elleri kızın yanaklarında kayarken inanılmaz derecede yumuşaktı. Sağanak yağmurun altında, yağmur damlaları kirpiklerinin arasında mücevher gibi parlarken gözleri onun yüzünü aradı. Sonra dudakları onunkilere çarptı ve tıpkı gökyüzünü aydınlatan şimşek gibi, parmak uçlarının arasında küle dönüşen adı gibi, alevler içinde kaldı.

Parmaklarını Ian'ın kapüşonunun arkasından geçirirken boğazından çiğ, muhtaç sesler yırtıldı, Ian'ın teninin sıcaklığını hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Adamın eli hafifçe saçlarına dolandı, kolu sırtına dolandı ve ayak bileklerini kalçalarının arkasına bağlayana kadar onu yukarı kaldırdı - Ian'ın fazla büyük ayakkabılarından biri ayağından kayarak sokağa düştü. Ağzını onun için açtı ve Ian'ın dilinin yumuşak fırçasıyla neredeyse acı çekerek inledi. Yağmur dudaklarının arasından, parmaklarının ve dillerinin arasından, ayak parmaklarının arasından kayarken, başka birine hiç bu kadar açlık duymamış olan Mira sonunda doyduğunu hissetti.

Üstlerinde tekrar şimşekler çaktığında onu dikkatlice yere indirerek, "Tanrım, Mira. Bunu uzun zaman önce yapmalıydık."

Gök gürültüsü uzaklarda yuvarlanırken, yüzünü onunkine doğru eğdi. "Bunu yaptığımız için bizimle gurur duyuyorum."

Bir kar tanesi süzülerek burnuna kondu, ardından birkaç tane daha saçına kondu ve sonra düzinelerce, yüzlerce, iri bahar taneleri Ana Cadde'yi bir kar küresine çevirdi.

"Cidden kar mı yağıyor?" diye sordu, kar taneleri omuzlarını beyaza çevirirken şaşkınlıkla gökyüzüne bakarak. "Bir saniye önce şimşek çakmıyor muydu?"

Kirpiklerindeki pulların arasından göz kırpmaya çalışarak, "Thundersnow," diye açıkladı.

"Huh. Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum." Sırttı. "Sadece Montana'da Mayıs."

"Titriyorsun." Kollarını ona doladı, başını çenesinin altına sıkıştırdı, sırtındaki ve kışındaki karları eliyle fırçaladı. "İçeri geri dönmelisin."

Onun kollarında derin, yavaş bir nefes aldı. "Ve bu bir buz fırtınasına dönüşmeden yola çıkmalısın."

Karda donmuş bir halde dururken bile, elleri hâlâ vücudunda sıcakken arkasına yaslanıp onu son bir kez öpmesi birkaç saniye sürdü, hem de hiç öpülmediği kadar şefkatle. Sonra geri çekildi, Ian'ın ayakkabısına basana kadar gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Eğilerek ayakkabıyı aldı, karları temizledi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Güzel Vans," dedi ayakkabıyı tekrar ayağına geçirirken.

"Bunlar Ian'ın. Benimkileri bulamadım, o yüzden ya bunları alacaktım ya da senin peşinden yalınayak koşacaktım."

Ayağa kalkarak karların arasından uzanıp Mira'nın yanağını okşadı, kaşlarının arasında ve ağzının etrafında acı dolu çizgiler belirmişti. "Kahretsin, Mira. Keşke..."

"Ben de isterdim," dedi, parmak uçlarını dudaklarına götürdü, öpücüğünün hissini orada tutmaya, kaybolup gitmesini engellemeye çalıştı.

Bir elini saçlarında gezdirerek, yüzgeçlerindeki ıslak karı savurarak, "Git ısın. Eğer benim üşütürsen, kendimi asla affetmem."

Soğuk konusunda yanılıyordu, çünkü teni hâlâ o kadar sıcaktı ki kollarından buhar çıkmamasına şaşırdı. Ama gitmesi gerektiği konusunda haklıydı. Gitmek istemiyordu ama her şey onun uzaklaşmasını izlemekten daha iyiydi.

Kar taneleri açıkta kalan omzunda eriyip sırtından aşağı süzülürken ve onu ürpertirken ona "Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi düğün randevusuydun" dedi.

"Sana anlatmaya çalıştım." Sırıttı ve geri adım atarak sokaktaki siyah ayak izini ortaya çıkardı. Taze pullar hızla düşüyor, onu doldurmaya, sanki orada hiç bulunmamış gibi silmeye hevesleniyordu. "Düğünlerde çok eğleniyorum."

Adam arkasını döndü ve arabasına ulaştığında, ayaklarını onu kapısına, fırınına, annesine, oğluna, hayatına geri götürmeye zorladı. Çok iyi bir hayat, ama içinde onun olmadığı bir hayat.

Kız kaldırıma çıkar çıkmaz, "Mira!" diye seslendi. Bekle!" Islak saçları yanaklarına yapışmış halde arkasını döndüğünde, onu açık arabasının kapısının yanında, elinde telefonu, kamerasını ona doğrultmuş halde buldu.

Telefonunu indirdiğinde, bulutların arasından sızmaya başlayan güneş ışınlarından daha parlak bir gülümsemeye, "Bunu büyüttüreceğim. Gerçek boyutunda."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak olduğu yerde kalmaya karar verdi, adamın arabasına binmesini, kapısını kapatmasını ve kar yağışı durup güneş parlamaya başlarken kendisinden uzaklaşmasını izledi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

COLE

BİR HAFTA SONRA

Sonunda Ruby'nin gözleri kapandı, minik parmakları Becks'in gömleğini gevşetirken Becks onu kollarında zıplattı ve beyaz gürültü makinesi köşede hafifçe uğuldadı. Ruby'yi beşiğine yatırmak üzereydi ki kreşin kapısı açıldı ve Becks içeri girdi, telefonuyla yüksek sesle konuşuyordu.

"Şşşt," diye tısladı Cole, Ruby annesinin sesiyle kıpırdandığında onu birkaç kez daha zıplattı.

Becks aramayı sonlandırırken fısıldayarak, "Üzgünüm. Her zamanki uyku saati değil, bu yüzden ikinizin sadece takılıyor olabileceğinizi düşündüm."

"Sabahtan beri bununla savaşıyor." Ruby'yi bir insanın uranyum çekirdeğini bir nükleer bombaya yerleştirdiği gibi beşiğine yerleştiren Cole, tombul kollarının yanlarına doğru sarkmasını, minik göğsünün yavaş ve sabit bir şekilde inip kalkmasını izledi. "Bebek gibi uyumaktan kastettikleri bu işte. Şuna bak, sırtüstü yatıyor, yastık yok, battaniye yok, ışık gibi sönmüş. Böyle uyumak için dağlar kadar hafızalı süngere ve en az iki Ambien'e ihtiyacım var."

"Doğduğundan beri uyuduğumdan emin değilim." Becks beşiğe uzandı ve parmaklarını Ruby'nin yumuşak saçlarında hafifçe gezdirdi. "Pek sayılmaz." Yüzünü ona döndü. "Geçen gün kırmızı ışıktaki uyuyakalmışım. Bir korna çalınca ve adamın biri 'Çekil, salak!' diye bağırınca kadar güzeldi."

Kızını kreşten çıkaran Cole, "Stüdyoya girecektim ama biraz kestirmek istersen biraz bekleyebilirim" dedi.

"Gelemem," dedi çenesini çatlatan bir esnemeyle. "Çalışmak zorundayım."

Cole kaşlarını çatarak gözlerinin altındaki gölgelere baktı, Davis'in Red Falls'tan ayrıldığı günkü halini hatırlatan koyu halkalar ona Mira'yı hatırlatıyordu. Son bir hafta içinde yaptığı, gördüğü, okuduğu, duyduğu ya da yediği hemen her şey ona Mira'yı hatırlattığından, bu pek de zorlama sayılmazdı.

"Baba?" Becks kahverengi gözlerini kıstı, Nancy'ninkilerin kenarda kalmadığı tek yer burasıydı. Geri kalanı, kırpılmış kumral saçları, meydan okuyan çenesi, bir metre iki santimlik boyu, hepsi annesiydi. "Orada mısın?"

Bebek telsizini açmak için onun yanından geçip mutfağa girdi. "Başka nerede olabilirdim ki?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

Buzdolabını açtı ve dün gecedен kalma pizza kutusunu çıkardı çünkü Becks'in yorgunluğun yanı sıra aç olabileceğini de düşünüyordu. "Biraz ister misin?"

"Tanrım, evet. Ama konuyu değiştirme. Düğünden döndüğünden beri garip, *rüya* gibi diyebileceğim bir *halin* var. -"

"Rüya gibi mi?"

"-Gözlerindeki bakış. Orada sana ne oldu? Biriyle mi tanıştın? Dans ettiğin o kadın mıydı?"

Cole az önce dolaptan çıkardığı tabağı neredeyse düşürüyordu. "Ne?" Bunu nereden biliyordu?

"Ashley'nin resimlerinde. Siyah saçlı seksi bir kızla dans ediyorsun..." Konuşmayı bıraktı, adamın kocaman gözlerine baktı, çenesi büyük olasılıkla yere düşmüştü. "Baba?"

Söylemeyi düşünebildiği tek şey, evrenin bir yerlerinde Mira'yla birlikte dans ederken çekilmiş fotoğraflarının olduğu bilgisi karşısında aklında kalan tek tutarlı düşünce, "Ashley'i Facebook'ta takip ediyor musun?" oldu.

"Madigan Amca'yı hep takip ettim, yani evet. Şimdi de Ashley'i takip ediyorum. Onları görmedin mi?"

Boğazını temizledi, saçlarını karıştırdı, bir eliyle çenesindeki kirli sakalı ovdu. "Ah, hayır. Onları bana gösterebilir misin?"

"Suuure." Adam iki parça pizzayı ekmek kızartma makinesine atarken, kadın ona dikkatle baktı. "Önce bana onun kim olduğunu söylediğin sürece."

Saçlarını tekrar karıştırarak gömleğinin yakasını çekti. "O sadece bir arkadaş. O bir fırıncı. Fırıncı bir arkadaş. Yani, o bir arkadaş

Ayrıca yemek de yapıyor. Bir fırını var. Düğün pastasını o yaptı. Bu yüzden oradaydı. Pasta için."

Becks kahkahalara boğuldu. "Gerçekten de az önce ona fırıncılık yapan bir arkadaş mı dedin?"

"? Evet, o bir fırıncı ve bir arkadaş, biliyor musun? Sabahtan beri sana bakıcılık yapan babana bok atmak aptalca bir hareket. Bana sadece resimleri göster."

Hâlâ gülerek telefonunu eline aldı ve Facebook'u açtı.

Becks parmağını ekranda yukarı doğru kaydırırken Cole ciğerleri sıkışmış bir halde tezgâhın kenarına sıkıştı. "Sadece Ashley'i ara. Daha hızlı olur," dedi Becks parmağını dört kez daha kaydırdıktan ve hâlâ Mira'nın fotoğrafı olmadıktan sonra. "Küçük büyüteç şeyine tıkla."

"Sakin olun, Bay Eager. Onları buldum."

Eğer daha küçük bir adam olsaydı, kızının telefonunu elinden alır ve onunla kaçardı. Ama o olgun bir yetişkindi, bu yüzden Madigan ve Ashley'in, Madigan'ın arkadaşlarının ve kardeşlerinin, Maude Alice'in, Davis'in, Clay'in, Sam'in, herkesin çok fazla fotoğrafını karıştırırken bir sel sabrıyla bekledi. Tüm dünyada var olan herkes...

"Mira," diye nefes verdi ve gerçek zamanlı olarak Becks'in telefonunu kapıp yaklaştırdı. Resme tıklayarak genişletti ve Mira'nın dans pistinde kollarında, başını geriye atmış, kahkahası yüzünü aydınlatan görüntüsünü yakınlaştırdı. Red Falls'tayken Mira'nın tam on iki fotoğrafını çekmişti -aralarında Mira'nın arabayla uzaklaşmadan hemen önce konfeti gibi etrafında karlar uçuşurken ona baktığı fotoğraf da vardı- ama ikisinin birlikte çekilmiş tek bir fotoğrafı bile yoktu. "Bunu alabilir miyim?" diye sordu, kızın elinin kendi elinin etrafına dolanışından etkilenmiş bir halde, kızın vücudunun kendi vücuduna çarpışını yeniden hissederek.

"Telefonum mu? Bu zor bir hayır olacak."

Yavaş yavaş kendine gelerek telefonu ona geri verdi ve "Fotoğrafı kastetmiştim. Bana gönderebilir misin?"

"Ya da Facebook'a girip kendinize gönderebilirsiniz."

Ekmek kızartma makinesinin sesi duyuldu, biberli pizzanın tuzlu baharat kokusu havayı doldurdu ve Cole yüzünü buruşturdu. "Facebook'tan nefret ediyorum."

"Annem yüzünden mi?" Becks tahmin etti.

Nancy Facebook'un her yerindeydi. Uygulamayı kullandığı zamanlarda, sürekli DM'lerindeydi, paylaştığı her şeye yorum yapıyordu, be-

gelmiş geçmiş en kötü cevap veren adamdı. "Natürist" olduğu dönemde çok fazla çıplak fotoğraf paylaştığı için yasaklandığı Instagram daha güvenliydi. "Belki."

Cole pizzayı bir tabağa koyup tezgâhın üzerine bırakırken Becks, "Biliyor musun, bir aydır falan gelmedi," dedi.

"Onunla konuştun mu?" Bir bardağa buz ve su doldurdu ve tabağının yanına koydu. "Bir şey üzerinde çalışırken nasıl olduğunu bilirsin." *Tek fikirli, benmerkezci, gerçek dünyadan tamamen kopuk.*

Becks parmağıyla Ruby'nin monitörde uyuyan halinin üzerinde gezinerek, "Hayır, torununu görmek isterse nerede olduğunu biliyor," dedi.

"Ruby'yi görmek isteyebilecek insanlardan bahsetmişken..." Bakışları monitörden kaydı. "Ciddi misin baba?" "Ne? Sadece işlerin nasıl gittiğini merak ediyorum."

"Deniyor, sanırım. Ama yine de tuhaf." Monitörü iterek, "Bazen yalnız kalmakta çok mu iyiyim diye merak," dedi. Cole ona sıkı bir gülümseme verdi, çünkü haksız değildi. Becks on yedi yaşına bastığı gün arkadaşlarıyla birlikte şehir merkezinde bir daire tutmuştu, Cole ve Nancy'nin saçmalıklarından için onların evinde bir saniye daha kalmak zorunda kalmıştı. O zamanlar onu kayıp bir uzvu gibi özlemişti ve şimdi geri dönmesi onu yeniden bütün hissettirdi. Büyükbaba olmaya bayılıyordu. Onunla daha önce hiç yapmadıkları bu tür konuşmalar yapmayı seviyordu. Ve evet, itiraf etmeliydi ki, Becks'in muhtemelen hiçbir zaman ona *gerçekten* ihtiyaç duymadığı bir zamanda, küçük bir şekilde kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmek hoşuna gidiyordu, son derece bağımsız bir hayat.

Ama aynı zamanda Ruby'nin babasının Ruby doğduktan sonra yaptığı seçimler yüzünden kendini hırpaladığını da biliyordu; eğer sık sık gelen , haftalık çiçek teslimatları ve her gün bebek oyuncaklarıyla dolu Amazon kutuları bunun bir göstergesiyse. Cole, çocuğun hüzünlü kahverengi bir trençkot giyip kafasının üzerinde "In Your Eyes" çalan bir boombox'la her an evlerinin önüne gelmesini bekliyordu.

"Josh her şeyi berbat etti," dedi ona. "Ama bence hata yaptığının farkında. Neye karar verirsiniz verin arkanızdayım ama ben ikinizi . Aslında üçünüzü de."

Tabağını yaklaştırarak, "Öyle olduğunu biliyorum," dedi.

Öne doğru eğildi ve onu alnından öptü. Karşılığında bir parça pizza aldı, ona doğru çevirdi ve bir ısırık almasına izin verdi.

"Siktir! Sıcak!" diye bağırdı, çatısı bir daha asla aynı olmayacak olan ağızını yelpazeleyerek. "Yemeden önce üfle." Mikrodalga fırının saatini yakalayarak, "Bana ihtiyacınız yoksa, sanırım yola çıkacağım" dedi.

"Herkes selamımı söyle," dedi Becks. Sonra pizzasına üfleme ara vererek, biraz da isteksizce, "Anneme bile" diye ekledi.

"Emin olabilirsin," dedi ona, sonra ses tonunu eyaletler arası yolda yuvarlanan bir tüm- bleweed gibi esintili tutarak anahtarlarını tezgahından aldı ve ekledi, "Ve bana Ashley'nin fotoğraflarını gönder."

"Hepsi mi?" Becks sordu. "Yoksa sadece fırıncı arkadaşınla olanları mı?"

"Benim içinde olduğum herhangi biri." Ona göz kırptı. "O takımın içinde harika görünüyordum."

Kapıya doğru yürürken Becks arkasından, "En azından bana onun adını söyleyebilirdin," diye seslendi.

Geriye dönüp geçmişini ve geleceğini düşünerek ve şu anda ikisi arasında nerede durduğunu merak ederek, "Mira. Onun adı Mira."

ON ALTINCI BÖLÜM

COLE

Trax'ın otoparkına dönerken Nancy'nin siyah Escalade'inin yanına yanaştı, dikiz aynasından sarkan bulanık kırmızı zara baktı ve bir nefes verdi. Bu stüdyoyu seviyordu. Yirmi yıl önce bu yüzden satın almıştı. Elbette Seattle'da yatırım yapabileceği daha güzel, daha yeni, daha gösterişli stüdyolar vardı ama Trax onlara, yani eski muhafızlara, seksenlerin ve doksanların punk ve rock gruplarına hitap ediyordu. Makers'ın üç albümü de burada kaydedildi. On dokuz yaşındayken Madigan'la birlikte banyo duvarına isimlerini kazıdıkları yerd. Becks'in büyüdüğü, büyüdüğünde ödevlerini yaptığı büyük masanın etrafında gezinerek yürümeyi öğrendiği yerd. Orası eviydi. Ama aynı zamanda Nancy'nin de eviydi ve yaşadıkları onca şeye rağmen, Nancy'den başka bir yere gitmesini istemeye asla cesaret edememişti.

O sırada tekerlekli saçma otelini görmek canımı sıktı. ama aynı zamanda dilek tutmasına da neden oldu. Nancy'nin Escalade'inin Mira'nın Element'i olmasını diledi. Stüdyoya giderken aldığı danish'in Mira'nın tartlarından biri olmasını diledi. Sürdüğü yoğun otoyolların, küçük dükkanların ve sadece iki kırmızı ışığın olduğu sakin caddeler olmasını diledi.

Ve bu davranış yeni değildi. Eve geldiğinden beri her gece yatak odasının kapısını kapatıyor, yatağına uzanıyor ve *dilek tutuyordu*. Ona mesaj atabilmeyi diledi. Keşke onu Instagram'da takip edebilseydi. Bu sabah kedi yavrusu kurabiyeleri gönderisinin altına yazdığı "çok tatlı" mesajını silmek yerine diledi. Keşke onunla konuşabilseydi.

Onu düşünmek, gülüşünü duymak, ona daha fazla soru sormak, onun dünyasına geri dönmek.

Ama yapamadı.

Ona ulaşmamıştı. Mesaj atmamış, gönderilerini beğenmemiş ya da onu takip etmemişti. Ve nedense, yeniden bağlantı kurmak için ilk adımı onun atması gerektiğine ikna olmuştu. Kız meşguldü. O meşgul değildi. İşletmesi gereken koca bir fırını, bakması gereken bir annesi, büyütmesi gereken bir oğlu vardı. Geçici bir süre yatılı dede olarak çalışmış, bu noktada neredeyse kendi başına çalışan bir stüdyosu ve ara sıra davul çalma işleri vardı. Ayrıca bir şeylerin peşinden koşma eğilimi vardı, sadece koşmaya devam eden insanların peşinden. Kendine duracağına dair söz vermiş olsa da, stüdyonun merdivenlerini çıkarken, açmak üzere olduğu kapının Mira'nın kapısı olmasını, içeri adım attığında Mira'nın yüzünü görmeyi diledi.

"Benim için de bir tane getirdin mi?" diye sordu *Rolling Stone*'un bir zamanlar "Dikenli tellere sarılmış bir fısıltı" dediği boğucu, hışırtılı ses.

"Nancy," dedi Cole merhaba anlamında.

Kömür karası gözlerini devirerek, "Huysuz gibi davrandığında bu beni daha da iğrençleştiriyor. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın." Dar siyah bir kot pantolon, oturduğu tezgâhtan aşağı atladığında parıldayan kolsuz gümüş payetli bir üst ve omuzlarından sarkan kırpılmış bir kürk manto giymişti. Bunun gerçek olabileceğini düşündü. "Çantada ne var?"

Artık aç olmadığı için ona danishini verdi. Zaten istediği de bu değildi. İsteddiği şey tereyağlı, lapa lapa ve bir günlük mesafeydi.

"Çok şükür," dedi Nancy, Stone's Throw'un solisti, son turnelerinde Makers'ın solisti ve Cole'u yıpratıp yüzdalik sattıktan sonra Trax'ın ortak sahibi olan Benji'nin onu fark etmemiş gibi oturduğu miksaj kabininin camına vurmak için ondan uzaklaşarak. "Çünkü Benji," diye bağırdı camdan, "o cimri orospu çocuğu, otomatları asla yeniden doldurmuyor!"

Tahtasından başını kaldıran Benji çenesini Cole'a doğru eğdi, ardından Nancy'ye tembel bir orta parmak kaldırdı. Camın arkasından Benji'nin kıkırdamasını izleyen, Nancy'nin bir paket Marlboro-Reds'ten sonra gelen elektrikli testere kıkırdamasını dinleyen Cole da gülmeye çalıştı, ama burnundan gevşek bir huff çekmeyi başardı.

Nancy ona kaşlarını çatarak baktı, etkilenmemişti. "Haydi Cole." Kısa bir süre önce platin sarısından parlak kızıla boyattığı omuz hizasındaki saçlarını kabarttı. "Sadece eğleniyoruz. Eğlenceyi hatırlıyor musun? Her zaman her şeyi o kadar ciddiye almadığın o şeyi?"

Eskiden onu heyecanlandırırdı, Nancy'nin her zaman on bire çıkması, çoğu insanın asla olmadığı bir şekilde her zaman patlayıcı bir şekilde canlı olması, her hareket etmesi, yaratması, bir sonraki şarkının, albümün veya turnenin peşinden koşması, ona peşinden gitmekten başka seçenek bırakmaması. Şimdi bu onu yıpratıyordu. Patlama istemiyordu. Kovalamaca istemiyordu. Hayatının bu noktasında tek istediği biraz huzur ve sessizlikti. Tek istediği başka bir yerde olmak, başka bir şey *yapmaktı* ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de arabasına atlayıp doğuya doğru gitmek, Red Falls'a giden tek çıkışa sapana kadar durmamaktı.

Nancy'nin çatık kaşları bir parça yumuşadı. "Tanrım, yavru köpeğini vurmuşum gibi görünüyorsun. Sana sadece bok veriyordum, Cole."

Derin bir imza , "Biliyorum Nancy. Biliyorum."

Tüm gününü gelecek ayın kayıtları için rezervasyon yaparak ve ardından yeni albümleri için Trax'ı kullanmaya ikna etmeye çalıştığı Sympathy Gags adlı gelecek vaat eden bir punk grubunun solistini arayarak geçirdikten sonra kapıyı iterek içeri giren Cole, gökyüzüne büyük bir duman bulutu yükselirken geride durdu.

Nancy basamaklarda yanlamasına oturdu, mümkün olduğunca fazla yer kaplayarak daralmış gözlerle ona baktı. Vape kaleminden bir nefes daha çektikten sonra gri plastik cihaza kaşlarını çatarak nefes verdi. "Sigara içmeyi çok özledim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet." Otuz beş yaşına geldiğinde sigarayı bırakmıştı ama yarın biri sağlıklı bir sigara yaksa, bir çırpıda yeniden başlardı. "Şimdi de elektronik sigara mı içiyorsun?"

"Çıktığım adam sigarayı sevmiyor. Uzlaşmaya çalışıyorum" - yüzünü buruşturdu- "uzlaşmaya çalışıyorum."

"Aferin sana," dedi, çünkü Nancy'nin herhangi bir konuda uzlaşmaya varması önemli bir kişisel gelişimdi.

Sağ ayağını betona vurarak -kendini savunmasız hissettiğinde bunu belli ederdi- "Çocuk nasıl?" diye sordu.

"? Kızınız mı, torununuz mu?"

"Büyükanne olmak için yeterince yaşlı değilim," diye homurdandı. "Ama yine de..."

"İkisi de," diye yanıtladı sonunda. "İkisi de. Bir süredir oraya gitmemiştim."

"Ruby harika gidiyor," dedi ona. "Ot gibi büyüyor. Becks de bu sabah bundan bahsetti. On sekiz yaşına girip taşınmadan önce Ruby'yi tekrar görmeye gelmelisin."

"Evet, tabii. Belki." Ayak parmakları daha hızlı vuruyordu. "Sen de Becks'i görmeye gelmelisin."

Kapalı gökyüzünün altında kızıl saçları bir meşale gibi parlıyordu. "Beni orada isteyip istemediğinden emin değildim. Son ziyaretimde benimle neredeyse hiç konuşmadı. Sanırım bu sefer neyi yanlış yaptığımı dair hiçbir fikrim olmasa da bana yine kızgın."

"Sana kızgın değil," dedi Cole, anne/kız ilişki danışmanı rolüne iyice alışıarak. "Muhtemelen çok yorulmuştur. Ruby geçen ay dış çıkarıyordu. Onun için zor bir dönemdi." *Ve her şey her zaman seninle ilgili değildir, Nancy.*

"Biraz zaman bulmaya çalışacağım." Kalemmini avuçladı. "Ama benim için de zor oldu. Bir albüm kaydetmekle meşgulüm, eğer fark etmediysen. Bu arada, sana bir şey sormak istiyorum. Hoşuna gitmeyecek ama bence çıldırmadan önce beni dinlemelisin."

"Neden beni çıldırtacak bir şey sormak üzeresin? Sınırlarımızın olmasının bir sebebi yok mu?"

"Vay canına Cole," dedi alaycı bir tavırla. "O yüksek atın üzerinde yalnızlık çekiyor musun? Burnun kanıyor mu?"

Gökyüzüne doğru baktı, bulutların arasında sabır arıyordu. "Peki. Bana ne sormak istiyordun?"

"Gelecek yıl turneye çıkıyorum." "Tebrikler."

"Bir davulcuya ihtiyacım var."

"Gravel'den Mikey albüm için davul çalmıyor mu? Onu kullan."

"Yapamam," dedi. "O meşgul. Bu nedenle bir davulcuya ihtiyacım var." "Pek çok davulcu tanıyorsun."

"Bir sürü istemiyorum Cole. En iyisini istiyorum. Seni istiyorum."

Bir süre sonra kahkahayı bastı. "Nancy, ciddi olamazsın." "Oh, ama olabilirim. Bak, tekrar gerçek bir şeyler çalmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Gerçek kalabalıkların önünde." Ayağa kalkarak şöyle dedi, "Bilmiyormuş gibi davranma." "Cevap-"

"Bugün bir cevaba ihtiyacım yok." Kürk mantosunu omuzlarına kadar çekti. "Ama bunu düşünmen gerek. Eğer soran ben olmasaydım, ne yapardın? Bu konuda dürüst olmayı kendine borçlusun."

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Asla olmaz." Adam arabasına doğru gitmek için ondan uzaklaştığında, kadın seslendi, "Hadi Cole. Sadece davul çalarken mutlu olduğunu biliyorsun. Hayranlarının tekrar adını haykırmasını duymak için can attığını biliyorsun. Yanıldığımı söyle."

Yanılıyor muydu? Eksik olan şey bu muydu? Onu tekrar mutlu edecek şey bu muydu? Yoksa Madigan haklı mıydı? Onu sürekli içine çekmeye çalışan ve ilerlemesini engelleyen geçmişi tarafından kuşatılmış mıydı?

Cevap ona esintiyle geldi. Araba egzozu değil, Nancy'nin tiksindirici elektronik sigara bulutları değil, limon ve şeker.

Nancy yanılıyordu. Çünkü Mirayla flört etmek, onu düğüne götürmek, onunla dans etmek, onu öpmek, *bunlar* onu mutlu etmişti. Çok uzun zamandır olmadığı kadar mutlu etmişti. Bir asla olamayacağını düşündüğü kadar mutluydu. İlerlemek *böyle* bir işte. Peki neden ona hâlâ mesaj atmamıştı?

Arabasına doğru yürüdü, *civil civil* bir sesle arabanın kilidini açtı ve eski sevgilisine dönerek, "Gel de torununu gör," dedi.

Nancy başını öne eğmiş, gözlerini dikmiş onu izlerken, o da koltuğuna kaykıldı ve bütün hafta yapmak istediği ama korktuğu için yapmaması gerektiğini kendine söylediği şeyi yaptı. Telefonunu çıkarıp Mira'nın rehberini açtı ve parmakları emin, sabitti, mesaj yazarken bir kez bile duraksamadı,

Cole: Bugün eski favori fırınımı ziyaret ettim ve ne yakalandım ne de öpüldüm. Büyük hayal kırıklığı. Sıfır yıldız.

Gönder tuşuna bastı, arabasını çalıştırdı ve sırtarak eve gitti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MIRA

MIRA'NIN TELEFONU elinden fırladı ve yankılanan bir *gümbürtüyle* tezgâhın üzerine düştü.

"Anne?"

"Mira?"

Oğlunu ve annesini gelen Mira ekrana, Cole'un mesajına baktı. "O... bana mesaj attı," dedi özellikle kimseye, havada uçuşan toz zerreciklerine, her şeyin arasındaki boşlukları dolduran etere.

"Sana kim mesaj attı?" diye sordu annesi, kek vitrininin camına temizleyici püskürtüp silerek temizledi.

"Cole Sanderson?" Ian matematik ödevinden başını kaldırmadan önerdi. "Düğün tarihi mi?"

Tezgâhtan telefonunu alan Mira, "Acaba siz-" dedi.

"Burada bitiririz," dedi annesi. "Git konuş onunla."

Ian kafasını kaldırdı. "Bekle, ona geri *mesaj* atacaksın, değil mi?"

"Hayır, bir araba güvercinine bir parça parşömen ilıştirmeyi planlıyordum," diye cevap verdi Mira.

Çiğnenmiş kalemmini ona doğrultan Ian, "Bu onu aramaktan daha iyi olurdu," dedi.

"Ne?" Önlüğünü çıkarmaya çalıştı ama iplere takıldı. "Neden onu arayamıyorum? Tanrım, bu şeyin nesi var böyle?"

"Yardım edeyim," dedi annesi, yanında belirip bezini ve sprey şişesini yere bırakarak. "Karışmışsın."

Kapıya doğru yürüyüp tabelayı KAPALI'ya çeviren Ian, "Telefonda pek iyi değilsin," dedi.

"Sen neden ?" Mira nihayet önlüğünden kurtulmuş bir halde sordu.

"Şey, canım," dedi annesi, "gergin olduğunda bazen..."

"Evet mi?" Mira inanamayarak sordu. "Ne alabilirim?"

Onun Dudaklar çimdikleme içinde bir ÖZÜR
DİLEYİCİ Kaşlarını çat, onu Anne "Geveze mi?" dedi.

"Rastgele şeyler hakkında çok fazla konuşuyorsun," dedi Ian çok daha az incelikle, taburesine geri zıplayarak.

"Ben rastgele şeyler hakkında konuşmam."

"Merhaba Cole," dedi, onun gibi davranarak. "Bugün bezelye tohumları ektim. Bezelyeleri sevmez misin? Tohumlarını her bahar Bud'dan alırım. Çok güzeller. Çiçekleri sever misin? En sevdiğin çiçek hangisi?" Başparmağını yere doğru çevirdi ve büyük bir osuruk sesi çıkardı.

"Dinle dostum." Mira telefonunu ona doğru tuttu. "Seninle bu konuşmayı sadece bu sabah yaptım çünkü burası çok sessizdi ve bazen bana iki kelimedenden fazlasını söylemeni sağlamak dış çekmek gibi bir şey. Ama erkeklerle telefonda nasıl konuşulacağını biliyorum. Harika telefon şakalarım var."

Annesi "Ah, tatlım" diyene kadar sadece ona baktılar. "Peki," diye yumuşadı ve elini havaya kaldırdı. "Aramayacağım onu."

"Sen ne istersen onu yap." Annesi hafifçe omzunu sıktı. "Biz sadece sana zor anlar yaşıyoruz." Sonra durakladı, gözlerini kırıştırdı, bir adım geri attı ve sanki biri perdeyi indirmiş ya da güneşin önüne bir bulut itmiş gibiydi. Bazen böyle oluyordu, konuşmaya ara veriliyor, belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi belirliyor, dilinin ucunda bir anı belirliyor, bir anı tamamen uçup gidiyordu. "Sprey şişesini nereye koydum?"

"İşte burada anne."

"Elbette," diyerek şişeyi ve bezi tezgâhtan aldı. "Sanırım cupcake vitrinini temizleyeceğim."

Ian'ın dikkati matematik ödevine geri döndü.

"Bu iyi," dedi Mira hemen. "Ama turta kutusunun biraz sevgiye ihtiyacı var."

Her seferinde bir özellik -kaşlar, gözler, yanaklar, dudaklar- annesinin ifadesi düştü. "Kek vitrinini çoktan temizledim, değil mi?"

Hatalarını hafife alma, kaybettiği her anın önemini küçümseme dürtüsüne direnmek hâlâ çok zordu. Ama yatıştırma ve sakinleştirme çabaları annesini daha da üzdüğünden, sonunda sadece kendini daha iyi hissettirmeye çalıştığını fark etti. Ve böylece durdu. "Sen yaptın. Birkaç saat sonra terapin var, eğer turta davasını hallettikten sonra biraz kestirmek istersen."

Annesi kırılğan bir gülümsemeyle, "Bu muhtemelen iyi bir fikir," dedi.

Buna ihtiyacı olduğu için Mira tezgâhın üzerindeki kutudan çikolatalı bir kurabiye aldı. Hâlâ sıcaktı ve elinde tutmak onu rahatlatmıştı. "Tamam, gidip ona *mesaj atacağım*." Ian yine not defterinden başını kaldırmaya zahmet etmedi ama dudakları büküldü. "Bana şans dile."

Yatak odasının kapısını kapsonra ayakkabılarını öyle bir tekmeledi ki biri havaya fırlayıp yatağının üzerine düştü, ardından pencere kenarındaki koltuğuna kıvrıldı. Bahar esintisi aşırı sıcak yanaklarını ve boğazını serinletene kadar pencereyi açık tuttuktan sonra duvara yaslandı ve Cole'un metnini tekrar okudu. Ayak parmaklarını esnetip düzelterek, pırıl pırıl sinirlerini toparlayarak yazmaya başladı,

Mira: Berbat hizmet. Her yerdeki tüm uygunsuz fırın sahipleri adına, en içten özürlerimi sunarım. Bu arada Glazed için Yelp yorumunuzu bekliyorum.

Son derece çekici olabileceğini düşündüğü bir şeyin gerçekten de öyle olması için sessiz bir dua ederek gönder tuşuna bastı. Sonra bekledi, kalbi kaburgalarını zangırdattı, nefesi ciğerlerinde hapsoldü, ta ki ekranda mesajlaşma noktaları belirdiğinde bir gıcırtyla dışarı çıkana kadar.

Cole: Aslında şimdi yazıyorum. "Harika turtalar, muhteşem kurabiyeler ve sahibinin dudaklarının tadı şeker gibi."

Ayaklarını pencere pervazına vurdu.

Mira: ?

İyiyim. Sen nasılsın?

Mira: Güzel.

İyi miydi? Kahretsin, belki de Ian haklıydı. Çiçekler hakkında mesajlaşmaya başlamanın cazibesi neredeyse karşı konulmazdı.

Mira: Annemi terapiye götürmek üzereyim.

Linda nasıl? Ve Ian? Onlarla tanışma fırsatı bulamadığım için üzgünüm.

Mira: Annem iyi. Ian sana mesaj attığım için beni azarlıyordu.

Kendine saygısı olan 14 yaşındaki herkesin yapması gerektiği gibi. Ne tür bir cehennem?

Mira: Seni aramamam gerektiğini çünkü gergin olduğumda "rastgele şeyler hakkında çok fazla konuştuğumu" söyledi.

Bu çocuğu sevdim. Ukalalar benim adamlarımdır.

Mira homurdandı.

Cole: Benimle konuşurken gergin miydin?

Dişlerini alt dudağına gömüp mesaj attı,

Mira: Birazcık. Senden bir daha haber alabileceğime emin değildim.

Kaldırıma çıktığım andan beri seninle konuşmak istiyordum.

Mira:
Gerçekten mi?

Cole: Evet.

Üç nokta , kayboldu, sonra yeniden belirdi; bu etki, Ian'ın geçen yıl eyalet fuarında onunla birlikte bindirdiği düşme kulesi kadar heyecan vericiydi.

Cole: Yeni torunum var. Kayıt işlerim var. Ama tek düşünebildiğim Montana'dan Mira. Ve buna çok fazla bakıyorum.

Bir mesaj daha geldi ve ekranında siyah beyaz, geniş gözlü, koyu renk saçları gevşek bir topuzdan dökülen, ıslak telleri yanaklarına yapışmış bir kadın belirdi. Kadın o kadar canlı, o kadar hayat dolu görünüyordu ki, Mira'nın onun kendisi olduğunu anlaması uzun bir anını aldı, aralarında kar yağarken fırınının dışında ona bakıyordu.

Mira: Hiç yok.

Bunu yapmak istemişti, neredeyse birkaç kez yapacaktı ama onun Insta paylaşımlarının ekran görüntülerini kaydetmek, kendisinin bile düşmek istemediği bir çaresizlik seviyesiydi.

Cole: Kızım bunu Ashley'in Face book sayfasından çaldı.

Mira: Facebook mu? Artık Facebook'ta kim var?

Ciddiyim, Mira. Evlen benimle.

Omurgasından aşağıya doğru bir elektrik akımı yayılıp derisinin her santimetrekaresini çakıl taşlarıyla kaplarken, kız ona son derece abartısız bir mesaj attı,

Mira: lol

Bekle.

Bir sonraki fotoğraf geldi ve dünya dönmeyi bıraktı. Dans ediyorlardı, Cole smokini içinde, kız kırmızı elbisesi içindeydi ve Cole'un ona bakışı, başı geriye düşerken bakışlarının kızın boğazında gezinmesi...

Mira: Kim aldı onu?

Davis, sanırım. Telefonunu bize doğrulttuğunu hayal meyal hatırlıyorum.

Bu harika. Bir dahaki görüşmemizde ona teşekkür etmem gerekecek.

Ona bir meyve sepeti gönderiyorum.

Yüksek sesle güldü.

Mira: Ne geceydi ama.

En iyisi. Bir dahaki sefere bir düğün randevusuna ihtiyacın olursa, beni ara.

Mira: Anlaştık.

Sana tekrar mesaj atsam sorun olur mu? Aramayacağım, özellikle de Ian'ın telefon oyunun hakkında söyledikleri doğruysa.

Mira: Omg

Cole: Şaka yapıyorum, bütün gece seninle rastgele şeyler konuşmak kulağa harika geliyor.

Mira: Ne zaman istersen mesaj at.

Fazla düşünmeyi reddederek başparmağını telefonunun kenarında aşağı yukarı gezdirdi ve ekledi,

Mira: Hatta arayabilirsin, çünkü bütün gece seninle rastgele şeyler hakkında konuşmak bana da oldukça harika geliyor.

22 MAYIS, 18:14

Merhaba Mira.

Merhaba Cole.

Cole: Garip bir şey duymak ister misin?

Mira: Her zaman.

Cole: Bugün şehir merkezinde yürüyordum ve bir adam yanıma geldi, üç kiloluk donmuş kıymayı doğru tuttu ve "Buna benden daha çok ihtiyacın olduğunu söylediler" dedi. Sonra bana verdi ve uzaklaştı.

Ciddi misin?

Evet.

Elinde üç kiloluk donmuş kıyma mı vardı? Etrafta onunla mı dolaşıyordun?

Garip olan da bu. Bunu havadan üretmiş olmalı çünkü bir adam üç kiloluk donmuş kıymayla bana doğru gelseydi kesinlikle fark ederdim. Arkamı dönerdim ya da en azından göz temasını keserdim.

Sanırım iyi niyetli bir et sihirbazıyla tanıştın.

Cole: Eğer bu kadar şaşırmamış olsaydım, imzasını isteyebilirdim.

Mira: Öyle mi?

Cole: Ne yaptım?

Mira: Üç kiloluk dondurulmuş kıymaya ondan daha mı çok ihtiyacın var?

Cole: Sanırım asla bilemeyeceğiz. Stüdyoda Benjiye verdim. Gerçekten her şeyi yer.

Mira: Bu çok garip. Ama büyük bir şehirde yaşıyorsun. Böyle şeyler her zaman olmuyor mu?

Cole: Tamamen yabancı biri bana donmuş et mi hediye ediyor? Düşündüğünden çok daha az.

23 MAYIS, 10:32

Mira: Merhaba
Cole

Cole: Merhaba
Mira

Mira: Sana hiç karanlıktan korktuğumu söylemiş miydim?

Cole: Takıldığımız iki gün boyunca bunun gündeme geldiğini sanmıyorum.

Mira: On yaşımdayken üvey babamın beni Elktooth Mağaraları'na götürdüğü zamanı düşünüyordum. Tur rehberi bizi mağaranın derin bir bölümüne götürdü ve neredeyse hiç uyarı yapmadan tüm ışıkları kapattı. O kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. O kadar korkmuştum ki hareket edemiyordum. Sonra rehber bize aşağıda ne kadar kalırsak kalalım gözlerimizin asla karanlığa alışamayacağını söyledi. O kadar yüksek sesle çığlık attım ki bir hafta boyunca sesim çıkmadı.

Kulağa travmatik geliyor.

Mira: Beni yüzeye çıkardıktan sonra bir daha geri dönmemem için nazikçe davet ettiler. Ben de hiç dönmedim. Ama bugün mağaralara geri dönsem nasıl hissederim diye merak ediyordum. Hala karanlıktan hoşlanmıyorum. Hâlâ odamda parıldayan ışıklarla uyumak zorundayım. Ama şimdi o kadar korkutucu olur muydu? Yoksa bazı şeyler kaç yaşına gelerseniz gelin korkutucu olmaya devam mı eder?

Cole: Belki de korktuğunuz şeyden neden korktuğunuza bağlıdır. Karanlıktan neden korktuğunu biliyor musun?

Mira: Neden mantıksız korkularımız olduğunu hiç biliyor muyuz? Yani, onlar mantıksız.

Haklısın. Yani karanlıkta başına hiç kötü bir şey gelmedi mi?

Mira: Ortaokulda cennette yedi dakikalık kötü seanslar dışında mı?

Ama hepimizde vardı ve hepimiz karanlıktan korkmuyoruz.

Bilmiyorum. Belki başka bir yaşamda bir kuyuya düştüm.

Cole: Reenkarnasyona inanıyor musun?

Mira: Hayır. Ya sen?

Ben bir nihilistim. Hiçbir şeye inanmam.

Mira: Bu Büyük Lebowski'den bir alıntı mıydı?

Evet. Muhtemelen en iyi zamanını geçmiş, ha?

Büyük Lebowski hiç eskimiyor. Ian'a her gün kaç kez hayatın onun keyfine göre durup başlamadığını söylüyorum...

Cole: LOLLOL

Mira: En azından mağaralara geri dönme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak, çünkü bu ömür boyu bir yasaktı.

Cole: Gerçekten seni hatırlayacaklarını düşünüyor musun?

Mira: Yerel gazeteyle, haberlere ve bir NPR bölümüne çıktım.

Sanırım ikimiz de ünlüüz.

Mira: haha

24 MAYIS, 06:13

Mira: Merhaba
Cole

Cole: Merhaba
Mira

Mira: Sabah insanı mısınız?

Eskiden değildim. Şimdi güneşle birlikte ayaktayım, özellikle de Ruby buradayken. Şu anda onunla sallanan sandalyede oturuyorum.

Mira: Yeni mi ?

Birkaç dakika önce. Sabahları onu ilk kucaklayan kişi olmayı seviyorum. Becks'in uykuya ihtiyacı var, ayrıca Ruby uyandığında çok sevimli oluyor.

Mira: Sıcak uykulu bebek.

Kesinlikle en iyisi.

24 MAYIS, 12:24

Cole: Merhaba
Mira

Mira: Merhaba
Cole

Cole: Seni Instagram'da takip ettim.

Seni o kadar hızlı takip ettim ki parmağım burkuldu.

25 MAYIS, 16:55

Cole: Merhaba
Mira

Mira: Merhaba
Cole

Cole: Nasılsın?

Ben iyiyim. Bugün eğlenceli bir şey yaptın mı?

Cole: Kanalım için Alaska'dan on iki yaşındaki bir davulcuyla bir video çektim. İnanılmaz biri. Peki ya sen?

Mira: Pek bir şey yok. Bütün gün çalıştım. Yürüyüşe çıktım. Kendime yüz bakımı yaptım.

Güzel. Yüz bakımı yaptırmaya bayılırım.

Yüz bakımı mı yaptırıyorsun?

Cole: Kesinlikle. İyi bir bakımdan yanayım. Başka nelerden hoşlanırsın? Manikür? Pedis? Masaj?

Mira: Hepsi! Yukarıdakilerin hepsi! Artık hiçbirine param yetmiyor.

Demek kendine yüz bakımı yaptın.

Mira: Kişisel bakımın önemini asla küçümseme Cole.

Asla yapmam. Neden sana mesaj atmaya başladım sanıyorsun?

Mira: ...

Cole: Bu doğru.

Mira: Lanet davulcular

Cole □

25 MAYIS, :49

Mira: Merhaba
Cole

Cole: Merhaba
Mira

Mira: Seattle'da yaşamayı seviyor musun?

Cole: Oh evet. Harika bir şehir. Ve suya bu kadar yakın olmayı seviyorum. Gerçi yağmur bazen biraz fazla olabiliyor.

Mira: Kalabalık seni rahatsız etmiyor mu? Trafik?
Sanırım istediğim zaman insanlardan uzaklaşmasaydım kendimi sıkışmış hissederdim.

Cole: Bildiğim tek şey bu, o yüzden sanırım alıştım. Aslında etrafta yeterince insan yoksa huzursuz oluyorum. Sokaklar boşsa, "Ne oldu?" diyorum. Herkes nereye gitti? Dünya sona mı ermek üzere? Zombiler mi geliyor? Tedirgin edici.

Mira: Bir çadır ve bir kitap dışında hiçbir şeyim olmadan bir hafta boyunca ormana gidebilir ve tüm bu süre boyunca başka hiç kimseyi görmeden mutlu olabilirim.

Gerçekten mi? Yaralandığında ya da korktuğunda sana kim yardım edecek? Ya düşüp bir yerini kırarsan? Ya bir ayı seni yerse? Ya da bir dağ aslanı? Doğrudan yüzüne saldırdıklarını duydum!

Mira: Eğer bir ayı beni yerse, yardıma ihtiyacım olacağını sanmıyorum.

Doğru. Bekle, orman karanlık değil mi?

Mira: Sanırım farklı bir karanlık. Yıldızlar var, ay var Ve lamba getiriyorum. Kamp yapmayı sever misin?

Cole: Buna inanmayabilirsin ama ben hiç kamp yapmadım.

Mira: Asla mı?!

Cole: Benim yumuşak şehirli çocukluğum hakkında herhangi bir sonuca varmadan önce, sorun böcekler, pislik ya da bunun gibi bir şey değil. Kamp yapmayı çok isterdim ama bizimkiler sürekli gittiği için beni hiç götürmediler. Onlarla birlikte yaşarken Madi gan'lar da kamp yapmayı sevmiyordu, bu yüzden hiç gitmedik. Nancy, turda olmadığımız sürece şehir sınırlarının dışına çıkmayı içeren her şeye şiddetle karşıydı. Becks de böceklerden nefret eder.

Mira: Öncelikle, senin yumuşak şehir çocuğu olduğun sonucuna asla varmam. Çünkü o zaman sen de benim korunaklı küçük kasaba kızlığımla ilgili çıkarımlarda bulunursun. İkincisi, bu beni üzüyor. Kamp yapmak en iyisidir. Her zaman gideriz. Ya da eskiden giderdik. Şimdi lan her hafta sonu arkadaşlarıyla takılmakla çok meşgul ve birkaç yaz önce annemle bir kez denediğimizde, gecenin bir yarısı çadırında uyandığında kafası karıştı. Sanırım bu onu çok korkuttu.

Mira?

Evet Cole?

Benimle kampa gelmek ister misin?

isterim.

Tamam. Biraz şekerleme aldıktan sonra seni almaya geleceğim.

Bekliyor olacağım.

Keşke.

Keşke.

26 MAYIS, 10:42

Mira: Merhaba
Cole

Cole: Merhaba
Mira

Mira: Ne yapıyorsun?

Ruby'i sabah yatırdım. Sen mi?

Mira: Kahvaltı ve öğle yemeği arasında bir dakika dinleniyorum. Güzel bir gece geçirdin mi?

Cole: Aslında biraz komikti. Becks ve ben Ruby uyuduktan sonra takılıyorduk ve bizim zamanımızdan bir film izlemek istediğine karar verdi. Araştırmaya başladık ve büyüdüğümüz filmlerin, bir zamanlar sevdiğim filmlerin ne kadar çoğunun kesinlikle tutmadığını görmek endişe vericiydi.

Bu çok kötü. Bizim neyimiz vardı?

Cole: Cidden. Bütün bir neslin, bizi tanımlayan filmlere dönüp bakıp, aman tanrım hayır diye düşünmesinin kolektif varoluşsal krizini daha önce tam olarak incelediğimizden emin değilim. Oyuncak? Soul Man? Sandviç sanatçısı Ally Sheedy'nin The Breakfast Club'da konformist Barbie'ye dönüşmesi? Ve eminim ki Long Duk Dong hepimize yaptıklarımızı düşünmek için bir köşede sürekli oturmayı kazandırdı.

Mira: Geçen yıl Ian ile İneklerin İntikamı'nı izlemeye çalıştım. İyi vakit geçiremedik.

Yikes!

Mira: Kapatmak için kumandaya uzanırken dizimi sehpaye öyle bir çarptım ki üç gün topalladım.

Cole: Çocuğunu korumak için vücudunu feda etmek. Bu sadece iyi ebeveynlik.

Mira: Becks'le birlikte çöplük yangını olmayan bir şey bulabildiniz mi?

Cole: Aslında yaptık. Bir şey söyle. Daha önce hiç izlememişti.

Mira: Ah, o film. Çok iyiydi.

Cole: Gençken beni ne kadar etkilediğini unutmuşum. İlk izlediğimde, "Canımın istiyorum!" diye bağırdığı o an. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde anlaşıldığımı hissettim.

Mira: Lloyd Dobler. Tüm Heartthrob'lara Son Verecek Heartthrob.

Cole: O filmdeki John Cusack sonunda beni biseksüel olduğuma ikna etti.

Mira: Gerçekten mi? Kaç ?

Cole: On yedi, sanırım. Grubu yeni kurmuştuk, Nancy ile çıkıyordum, Madigan'a kafayı takmıştım ve Lloyd Dobler'a gidiyordum. "Belki de heteroseksüel değilimdir." dedim. Yine de bunu yüksek sesle söylemem bir dakika sürdü.

Mira: Sen ne zaman ?

Cole: Otuzlu yaşlarıma kadar değil. Madigan biliyordu, Nancy biliyordu, ailem biliyordu, her ne kadar aynı anda aynı yerde olduğumuz her saniyeyi bunun sadece bir evre olduğuna ya da bir psikiyatriste görünmem gerektiğine beni ikna etmeye çalışarak geçirseler de. Belki bu yüzden, belki de o zamanlar her şey farklı olduğu için, emin değilim, ama kamuya açılmam uzun zaman aldı.

Ian biseksüel.

Öyle mi?

Mira: Pan, aslında. Pan olduğunu söylüyor.

Cole: Bu onun için zor oldu mu? Zamanın değiştiğini biliyorum ama onun yaşındayken kendimi ne kadar kaotik ve yalnız hissettiğimi hatırlıyorum.

Mira: Bunu sorduğun için teşekkür ederim. Keşke her şeyin kolay olduğunu söyleyebilseydim, ama o Montana'nın küçük bir kasabasında yaşayan açık eşcinsel bir çocuk, bu yüzden kesinlikle öyle olmadı. Yine de haklısınız. Zaman değişti. Benden, annemden ve öğretmenlerinin çoğundan çok destek görüyor. Okulundaki tek açık çocuk da o değil, bu yüzden birbirlerinin arkasını kolluyorlar.

Cole: Bu harika. Kim olduğunu bildiği ve onu anlayan arkadaşları olduğu için çok mutluyum. Yanında sen ve Linda olduğu için mutluyum. Sonunda kendine karşı dürüst olmak için otuz beş yaşına kadar beklemek zorunda kalmadığı için mutluyum.

Senin için zor olduğu için üzgünüm Cole. Bu adil değıl. Kabul edilmeyi hak ediyordun. Seilmeyi ve desteklenmeyi hak ediyordun, özellikle de ailen tarafından. Bunun hiçbir şeyi değıştirmeyeceğini biliyorum ama böyle olmadığın için üzgünüm.

Kahretsin. Az önce çok duygusallaştım.

Mira: Sarılmak ister misin?

Cole: Evet.

Mira: *HUGS*

Cole: Şimdi daha iyi hissediyorum.

27 MAYIS, 16:32

Cole: Merhaba
Mira

Mira: Merhaba
Cole

Cole: Şu anda neredesin?

Yatak odamdayım.

Cole: ... et...

Lol. Odamdaki cumbada oturuyorum. Burası tüm apartmanımızda en sevdiğim yer, özellikle de havalar güzelleştiğinde. Burada saklanabilir, pencereyi açabilir, Main Street'ten geçen arabaları izleyebilir, ara sokaktaki leylak çalılarını koklayabilir, bazen Jimmy's'ten gelen müziğı duyabilirim.

Kulağına mükemmel geliyor.

Mira: Şu anda neredesin?

Cole: Stüdyodaki ofisimde takılıyorum. Bugün için ayrılmak üzereyim.

Güveç mi? Bir şey mi oldu?

Nancy bütün gün stüdyodaydı. Bu beni hep yıpratır.

Mira: Siz ikiniz hala iyi anlaşıyor musunuz?

İyi geçinmek hiçbir zaman bizim olayımız olmadı. Daha çok birlikte olmaya dayanamıyorduk ve ayrı kalmaya da dayanamıyorduk. Ya da en azından ben dayanamazdım. Ve şimdi o her zaman burada Nancy olarak. Tartışma başlatmaya, geçmiş kurcalamaya, bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor.

Mira: Kulağa yorucu geliyor.

Öyle. Konu ona geldiğinde hep bir kör noktam vardı. Muhtemelen gereken çok şeye katlandım.

Mira: Ne kadar zamandır ?

Cole: Yaklaşık 25 yıldır aralıklarla.

Mira: Sana iyi davranmayan biriyle birlikte olmak için çok uzun bir süre. Sen iyi misin?

Değildim. Yıllarca onun yüzünden berbat bir haldeydim. Ama sonunda ilişkimizi daha net görmeye başladım, gaz lambasını, sevgisini nasıl sakladığını, bana ya da ailemize gerçekten bağlanmayı reddettiğini. Yine de Becks yüzünden, stüdyoyu kullandığı için ona karşı en azından medeni olmaya çalışıyorum. Ama bugünlerde, Nancy'nin hayatımda daha az olmasını umursamadığımı söylemeliyim.

Mira: Paul hala şehirde yaşıyor olsaydı, muhtemelen onu takip etmesi için özel bir dedektif tutardım, böylece kazara onunla karşılaşmazdım.

Cole: Haha. Keşke!

Mira: Ama Nancy'den kaçamazsın çünkü Becks var.

Evet. Ama yapmasak bile, Nancy Seattle'da. O burada her yerde. İkisini ayırmak mümkün değil.

Mira: Sürekli geçmişinizle çevrili olmak çok zor bir durum.

Bu komik. Red Falls'tan ayrılmadan önce Madigan da bana benzer bir şey söylemişti. Ve şimdi bunu düşünmeden edemiyorum.

Mira: Madigan çok akıllı.

Öyle.

28 MAYIS, 9:53

Cole: Merhaba
Mira

Mira: Merhaba
Cole

Cole: Bugün seni düşünüyordum. Yani, seni her gün düşünüyorum ama özellikle bugün.

Mira: Ben de her gün seni düşünüyorum (silindi)

Mira: Oh?

Cole: Marinaya doğru gidiyordum ve fark ettim ki, bu senin kalp şarkın olmasına rağmen, daha önce denize açılıp açılmadığını hiç sormadım.

Mira: Hep istemişimdir ama hiç yapmadım. İnsanlar Flathead Gölü'nde sürekli yelken açıyor ve her zaman çok huzurlu görünüyor.

Cole: Okyanus her zaman huzurlu değildir ama bence bayılırsınız.

Mira: Hiç kamp yapmadığını söylediğini hatırlıyor musun? Beni yargılama ama okyanusa hiç ayak parmağımı bile sokmadım.

Cole: *gasping*

Biliyorum.

Sen beni kampa götür, ben de seni denize açılmaya götüreyim, ne dersin?

Mira:
Anlaştık.

29 MAYIS, 8:42

Mira: Merhaba
Cole

Cole: Merhaba
Mira

Mira: Dünyada herhangi bir şey yapabilecek olsaydınız, ne yapardınız?

Cole: Günün bu kadar erken saatleri için derin düşünceler.

Saat 4:30'dan beri ayaktayım.

Cole: Ouch.

Mira: #bakerslife

Cole: Hmm. Bir stüdyo sahibi olmayı seviyorum ama bugünlerde beni asıl motive eden şey YouTube kanalım. Belki daha fazla çocuğun müzikle ilgilenmesine yardımcı olacak bir şeyler yapabilirim. Ayrıca daha fazla yelken yapardım. Ve seyahat ederdim. Peki ya siz? Her şeyi yapabilecek olsaydınız ne yapardınız?

Mira: Şehir merkezinin yeniden gelişebilmesi için daha fazla işletmeyi Red Falls'a taşınmaya ikna ederdim.

Cole: Bu harika ve ben de görmek isterim. Ama sadece kendin için ne yapardın?

Mira: Düğün pastası yapardım.

Cole: Sen zaten düğün pastası yapmıyor musun? Geçenlerde bir tanesini hatırlıyor gibiyim, özellikle de üst katmanı çok lezzetliydi.

Mira: *fans face*

Cole: *hızlı soğuk duş alır*

Mira: lol

Cole: Yani daha fazla düğün pastası mı yapacaksın?

Mira: Sadece düğün pastaları yapardım. Düğün pastası piyasasına girmek şaşırtıcı derecede zor. Herkes Bozeman ya da Missoula'daki büyük pastanelere gidiyor. Ne kadar pazarlarsam pazarlayayım yılda belki bir ya da iki sipariş alıyorum.

Cole: Neden düğün pastaları?

Mira: Düğünde bana Madigan ve Ashley'nin pastamı sonsuza dek hatırlayacaklarını söylemiştin. Bu kadar. Yemek pişirmek çok zaman alır, ayrıntılara ve özene dikkat etmek gerekir ama pişirdiğiniz her şey genellikle yenir, sevilir ve unutulur.

Turtalarını asla unutmayacağım.

Mira: omg

Cole:
Üzgünüm

Mira: Olma (silindi)

Mira: İnsanlar düğün pastalarını hatırlıyor, onlardan etkileniyorlar. Ve bir tane tasarlamak her gün kullanamadığım bir yaratıcılık, özgünlük ve duygu seviyesi gerektiriyor. Bir kadının tükenmeden önce yapabileceği çok fazla tart var.

Cole: Seni anlıyorum. Bir adamın polisiye diziler için hazırlayabileceği dramatik altyapılar da tükenmeden önce bir yere kadar. Davul çalmayı seviyorum ama iyi davul çalmak var, kötü davul çalmak var ve parmaklarımda şimşek çakması var.

Beni anladın.

Cole: Tanrım, keşke (silindi)

Cole: Seni anlıyorum.

Mira: Bu çok ironik çünkü ben aslında düğünleri sevmiyorum.

Cole: Yapmıyor musun? Neden olmasın? Düğünleri severim. Bazı zamanlar en ilginç insanlarla tanışırsın.

Mira: Bu çok doğru. Bilemiyorum. Sanırım sadece bikkınım. İki insanın sonsuza kadar birlikte kalacağına inanamayacak kadar çok ilişkinin bittiğini gördüm.

Ahh, sen gerçekçisin.

Sanırım. Sen nesen?

Cole: Ben umutsuz bir hayalperestim. Ölümüne bir romantığım. Yürüyen, konuşan, gerçekleşmeyi bekleyen bir çürük.

Mira: Sanırım senin hakkında en çok sevdiğim şey bu (silindi)

Bekle, bu kadar gerçekçi olamazsın. Bana bir dilek kavanozun olduğunu söylememiş miydin?

Evet. Belki ben de biraz hayalperestim, her ne kadar tüm hayallerimi yaksam da.

Cole: Neden onları yakıyorsun?

Daha güvenli hissettiriyor. Sanki bir dilek tutmuşum ama onu orada bırakmamışım gibi. Tuttum ve sonra bıraktım. Eğer gerçekleşirse, bu harika. Ama gerçekleşmezse, onunla çoktan barıştım.

Bu şekilde daha mı az acıyor?

İç çek. Haklısın. Ben gerçekçiyim.

Cole: Bir hayalperestin isteksiz kalbine sahip bir gerçekçi.

Mira: İç çatışma gerçek.

Cole: haha eminim.

Mira: Para ve zaman sorun olmasaydı ben de daha çok seyahat ederdim. Belki önce Seattle'ı ziyaret ederdim.

Cole: Okyanusa ayak parmağını
daldırmaya mı geldin?

Mira: gibi bir şey.

Cole: Şu anda oldukça büyük
gülümsüyorum.

Mira: Cole, umarım parmaklarının arasından şimşek gibi
bir gün geçirirsin.

Aynen, Mira. Aynen.

29 MAYIS, 9:32

Cole: Merhaba
Mira

Mira: Merhaba
Cole

Cole: Meşgul müsün?

Mira: Hayır. Ian'la takılıyorum, televizyon izliyorum.

Cole: Günün nasıldı?

Mira: Kesinlikle yıldırım parmaklar
değil.

Cole: Uh oh. Bir şey mi oldu?

Mira: Görünüşe göre annem birkaç gün önce sütü buzdolabı yerine kilere koymuş ve lan da onu bulmuş. On dört yaşında olduğu ve iğrenç şeylerden hoşlandığı için kapağını açıp koklamış ve ne kadar iğrenç olduğu konusunda büyük bir olay çıkarmış. Annem üzüldü çünkü onunla dalga geçtiğini düşündü. Ben üzüldüm çünkü lan'a bağırmaya başladı, ki tüm bunlar başlamadan önce asla yapmayacağı bir şeydi ve bu beni çok üzdü ve sinirlendirdi. Ve onun için üzülp sinirlenmekten nefret ediyorum çünkü bu beni tam bir pislik gibi hissettiriyor. Bu şekilde değişmek istemediğini biliyorum. Bunların hiçbirini bilerek yapmadığını biliyorum. Her neyse, bir yandan lan'ı korumaya çalışırken bir yandan da annemi sakinleştirmeye çalışıyordum ama çok duygusal olduğum için ikisini de beceremedim. Onlar da odalarına gidip kapılarını çarptılar. Ben de mutfakta on dakika boyunca heykel gibi durdum.

Siktir.

Evet.

Cole: Şimdi işler nasıl?

Mira: Annem henüz odasından çıkmadı. Ama lan iyi. Konuşarak . Ama ben biraz... sırada ne var? Her zaman. Hayatımı sürekli "Sırada ne var?" sorusuyla yaşıyorum. Aynı anda hem çocuklarımız hem de ebeveynlerimiz için endişelenmemiz gereken bir yaştayız ve bu çok yorucu.

Cole: Bunlar kesinlikle endişeli sandviç yılları.

Mira: Neden kimse bize böyle olacağını söylemedi? Tarihte yaşanan ilk insanlar biz değiliz ki.

Cole: Aslında oldukça yaygın. Birazcık hazırlık iyi olurdu.

Mira: Öyle değil mi? Sanki yaşlanmak kimsenin hakkında konuşmadığı küçük kirli bir şeymiş gibi, bu da onunla ilgili her şeyi daha da zorlaştırıyor. Menopoz konusuna hiç girmeyeyim bile. Kimse bu konuda konuşmuyor.

Cole: Sanırım bir keresinde doktorumun muayenehanesinde menopoza ilgili bir broşür görmüştüm. 1977'den falan.

Mira: Dur tahmin edeyim, ona Değişim adını verdiler.

Ha! Sanırım yaptılar. Eesh.

Mira: Geçen gün menopoza "tabu" olarak nitelendiren bir makale okudum.

Cole: Bana şaka yaptığını söyle.

Keşke olsaydım.

Cole: Nüfusun yarısının yaşayacağı bir şey bir şekilde tabu mu? Elbette, o izler. Erkeklerin uğraşması gereken tek şey saç incilmesi ve ereksiyon bozukluğu ve bunların nasıl tedavi edileceğine dair günde elli bin reklam var. The Change'de gördüğüm en fazla reklam gece geç saatlerde sıcak basması için buz yastığı satan bir reklamdı.

Evet, erkekler her şey için bir hap alıyor. Biz dondurulmuş jel alıyoruz.

Hiç hoş değil.

Mira: Punny.

Cole: Teşekkürler. Bununla gurur duydum.

Mira: Aslında ateş basmaları benim için korkunç değil, ama en garip, en uygunsuz zamanlarda ortaya çıkıyorlar. Mesela sırada beklerken. , sinemada, herhangi bir yerde. Eğer bir sıra varsa, yanıp sönüyorum. Ve bir şey hakkında gergin olduğumda.

Cole: Nasıl hissediyorlar?

Mira: Çok yoğunlar. Sanki biri önce ayak parmaklarıma, sonra uyluklarıma, sonra göğsüme, boğazıma, yanaklarıma ayı spreyi sıkmış gibi. Ve sonra sanki bir mikrodalga beni içten dışa eritiyor. Sanki akkor haline gelmişim gibi. Saçlarımı topuz yapıyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve bu his geçene kadar hiçbir şey yapmıyorum.

Cole: Küçük kasabalar hakkında çok fazla bilgim yok ama markette sıradayken kıyafetlerinizi çıkarmanız hoş karşılanmıyor mu ya da...

Mira: Henüz kimse şikayet etmedi.

Cole: Fotoğrafları gönder ya da .

Lol. Ama sıcak basmasından çok daha fazlası.

Cole: Bana her şeyi anlat.

Mira:
Gerçekten mi?

Çok ciddiğim.

Mira: Tamam ama bunu sen istedin. Öncelikle, uyku şu an tam bir saçmalık. Her gece neredeyse uykuya dalacağım, çok yakın olacağım ve sonra beynim "tık" diyor ve tekrar uyanıyorum. Bir şey almadığım sürece, nihayet uyuyana kadar saatler geçiyor. Ve artık yüksek, gürültülü seslere hiç dayanamıyorum. Kulaklarımı saatlerce çınlatıyorlar, bu da bir fırıncı için berbat bir şey. Tüm metal kaselerimden kurtulmak zorunda kaldım. Saçlarım inceliyor ve ne kadar biotin sakızı yersem yiyeyim uzamıyor. Neredeyse her hapşırıldığında işiyorum. Ve ne zaman isterse bir günlüğüne regl oluyorum. Bazen her hafta. Bazen aylarca görmüyorum. Eğlenceli küçük bir sürpriz gibi. Bu TMI mı? Bu tamamen TMI, değil mi?

Şaka mı yapıyorsun? Detaylı notlar alıyorum. Devam et.

Ian sadece ne hakkında konuştuğumuzu sordu. Ben de söyledim.

Cole: Ne dedi?

Mira: Yüzünü buruşturdu, "Yeuch" gibi bir şey söyledi ve odasına geri döndü. Şimdi kanepede yaşlı kadın menopoz hikayelerimle yalnızım.

Cole: Sen (silindi)

Cole: Sen (silinmiş) değilsin

Cole: Yalnız değilsin.

Mira: Yalnız hissetmiyorum (silindi)

Mira: Teşekkürler, Cole.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MIRA

OFİSİNDEN ÇIKAN Jen ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Derdin ne senin?" diye sordu, gözleri kısık. "Seni ne zamandır böyle gülümserken görmemiştim" -dudakları ironik bir şekilde aşağıya dönüktü- "Bilmiyorum, ne zamandır?"

Cole'un Ruby'nin gömleğine nasıl tükürdüğünü anlattığı son mesajını saklayarak telefonunu ters çeviren Mira, "Normalde gülümsediğimden daha fazla gülümsemiyorum," dedi.

"Tamam, bu bir hakaret olarak algılanmasın ama sen gerçekten gülümseyen biri değilsin. Ve *asla* gülümsemezsin." Önce Mira'nın yüzünü, sonra da telefonunu işaret . "Yeni eğlenceli bir oyun falan mı buldun?"

Mira boğazını temizledi. "Um, evet. I-"

"Bebeğim, bu bir şakaydı," diye araya girdi Jen gülerek. "Linda'nın tüm seansı boyunca burada yazıp durdun ve gülümsedin. Kime mesaj atıyorsun? Biriyle mi tanıştın?"

Jen bekleme odasındaki kanepede onun yanında otururken, Mira "Cole arıyor," diye itiraf etti.

"Düğün tarihi Cole? Johnny Knoxville Cole?"

Mira başını salladı. "Bir haftadır mesajlaşıyoruz. Hiç durmadan."

"Ciddi misin?" Jen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen ve seksi kız davulcu mu?"

Mira, Cole'la arasında olup bitenler hakkında kimseyle konuşmamıştı. Her şeyi kendine sakladığı bir haftanın ardından, baskı altında fokurdayan bir şampanya gibiydi ve Jen mantarını patlattı. "Her şey," dedi sesini alçak tutarak. "Yani, *her şey*. Tek yapmak istediğim ona mesaj atmak. Bütün gün. Bütün gece. Tek düşündüğüm bu. Takıntılıyım."

Jen geniş ve dişlek bir sırtışıla, "Senin için buna bayılıyorum," dedi. "Ama sadece mesajlaşıyorsunuz? Gerçekten konuşmuyor musunuz?"

İstemediği değildi. Son birkaç gün içinde parmağını en az üç kez arama düğmesinin üzerinde gezdirmiş ama bir türlü basmayı başaramamıştı. "Henüz değil. Bilmiyorum, bu bir adım gibi görünüyor."

"Bu kadar uzakta yaşayan biriyle atmak istediğinizden emin olmadığınız bir adım mı?"

"Doğru." Hâlâ kucağında yüzüstü duran telefonuna baktı. "Şimdiden ona bu kadar çok mesaj atmak, sonunda tüm hayatımı havaya uçuracak bir fitili ateşlemek gibi geliyor. Ama onu aramak... Bilmiyorum. Kibriti fırlatıp atmak ve onun yerine bir füyne almak gibi."

Jen'in başı öne eğildi. Bugün saçlarını düzeltmişti ve ipeksi kızıl bir tutam omzunun üzerinden kaymıştı. "Neden?"

Mira omuz silkti. "Çünkü onunla çalışamazdım. Ben buradayım. O da orada. Ve sadece biraz orada biraz burada da değil. Birbirimize . İkimizin de bile ayrılamayacağımız durumlar var. Benim annem ve Ian'ım var. kızı, torunu ve stüdyosu var. O şehri seviyor. Ben dağları seviyorum. İşletmem gereken bir fırınım var. Ona dondurulmuş sığır eti veren yabancılar var."

", ne dedin?"

"Ayrıca," diye devam etti Mira açıklama yapmadan, "nasıl olduğumu biliyorsun. Gündelik işler yapmam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Boyumdan büyük işlere kalkışırım ve kalbim yine kırılır. Paul'ü unutmamın ne kadar uzun sürdüğünü gördün. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi Jen, dağınık saç telini kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ama belki de bizim yaşımızda uzun mesafe o kadar da kötü değildir. Birbirinize sahipsiniz ama yine de kendi hayatlarınız da var. Ve o başka bir ülkede yaşamıyor ki. Seattle'a arabayla sadece bir günlük mesafede."

"Uzun bir gün," diye Mira.

"Ama o oradayken ve sen buradayken, biriniz geç saate kadar çalışmak zorunda kaldığında ya da bütün geceyi ahırda hasta bir ata bakmakla geçirdiğinde kızacak kimse yok. Bütün gün takılıp Netflix izleyemeyecek kadar çok işiniz olduğu için sizi suçlu hissettirecek kimse yok. Saatlerce düş almakta ısrar ettikleri için tüm sıcak suyu çalan kimse yok. Kızınızın lise mezuniyetinde utanç verici bir şekilde sarhoş olacak kimse yok."

Mira Jen'in omzunu dürttü, ayrı yaşadığı kocasından bahsettiğini biliyordu. "Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

"Haftalardır değil. Ama Randy's'deki bar taburelerinden birine Scott şeklinde bir çentik attığını duydum."

"Kahretsin."

"Evet." Kendi Scott şeklindeki girintisini silkeleyen Jen, "Bak, sanırım onu neden aramak istemediğini anlıyorum, ama lütfen bana davulcuyla en azından seks yaptığınızı söyle" dedi.

"Oh, her zaman," dedi Mira, telefonunu kaldırıp bir o yana bir bu yana eğerek. "Burada göğüs ve penis fotoğraflarından başka bir şey yok."

"İşte benim kızım."

Annesi banyodan döndüğünde, Mira yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı, ama annesi çok yorgun görünüyordu, cildi ince ve kağıt gibiydi, gözleri çökmüştü. Daha fazla uyuması gerekiyordu.

"Eee?" dedi. Sesi bile yorgun geliyordu çünkü Jen'in onu tabi tuttuğu bilişsel testler onu her zaman yormuştu. "Bu sefer nasıldım?"

Jen onlara ofisine dönmelerini işaret etti. "Önce iyi haberleri mi istersiniz, yoksa o kadar da iyi olmayanları mı?"

"Haberler pek iyi değil mi?" Jen'in masasının karşısındaki sandalyeye oturduğunda Mira'nın midesinde bir çukur açıldı.

"İyi haber," dedi annesi, Mira'nın yanındaki koltuğa oturup ellerini kucağında kavuşturarak. "Her zaman iyi haberlerle başla."

"Çoğunlukla, sonuçlarınız sizi son test ettiğimden bu yana çok fazla değişmedi."

"Bu harika bir haber!" Mira rahatlamış bir halde, "Ama,"

dedi Jen. "Ama," diye devam etti Jen, "biraz değişmişler."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu annesi. "Kötüleşiyor muyum?"

"Hayır," dedi Jen, ama sanki emin değilmiş gibi, sanki bir şey varmış gibi söyledi.

Başının üzerinde bir soru işareti geziniyordu. "Tam olarak değil. Dikkatin bölünmesini gerektiren görevlerde daha fazla zorluk yaşıyorsunuz. İkili görevlerde bazı zorluklar normal yaşlanma sürecinin bir parçasıdır. Şimdilik bunun tek anlamı, hata yapmadan iki işi aynı anda yapmakta zorlanabileceğin. Bir yandan sohbet ederken bir yandan da yemek tarifini takip etmek ya da radyo dinlerken çek defterinizi dengelemek gibi."

Ya da Maude Alice ile telefonda konuşurken sütü doğru yere koymak gibi, diye düşündü Mira, sonra da "Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

"Yapabileceğimiz çok şey var," dedi Jen, Mira'nın sadece annesinde işe yaramasını umduğu güven verici bir baş hareketiyle, çünkü onda işe yaramadığı kesindi. "Terapi seanslarınızda bu açığı ele alacağız ve ben de ikinize de evde uygulayabileceğiniz dikkat dağınıklığını azaltmaya yönelik bazı tavsiyelerde bulunacağım."

"Daha fazla işaret," dedi annesi kasvetli bir nefes verirken. "Daha fazla strateji."

Mira bundan nefret ederdi. Yeni bir test sonucu ya da annesinin gözleri kapalıyken yaptığı bir şeyde yaşadığı zorluk, durumunun ilerlediğini gösterdiğinde parmaklarının kaskatı kesilip soğumasından nefret ediyordu. Ne olacağını, işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini, annesinin ona verebileceğinden daha fazla yardıma ihtiyaç duyup duymayacağını, bu bakımevinde sadece ayakta tedavi yerine uzun süreli bir sakın olarak yaşamak zorunda kalıp kalmayacağını, bir gün ona bakacağını ama onu tanımayacağını, Ian'ı tanımayacağını, hatırlamayacağını bilmemekten nefret ediyordu.

Bir keresinde tek başına yürüyüş yaparken kaybolmuştu ve orman o kadar sıkı ki gün batımından önce yolunu zar zor bulabilmişti. Bu da öyle hissettiriyordu. Sanki ormandaydılar ama bu sefer çıkış yoktu. Sadece daha derin, daha karanlık, daha soğuktu.

"Teşekkürler Jen," diyerek boğazındaki keskin yumruyu bastırmayı başardı. Telefonu çaldığında, bakmasına gerek kalmadan Cole olduğunu anladı, çünkü yumru dikenlerini kaybetti.

Jen telefonuna doğru hafifçe başını sallayarak, "Gidip sana şu broşürleri getireyim," dedi. "Belli ki gereken işler var."

Telefonu tekrar çaldı ve Jen'in kaşları kalktı. "Önemli bir iş."

"Ne?" dedi Linda. Linda parmağını gözünün altında gezdirerek Mira'nın fark etmediği damla yaşı sildi. "Davulcusuyla flört mü ediyorsun?"

Jen homurdandı.

Kendisi pahasına da olsa ortamı yumuşatan her şeye minnettar olan Mira, "Zor bir iş ama birinin yapması gerekiyor," dedi.

PENCERESİNİ İTEREK AÇTI, koltuğun üzerine süründü ve ara sokaktaki leylak çalılarının yoğun, tatlı kokusunu içine çekti. Cole'un mesajına cevap vermek gibi *önemli* bir işi yapacak zamanı olmamıştı-

Ruby'nin kollarında uyuduğu bir selfie, ona bir anlığına arabasını nasıl çalıştıracağını unutturmuştu - ta ki şimdiye kadar.

Annesini eve bıraktıktan, Ian'ı piyanoya götürdükten, akşam yemeğini hazırladıktan, Ian'a hesap öncesi ödevlerinde yardım etmeye çalıştıktan ama sadece duygusal destek sağlayabildikten sonra, sonunda odasında yalnızdı ve telefonunu güvenli bir battaniye gibi yakınında tutuyordu.

Cole'a terapi seansını ve annesinin test sonuçlarını anlatmak için bir mesaj yazmaya başladı ama yarısında parmakları durdu. Jen dışında Mira annesiyle ilgili kimseyle konuşmuyordu. Kasabadaki insanlar ona sürekli işlerin nasıl soruyorlardı ama o her zaman yüzeysel cevaplar veriyordu. Bundan fazlası ona dedikodu gibi geliyordu ve iyi niyetli olsun ya da olmasın, annesinin onun hakkında ikinci elden söylediği bir şeyi duymasını asla istemiyordu. Bu yüzden ne zaman biri sorsa cevabı hep aynıydı: o iyi, biz iyiyiz, her şey yolunda. Ama her şey yolunda değildi.

Mesajını bitirip gönder tuşuna basmak kalbinin çarpmasına ve avuçlarının terlemesine neden oldu ama aynı zamanda bir isyan gibi hissettirdi. Sanki sonunda birinin, kendisinin, Mira Harlow'un, küçük kasaba fırıncısının, tezgâhın arkasındaki görünmez kadının, nadiren gülümseyen ama asla ağlamayan arkadaşının gerçekten mücadele ettiğini bilmesine izin verebilirdi. Sanki sonunda serin akşam havasında haykırabilecekmiş gibi, BEN İYİ DEĞİLİM!

Üç noktasının görünmesi sadece bir dakika sürdü.

Çok üzgünüm, Mira. Linda nasıl? Sen nasılsın?

O . Ben daha az iyiyim.

Cole: Bunun hakkında konuşmak ister misin?

Yavaşça, her seferinde bir harf olmak üzere, kendini yazmaya ,

Korkuyorum.

Cevabı hemen geldi.

Cole: Buradayım.

Yumuşak bir esinti perdeyi pencereden uzaklaştırdı ve tüllü kumaşı çıplak ayak parmaklarının üzerinden geçirdi.

Keşkelerin içinde boğuluyorum. Ya daha da kötüleşirse? Ya ona bakamazsam? Ya bir şey olursa ve ben orada olmazsam?

Ona diğer tüm keşkelerinden, onu garip menopoz saçmalıklarından daha sık uyanık tutanlardan, beynini delip geçenlerden, her tek huzur ve sessizlik anlarına acımasızca müdahale edenlerden bahsetmedi. *Ya beni unutursa? Ya Ian'ı unutursa? Ya farklı birine dönüşürse? Ya bu zaten oluyorsa? Ya beni de terk ederse?*

Mira: Başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyorum, ama şu anda yüzeyin altında o kadar sert tekmeliyorum ki bacaklarım pes ediyor. Nefes alamıyorum.

Cole: Tüm bunları tek başınıza yaşadığınızı hissediyor musunuz?

Telefonunu kavradı. Derisini ve kemiklerini geçip en yumuşak yerlerine, herkesten özenle sakladığı savunmasız kısımlarına doğru onu kesmişti. Onu zayıf ve bencil hissettiren düşünceleri. Yüksek sesle söylemenin çok acı verdiği ama asla söylemediği endişeleri.

Gözleri acıdı, çünkü belki de bu yumuşak yanlarını ondan saklamak zorunda değildi. Belki onu yargılamazdı. Belki de güvendeydi.

Çok yalnızım. Ian'ı çok fazla dahil etmemeye çalışıyorum çünkü onun normal, mutlu bir çocukluk geçirmesini istiyorum. Her zaman ne kadar endişeli olduğumu göstermemeye çalışıyorum çünkü annemin bir yük gibi hissetmesini istemiyorum. Faturalarımızı ödeyebilmek için fırını çalıştırmaya çalışıyorum. Tüm randevuları ve dersleri ayarlamaya, ev ödevlerine, piyano alıştırmalarına ve terapi egzersizlerine yardım etmeye çalışıyorum. Her şeyi bir arada tutmaya çalışıyorum ve sanki dağılıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki hepsinde başarısız oluyormuşum gibi. Sanki ne yaparsam yapayım, hayatımızın gittikçe zorlaşması kaçınılmazmış gibi.

Gönder tuşuna bastı, sonra bekledi. Bir saniye iki saniye oldu, sonra beş, sonra otuz, ama ekranı sadece ona baktı, mesajı boşlukta öylece duruyordu, cevapsız, yapayalnız, tıpkı kendisi gibi. Yanağını ısırđı. Çok mu şey söylemişti? Onu yargılıyor muydu? Neden cevap vermiyordu? Noktalar neredeydi? *Lanet* olası *noktalar* neredeydi?

Kalbi, köprüden atılan bir taş gibi düşerek midesinin derinliklerinde bir yere sertçe indi.

Sonra telefonu çalmaya başladı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

COLE

İlk mesaj atan o olmuştu ve ne zaman arayacaklarına onun karar vermesini istemişti. Ama kız acı çekiyordu. Onunla konuşmak zorundaydı. "Hiçbir şey söyleme," dedi kız aramayı kabul ettiğinde. "İstemiyorsan tek bir kelime bile söylemek zorunda değilsin. Her şeyi ben yapabilirim.

konusuyordum. Ama artık yalnızmışsın gibi hissetmeni istemedim."

"Cole. Bu çok... tatlı." Sesi sessizdi, duygu yoğunluğu vardı. ve sonunda bunu tekrar duymak göğsündeki ani ağrıyı ovuşturmasına neden oldu.

"Ben tatlı bir adamım," dedi, soğukkanlıymış gibi davranarak, Ruby'nin çizginin ötesinden aldığı küçük kokunun onu kucağına almak istemesine, Benji'ye onu görmek için yarışabilmek amacıyla özel jetini ödünç alması için neden olmadığını düşünerek. "Ruby'nin bugün ne yapmayı öğrendiğini bilmek ister misin?" diye sordu. Sevimli bebek hikâyeleri dikkat dağıtmak için her zaman iyiydi.

"Aslında bu çok hoşuma giderdi," dedi usulca.

"Oyun minderinde karın zamanı yaparken onunla takılıyordum ve birden tombul küçük bedenini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti, bir adım ileri süründü ve yüzüstü düştü."

"Çok bağdaştırılabilir," dedi gülerek. "O iyi mi?"

"Öyle. Ama on dakika boyunca aralıksız ağladı. Bilirsiniz, o tür ağlamalarda gittikçe kızarmaya başlarlar ve siz de 'Nefes al, bebeğim. Nefes al!'"

"Kulaklarınızı kapatmanıza neden olan türden, çünkü ağlama sonrası çılgınlığın sağır edici olacağını biliyorsunuz."

"İşte o. Kendini incittiği için mi ağlıyordu yoksa o kadar kızgındı ki nasıl emekleyeceğini henüz çözememişti mi anlayamadım. Becks'i -ve Nancy'yi- tanırıysam, ikincisiydi, çünkü yirmi dakika sonra, yüzü kıpkırmızıdan mora dönecek kadar uğraştıktan sonra, sonunda odanın öbür ucundaki küçük kitaplığına kadar bu garip asker emeklemesini yaptı. Oraya vardığında kendini ayağa kaldırdı ve dizginlenemez bir sevinçle çığlık attı. Sanki başından beri yapmak istediği tek şey buymuş gibi."

"Büyükanne ve büyükbaba olmak kulağa harika geliyor."

"Kesinlikle öyle." Sessiz bir anın ardından telefonunu kulağına yaklaştırdı ve "Mira, yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

O cevap vermeden önce, sesi uzun süredir bu kadar derinden gelmiyormuş gibi cızırtılı çıkan biri "Anne?" diye sordu.

"Evet, dostum?" diye karşılık verdi, sesi boğuk çıkıyordu.

"Büyükanne yine gözlüklerini bulamıyor. Ve bu sefer sadece kafasında değil."

"Tamam, hemen geliyorum."

"Gitmen gerekiyor mu?" diye sordu Cole. Görüşmenin eninde sonunda biteceğini biliyordu ama yine de bitmesini bu kadar istememesine hazırlıklı değildi.

"Olsa iyi olur. Annem gözlükleri olmadan okuyamaz. Okumadan da uyuyamaz."

"Ben de," dedi, yatağının başucundaki kitap yığınının yanında duran okuyucularına bakarak.

"Cole?"

"Evet, Mira?"

"Yardım etmek için yapabileceğiniz bir şey olup olmadığını sormuştunuz. Bunu yapmaya devam edebilir miyiz? Konuşmaya? Yardımcı olur."

Yumruğunu havaya kaldırdı, sonra belki de o zor zamanlar geçirirken kutlama yapmanın hoş olmadığını fark etti. Ama söz konusu o olduğunda sakinleşmesi gerektiğini bilse de bunu yapmak çok zordu. Duygularının istediği gibi coşmasına izin veremeyecek kadar çok cevaplanmamış soru vardı. Sadece arkadaş mıydılar? Daha fazlası mıydılar? Daha fazlası *olabilirler miydi*? Bunun bir önemi var mıydı?

Belki de hiçbir zaman bundan daha fazlası olamayacaklardı, bu her neyse. Ama Cole sonsuza dek yaşayacağını mı sanıyordu? Kendisini bir başkasına doğru çekiştiren ve kopmadan altı yüz mil boyunca uzanan bu ipliği hissetmek için binlerce şansı daha olacağını mı düşünmüştü?

"Seni yarın arayacağım," diye söz verdi ona ve bunun hiç önemli olmadığına karar verdi.

"HEY, KARDEŞİM, BANA YARDIM EDER MİSİN?"

Sabah kahvesinin bozuk parasını cebinden çıkaran Cole, katlanmış bir tomarı kaldırımında oturan adama uzattı ve "Sakin ol," dedi.

"Şimdiden mi kapatıyorsun?" Mira onun kulağına sordu.

"Henüz değil şekerim," dedi ona sırtarak.

Son iki hafta boyunca her gün en az bir kez, genellikle de iki kez konuşmuşlardı. Sabah bir kez, sonra uyumadan önce bir kez daha, bazen Ruby sabah ikinin kahvaltısı için makul bir zaman olduğuna karar verdikten sonra Becks'ten daha fazla gözleri kararına kadar birbirlerini uyanık tutuyorlardı.

Ama konuşmaktan fazlasını da yapmışlardı. Dün, yelkenle denize açılmış, üstsüz ve güneşin altında gülümserken ona #ThatChristopherCrossLife hashtag'ıyla utanmaz bir susuzluk tuzağı göndermişti. Buna misilleme olarak, ona duş sonrası bir selfie göndermişti, saçları ıslaktı, beyaz bir havlu göğüslerinin kabarıklığına zar zor yapışıyordu, telefonu yüksekte duruyordu, dekoltesinin çizgisini görebileceği şekilde açılmıştı, #ItsNotFarDownToParadise hash- tag'i acımadan onunla alay ediyordu. Dün gece telefonu kapattıklarında, kızın fotoğrafı ve hamur yoğurmayı nasıl sevdiğini adım adım ayrıntılı bir şekilde anlatarak onunla dalga yüzünden o kadar heyecanlanmıştı ki, uykuya dalmayı düşünmeden önce kendine dikkat etmesi gerekmişti.

"Ama neredeyse stüdyoya geldim," dedi yukarı bakarak. Seattle en güzel halini almıştı, parlak mavi gökyüzü, büyük kabarık bulutlar, güneşte parlayan ufuk çizgisi, Rainier Dağı'nı kaplayan kar neredeyse kör edecek kadar . Ve bir de Nancy vardı, okulun merdivenlerinde sigara içiyordu, yırtık bir kot pantolon ve çalınmadan önce kendisine ait olduğundan emin olduğu Misfits tişörtünün kalıntıları vardı. "Gitsem iyi olacak."

"Sonra konuşur muyuz?"

"Kesinlikle."

Görüşmeyi sonlandırıp yüz hatlarını tarafsızlığa benzer bir hale getirdikten sonra Cole eski sevgilisine yaklaştı.

"O adamın senin paranı sarhoş olmak ya da kafayı bulmak için kullanacağını biliyorsun, değil mi?"

Çenesi sıkıştı. "Sana da günaydın Nancy."

Vape kalemını çekti, sonra dumanı üfledi ve hayırsever bir şekilde ondan uzağa doğrulttu. "Yine o kadınla mı konuşuyordun? Adı neydi? Kara mı?"

"Mira."

"Doğru, Mira. *Mira, Mira, Mira.*" Her tekrarda başı öne eğiliyordu. "Buradaki son oyunun ne Cole?"

Telefonunu arka cebine kaydırıldı. "Ne ile son oyun?"

Mavi gözleri yuvarlandı. "Son üç haftayı telefonuna yapış yapış gözlü ergenlik öncesi bir çocuk gibi sırtarak geçirdin. Ne yani, ona aşık falan mısın?"

"Nancy," diye uyardı. "Senin kendi bokun var, benim de kendi bokum. Hayatın hakkında soru sormuyorum. Sormazsan memnun olurum-"

"İyi ama senin için endişeleniyorum. Uzun mesafe sana değil."

"bir şey yok. Biz sadece arkadaşız. Ne demek benim olayım değil?"

Gözleri parladı, çünkü bu bir yemdi ve o da buna kanmıştı. "Sen bir iş bitiricisin, Cole. Her şeyi her zaman iyi, güzel ve mükemmel yapamadığında çıldırıyorsun. Ve o bu kadar uzaktayken onun için her şeyi mükemmel hale getirmek çok zor olacak."

"Karakter suikastı için biraz erken, Nance," dedi, her ne kadar ilişkilerinin onarılamaz bir şekilde bozulduğunu fark etmeden önce düzeltmek için elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra, onun bu tavrının kendisini şaşırttığını söyleyemese de. Ama güzel kabarık bulutlar, sevimli mavi gökyüzü, telefonundaki Mira'nın havlulu mükemmel fotoğrafı, Nancy'nin saçmalıklarına tahammülünü bir iğne ucu kadar azaltmıştı. "Ayrıca, benim için endişelenmek yerine kafa yorman gereken bir albümün yok mu senin?"

"Evet, evet," diyerek onu başından savdı, çünkü Nancy'nin bir özelliği varsa o da soğukkanlı olmasıydı. "Benim için davul çalma konusunda aklın başına geldi mi?"

Merdivenleri çıkarken omzunun üzerinden, "Cevap hâlâ hayır," dedi.

"Fikrini değiştireceksin," diye şarkı söyledi, sonra da Bu arada, kız olmayan arkadaşından bir hediye var içinde," diyerek onu durdurdu.

Arkasını döndü. "Bir hediye mi? Benim kızım olmayan Mira'dan mı?"

Gözlerini ikinci kez devirerek adamın omuzlarından tuttu ve onu kapıya doğru döndürdü. Stüdyoya daha ilk adımıını atmıştı ki, tanıdığı en tatlı koku onu neredeyse dizlerinin üzerine kerti.

Limon, şeker, Mira.

Pembe Sırlı ve şaşkın kutuları büyük masayı dolduruyordu, fincan kekler, kurabiyeler ve *aman tanrım*, iki kutu dolusu tart.

"ok mu abarttın?" Nancy omzunu onun omzuna çarptı. Sonra yarım saniyeliğine savunmasını indirerek içtenlikle, "Mutlu yıllar Cole," dedi.

Ağzı açık bir şekilde parlak pembe kutulara, tipik karanlık stüdyoyu ışıkla dolduran renk sıçramalarına baktı. "Bunu... benim için mi yaptı?"

Adam Nancy'ye baktığında, Nancy kaçırdı. "Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

Telefonunu çıkararak başparmağını ekranda gezdirdi, Mira'nın iletişim numarasını buldu ve "Tartları dene Nance. İnanılmazlar."

"Fırın Tanrıçası mı?" diye alay , omzunun üzerinden Mira'nın arayan kimliğine bakarak. "Ciddi misin? Çok sevimsiz."

Benji masadan onları dikkatle izlerken, çikolatalı bir kek ağzına doğru giderken havada asılı kaldı, Cole henüz Mira'yı aramamaya karar verdi. Instagram'ı açarak, "Bir tart deneyin," diye tekrarladı. Ve sonra, neredeyse utanacağı kadar kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ekledi: "Hayatınızı değiştirecekler. Benimkini kesinlikle değiştirdiler."

YİRMİNCİ BÖLÜM

MIRA

Hamur avucunun altında hava kadar yumuşak, hafif yapışkan, neredeyse kadife gibiydi. Yoğururken zamanın nasıl geçtiğini anlamadığından, Cole'un stüdyosuna girmek üzere olduğu ve ona gönderdiği hediyeği görmek üzere olduğu gerçeği aklını meşgul ettiğinden beri fazla çalıştığından endişeleniyordu. Hediyeğin çok fazla, çok açık, "Hey! Senden çok hoşlanıyorum!" diyen büyük pembe bir işaret gibi olmasından endişeleniyordu.

Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemişti, ne Paul'e, ne diğer erkek arkadaşlarına, ne de aşık olduğu kişiye, hiç kimseye karşı böyle hissetmemişti. Bu çok mantıklıydı. Karnında ilk kez kelekler uçuştığında, bunun dokunamadığı, göremediği, sahip olamadığı bir adam için olması çok tipikti.

"Ne yapıyorsun?"

"Kahretsin!" diye bağırdı, bir elini çarpan kalbinin üzerine vurarak. "Bana böyle sinsice yaklaşma!"

Ian'ın sağ kaşları çatıldı, saçları bugün özellikle düzensizdi ve başını şekerden bir hale gibi sarıyordu. "Kapıyı üç kez çaldım. Uyurgezer olduğunu sandım."

"Özür dilerim." Hamuru kabarması için bir kaba koyduktan sonra üzerini bir prova beziyle örttü. "Bir dakikalığına dalmış olmalıyım."

"Son zamanlarda bunu çok yapıyorsun," dedi Ian, kaşları hâlâ çatıktı. "Cole'a turta mı gönderdin?"

"Ne?" Bunu nereden biliyordu ki? "Ben... bilmiyorum."

"Bilmiyorsun," diye yineledi kuşkuyla.

Ellerini önlüğüne sildi. "Belki. Ben, belki... Ben olabilirim-Neden soruyorsun?"

"Çünkü az önce stüdyosundan bir sürü Glazed kutusuyla bir Insta hikayesi paylaştı."

"Yaptı mı? Ne zaman? Nerede?" Bir daire çizerek döndü, ceplerini yokladı ve kot pantolonunda un lekeleri bıraktı. Mutfakta ayna olmadığı için kesin bir şey söyleyemiyordu ama yanaklarının şu anda o kutulardan daha pembe olduğundan, ayak parmaklarının arasından sızan sıcaklığın kalçalarına kadar yükseldiğinden emindi. "Telefonum hangi cehennemde?"

"Kendine zarar verme anne. Tezgahın üzerinde bırakmışsın."

Önlüğünü çıkarıp saçlarını düğümledi, bu sırada içinden sıcak bir şimşek geçti, ekmek için zamanlayıcıyı kurdu ve oğluna doğru yürüdü, o elini savurana kadar saçlarını düzleştirdi.

"Ben çıkıyorum," diyerek kapıya doğru yönelirken, kadın tezgahtan telefonunu kaptı ve ekran kilidini açtı.

"Nereye gidiyorsun?"

Saçlarını tekrar kabarttı. "Brendan'ın. Dün gece yeni bir sunucu yaptı."

"Oh. Tamam. Harika," dedi Instagram'ı açarken dalgınca. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Daha sonra iki yüz pizza sipariş edeceğiz ve kredi kartınızdan tahsil edeceğiz."

Telefonundan başını kaldırıp göz kırptı. "Benim için bir dilim pepper- oni sakla, akıllı çocuk."

". " Gitmek için kapıyı açtığı anda neredeyse Maude Alice'e çarpıyordu.

"Merhaba, Ian," dedi, ince yel-düşük kaprisi ve dökümlü çiçekli bluzuyla son derece derli toplu görünüyordu, şık, gümüş rengi saçları omuzlarının üst kısımlarını okşuyordu.

"Hey, M.A.," diye yanıtladı Ian, çıkarken kulaklıklarını takarak. "Görüşürüz."

"Umarım bana böyle hitap etmesine izin verdiğim tek kişinin o olduğunu biliyordur." Ian kaldırımından aşağı inerken başparmağını omzunun üzerinden ona doğru uzattı. "Bu kadar tatlı olduğu için şanslı."

Mira derin bir pişmanlıkla telefonunu yüzüstü tezgâha bıraktı. "Bunu söylediğini duymasına izin verme. Bu fırında C-kelimesi kesinlikle yasaklanmıştır." Yüzünü yelpazeledi, ateşinin son birkaç közü de sönüyordu.

"Bu Maude Alice mi?" diye seslendi annesi merdivenlerden aşağıya. "Tabii ki öyle!" Maude Alice geri seslendi.

"Hemen geliyorum!"

Havayı koklayan Maude Alice, "Bu da ne?" diye sordu.

"Haftaya ızgara peynir spesiyali için börek yapıyorum."

"Döndüğümüzde bitmiş olacak mı?"

"Öyle olmalı," dedi Mira. "Sana biraz ayırmamı ister misin?"

"Lütfen. Teşekkür ederim canım."

Tezgahı silen Mira, "Yeni evliler nasıl?" diye sordu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi iğrenç bir şekilde mutlu. Sanırım Ashley, Madigan'ın kucağına oturmakta bu kadar ısrar ettiği için Bluebird'de sandalyemiz olduğunu unuttu."

"Bir oda tut, tamam mı?" Mira, Cole'un kucağının her zaman oturmak için müsait olmasının nasıl bir his olduğunu merak ederek havalı bir kahkaha attı. "İki gün içinde İzlanda'ya uçuyorlar. Kızım ya da Madigan için daha fazla heyecanlanamazdım, ama sanırım hepimiz sürekli herkesin önünde sevgi gösterilerine biraz ara vermeyi dört gözle bekliyoruz. Şunlardan iki tane alayım lütfen," dedi ve çileği işaret ederek

Annesi merdivenlerden inerken peynirli çörekler yiyordu.

"Ian gitti mi?" diye sordu annesi köşeyi dönerken, üzerinde dün giydiği kıyafet vardı.

Mira öyle sert ısırdı ki bir şey gıcırdadı. Bunu yapmak istemişti ama Cole'la konuştuktan sonra yukarı çıkıp annesinin üstünü değiştirdiğinden emin olmayı tamamen unutmuştu. Umarım Maude Alice haki pantolonundaki küçük ahududu reçeli lekesini ya da yeşil gömleğinin ne kadar buruşuk ve uykulu göründüğünü fark etmezdi.

"Brendan'a gitti. Siz ikiniz bugün ne yapıyorsunuz?" Mira kıyafeti görmezden gelerek sordu, kontrol etmeyi hatırlamadığı için kendini affetmeye, yatak odasında işaretlere izin vermeyi reddettiği için annesini affetmeye, her gün temiz kıyafetler bekleyen bir toplumu affetmeye çalıştı.

"Sanırım," diye başladı Maude Alice'e dönerek, kaşları tam olarak emin değilmiş gibi çatıktı, "sinemaya gidiyoruz, değil mi?"

Mira'nın uzattığı hamur işlerini alıp çantasına yerleştiren Maude Alice başıyla onayladı. "Sonra da parkta cribbage oynayacağız."

Bunun için mükemmel bir gündü - ılık, sadece hafif bulutlu. Birkaç gün önce büyük bir fırtınanın ardından ağaçlardaki tüm çiçekler dökülmüş, pembe ve beyaz konfetiler gibi yere saçılmıştı. Ama yapraklar bolca gölge sağlayacak kadar büyümüştü. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"O börek için geri geleceğim." Maude Alice göz kırptı.

"Ben de," dedi annesi, Maude Alice'in peşinden kapıdan çıkarken.

Mira onların izledi, fırının pencerelerinden uzaklaşmalarını bekledi, sonra telefonunu çevirip Instagram'ı açtı.

Makara kısaydı, Cole stüdyonun ve masanın üzerindeki kutuların bir görüntüsünü çekerken anlatıyordu. Sonra kamerayı çevirdi ve gülümseyen yüzü ekranı aydınlattı. "Ve eğer Red Falls, Montana'ya yolunuz düşerse Glazed and Confused'a mutlaka uğrayın. Çünkü bunlar" -tartlarından birini kaldırdı- "olağanüstü."

Adam böreği ısırdığında, kadın arama düğmesine yeterince hızlı basamadı.

"Selam şekerim," dedi, ilk zil sesinde telefonu açarak, kollarında tüyleri diken diken eden sesiyle. "Sana hiç harika olduğunu söylemiş miydin?"

Tüyleri diken diken oldu. "Henüz değil."

"İnanılmazsın. Doğum günüm olduğunu nereden bildin?"

AÇIK tabelasını KAPALI'ya çevirdi, sonra kapıya yaslandı, Cumartesi gününün kısa olmasından dolayı rahatlamıştı. "Madigan'ı aradım."

"Yaptın mı?"

"Yakında olması gerektiğini biliyordum, Bay İkizler." "Dediğim gibi, inanılmaz."

"Mutlu yıllar Cole."

"Şu anda ne yapıyorsun?"

INXS'in "Never Tear Us Apart" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başladığında kendini kapıdan uzaklaştırdı. "Sadece kapatıyorum."

"Yalnız mısın?"

"Öyleyim. Ian bir arkadaşında, annem de Maude Alice'le dışarıda." "Oyalanmak ister misin?"

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ben... Bekle, ne demek istiyorsun?" Çünkü az önce ona oyalanmak isteyip istemediğini sormuş gibi gelmişti ama belki de onu yanlış duymuştu. Belki de sadece bir elbiseyi ütülemek isteyip istemediğini sormuştu. Ya da bir palyaçoyu giydirmek. Her şey mümkündü! Nabızı kulaklarının arasında o kadar sert atıyordu ki emin olamıyordu.

"FaceTime'ı denemekten bahsetmiştik ya hani?" Sesi o kadar alçak ve karanlıktı ki güneşin hâlâ parlıyor olması uygunsuz görünüyordu. "Bence denemeliyiz. Ben istiyorum. Eğer sen de istersen."

Bütün hafta boyunca bu adının etrafından dolaştılar, gece geç saatlerde yaptıkları konuşmalar daha da yaramazlaştı, birbirlerine gönderdikleri resimler

Özellikle beş saniye sonra sileceğine dair yemin ettikten sonra ona gönderdiği resim. Ama onlar sadece kelimelerdi, sadece resimlerdi. Bu farklı olacaktı. Bu, onun burada, yanında olmasına olabildiğince yakın olacaktı. Bu gerçek olacaktı... ve gerçekten çok ateşli.

"İstiyorum," dedi, merdivenlere doğru giderken fazla düşünmesine izin vermedi.

"?"

"Odama çıkıyorum," dedi ona, zaten biraz nefesi kesilmişti.
"Neredesin sen?"

"Stüdyoda. Ofisimde kilitli. Ayrıca yalnızım, senin tartın dışında."
En üst basamakta ayağı takıldı.

"İyi misin? Bir gümbürtü
duydum."

"Ben iyiyim," dedi, ayak başparmağı zonkluyordu. "Ama bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?" Mutfak tezgâhında soluklanmak için durdu. "Sen eve gelene kadar bekleyebiliriz."

"Ofisim ses geçirmez. *Rahatsız Etmeyin* tabelası asılı. Evet, bunu şimdi yapmak istiyorum. Bunu şimdi yapmalıyım."

Yutkundu. "Tamam, ama bir dakikaya ihtiyacım var. Bana bir dakika verebilir misin?"

FaceTiming onu göreceği anlamına geliyordu. FaceTiming, unla kaplı kıyafetlerini değiştirmesi ve unla kaplı yüzünü yıkaması gerektiği anlamına geliyordu. FaceTiming odasını göreceği anlamına geliyordu!

"Şunu beş dakika yapalım," dedi, beyni onun ofisinde tek başına, kapısı kilitli, ışıkları loş, belki de çoktan kot pantolonunun üzerinden kendini okşadığı görüntüler arasında gidip gelirken.

"İstedığın kadar kalabilirsin, Mira."

Mm-hmm. Evet, bunlar sikini okşayan bir adamın yavaş ve tembel sözleriydi. Başlamıştı. Bu oluyordu. Bu lanet şey oluyordu!

"Yakında görüşürüz," dedi ve yatak odasının kapısından içeri dalmadan önce aramayı sonlandırdı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki onu hissetti, duydu ve pratik olarak tattı. Gömleğini ve kot pantolonunu çıkardıktan sonra çılgınca bir daire çizerek yere saçılmış kıyafet ve ayakkabı kaosunu inceledi.

Gömlekleri, sütyenleri ve botları kollarına alıp dolabına fırlattı, sığabilecekleri her çekmeceye tıktırdı. Başı dönüyor, kardiyovasküler bir olay yaklaşıyordu.

Gözler. *Sakin ol, Mira. Nefes al. Sen elli yaşında bir kadınsın. Bunu yapabilirsin. Ama sütyenin ve iç çamaşırınla ona FaceTime atmayacaksın!*

Bir elbise giyebilir ya da Missoula'daki alışveriş merkezinden aldığı, göğüslerini harika gösteren bluzunu giyebilirdi. Ama son iki haftadır ona gönderdiği tüm selfie'lerde, onu en çok rahat ve gündelik olduğu zamanlarda seviyor .

Sütyenini çıkardı -sütyenlerin günün ortasında görüntülü sohbetlerle uğraşmayan insanlar için olduğuna karar verdi- onu rastgele şeylerle doldurduğu çekmeceye itti, ardından en sevdiği siyah atletini aradı. Bir sonraki çekmeceyi açtığında, hiç giymediği pembe şortunu buldu, çünkü çok şirin olmalarına rağmen aynı zamanda çok kısıydılar. Titreyen yüzgeçleri ve fırlayan adrenaliniyle, annesinin yapmak üzere olduğu bress-yoga havası vermemesini umduğu bu basit kıyafeti giydi.

Aynada yüzündeki unu fırçaladıktan sonra göğüslerini kaldırdı, penceresine süründü, kocaman bir nefes verdi ve temasını çekti.

"İşte " dedi gülümseyerek, sandalyesinde arkasına yaslandı, bir eli başının arkasında kıvrılmıştı.

"Merhaba." Ona el salladı, gerçekten el salladı.

"Kahretsin, Mira," dedi, daha dik oturarak, gözleri huzursuzca yüzünde geziniyordu.

"Ne?" Gözünden kaçmış olabilecek un lekeleri için ekranının köşesindeki küçük görüntüsünü kontrol etti.

"Seni özledim. Gözlerini, dudaklarını, her şeyini özledim. Resimler sana hakkını vermiyor."

Nefesini yavaşlatmaya, odağını keskinleştirmeye zorlayarak burnunun düz çizgisini, çenesinin açısını, boğazının güçlü sütununu ve "Ben de senin her şeyini özledim" dedi.

"Harika görünüyorsun." Bakışları kadının boğazına, göğsüne kaydı. "Bu üst." Alt dudağı dişlerinin arasında kayboldu.

Adam onun atletini çıkarırken, kadın da onun Cure tişörtünü çıkardı. "İlk tanıştığımızda bunu giymiştin."

Bakışlarını onunkilerden ayırarak aşağıya baktı ve göğsünün üzerine karalanmış kelimeleri okudu: *Hadi Yatağa Gidelim*. "Haklısın." Dudakları bir sırtışa dönüştü. "İronik."

Ağzı kupkuru olmuştu. "Bunu nasıl yapacağız? Sonra ne olacak?"

"Seni görmem gerek. Daha fazlasını. . Bana gösterecek misin?"

"Beni... görmek mi istiyorsun?"

"Sakin olabileceğimi düşünmüştüm," dedi elini yüzünde gezdirerek. "Seni tekrar göreceğimi ve normal bir insan gibi davranabileceğimi düşünmüştüm. Ama seni ne kadar çok istediğimin, seni haftalardır ne kadar çok , o dondurucuda fermuarını indirdiğimden beri seni aklımdan çıkaramadığımın hiçbir normal yanı yok. Hiç . Uyumama izin vermiyor. Seni istiyorum, Mira. Ancak sana sahip olabilirim. Yani evet, seni görmek istiyorum. Bana göstermek istediğin her şeyi görmek istiyorum. Lütfen."

Ve ondan sonra, ciğerlerinde tek bir hava molekülü bile hareket etmedi. Nasıl görüldüğüne ya da şortunun çok kısa olup olmadığına dair tek bir endişe kırıntısı bile kalmadı. Önemli olan tek şey onu ne kadar istediği idi. "Cole." Söyleyebildiği tek şey buydu, başarabildiği tek kelime.

"Eğer bu çok fazlaysa, devam etmek zorunda değiliz. Sadece konuşabiliriz. Ne istersen yapabiliriz."

"Ne istersem mi?"

Onunla ilgili her şey hızlıydı, zekâsı, parmakları, metne cevap verme süresi, bu baş sallama dışında her şey o kadar yavaş, kadar dikkatli ve kasıtlıydı ki, çenesinin eğimi ellerinin kızın şortunu çekiştirmesi de olabilirdi.

Telefonunu kaldırıp, göğüslerini zar zor kapatan atletine, kalçalarını zar zor örten şortuna doğru eğerek, "Görmek istediğin her şeyi sana göstermek istiyorum," dedi.

"Fuuuck." Yarı söylendi, yarı inledi. Hayatının geri kalanını bu sesin içinde geçirebilirdi.

"Ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım." "Ne? FaceTimed?"

"Cole, şu anda beni güldürme," dedi, çok geç olmasına rağmen.

"Ben de daha önce hiç böyle bir şey yapmadım," diye itiraf etti. "Ama bunu yapmamaya devam edemem. Her gün her saniye seni düşünüyorum. Her gece rüyamda seni görüyorum. Ne zaman bir mağazanın önünden geçsem ve güzel bir sanat eseri ya da yumuşak, rahat görünümlü bir sweat shirt görsem, *acaba Mira bunu beğenir miydi diye* düşünüyorum. Her günümü kayıt yaparak ya da stüdyoyu yöneterek, oturumları planlayarak, toplantılar yaparak, parçaları miksleyerek, dikkat gereken şeyleri yaparak geçiriyorum,

Önemsemem gereken şeyler varken tek yaptığım saati izlemek ve seni arayabilmek için mola vermeyi beklemek."

Göğsünde dönüp duran tüm duyguları, onun yapamadığı ya da en azından kendisinin izin vermediği bir şekilde kelimelere dökabiliyordu. Ve belki de yüzünde, ona nasıl dokunduğu, dürüstlüğünün tenini nasıl ısıttığı ve içinde kendini tamamen rahat hissetmesini sağladığı açıkça görülüyordu, çünkü elini saçlarının arasından geçirdi ve "Çok ciddi davrandıysam özür dilerim. Sadece-"

"Sana bir şey gösterebilir miyim?"

Ağzı açıldı, sonra öylece kaldı, çenesi gevşedi, gözleri dalgın dalgın bakarken bir parmağını atletinin askısının altına soktu ve omzunun üzerinden kaydırarak göğsünün üst kıvrımını ortaya çıkardı, kumaş sivri meme ucuna zar zor yapışıyordu. Adamın boğazının bir yutkunmayla çalışmasını, gözlerinin kamaşmasını izledi.

"Görmek istediğin bu muydu? İhtiyacın olan bu mu Cole?"

Yine yavaşça, hiç hareket etmediği kadar yavaşça, çenesini eğdi, gözleri onun için açtığı teninden hiç ayrılmadı. İnsanlar ara sokaklarından nadiren geçse de, tül perdeyi çekip kapattı, bu anı güvenli, özel, sadece onlar için tuttu.

Diğer askıyı omzunun üzerinden iterek, elini göğüslerinin arasına bastırarak tişörtünü yukarıda tuttu. "Daha fazlasını görmek ister misin?" diye sordu, parmak uçlarını sağ göğsünün üstünde gezdirerek.

Başını salladı, "Evet" diye fısıldadı. Gözlerinin onu içine çekişi, telefonunu o kadar yaklaştırdı, gözbebeklerinden ayçiçeği yaprakları gibi yayılan altın telleri, gözlerini kırptığında kirpiklerinin kalın dalgalanışını görmesi sarhoş ediciydi. "Lütfen, Mira."

Elini kaldırıp gömleğinin önce sol göğsünden, sonra da sağ göğsünden düşmesine izin vererek bir heykele dönüştü, nabzının boğazında öfkeyle çarpması dışında hareketsizdi, perdenin arasından sızan güneş ışığı çıplak tenini aydınlatırken telefonu elinde titriyordu. Vücudundan başını kaldırıp tekrar telefonuna bakmak için kendini zorladığında kahkahayı bastı.

Yumruğu ağzındaydı, eklemi dişlerinin arasına sıkışmıştı. "İyi misin?" diye sordu, birden kendini çok daha az çıplak hissetti ya da en azından bu konuda daha az utandı. Adam böyle bakarken nasıl iyi olabilirdi ki?

onu yutmak ister gibi mi bakıyordu?

"Çok güzelsin," diye . "Çok muhteşem. Sana dokunmak istiyorum. Keşke sana dokunabilseydim. Sana dokunmam *gerek*."

Islak dudaklarından, kararmış gözlerinden, bariz, açık uyarılmışlığından cesaret alarak, parmaklarını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirirken ona "Burada olsaydın bana nasıl dokunurdun?" diye sordu. Adam sadece bakınca, "Bana böyle dokunur muydun?" diye sordu. Parmak uçlarını göğüs kafesinden aşağıya doğru gezdirdi, sol göğsünün kabarıklığı üzerinde dolaştı, başparmağı meme ucuna yaklaştı ama dokunmadı.

"Evet. Aynen böyle," dedi ona. "Orada olsaydım, meme uçlarının ne kadar hassas olduğunu öğrenirdim. Deli dolu boynun kadar hassas olup olmadıklarını. Onlara dokunduğumda, parmaklarımın arasında yuvarladığımda, dudaklarımın arasına aldığımda, ağzıma aldığımda hoşuna gidip öğrenirdim."

Bunun iyi bir fikir olup olmadığına dair her türlü soru, bacaklarının arasında atan minik kalp atışlarıyla birlikte çekirdeğinden akan kavurucu sıcaklıkta küle dönüştü.

"Onları yalardım," dedi elini vücudunda gezdirip parmaklarını sağ meme ucunun üzerinde kaydırırken. "Dilimi etraflarında döndürür, ucunu üzerinde gezdirirdim-"

Yumuşak iniltisi onu kısa kesti, sırtı duvardan uzaklaştı.

"Siktir, çok sıkılar. Meme ağzıma ihtiyacı var, değil mi? Dilimi. Dişlerim."

"Evet," diye nefes nefese kaldı, hayatında hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu ve adam odada bile değildi.

"Başka neye ihtiyacın var şekerim? Yüzgeçlerime başka nerede ihtiyacın var? Ağzıma mı? Söyle bana."

Neredeyse çok fazlaydı, çekirdeğindeki karıncalanma, klitorisindeki derin, aralıksız zonklama, eğer burada onunla birlikteyse, ona dokunuyorsa, onu öpüyorsa, bu işte çok ama çok iyi olacağını bilmek. "Bunu daha önce hiç yapmadığına emin misin?"

Kahkahası sis gibi etrafını sardı. "Hayatım üzerine yemin ederim."

"İhtiyacım var," demeye çalıştı ama boğazı tılandı. "Cole, bu çok zor."

"Bana ne istediğini mi söylüyorsun? Yoksa sikimi mi? Çünkü sana söz veriyorum

."

Bir kahkaha patlattı.

"Üzerimizdeki baskıyı biraz azaltalım," diye mırıldandı. "Neden bunun yerine sana ne yapmak istediğimi söylemiyorum?"

Sessizce, dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak başını salladı.

"Önce dişlerimi meme uçlarının üzerinde birer gezdirirdim, sonra onları yalardım, sonra son bir kez emerdim, vücuduna öpücükler kondururken onları ıslak, sert ve daha fazlası için aç bırakırdım. Bu iyi hissettirir miydi?"

"Evet," dedi, ağzının teninde yarattığı hayalet hissine karşı gözlerini kapatarak, meme uçları o kadar sertleşmişti ki artık acıyordu.

"Sonra bacaklarının arasına yerleşir, ellerimi kalçalarından yukarı kaydırır, parmaklarımı şortunun eteğinin altına sokardım."

"Evet," dedi tekrar, ağır göz kapaklarını kaldırarak. "Elini kalçana koy, Mira."

Sanki onlara ip bağlamış gibi, kolları, elleri ve yüzgeçleri itaat etti.

"Göster bana. Bir ."

Telefonu indirerek kamerasını şortunun paçasıyla oynadığı noktaya doğrulttu.

"Mükemmel. Çok mükemmel," dediğinde, bu övgü onu ürpertti. "Parmaklarını benim için daha yukarı kaydır. O seksi pembe şortunu yana çek. Bakayım."

Parmaklarını havlu kumaşın altında kıvrarak istenileni yaptı.

"Göründüğün kadar ıslak mısınız?" Sesi tenini okşadı, bir En hassas yerlerine tüy fırçalıyor. "Kaygan mısınız?"

"Ben... bilmiyorum," dedi ona, içi erimiş, kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Kontrol etmemi ister misin?"

Adam acı dolu bir ses çıkardı ve kadın tekrar telefonuna baktığında adam ona bakmıyordu, en azından gözlerine. Bakışları kalçalarının arasına kilitlenmişken, "İç çamaşırını çek şekerim. Seni görmek zorundayım. Lütfen. *Lütfen*, Mira."

Onu çözen bu ikinci *lütfen* oldu, çizginin ötesindeki muhtaç törpü. Parmağını iç çamaşırının lastiğinin altından yana çekti ve kendini tamamen ona gösterdi.

"Çok güzel," dedi, göz bebekleri şişmişti. "Çok pembe, şiş ve ıslak. Tadına bakmak istiyorum."

Arzu onun içinde ürperdi. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Şortunu ve iç çamaşırını çıkar. Her şeyi görmem gerek."

Kalçalarını kaldırarak şortunu ve iç çamaşırlarını bacaklarından aşağı itti, ayaklarından yere doğru kaymalarına izin verdi. Telefonu tekrar bacaklarının arasına yerleştirdiğinde, "Daha yakın, Mira," dediğinde

neredeyse müstehcen, dilinin dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkmasını izlemek, ekranının köşesinde gördüklerini görmek, kendini onun için yayıldığını görmek, sesi ona benzeyen birinin "Şimdi ne yapmalıyım?" diye sorduğunu duymak.

"Kendine dokun. Kendine dokun ve benmişim gibi davran. Parmaklarım. Benim ağzım." Boğazının derinliklerinde mırıldandı. "Bana nasıl sevdiğini göster."

On yıllardır hiç bu kadar ıslanmamıştı, parmakları dudaklarının arasından kayıyor, orta parmağının kaygan ucu klitorisine ulaştığında başı yumuşak bir gümbürtüyle arkasındaki duvara çarpıyordu.

"Böyle mi seviyorsun?" diye sordu kız kendini hafifçe okşamaya, minik daireler çizmeye başladığında. "Yavaş ve tatlı mı? Yoksa daha hızlı mı seversin? Daha sert mi?"

Bundan sağ çıkamayacaktı. O kadar hızlı ve o kadar derin bir şekilde boşalacaktı ki, sonsuza dek şekilsiz boşlukta sürüklenerek yok olacaktı. Ama artık geri dönmek için çok geçti. "Daha hızlı. Daha hızlı seviyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kendini tutma, Mira." Çırpınışı hızlanırken, ikinci bir parmak ucunun baskısını eklerken, "Şimdi ağzımın üzerinde olduğunu hayal et. Seni yaladığımı, dilimi üzerinde gezdirdiğimi, dişlerimle klitorisini nazikçe sıyırdığımı hayal et."

Odasındaki tüm ışık bir iğne ucu kadar azaldı, adamın sesi dışındaki her ses, omurganın tabanında oluşan, midesine doğru yayılan ve ayak parmaklarını kıvıran zevkle birlikte duyu vakumuna çekildi.

"Şimdi daha hızlı gidiyorum," dedi ve parmakları karşılık verdi, hızla, hararetle hareket ediyor, hız için ritmi feda ediyordu. "Dönüyorum, emiyorum, bir parmağımı içeri kaydırıyorum-"

Çılgınlıklarını boğazında yakalayan kadın, vücudu gerilirken sadece sessiz, boğuk bir inlemeye izin verdi, ecstasy damarlarında parlıyordu, zevk onu milyonlarca parçaya ayırdı, her biri fırtınadan sonra ağaçlardan elma çiçekleri gibi yavaşça yere süzülmeden önce uçup gitti.

"Çok iyi," dedi uzaklardan bir yerden. "Çok mükemmel." Ve sonra, sertçe, "Oh, benimle dalga geçiyor *olmalısın*."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?" Telefonunu yüzüne doğru kaldırdı, aniden çıplaklığının farkına vardı.

"Madigan diğer hattan arıyor."

"Hemen şimdi mi?" diye ağzından kaçırdı, bacakları, kolları ve elleri üzerindeki kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak, sanki Madigan bir şekilde FaceTime seks görüşmelerine katılmak üzereymiş gibi atletinin askılarını olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı çekti. "Onu daha sonra arayabilir misin?"

". Kesinlikle arardım. Ama önemli olmadıkça beni neredeyse hiç aramaz. Kahretsin, yine arıyor."

Hâlâ kaslarını eriten ve düşüncelerini yumuşatan zevke rağmen, "Ama sende," dedi.

Güldü ama bu daha çok bir inilti gibiydi. "Çok özür dilerim, Mira. Ama bunu gerçekten almalıyım. İnan bana, istemiyorum. En iyi arkadaşım ile azgın bir ereksiyonla konuşabilmek için bakım sonrasını kaçırmak bugün kesinlikle gündemimde değildi."

Şimdi o da gülüyordu. "Beni sonra arar mısın?"

"Emin olabilirsin."

"Bekle," dedi adam aramayı sonlandırmadan önce. "Doğum günün kutlu olsun." "Aldığım en iyi hediye," dedi ve sonra göz kırptı. "Ve ben tartları kastetmiyorum."

Telefon görüşmesini bitirdiğinde, perdesini bir santim aralayarak güneşin teninde parlamasına izin verdi. Vücudu sıcacıktı, kalbi hızla atıyordu. Ama yavaş yavaş, saniye saniye, o ve kalbi yeryüzüne geri döndü, yerçekimi geri geldi, ikiye, üçe katlandı.

Çok sessizdi. Çok sessizdi çünkü Cole gitmişti. Çünkü o aslında hiç orada olmamıştı. Hâlâ yalnızdı ve her ne kadar etrafını saran ani, bunaltıcı sessizliğin tolere edilebilir, önemli bir şey olmadığına, tamamen iyi olduğuna kendini ikna etmek istese de bunu yapamadı. Çünkü iyi değildi. *O* iyi değildi.

Gittikleri yer burası mıydı? Onunla uzun mesafeli romantik bir ilişki böyle mi olacaktı? FaceTime orgazmları ve ardından onu göğsünü çökertecek ve altındaki hayati her şeyi ezecek kadar çok özlemek? Buna değer miydi? Yeterli olacak mıydı?

Kabarık beyaz bir bulut tepesinde hareket edip güneşin önünden geçerken omuzları çöktü, çünkü verecek bir cevabı yoktu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

COLE

COLE KENDİSİYLE BAŞ BAŞAYDI, teselli bulamıyordu, Mira'nın ilk kez boşalmasını izlediği için değil, onun yerine kendi parmaklarından aldığı zevk göğsünde nasıl dolduracağı bir yana, nasıl tarif edeceğini bile bilmediği bir delik açtığı için.

"Hey, Mad." Mucizeviydi ama sesi neredeyse normaldi, boğuk bir çığlıkla tamamen ve tamamen yıkılmış bir adam gibi değildi.

"Cole." Madigan'ın alışılmadık gerginlikteki sesi Cole'un başına ve pantolonuna bir kova buzlu su dökmüştü. "Bir dakikan var mı?"

"Sorun nedir?" Sandalyesinden kalktı. "Ashley mi? Davis mi?"

"Hayır, hayır. Onlar iyi. Herkes iyi."

"Sesin iyi gelmiyor, Mad. oluyor?"

İçini çekti ve Cole sahip olduğu her kuruş üzerine bahse girebilirdi ki parmak eklemlerini sakalında gezdiriyordu. "Ashley ve benim balayına çıkmak üzere olduğumuzu biliyor musun?"

"Evet," dedi Cole. "Birkaç gün içinde, değil mi?"

"Planımız buydu. Ama şimdi hiç gidemeyecekmişiz gibi görünüyor."

"Ne? Neden?"

Mad tekrar, daha da derin bir iç çekti. "Lit- tle Timber'ın sahibi olduğum süre boyunca, bir kerede birkaç günden fazla uzak kalmadım. Üç hafta izin alabileceğimizi düşünmemin tek nedeni, Bri- an'ın biz yokken Red Falls'a dönüp benim için eve bakmayı kabul . Ama az önce aradı."

Cole'un göğüs kafesinin altında oluşan vızıltı hissi tuhaftı. "Tamam."

"Bu sabah atı onu fırlattı ve kalçasını kırdı. Şu anda hastanede ameliyat oluyor. Çocuklara göz kulak olacak başka kimsem yok. Güvendiğim başka kimse yok. Bu yüzden gidebileceğimizi sanmıyorum."

"Oh, adamım."

"Ashley için sakın ve pozitif kalmaya çalışıyorum ama birilerinin ne kadar yıkılmış olduğumu bilmesini istiyorum. Reklam yapmaktan nefret ediyorum ama çok yıprandım. Ashley de öyle. Ve bu seyahatin bizim için sıfırlanma, işlerimiz için yeniden şevk bulma, yeniden şarj olma zamanı olması gerekiyordu. Artık buna sahip olamayacağımı öğrenene kadar bu zamana ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Uğultu büyüdü, omuzlarına, kollarına yayıldı ve "şimşek parmaklarına" doğru yayıldı, diye yüksek sesle söyledi.

"Hangi parmaklar?" Mad sordu.

O kadar hızlı düşünüyordu ki mantığın yetişme şansı yoktu, Cole, "Sen yokken Küçük Kereste'ye senin yerine başka biri baksa nasıl olur?" dedi.

"Kim? Başka kimse yok," dedi Madigan. "Clay müsait değil. Huge Harvey'i bile aradım ama o köpekleriyle çok meşgul."

Elbette, iyileşmekte olan bağımlılar ve alkoliklerle çalışmak hakkında ilk şeyi bilmiyordu. Ve eğer biri ona Madigan'ın her gün ne yaptığını, ne yapmasının beklendiğini sorsa, boş bakışları tüm dünyada duyulurdu. Ama yardımına ihtiyacı olan bir arkadaşı, saçma derecede esnek bir yaşam tarzı ve sürekli tek bir kelimeyi haykıran bir kalbi vardı: Mira, Mira, Mira. "Peki ya"- boğazını temizledi, gömleğinin yakasını çekiştirdi- "ben?"

"Sen mi?" Cole'un beklediği açık şoktan eser yoktu, bu da cesaret vericiydi. "Sen... yapabilecek misin?"

"Sadece birkaç haftalığına, değil mi?" Cole başını kaşıdı. "Benji Trax'ı zapt edebilir. Ruby ve Becks de bugünlerde çok iyiler. Kesinlikle müsaitim. Yeterince tecrübem olmadığını düşünmüyorsan-"

"Mükemmel olacaksın," diye araya girdi Madigan, heyecan ve rahatlama derin sesini bir perde daha yükseltmişti. "Komiksin, harika bir dinleyicisin ve çocuklar seni şimdiden seviyor. Ciddi misin sen? Bunu gerçekten bizim için yapar mısın?" Sağ omzundaki mantıklı ve sorumluluk sahibi Cole, Mad ve Ashley'e ihtiyaç duydukları molayı alabilmeleri için yardım etmekten heyecan duysa da, Mira'yı tekrar görmek için meşru bir nedene sahip olmaktan galaksilerce daha fazla heyecan duyduğunu itiraf etmek için şu anın mükemmel bir zaman olduğunu fısıldadı. Ama daha yüksek sesle

Sol omzundaki -ve çok daha azgın- Cole onu buna gerek olmadığına ikna etti. "Onur duyarım. İkiniz bir balayını hak ediyorsunuz ve benim de zamanım var." *Ve Mira'yı göreceğim. Mira'yı görebilecek, ona dokunabilecek ve sarılabilecektim.* Sadece birkaç bile olsa, kabul ederdi. Ne olursa olsun kabul ederdi. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Loş ve sessiz evinin içinde yürüyen Cole koridordan çocuk odasına doğru ilerledi. Parmak uçlarıyla kapıya dokundu, sonra kapıyı iterek biraz araladı ve Becks'i koltukta Ruby'yi kucağında emzirirken buldu.

"İçeri girebilir miyim?"

"Elbette, baba." Yüz ifadesinden bir şeyler sezdi -heyecan, korku, sevinç, onlardan ayrılacak olmanın üzüntüsü... tahmin bile edemeyeceği kadar çok üstünlük mücadelesi- kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne oldu?" Kendini yere bırakıp beşiğe yaslandı ve uzanıp

Ruby'nin minik ayağını ovdu. "Bir şey geldi kalk. Birkaç haftalığına ayrılmak zorundayım."

"Nereye gidiyorsun?" Ruby'nin iyiliği için sesini alçak tuttu ama Ruby yine de sesindeki endişeyi duydu.

"Madigan ve Ashley balayındayken Little Timber'a bakacak birine ihtiyaç duyuyorlar. Onlara yardım etmeyi teklif ettim."

"Red Falls'a geri mi dönüyorsun? Bekle" -başını eğdi- "fırıncının yaşadığı yer değil mi orası?"

Kadın onu çoktan teşhis ettiği için inkâr etmeye zahmet etmedi. "Evet."

Ağzının bir köşesi kasıldı ve hemen ardından diğer köşesi de kasıldı. "Ne tesadüf."

"Mm-hmm," diye mırıldandı.

"Ne inanılmaz bir şans."

Dudaklarını sıkıca bastırdı. "Kesinlikle öyle." "Bazıları buna tesadüf bile diyebilir." "Bitirdin mi?"

"Evet," dedi ayak parmaklarıyla dizini dürterek. "İşim bitti."

"İkinizi bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum." Parmaklarını Ruby'nin bacağına doladı. "Döndüğümde iki kat daha büyük olacak."

Ruby kilidi açtığında Becks bebeği ona verdi, böylece tişörtünü yukarı çekip kapüşonunun fermuarını kapatabildi.

"Burada tek başına iyi olacak mısınız?" Cole planörün yanındaki bazaya uzanıp bir gaz çıkarma bezi aldı ve omzuna attı.

"Evet," dedi Becks kararlılıkla. "İyi olacağız. Josh zaten son zamanlarda daha çok gelmek için yalvarıyor. Ve sanırım ben de ona izin vermeye hazır olabilirim. Bizim için bir an bile endişelenme."

Ruby'nin sırtını sıvazlarken, "Ve her zaman Nancy var," diye önerdi.

Becks'in kaşlarını çatması şey anlatıyordu. "Bu nükleer seçenek." "Ama yine de bir seçenek."

"Baba?"

"Evet, tatlım?" Ruby'nin başı ağır bir şekilde adamın omzuna düştü, süt koması onu dışarı çıkarırken ağzı küçük bir o şeklinde açıldı.

"Onun hakkında konuşmadığını biliyorum, fırıncın, Mira'n."

Mira'm, diye düşündü, göğsündeki uğultu geri dönüyor, şiddetleniyordu.

"Ama Montana'dan döndüğünden beri çok daha mutlu görünüyorsun." Öne doğru eğilerek onun parmaklarını sıktı. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Bu senin için neye benziyorsa, tamam mı?"

Kadının bununla ne demek istediğinden tam olarak emin değildi ama görüşünü bulanıklaştıran sis sormasını engelledi. Ciddi bir kelime daha ederse, yola çıkarken yanına bir kutu selpak alması gerekecekti.

"Teşekkürler, Becks."

"Ne zaman ?"

"Şimdi toparlanıyorum. Muhtemelen bu gece yola çıkacağım, yol boyunca bir yerde duracağım. Madigan'ın uçmadan önce bana işleri öğretmesi için bir ya da iki güne ihtiyacı var."

Ruby'yi tekrar kucağına alıp beşiğine yerleştiren Becks parmak uçlarını öptü ve kızının alnına hafifçe bastırdı. Cole'a döndü, ayağa kalkmasına yardım etmesi için ona elini uzattı ve kollarını ona doladı.

"Seni özleyeceğiz," dedi ve ekledi, "Ama o kadar da değil."

Sulu bir kahkaha atarak onun sırtını sıktı. "Not edildi."

"Yani hayatta kalacağız. Bu yaptığınız gerçekten harika bir şey. Senin için heyecanlıyım."

"Evet, Madigan'a yardım etmek güzel olacak. Her zaman herkese yardım ediyor ve bir molayı hak ediyor."

Geri çekilerek ona gülümsedi ve "Madigan'dan bahsetmiyordum" dedi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

MIRA

Pazar sabahının sessizliğinden faydalanan Mira, yeşil renkli bir kalemi dudaklarına götürdü ve dört katlı bir pastanın tabanına çizdiği damarlı yapraklara bakarak kaşlarını çattı. Eskiz defterindeki düğün pastaları sadece eğlence içindi, gelecek için olası fikirlerdi, çöp kutusuna gidecek olan bu pasta hariç. Cole'un gece karanlığında vücudunu yutan gözleri ve teninin üzerinde gürleyen alçak sesi kafasını meşgul etmiyordu.

Dün veda ettikten sonra yalnızlığıyla yüzleşmek zor olmuştu ama uykuya dalmadan önce ve sonra uyandığında onun anısına mastürbasyon daha da zordu. Hâlâ ne yaptıklarından, neyle başa çıkabileceğinden emin değildi ama onu kadar çok istediğini inkâr edemiyordu ki, bugün gerçek bir iş yapmak için tekrar gelmesi gerekip gerekmeyeceğini merak ediyordu.

Telefonu çaldı, az önce kendini tatmin ettiğini hayal ettiği şeytan ekranda belirdi. Kalemini yere bırakarak, arayanın kimliğini, güneşin öptüğü yanaklarını, arkasındaki pırıl pırıl mavi suyu, yelkeninin bembeyaz görüntüsünü seyretmek için bir an çaldı. Ama üçüncü çalıştan sonra aramayı cevapladı.

"Mira Harlow," dedi, "Glazed and Confused'un sahibi ve son zamanlarda muhteşem FaceTime orgazmının sahibi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kahkahası yumuşak bir esintiydi, boynunu gıdıklıyordu. "Günaydın, şekerim. Bugün nasılsın?"

"Ben iyiyim."

"peşindesin?"

"Takılmak, çizim yapmak, hayal kurmak." Pastalar hakkında. Onun hakkında. Her ikisini de aynı anda, çıplak vücudunun her santimine krema sürerek. Başı çok büyük beladaydı.

"Kulağa mükemmel geliyor."

Fırına doğru yürürken telefonu hoparlöre aldı, tezgâhın üzerine koydu ve gelecek haftaki siparişlerine bakmaya başladı. "Nasılsınız?"

"Ben . Az önce gelenlere inanamayacaksınız." "Bir kol sığır eti de var mıydı?"

Bu kahkaha çok daha yüksekti. "Bu gerçekten çok ama çok komik."

Daha fazla kiraz sipariş etmek için kendine bir not bırakarak, "Peki, bana söyleyecek misin?" dedi.

"Söyleyeceğim, ama önce, en son ne zaman biri sana ne kadar güzel olduğunu söyledi?"

Evet. Kesinlikle tekrar mastürbasyon yapması gerekecekti. "Sen. Dün."

"Yüzün kızarıyor mu?"

"Hayır," diye yalan söyledi, bir elini kızarmış yanağının üzerine koyarak. "Sen öylesin. Bunu söyleyebilirim."

". "Ben de

yapabilirim."

"Nasıl?"

"Sesini duyabiliyorum," dedi ona. "Neredeyse görebiliyorum. Parmaklarının arkasına saklamaya çalıştığın o pembe yanağı. Ve saçlarını böyle toplamana bayılıyorum."

Elini yukarı kaldırıp yüksek at kuyruğuna dokundu. "Saçım mı? Nasıl-" "Bir keresinde elimi o at kuyruğuna doladığımı hatırlıyorum. Ve

Bu tişörtü de beğendim."

En sevdiği gri sweatshirt'üne baktı. "Seni son gördüğümde bunu giyyordun."

Kalbi bir an durdu, sonra kendini boğazına doğru fırlattı. "Cole?"

"Mira?"

"Ne giydiğimi nereden biliyorsun?"

"Büyü" dediğinde sesinde bir gülümseme vardı.

Sanki adam çöreklerin arkasında saklanıyormuş gibi fırının etrafına göz gezdirdi. " oluyor? Sen..." Eğilerek

Pencerelerden dışarı bakmaya çalışırken, gezegen kendi ekseninde kayarken yana doğru tökezledi. "Aman Tanrım."

"Selam şekerim." Ona sırtıarak bir kez el salladı, durduğu yerden on adım ötedeydi. Adam buradaydı. *Buradaydı*, Volvo'suna yaslanmıştı, gözleri güneş gözlüklerinin ardında saklıydı, bacakları bileklerinden çaprazdı.

Konuşamıyordu. Hareket edemiyordu. Zar zor nefes alabiliyordu.

Telefonu hâlâ kulağında, kapının önüne çıktı.

Güneş gözlüklerini saçlarının arasına sıkıştırdığında, dudakları tam, korumasız, hayatını değiştiren bir gülümsemeye dönüştüğünde, eli ağzını kapatmak için havalandı.

"İçeri girebilir miyim? Tabelada KAPALI yazıyor."

Sadece gözlerini kırpmadan ona baktı, gözleri yanıyordu. "Mira?"

Elini indirerek, "Nasıl?" diye homurdandı. Ciğerlerindeki tüm hava molekülleri bir anda dışarı fırladı.

"Beni içeri alın." Avucunu düz bir şekilde camın üzerine koydu. "Lütfen."

Görünüşe göre, lütfen gerçekten sihirli bir kelimeydi, çünkü bir büyü bozulmuş gibi canlandı, tezgâhı yuvarladı ve kapıya doğru koştu. Kapı kilitliydi ve sürgüyü el yordamıyla, önce yanlış yöne çevirmeye çalışarak, sonra da kaydırarak açtı. Kapıyı çekerek açtı, zavallı zil yine menteşelerinden fırladı ve sonra onun kollarındaydı.

Adam onun fırınında, onun kasabasındaydı ve kadın da onun kollarındaydı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı, yumuşak kirli sakalı avuçlarını gıdıklıyordu, teninin sıcaklığı ve kemiklerinin sertliği onu neredeyse rüya görmediğine ikna ediyordu. "Buraya nasıl geldin?"

Bakışları onun yüzünü ararken, elleri vücudunu inceledi, kalçalarının üzerinde gezindi, bastırdı, sıktı, sanki onun da gerçek olduğundan emin olmak ister gibiydi. "Bekleyebilir," mırıldandı, boynunu kavrayıp dudaklarını onunkilere yaklaştırmadan ve onu öpmeden bir saniye önce.

Çok dikkatli olduğunu, dudaklarının gücünü, dilinin yumuşak kayışını, naneli tadını titizlikle hafızasına kaydettiğini düşünüyordu ama zihnindeki Cole, kollarındaki teknik renkli Cole'a kıyasla grinin tonlarındaydı.

Onu adım adım geri çekerek kışını iki eliyle kavradı ve tezgâhın üzerine çıkardı, öpüşmelerine sadece "Madigan'ın balayındayken Küçük Timber'a bakacak birine ihtiyacı var" diyecek kadar ara verdi.

kelime. Ve sonra onu tekrar öpüyordu ve ne söylediğinin hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey onun sıcak, katı ve *burada* olmasıydı.

Bacaklarını adamın beline dolayarak parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve güneş gözlüklerini kafasından düşürdü. Gözlük bir *takırtıyla* yere düştüğünde, kardeşinin çanının etrafında kıvrılan gözlüklerine baktılar, birbirlerine döndüler ve sonra doğum günü hediyelerini açan çocuklara, uçaktan atlayan paraşütçülere, Everest'e zirve yapan yürüyüşçülere özgü gülümsemeleri takındılar.

İsteksizce kendine gelerek, "Küçük Kereste'ye göz kulak mı söylediniz?" dedi.

Başını salladı. "Teklif ettiğimde iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi sanırım boku yemiş olabilirim."

Dudakların Tanrı'nın kulaklarına, diye mırıldandı içinden.

"Ben Madigan değilim," diye devam etti, topuklarını kalçalarının arkasına bağlarken, dilini köprücük kemiği boyunca, boğazının çıkıntıları üzerinde gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordu. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Adamlar muhtemelen beni canlı canlı yiyecekler. Ama gelmek zorundaydım." Adam onun yanağını okşadı. "Seni tekrar görmek zorundaydım."

"olacaksın," dedi ona, artık ne hakkında konuştuklarından tam olarak emin değildi, kalçalarını öne doğru çektiğinde, sert boyu ince taytının içinden ona baskı yaptığında pek umursamadı. "Evde kimse var mı?" diye sordu, omzunu, boynunu, boynunu öperek. elini eşofmanının eteğinin altına soktu.

Parmak uçları yan tarafına doğru kayarken, "Ian... kilisede oynuyor. Annem... su aerobiğinde," demekte zorlandı, dudaklarının yumuşaklığı ve diğer her şeyin sertliği karşısında sersemlemişti. "Bir saatten biraz daha fazla bir süre için gitti."

Adam geri çekildi ve başparmağı göğsünün alt tarafını sıyırdığında, "Bununla çalışabilirim," dediğinde, neredeyse bilincini kaybediyordu. "Gidebileceğimiz bir yer var mı?" Başını çok büyük, çok şeffaf pencerelere doğru eğdi. "Konuşmak için mi?"

"Demek süslü büyük şehrinizde sevişmeye böyle diyorlar."

"Lütfen," diye alay etti, kız ona yapışmışken onu tezgâhtan çekti. "Herkes 'konuşmanın' oral anlamına geldiğini bilir. Şimdi bana odanı göster ki adını unutana kadar seninle konuşabileyim."

"BU KAPI," dedi kadın, adam kapıyı itip açarken kulak memesini emerek.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı ve kilit düğmesine bastı. "Gerçekten sadece konuşabiliriz."

Adam kızın ayaklarını yere bastı ve kız "Eminim. Sen emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Dün Mira'nın kıyafetlerini ve ayakkabılarını yerden kaldırmış olmasına minnettar olarak düz ayakkabılarını tekmeledi, iki eliyle yumuşak, ekose gömleğinin yakasını kavradı ve dondu kaldı. "Cole?" dedi göğsüne bakarak. "Bunlar... inci çıtçıtlar mı?"

Adamın sırtışı hayatında gördüğü en seksi şeydi. "Montana senin için yeterli mi?"

Dudağını ısırarak, tüm gizli kovboy fantezilerini gerçeğe uzereyken, ilk çıtçıtları, sonra ikincisini, sonra da diğerlerini aynı anda patlattı.

"Güzel teknik," dedi, gömleğini omuzlarından sıyırıp yere düşmesine izin verirken, bakışlarının göğüs kaslarının arasındaki gümüş sarısı saçların yumuşak kıvrımlarını takip etmesine izin verdi, karnının çizgisinden aşağı inip boxer'ına doğru ilerledi.

"Bunu hep yapmak istemişimdir." Kız pantolonuna uzanıp düğmesini iliklemeğe çalıştığında, adam kızın ellerini kendi elleriyle kapatarak onları susturdu. "Bir saniye yavaşlayabilir miyiz? Sadece bir saniye," diye söz verdi.

Aslında inledi. "sana bakmak istiyorum."

Başını kaldırarak adamın gözlerinin zengin derinliğiyle buluştu ve onun haklı olduğunu anladı. Ona da bakması, onu hissetmesi, güneşin ısıttığı kokusunu içine çekmesi ve ciğerlerinde tutması gerekiyordu.

Bir süre sonra alnını onunkine dayadı. "Seni çok özledim."

"Ne kadar süre?" diye sordu ellerini adamın omuzlarında gezdirerek. "Sana ne kadar süreyle sahibim?"

"Üç hafta."

"Üç hafta," diye yineledi. Umduğundan daha uzundu ama zamanın nasıl işlediğini, nasıl hareket ettiğini, üç haftanın nasıl üç gün gibi gelebileceğini biliyordu.

Dizlerinin üzerine çökerek uzun kirpiklerinin arasından ona baktı. "Ama şu anda sadece bir saatimiz var."

Eşofmanını başından çekip arkasına fırlattı ve bir yere düştü. Aşağıya bakınca rahatladı.

Onu. En iyi sutyeni değildi ama en azından neon sarısı değildi.

Ama taytının kemerine geçirip "Bunu da çıkar," dediğinde, sutyen parlak mor denizyıldızlarıyla kaplı olabilirdi ve havada uçup boşlukta bir yerlerde eşofmanına katılırken umurunda olmazdı. Sanki odasındaki varlığı pamuk ipliğine bağlıymış gibi, bir an bile kafasını çevirse yok olacaktı gibi, taytını kalçalarından aşağı indiren adamı dikkatle izledi.

"Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum," dedi ona, parmak uçlarıyla alnındaki saçları okşarken, adam soluk bir kot pantolon ve başka hiçbir şey giymeden önünde diz çökmüş, onu çıırılçıplak soymak üzereyken, iç çamaşırının ince pamuğunun arasından açık ağzını üzerine bastırarak bir adım atladığında "Ah, kahretsin," diye nefesini tuttu. Ağzı sıcaktı, dili ıslaktı, parmağı elastiklerin altından süzülüyor, içinden kayıyordu, sonra kaygan bir kolaylıkla içine giriyordu.

Başını kavradı, titreyen bacaklarının üzerinde dik durmak için savaşıırken onu yakınında tuttu. Adam iyiydi, çok iyiydi, *çok* iyiydi, ikinci bir parmak ilkinde katılırken, dili klitorisinin üzerinde geziniyor, iç çamaşırını ıslatıyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu. Parmaklarını tekrar dışarı kaydırarak iç çamaşırını yana çekmek için kullandı. "Hmm," diye mırıldandı takdirle. "Şahsen daha da güzel."

"Cole," diye nefesini tuttu, adam aralarındaki kumaş bariyer olmadan onu yaladığında, onu emdiğinde, dişlerini üzerinde gezdirdiğinde, tıpkı dün söylediği gibi, bu sabah yapmasını hayal ettiği gibi. O kadar yakındı ki, çoktan serbest kalmanın eşiğine gelmişti, acı ve zevk birbirine karışıyordu. "Durmalısın."

"Öyle mi?" Başını kaldırdı, ağzı hâlâ onun ıslak, hassas teninin üzerinde gezinirken, dilinin son bir kez dayanılmaz yavaşlıkla üzerinde kayışını izledi.

"Genelde sadece bir kez boşalıyorum," dedi, iç çamaşırını bacaklarından aşağı itip tekmelemeden önce başını adamınkinden . "Boşaldığımda içimde olmanı istiyorum. Bunu hissetmeni istiyorum."

Ayağa kalkarak, "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tatlı şey olabilir," dedi ve gülüştiler. Ta ki kadın tekrar kot pantolonunun düğmesine uzanıp onu ve fermuarını elini içeri sokacak kadar serbest bırakana kadar. O zaman artık gülmüyordu.

Parmaklarının altında çelik gibi sertti, tacı yuvarlak, kaygan ve mükemmeldi. Diğer eliyle kot pantolonunu aşağı itmeye çalıştı.

ama o, "Bir saniye bekle." dedi. Arka cebine parlak bir folyo kare çıkardı ve parmaklarının arasında döndürdü.

"Arka cebinde prezervatif mi vardı?"

Ağzının sol tarafı kıvrıldı, sol omzu aynı anda bir yükselip bir alçaldı. "Umut sonsuza dek sürer."

Yüzünü tutarak onu şiddetle öptü, sonra "Hadi Cole. İkimiz de benim kesin bir şey olduğumu biliyoruz."

Tanrıya şükür prezervatif takmak bisiklete binmek gibiydi, çünkü bir dakika olmuştu. Ama dizlerinin üzerine çöktükten sonra bir profesyonel gibi adamın üzerine yuvarladı. Ona tekrar baktığında, arzu, şehvet, ihtiyaç, hepsi hayatını mahvetmekle tehdit ediyordu, çünkü başı geriye atılmıştı, boğazı uzun, karın kasları sıkı, elleri saçlarına dolanırken onu nazikçe kavradı. Sonra ayağa kalktı, onu yatağına doğru döndürdü ve kenarına oturana kadar aşağı itti. Onunla birlikte tırmanarak üzerine oturdu, ona öylesine yoğun bir şekilde ihtiyaç duyuyordu ki kemikleri titriyordu.

"İyi misin?" diye sordu, eli onun yan tarafına doğru kayarken. "Titriyorsun."

"Ben iyiyim." Adam göğsünü avuçladığında, başparmağı sivri meme ucunun üzerinde gezinirken sırtını kamburlaştırdı, bunu söylemedi, düşünmemeye bile çalıştı ama yine de aklına geldi: *Ben sadece mutluyum.*

Gözleri onunkilere kilitlenmiş, kalbi atışlarının ortasında kafese kapatılmış bir halde, aralarına uzandı, onu sabit tuttu ve yavaşça üzerine çöktü, her sert santimin tadını çıkardı, vücudunun sıcaklığını, ellerinin kalçalarındaki kavrayışını, onu doldururken çıkardığı alçak iniltinin gümbürtüsünü besledi. Sonunda onu tamamen içine alıp kucağında dinlenmeye başladığında, titreyen ve derin bir nefesi paylaştılar.

Kollarını ona dolayarak, "Bu iyi hissettiriyor," diye fısıldadı, dudakları kulağının üzerinde gezinirken, eli sırtından yukarı kayarak boynunu kucakladı. "Doğru hissettiriyor."

Jimmy's'de dans ettikleri sırada ona söylediği sözleri hatırlayarak, dudaklarını omzuna düşürmeden önce gülümsemesinin teninin üzerinde gezinmesine izin verdi. Sonsuza kadar böyle kalabilirdi, elleri sırtında, kalçalarında dolaşırken ona sarılabilirdi, ona ne kadar iyi hissettiğini, ona bu şekilde sahip olmayı, onun içinde bu şekilde olmayı hayal ettiğini söylerken. Ama sonsuza kadar zamanları yoktu. Artık bir saatleri bile yoktu.

Bunun farkına varmış olmalıydı, çünkü ağzı kızın boynu boyunca kayarken, elleri kızın kışına doğru kaydı, onu kavradı ve tuttu

Kalçaları yuvarlanırken sabit kaldı. Sonra onu öptü, muhtaç seslerini yutarken dili onunkiyle alay etti.

Seks telaşsız, durgun, damlayan bal gibi yavaştı, onu nadiren oraya götürse de harika hissettiren türden bir seksti. Ama adamın ellerinin kalçalarında gezinmesinde, parmaklarının onu tutarken içine doğru itişinde, dudaklarını, boynunu öperken, dişlerini omzuna geçirirkenki kusursuz, değişmeyen ritminde onu tekrar sınıra getiren bir şey vardı, o kadar hızlıydı ki ona "Yaklaştım" demek zorunda kaldı. Adam göğsünü avuçlamak için arkasına yaslanıp meme ucunu ağzına doğru yönlendirdiğinde, "Cole, gerçekten çok yaklaştım" diye uyardı.

"Yavaşlamamı ister misin?" diye sordu tekrar içine girerken. "Yoksa şimdi mi gelmek istersin?"

Soru, soruyu sorduktan sonra dilinin meme ucunun etrafında dönmesi, ağzıyla sıkı tepesini kapatıp emmesi, durumuna biraz olsun yardımcı olmadı. "Ben... başka bir seçeneğim olduğundan emin değilim."

"Mira?" diye sordu, dişleri göğsünün kabarıklığını sıyrırken biraz talepkâr sesle.

"Şimdi," dedi. "Şimdi, lütfen."

Adamın eli vücutlarının arasına girdi, başparmağı klitorisini bulup bastırdı ve kadın iniltisini adamın omzunun yumuşak sıcaklığına bastırdı. Ama başparmağı hareket etmeye, kendi ritmini bulmaya, daha hızlı ve daha hızlı dönmeye başlayana kadar, görüşü bulanıklaştı, zevk karnında sıkıca çekildi, bacaklarının arasında birikti, tek gördüğü ışık olana kadar omurgasının uzunluğunda kıvılcımlandı.

Tek kelime etmedi, sadece onu daha sıkı tuttu, başparmağı yavaşlarken kadın ona doğru yığıldı, vücudu gevşedi ve doruk noktasının yoğunluğundan nabız gibi atmaya başladı. Sakinleştirici darbelerle sırtını okşayarak, kendi zevkinin peşine düşmeden her anın tadını çıkarmasına izin verdi.

"Tanrım," diye nefes aldı boynuna doğru, orgazmının artçı şokları nihayet hafıfledikten sonra. Arkasına yaslanıp yavaş yavaş ona odaklandığında, onun sıkılmış çenesini, çatılmış kaşlarını ve kapalı gözlerini fark etti.

"Cole, ben iyiyim," dedi ona, çatlağı pürüzsüzce öperek. "Ben çok iyiyim. Şimdi sıra sende-"

Neyin aşağı neyin yukarı olduğunu anlamadan sırtüstü yatmıştı ve Cole beliriyordu. Bir elini dizinin altına sokarak

Bacağını yukarı doğru bükte ve tekrar içine kaydırđı, o kadar yavaştı ki, yanağını son derece hassas acısına karşı ısırmak zorunda kaldı.

Onu öpmek için eğildi, dili onunkini okşarken, kalçaları göz kapaklarının batmasına neden olan aynı ballı yavaş ritmi buldu. Ama öpücüğü kestiğinde, gözlerini zorla açtı, onu altına çeken hislerin current' savaştı, kendini dikkat etmeye zorladı, gözbebeklerini çevreleyen altın karamel bandına odaklanmasını sağladı, sanki o da dikkat ediyormuş gibi ona bakma şeklini kaçırmamasına izin vermedi.

Önce nefes alış veriş i değ iş ti; yumuş ak, lezzetli homurtular halinde nefes veriyordu. Sonra çenesi sıkış tı, çenesi göğ süne doğru eğilirken alını tekrar kırış tı. Ellerini kalçalarından aşağıya, kıcının üzerine kaydırđığında, açısını değ iş tirdiğinde ve kız inlediğinde, kendi üzerinde tuttuğu tasma ne olursa olsun koptu. Kız ın bacağını daha yukarı kaldırarak kalçalarını şaklattı, daha hızlı, daha sert hareket etti, kız ın içine o kadar derinden girdi ki Joe Strummer duvara çarpmas ın diye arkasına uzanıp yatak baş lığını itmek zorunda kaldı.

Bir ara kafasında annesiyle, Ian'la, üstündeki adamla ve onun burada olmasının ne anlama geldiğıyle ilgili düşünceler vardı. Çok fazla düşünce, hepsi de çok gürültülüydü ama nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Şu anda boştu, bomboştu, içini dolduran tek bir şey vardı. O adam.

Ya da belki orada başka bir şey daha vardı, kalbinin derinliklerinde dönen, karıncalanan, ateşteki korlar gibi parlayan, gözlerinin kapanmasına, ayak parmaklarının her itiş te daha sıkı kıvrılmasına neden olan bir acı-

Adam gerilirken, sarsılırken ve sonra kollarının arasına yığılırken içinden gelen inilti onu ikinci orgazmın eş iğ inden geri çekti. Aleti içinde titreş irken -ki bu bile olağanüstü bir histi- tavana baktı ve az önce ne olduğunu ya da neredeyse ne olduğunu merak etti.

"Mira," diye fısıldadı Mira'nın düşünceleri sarmal halindeyken göğüslerinin arasından. "Bu inanılmazdı."

"Mm-hmm," diye mırıldandı, zayıfça sırtını sıvazladı, baş ı dönüyor, kalbi çarpıyordu. Belki de bu bir tesadüftü, şanslı birkaç itiş , o anki duygulara tek seferlik bir tepki, garip bir menopoz hormonu artışıydı. Cole'un ona dokunulmasından hoşlandığı şekilde dokunması, öpölmek istediğı şekilde öpmesi, mükemmel sert, mükemmel yuvarlak, mükemmel kalın, "Sığır kolu!" ile tam da ihtiyaç duyduğu şekilde üzerinde çalışması değildi.

"Ne?"

"Oh... aman... tanrım," dedi kahkahalar nefesini keserken. "Sanırım az önce şakayı anladım."

Başını kaldırdı. "Ne şakası?"

"Sana sığır etinin kolunu sorduğumda. Gerçekten çok komik olduğunu söylemiştin. Çünkü biliyordun-"

"Umuyordum," diye düzeltti. "Sadece sana etimi vereceğimi umuyordum-" "Et mi?"

Şimdi ikisi de gülüyordu ve bu iyiydi. Her şey yolundaydı. Kız iyiydi. Adam da iyiydi. Seks iyiydi. Ve bu üç hafta bittiğinde, onu tekrar terk etmek zorunda kaldığında, o zaman da iyi olacaktı. Başka seçeneği yoktu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

COLE

Güneş gözlüklerini yerden alıp gömleğinin yakasına taktıktan sonra zilini eline aldı. Zili ileri geri çalarak, "Bunu asmak için yardımımı ister misin?" diye sordu.

Dirseklerini tezgâha yüzünü ellerinin arasına aldı ve başını salladı. "Ben hallederim."

Ona doğru yürüdü ve kız ona doğru uzanıp gömleğini iki eliyle kavradığında, "Bu tanıdık geliyor," dedi ve kızın dudakları onunkilerle buluşmadan önce ona verdiği bir saniyelik süre boyunca sırtıttı.

"Ne ne?"

Etrafında dolanan Cole, kapıdan içeri giren kıvrıcık saçlı, sırık gibi gencin ölçülü ve etkilenmemiş bakışlarıyla karşılaştı.

"Zil yok," diye mırıldandı Mira arkasında, sonra daha yüksek sesle, "Ian, bu Cole-"

"Sanderson," dedi Ian. Çocuğun gözleri kısıldığında, Mira'ya o kadar benziyordu ki Cole gülümsemekten kendini alamadı, bu da Ian'ın gözlerini daha da kışmasına neden oldu. "Şehre geri dönmüşsün."

Bu durumda kendini ebeveyninin onayını kazanmaya çalışan bir ergen gibi hisseden Cole elini uzattı ve "Tanıştığımıza memnun oldum dostum. Annen bana gerçekten oynayabildiğini söyledi."

Cole, Ian'ın el sıkışmasının biraz işe yarayabileceğini düşündü. "İyiyim, sanırım."

"Güzel, güzel."

Ian mikroskobik bir omuz silkmeye karşılık verdi.

"Süper havalı," diye ekledi Cole... bilmediği bir nedenle ve bu alışveriş o kadar garipti ki Mira'yı homurdandığı için suçlayamadı.

"Cole, Madigan ve Ash- ley balayındayken Little Timber'da ona yardım ediyor," diye açıkladı. "Birkaç hafta burada kalacak."

Bakışlarını aralarında kaydırarak -Cole'un az önce annesine çok uygunsuz şeyler yaptığını hissettiğine şüphe yok-, "Tamam," dedi Ian.

Bu noktada üçünün de merhametine sığınan Cole, Mira'ya döndü, ellerini ceplerine soktu ve "Sanırım gitsem iyi olacak" dedi.

"Oh, bekle." Tezgâhın arkasına daldı ve elinde çikolata parçacıklı bir kurabiyeyle geri çıktı. "Yol için bir tane?"

Kaşlarını kaldırdı. "Avantajlar gelmeye devam ediyor."

Ian bir inilti ve ardından kusan bir kediye benzer bir sesle, "Ben yukarı çıkıyorum," dedi. Ve sonra gitti, uzun bacakları onu annesinden ve pastanelerinde onunla flört eden tuhaf yabancından çok uzaklara götürdü. Cole o anda, elinde bir kurabiye ve kalbinde keskin bir sızı ile burada bir yabancı olmak istemediğini fark etti.

Mira, Ian'ın merdivenlerde kayboluşunu izledikten sonra, "Bluebird'de epey meşgul olacaksın herhalde?" dedi.

Bu hem bir ifade hem de bir soruydu, Cole'un bir cevabı yoktu. "Belki. Muhtemelen." Yolda bunu düşündüğünde, kamp danışmanı gibi bir durum hayal etmişti. Sanki *Köfte* filmindeki Bill Murray olacak, şakalar yapacak ve ilham verici konuşmalarla erkekleri coşturacaktı. *Önemli değil!* falan. Ayrıca bu değerlendirmenin feci derecede safça olduğundan da yüzde yüz emindi. "Sürekli orada kalmam gerekip gerekmeyeceğini bilmiyorum. Buradan ayrılır ayrılmaz Mad ile tüm detayları gözden geçireceğim."

"Bazen Bluebird'e teslimat yapıyorum," dedi ona. "Daha sık gitmek, Little Timber'a desteğimi daha *anlamlı* bir şekilde göstermek istiyordum."

"Anlıyorum." Tezgâha yaslandı. "Özel sipariş verebilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtladı. "Özel menümü ister misiniz? Oldukça özeldir."

"Her Tom, Dick ve Harry'ye verdiğiniz bir şey değil mi?"

"Kesinlikle herhangi bir Dick'e değil."

Kızardığında, parmaklarını yanağında gezdirdi ve "Mira Pembesi. En sevdiğim renk."

Kızarması derinleşti.

"Seni sonra ararım," dedi ve gömleğinden güneş gözlüklerini çıkarıp taktı.

"Öyle olsa iyi olur."

Yanağını öpmek için eğildi, sonra yüzünü kavrayıp rotasını düzelttiğinde boğazının derinliklerinde güldü ve onun yerine ağzını aldı.

COLE, Bluebird'ün otoparkına her girdiğinde dağ biraz daha farklı görünüyordu. Bugün, zirvesine hâlâ yapışmış olan kar bir yana, parlak, kadifemsi yeşil çimenlerle kaplıydı. Arabasından indiğinde manzaraya o kadar kapılmıştı ki, neredeyse kendisine doğru gelen devasa köpeği kaçıracaktı.

"Ugh, Murph," diye homurdandı, Murphy onu kışının üstüne düşürmesin diye duruşunu genişletti. Köpek yüzüne koca koca yalamalarla saldırırken, "Ben de seni gördüğüme sevindim," demeyi başardı.

"Murphy, yere yat! Cole, çok üzgünüm. Murphy! Yere yat!"

"Her şey yolunda Ashley," dedi Cole, köpeğin boynunu kaşıyarak, salya akan gıdılarından kaçınmaya çalışarak, çünkü *lanet* olası köpeğin biraz gıdıları ve biraz da salyası vardı.

"Gel!"

Madigan'ın komutuyla hem Cole'un hem de köpeğin kafaları dönmüş olsa da, sadece Murphy dört ayak üzerine düşüp Mad'in yanına doğru koştu.

"Neden sadece seni dinliyor?" Ashley kaşlarını çatarak Madigan'a sordu, Madigan sadece omuz silkti ve başını öptü. Ve bu yeterli bir cevaptı, çünkü Cole'u kucaklamak için kocasından uzaklaştı. "Bunu bizim için yaptığına inanamıyorum," dedi. "Teşekkür . Teşekkür . Teşekkür ."

"Dürüst olmak gerekirse, önemli bir şey değil. Sadece burada olduğum için mutluyum." Sözler Cole'un dudaklarından çıkar çıkmaz Madigan kollarını kavuşturdu, başı yana eğildi, gözleri Ian'inkiler gibi kısıldı ve Cole'un alnına "I JUST GOT LAID" damgası vurulup vurulmadığını merak etmesine neden oldu.

Ashley onu bırakarak, "Aslında hiç tatile çıkmadım," dedi - dudakları düşünceli bir şekilde büküldü- "Hatırlayamıyorum bile. Davis'in çocukluğundan beri."

Cole parmaklarını kalçalarına vurarak, "Bu çok çirkin," dedi, sinirleri aniden gerilmişti. "Umarım sen yokken işleri berbat etmem."

Cole'u kucaklama sırası kendisine geldiğinde, Madigan acı dolu bir tokatla birlikte, "Harika olacaksın," dedi yüksek sesle ve ardından sadece Cole'un duyabileceği bir fısıltıyla, "Mira'yı gördün mü?" diye sordu. "Kurabiye gibi kokuyorsun."

Lanet olsun. Cole, Madigan'ın sakalını koklayarak, "Noel zamanı bir kayak evi gibi kokuyorsun," diye karşı çıktı.

Mad bir kahkaha attı. "Yeterince makul." Cole'a sıkı bir gülümseme vererek geri çekildi ve "Hadi seni hazırlayalım. Üstünden geçmemiz gereken çok şey var ve fazla zamanımız yok."

COLE kulübelere giden patikada yürürken, etrafındaki çamların reçineli kokusu burnuna keskin bir şekilde gelirken, Mad "Oldukça gevşek bir program tutma eğilimindeyim. Ama senin için daha kolay olması için işleri sıkılaştırmak isteyebilirsin."

Neyin üstesinden gelmek üzere olduğu gerçeğinin ona çarpmasını bekliyordu. Şimdi buradaydı, bir ayağını diğerinin önüne atmış, önünde kocaman bir dağ belirmişken, sonunda bir Andre the Giant body slam'in nefes kesen gücüyle geldi. "Bir programda ne olabilir ki?" diye sordu bir ağaç köküne takılarak. "Dersler falan gibi mi?"

"Hayır, ama bir grup muhtemelen iyi bir fikir olacaktır."

Cole yürümeyi bıraktı ve terli avuçlarını kot pantolonuna sildi. "Grup nedir?"

İlerleyemediğini fark eden Madigan kaşlarını çatarak arkasını döndü. "Sen iyi misin?"

Hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışan Cole, "Sanmıyorum," dedi. Madigan'ın ayak sesleri çam iğnelerinin üzerinde çıtırdadı, eli yere-

Cole'un omzunda. "Söz veriyorum bu görüldüğü kadar zor değil. Özellikle de çocuklar dağ bisikleti için patika açmakla meşgul olduklarından

Tabii ki. Çoğunlukla, günlerini düzenlemelerine yardımcı olacak, görevlerini yapmalarını sağlayacak ve söyleyecek bir şeyleri olduğunda onları dinleyeceksiniz. Hepsi bu kadar."

"Hepsi bu mu?" Cole kuşkuluydu.

"Bu ve tabii ki uyuşturucu testleri."

İnledi.

Madigan'ın eli sıkıldı. "Artık haftada sadece bir kez ve çocuklar onları ne zaman bekleyeceklerini biliyorlar. Yapman gereken en önemli şey umursamak Cole. Onları iyileştiremeyiz. Onları kurtaramayız. Bunu kendi başlarına yapmak zorundalar. Ama onlarla ilgilenebilir, onları dinleyebilir, destekleyebilir ve güvende tutabiliriz. Bunu yapabilir misin?"

Murphy açıklığa doğru ilerledi ve Cole, "Bunu yapabilirim," dedi. Ama Madigan'ın inatçı mavi gözlü bakışlarıyla karşılaştığında, konuşmanın, o anın gerçeğe dönüşmek üzere olduğunu hissetti.

"Dinle," dedi Madigan, "burada olduğun sürece dikkatini dağıtacak bazı şeylerin olabileceğini biliyorum. Kurabiye kokulu türden."

"Deli, ben-"

"Anlıyorum. İnan bana, anlıyorum. Özel hayatın söz konusu olduğunda yapman gerekeni yapmamanı söyleyecek son kişi benim. Ama bilmeliyim ki ben yokken çocuklar senin en önemli önceliğin olacak. Onların istikrara, ihtiyaç duyduklarında yanlarında olacağına güvenebilecekleri birine, onları ilk sıraya koyan birine ihtiyaçları var." Parmak eklemlerini sakalında gezdirdi. "Bunun senden çok şey istediğini biliyorum ve eğer çok fazla gibi görünüyorsa, Ashley ve ben ayarlayabiliriz. İzlanda hiçbir yere gitmiyor."

"Şey, hemen hemen volkanlardan oluşuyor. Yani asla bilemezsiniz." Madigan, "Ben ciddiylim," dedi. "Sadece söyle, biz de iptal et."

Cole kendine karşı dürüst olmak gerekirse, bu göreve hazır olup olmadığından emin değildi. Yine de emin olduğu şey, arkadaşının ona ihtiyacı olduğuydu ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. "Ben hallederim. Mükemmel olmayacağım" -elini kalbinin üzerine koydu- "ama Küçük Kereste'ye kendi çocuğum gibi davranacağıma söz veriyorum."

"Mükemmel olmanıza gerek yok. Aslında öyle olsaydınız bu adamların çoğu size güvenmezdi. Sadece tutarlı ve samimi olmanız ve kuralları bilmeniz gerekiyor."

"Kurallar mı?" Cole gözlerini kırptırdı. "Hangi kurallar?"

Madigan yüzünde yavaş bir gülümseme belirirken başını kulübesine doğru eğdi ve "Haydi, öğren bakalım," dedi.

"BİR NUMARALI KURAL: Kullanmayız." Mutfak tezgâhına yaslanan Cole, Madigan'ın eski kulübesinin banyo kapısında asılı duran beyaz poster tahtasına siyah Sharpie ile yazılmış Küçük Kereste Ev Kuralları'nı taradı. "Bu mantıklı tabii ki. Ama küfür yok mu? Cidden mi?"

"İki numaralı kural şaşırtıcı derecede önemlidir," dedi Madigan, banyo dolabındaki katlanmış havluları sayarken. "Genelde meramını anlatma konusunda beceriksiz olan bir grup adamla iletişim, bu olmadan sadece sikişmeye dönüşür."

"Grubumuzun adı bu olmalıydı. Sikiklerden Başka Bir Şey Yok." Madigan homurdandı.

"Beş numaralı kural: Onay almadan misafir ya da yatılı ziyaretçi kabul etmeyiz." Cole parmaklarını tezgâha vurarak, "Bahse girerim bu kural bazı garip konuşmalara yol açıyordur," dedi.

"Hiçbir fikrin yok."

Yine de bir fikri olabilirdi. "Çocuklardan biri ziyaretçi isterse ne yaparım?"

Madigan şifonyerin üst çekmecesini açıp kapatarak, "Onaylanmış ziyaretçilerin bir listesi var. Eğer listede olmayan biri varsa, beni arayın. Telefonum her zaman yanımda olacak. Ama listede oldukları sürece sorun yok."

On bir numaralı kuralı -ev sahibimizin eşyalarını kırmayacağız-okuduktan sonra Cole kendini tezgâhtan aşağı itti. "Bir kuralı çiğnerlerse ne olur? Bir cezası var mı? Ben disiplinli biri değilim." Özünde bir serseri olan Cole'un evinde tek bir kural vardı: Her zaman otoriteyi sorgula. Hatta Becks büyürken onunla bir anlaşma bile yapmıştı: Yaptıklarının *neden* cezayı hak ettiğine onu ikna edemediği sürece ona mola veremez ya da ceza veremezdi. Ebeveynlik yapmanın kolay bir yolu değildi ama Becks kimseyi körü körüne takip etmemesi gerektiğini öğrenmişti. Ve bir mahkeme avukatı gibi tartışmayı öğrenmişti.

Madigan orta çekmeceyi kapattı. "İlk kuralı çiğneyen olursa hemen beni arasın. Diğer kurallar için bazı yaptırımlar gerekli. Aksi takdirde kaos hüküm sürer. Ama bu konuda yaratıcı olabilirsiniz. Kendilerine hitap eden bir şiir bulmalarını ve bunu grup içinde yüksek sesle okumalarını istedim. Ya da diğer erkekler için dostluk bileklikleri yapmalarını; bu eğlenceli bir yöntem. Ve her şey başarısız olursa, her zaman banyo odası görevi vardır."

Cole bedensel olarak ürperdi, yetişkin erkeklere sırf *sikiş* kelimesini söyledikleri için banyo yerlerini fırçalatma fikri onu derinden ve birçok açıdan rahatsız ediyordu.

Madigan onun dehşete düşmüş ifadesini görmezden gelerek şifonyerin alt çekmecesini açtı ve "Yeni eleman Thom bu ay çamaşırhane vardiyasında, o yüzden haftada bir kıyafetlerinizi pansiyona götürecektir. Ama bir sürü havlunuz var ve Ashley bu çekmeceye ikinci bir çarşaf takımı koydu."

"Kendi çamaşırimi kendim yıkayabilirim, Mad."

"Size kalmış. Ancak bu çocuklar için görev ve beklentilerin ne kadar önemli olduğunu göz ardı etme hatasına düşmeyin. Bir amaç duygusu bulmak zor olabilir ve can sıkıntısı bizim dostumuz değildir."

"Bu mantıklı."

"Yani." Onunla yüzleşmek için dönen Mad, tam boyuna göre ayağa kalktı, Cole'un üzerinde sahip olduğu fazladan üç santim daha sağlam bir ayak gibi hissediyordu. "Ne gibi sorularınız var?"

Hangi soruları *yoktu* ki? "Davis ve Maude Alice hep burada olacaklar, değil mi?"

Madigan başıyla onayladı. "Mace geçen hafta yaz kampına gitti ve Shannon da biraz izin aldı ama Davis ve Maude Alice buradalar. Davis şu anda dağ bisikletinde, yoksa eminim çoktan seninle sohbet ediyor olurdu. Maude Alice ev konusunda sana yardım edebilir ama Davis edemez. Sözleşmede adı yok ve gizlilik anlaşmasını da imzalamamış. Ve"-elini saçlarında gezdirdi

-"Kev yüzünden işler karışık. Bu arada, henüz ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım aralarında bir şeyler oluyor."

Cole, "Düğününüzde aralarında gerginlik var gibiydi," diye itiraf etti.

Mad başını salladı. "Her şey Clay gittiğinde başladı. Clay ve Kev oda arkadaşıydı. Yakındılar ve sanırım Kev duygusal destek olarak Clay'e sandığından daha fazla güveniyordu. Clay eve döndüğünden beri daha sessiz, daha içine kapanık. Ne zaman ona nasıl olduğunu sorsam

İyi olduğunu söylüyor ama bilmiyorum. Eminim Davis ile aralarında her ne oluyorsa bir şekilde çözülecektir. Ama ilişkiler bağımlılar için zor olabilir, özellikle de Kev gibi biri için."

Madigan yatağın kenarına oturduğunda Cole da onun yanına oturdu. "Kev'in kolay bir hayatı olmadı," diye devam etti Madigan.

"Geçmiş, ailesi..." Başını iki yana salladı. "Ama o her zaman , ya da en azından her zaman mutluymuş gibi *görünmek* için çok çabalıyor. Bazen Kev gibi adamlar, etraflarındaki herkesin onlardan yapmalarını ya da söylemelerini istediklerini düşündükleri şeyleri yaparlar ve söylerler, böylece radarın altında kalırlar. Bazen de kimse onları fark etmeden kullanabilmek için böyle yaparlar. Bazen de kötü evlerde yaşamayı böyle öğrendiler. Her iki durumda da, yüzeyin altında Kev'in henüz üstesinden gelemediği bir şey olduğundan endişeleniyorum ve gülümseyerek, gülerек ve etrafındaki herkesi memnun ederek, bizi bunu çok fazla aramamaya ikna ediyor."

Cole bunu derinlerde bir yerde, ancak bilinçli bir şekilde, istediğinden daha fazla anlıyordu.

"Umarım yanıliyorumdur," dedi Mad. "Ama endişeliyim. Bir bağımlı hissetmeyi reddettiği duygulara sahip olduğunda temiz kalmak zordur. Duygular, anılar, bir çıkış yolu bulma eğilimindedirler ve bunu yaptıklarında, bu adamlara ne kadar başa çıkma mekanizması öğretirsem öğreteyim, uyuşturucunun her şeyi silme şekliyle yarışmam" -elini havada salladı- "her şeyi. Kev ve Davis'in nasıl bir ilişkileri olduğundan, romantik mi yoksa sadece yakın arkadaş mı olduklarından hiçbir zaman emin olamadım. Bence onlar da emin değiller. Ama eğer ciddileşiyorlarsa, eğer kız ona bir şeyler hissettiriyorsa-"

"Sırf mecbur kalmamak için geri çekiliyor olabilir."

Mad başını salladı. "Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama o Fort Knox gibi. Ve terapiyi denemeyi reddediyor çünkü yanlış bir şey olmadığında ısrar ediyor."

Düğünde Davis'le konuşma girişimlerini hatırlayan Cole, Kev'in sıkı sıkıya kilitlenmiş tek kişi olmadığını düşündü. "Ona göz kulak olurum," dedi, ne arayacağından tam olarak emin olmasa da.

"Yapacağını biliyorum." Madigan kocaman elini dizine vurdu. "Biliyorsun, evden ayrılmak zor, ama benim için evi gözetenin sen olduğunu bilmek yardımcı oluyor."

Cole'un dizindeki el kurşun gibi ağırlaştı, Mira ile geçirmeyi hayal ettiği saatler ve günler kayboldu, yerini grup seansları ve banyo kovaları aldı. Çünkü burada olmak büyük bir olaydı. Bu adamlara göz kulak olmak büyük bir olaydı. Ve ne onları ne de Madigan'ı hayal kırıklığına uğratacaktı. "Elimden geleni yapacağım."

"Yapabileceğimiz tek şey bu." Madigan yataktan kalkarak şifonyere yaslandı. "Bu arada," dedi, dudakları sakalının altından seğirerek, "günün yirmi dört saati tesiste olmak zorunda değilsiniz ve geceleme için benden izin almanıza gerek yok."

O gerçekten bir zihin okuyucuydu.

"Sadece Davis ve Maude Alice'e gideceğinizi ve ne zaman döneceğinizi bildirdiğinizden emin olun."

"Emin misin?" Cole heyecanını, tuhaf, azgın suçluluk duygusunu gizlemeye çalışarak sordu. "Burada ve sadece burada olmamı istiyorsan sorun değil."

"Çalışma saatlerinde, özellikle de onlar patikadayken kesinlikle sahada olmalısınız. Ama bana çocukları ilk sıraya koyacağınızı ve size ihtiyaç duyduklarında yanlarında olacağınızı söylerseniz, bilmem gereken tek şey bu."

Ayağa kalkan Cole, en iyi arkadaşının gözlerinin içine baktı ve vücudundaki tüm samimiyetle, "Söz veriyorum," dedi.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

COLE

"Suyunuzu içmeyi UNUTMAYIN!" Cole, alnından akan gerçek bir ter nehrini silerken ot biçme makinelerinin uğultusu arasında seslendi. "Susuz kalmak istemezsiniz!"

Murphy de aynı fikirdeymiş gibi, gevşek gevşek solumaya devam etmeden önce ona doğru mızızlandı.

"Evet, baba!" Thom geniş ve dişlek sırtışıyla karşılık verdi.

Ot biçme makinesinin motorunu kapatan Tex, Cole'a doğru yürüdü ve "Muhtemelen kendi tavsiyene uymalısın. Biraz... kırmızı görünüyorsun."

Cole biraz kızarmaktan fazlasını hissetti. Sanki bütün günü yüzü Şeytan'ın koltuk altına gömülü olarak geçirmiş gibi hissediyordu. "Teşekkürler, Tex."

"Belki de hepimiz biraz ara vermeliyiz." Sam'in Cole'a doğru pek de ince olmayan baş sallaması, aslında kimin molaya ihtiyacı olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koydu.

"Evet," dedi Kev, kıvrıcık sarı saçlarını kabartmak için CUBS şapkasını çıkarırken. Şapkayı tekrar takarak kenarından çekti. "Gölge şu anda çok iyi görünüyor."

Stanley güneşi işaret ederek, "Biraz dinlenmeye ihtiyacım olduğunu biliyorum," diye ekledi. "Bugün çok kavurucu."

Eğer boğazında düğümlenen nabzın mı yoksa gözlerinin önünde dönen lekelerin mi 911'i aramayı gerektirdiğine karar vermeye çalışmakla meşgul olmasaydı, Cole ilk gününde nalları dikmesini önlemek için ellerinden geleni yapan adamlara gülebilirdi.

"Bir mola kulağa harika geliyor," dedi Cole, adamları uzun bir ponderosa'nın altındaki gölgeli bir noktaya doğru takip ederek. "Bütün bunlara alışık değilim-"

"Yükseklik mi?" Sam sordu.

"Güneş mi?" Tex önerdi.

"Sosyalleşmek mi?" Thom teklif etti.

"İş," diye itiraf etti Cole, adamlardan biri ona el emeğine olan üzücü toleransını söylemekten kaçınmaya çalışırken kendini incitmeden önce. Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde, çam iğnelerinden oluşan bir battaniyenin üzerine oturmak için kendini alçalttı. "Alışmam muhtemelen bir dakika sürer." *Ya da tüm dakikalarımı.*

"Şaka yapmıyorum." Tex kovboy şapkasıyla yüzünü yelpazeledi. "Buradaki ilk birkaç gün patikaları temizledikten sonra zar zor yürüyebildim."

Yerdeki Cole'a katılan Kev, "O kadar güneşten ki ıstakoza benzedim," dedi.

"Ayak başparmağımdaki kabarcığı görmeliydin." Thom hiç uyardıktan Kev ile Sam'in arasına çöktü ve ayakkabısıyla çorabını çıkardı. Söz konusu ayak parmağını incelerken burnunu kırıştırdı. "Hâlâ görebiliyorsun."

"O iğrenç ayağını benden uzak tut," diye tersledi Sam, bir karahindiba başını sapından koparıp Thom'un fırlatırken küfretmemek için kendini zor tuttu. "Cole'un bayılmasını *engellemeye* çalışıyoruz, ona başka seçenek bırakmıyoruz."

Kev kendi kendine usulca güldü, dizi bacak bacak üstüne atmış pozisyonunda zıplıyordu.

Hiç kadar susamıştı -belki de hiç *kimsenin* olmadığı kadar susamıştı-ole başını geriye attı ve suyunun neredeyse her damlasını höpürdeterek içti. Çocuklar teker teker dönüp ona farklı seviyelerde endişeyle baktılar.

Sam, "İyi misin patron?" diye sorduğunda Cole'un boğazı öyle bir düğümlendi ki ağzından sular fışkırdı.

Tex sırtına biraz fazla sert bir tokat atarken, "Lütfen," diye homurdandı, "bana öyle deme."

"Sana ne diyeyim?" Kev ağzını eğerek sordu. "Patron mu?"

Cole ürperdi. "Evet, hayır. Patron yok."

"Sana ne diyelim o zaman?" diye sordu, adı Frank olmasına rağmen herkesin Ace diye çağırdığı, koyu kahverengi tenli, boynu bükük, uzun boylu bir adam. "Büyük C?"

"Sopa mı?" Tex, "Çünkü o bir davulcu" diye açıkladı, diğer adamlar ona kaşlarını çatınca.

"Seattle Slim?" Sam araya girince Thom . "Cole.

Sadece Cole."

"Tamam Cole." Thom ayakkabısını tekrar giyerken ona baktı. "Merak ediyorum. Bir grup bağımlıya bakıcılık yapmak için buraya kadar gelmeye nasıl karar verdin?"

Adamların geri kalanı tüm dikkatlerini ona verirken, Cole, aniden sıcak çarpmasından çok daha fazla rahatsız olarak, "Madigan'ın yardıma ihtiyacı vardı. O benim arkadaşım. Hepsi bu kadar." Hepsi bu kadar değildi ama bu akraba yabancılara kasabanın fırıncısına umutsuz ve muhtemelen tedbirsizce aşık olduğunu ve onu tekrar görmek için bir nedene sahip olmak için her şeyi yapabileceğini söyleyecek *değildi*. Ve şimdi yine Mira'yı düşünüyor, onu özliyor, onu istiyor, onun çıplak bedenini yatağının üzerinde, etrafı başkalarıyla çevriliyken hayal etmemesi gereken şekillerde yayılmış olarak hayal ediyordu. Ama yapacak bir şey yoktu.

Dün onu görmeye hiç vakti olmamıştı, adamlara kendini tanıtmakla, sabah gruplarına katılmakla, Madigan'la birlikte temizleyecekleri patikalarda yürümekle, Küçük Kereste'yi yönetmenin tüm inceliklerini -banyo görevinin kirli işleri de dahil olmak üzere- öğrenmekle meşguldü.

"Evet, ama en azından paranı alıyorsun, değil mi?" Stanley yüzünü kurulamak için gömleğini kullandıktan sonra sordu. "Zamanın için mi?"

"Ücretli mi? Hayır. Böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmedi," diye dürüstçe cevap verdi Cole.

"Vay canına," dedi Kev, mavi gözleri parlayarak. "Sen gerçekten iyi bir arkadaşsın. Bu çok takdire şayan bir şey." Şapkasının kenarını tekrar aşağı doğru çekti. "Benim hiç böyle bir arkadaşım olmadı. Ben kesinlikle hiç böyle bir arkadaş *olmadım*."

Kafasında beliren düşüncenin -*Davis senin için o tür bir arkadaş değil miydi*- kesinlikle ağzından çıkmaması gerektiğini bilen Cole, çok daha fazlasını söylemek istemesine rağmen sadece "Teşekkürler Kev," dedi.

Aniden ağırlaşan havayı bozan Tex ayağa fırladı ve kovboy şapkasını tekrar başına yerleştirdi. "Eğer paydos saatinden önce kazığa varmak istiyorsak işe dönsek iyi olur."

Cole bir elini kaldırarak gözlerini Tex'in omzunun üzerinden vuran güneşten korudu ve yarın güneş gözlüklerini takmayı aklına not etti. "Kazık mı?" diye sordu. "Ne kazığı?"

Tex yokuş aşağısını işaret ederek, "Görüyor musun? Şurayı?"

Tex'in parmağının izini takip ederek, bulundukları yerden ışık yılı kadar uzakta, yerden çıkan küçük kırmızı bir çubuğa ulaştığında Cole'un omurgasında bir korku belirdi. "O şey mi?"

"Evet. Bugünkü hedefimiz bu."

Cole bir iniltiyi bastırırken Sam, "Hadi işe koyulalım," diyerek usulca ayağa kalktı. "Bu gece Izzy ve Sara ile telefon randevum var."

İlk ayağa kalkma denemesinde Cole'un sırtında bir şey kasıldı, hiçbir şey ifade etmeyen ya da sabah yataktan kalkmaya çalışmanın ona kendi ölümlülüğünü hatırlatacağı anlamına gelebilecek uğursuz türden bir kasılma. Kev ona merhamet ederek elini uzattı ve yavaşça ayağa kaldırdı. Göz göze geldiklerinde Kev yumuşak bir sesle ve Cole'un çocuğu kucaklayıp bir dakika boyunca ona sarılma isteği uyandıran bir dürüstlikle şöyle dedi: "Ciddiyim. Madigan senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

Cole doğası gereği konuşkandı ama buna söyleyecek tek bir şey bile bulamadı. Belki de sorun bu değildi. Belki de söyleyecek *doğru* şeyi bulamamasıydı. Bu anın *doğru* bir şeye ihtiyacı varmış gibi hissediyordu ve onda o yoktu. Bu yüzden Kev'in omzunu sıktı ve onun yerine sıktı.

Bir eli çok sinirlenmiş belinde, diğeri Mira'ya mesaj atabilmek için telefonunu tutarken Cole sendeleyerek kamarasına doğru yürüdü.

Madigan'ın bugünlerde bu kadar yığılmasına şaşmamalı.
Bir gün içinde benim yumuşak şehir çocuğu kırım kırıldı.

Kapısını itti, gözlerini duşa dikti, sabit, sıcak akıntının boynunda, sırtında, omuzlarında ne kadar iyi hissettireceğini hayal etti...

Mira: Sanırım işin el emeği kısmını düşünmemiştim. Dağ bisikleti yollarını temizliyorlar, değil mi?

Evet.

Mira: Woof.

Cole: Bunu tekrar söyleyebilirsin. Ama neden ben, elli dört yaşında bir adam, bugün çoğunlukla yirmi ve otuz yaşlarındaki grup insana ayak uydurmaya çalışma ihtiyacı hissettim diye soruyorsunuz?

Sormadım, lol. Ama devam et.

Cole: Cevap, çünkü daha dün ben de onlardan bir. En azından kafamda.

İnleyerek, diğerleri gibi çıplak elleriyle lodgepole fidanlarını topraktan çıkarabileceğine karar verdiğiinden beri sol omzuna olan kayayı sıkı.

Mira: Dikkatli ol. Senin yumuşak şehir çocuğu kıcını seviyorum. Hmm, belki de sadece ovalanması gerekiyordur. Buralarda bir yerde Tiger Balm olduğuna eminim.

Bu gece arabayla gelecek ve ona "özel bir teslimat" getirecekti, bu noktada aslında Tiger Balm'ın da dahil olduğunu umuyordu.

Eğer bulursan, getir. Zar zor hareket edebiliyorum. Küstahlık etmek istemem ama üstte olmanın sakıncası yok, değil mi?

Mira: Hahahaha. Zavallı bebek. Yakında görüşürüz.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

MIRA

Bluebird'e kadar olan yolculuk her zamanki otuz dakikadan çok daha uzun sürdü, direksiyonu tutarken düşünceleri hızla ilerliyordu. Şöyle düşünceler: *Kırmızı iç çamaşırımı giymeli miydim? Nefesim iyi kokuyor mu? Neden hiç nane şekerim yok? Ne yapıyorum ben böyle?*

Cole Red Falls'a geleli sadece üç gün olmuştu ve hayatı çoktan altüst olmuştu. Zar zor çalışıyordu, odaklanma geçmişte kalmıştı. Düşünceleri Cole'un bacaklarının arasındaki ağzının, boynunu kavrayan elinin, vücutlarının birbirine dolanmasının, teninin tenine sürtünmesinin hissi tarafından tüketildi. O kadar kötüydü ki, bu sabah kek hamuruna şeker koymuş, şimdi çöp kutusunda RIP'lenen iki düzine tatsız ekmek topu pişirmişti. Her şey çok çabuk olmuştu. Cole Seattle'daydı, sonra onun fırınında, kollarında, yatağındaydı. Ve sonra tekrar gitmişti.

Eğer dün sabah *hissettiği* o hafif acı, *sonunda tekrar seks yapmış olmanın verdiği* o sıkıcı zonklama olmasaydı, bunların hiçbirinin gerçekte yaşanmadığına kendini ikna edebilirdi. Sorun şu ki, ne kadar çabalasa da -ki dün bütün gün, bugün de günün büyük çabalamıştı-bunu tekrar yapmanın kötü bir fikir olduğuna kendini bir türlü ikna edemiyordu. Neredeyse onu arayıp önümüzdeki üç haftayı gizli bir bahar seks festivaline dönüştürmemeleri gerektiğini söylemesine çok az kalmıştı. Sadece sevişip kaçtığı için değil. Sadece aramakla geçirdiği onca yıldan sonra -Paul'da bulduğunu düşünmesine ve yanıldığını zor yoldan öğrenmesine rağmen- mesajda harika, telefonda harika, yüz yüze olağanüstü ve muhteşem başka bir adam bulamayacağını bildiği için değil.

Cole gibi yatakta. Ama esas olarak hâlâ yaşaması gereken bir hayatı, ebeveynlik yapması gereken bir oğlu, bakması gereken bir annesi, yürütmesi gereken bir işi vardı ve bir yandan da seks delisi bir ergen gibi onunla kaçmaya çalışırken tüm bunları yapmanın çok daha zor olacağına dair içini kemiren bir şüphe vardı.

Ama bu sabah ona tek bir soru mesaj attıktan sonra: Burada olduğu sürece onunla mümkün olduğunca çok takılmaması tüm nedenler buhar gibi uçup *gitmişti*.

Solunda büyük ahşap Mavi Kuş Havzası tabelası belirirken dikiz aynasından yanaklarını çimdikleyerek düşüncelerini ve endişelerini onunla paylaşabileceği tutarlı bir hale getirmeye çalıştı. Arabasını Cole'un önerdiği yere park eder etmez -arazinin uzak ucundaki ağaçların yanına- yemek tabağı büyüklüğündeki köpek pençeleri camına çarptı.

"Hey, Murphy." Köpek camın arkasından ona sadece nefes nefese baktı. "Dışarı çıkabilir miyim?"

Ağzı açık, dili sallanarak tekrar dört ayak üzerine düştüğünde, Mira kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı, ayakları çakıllara değdiğinde derin bir nefes aldı. Bluebird her zaman harika kokardı, karın temiz ısırtığı ya da küflü yağmur veya bugün olduğu gibi güneşin ısıttığı çam gibi.

Murphy'nin başını iyice kaşıdıktan sonra yolcu kapısına doğru yürüdü ve Cole ile çocuklar için getirdiği yiyecek sepetini çıkardı. Sepeti omzuna atarak, "Güçlü ol Mira," diye fısıldadı ve Cole'un kulübesine giden patikadan aşağı inmeye başladı.

"MIRA?" dediğini duydu kapısını çaldıktan sonra. "Evet."

"Hey, şekerim. Kilit açık."

Boynunun arkasındaki deri çakıllaştı. Ortaklarından hiçbiri ona bir lakap takmamıştı. Her zaman onlardan hoşlanmadığını düşünmüştü. O sadece bir tatlı, bir sevgili ya da hatta bir şirin değildi. Ama *şeker*... Dilinden yuvarlanışını, yanaklarını ısıtışını, kendisini tatlı hissettirişini seviyordu.

Kapıyı iterek açtığında, kendisini karşılayan manzaraya hiçbir şekilde, hiçbir biçimde hazırlıklı olmadığı için olduğu yerde donakaldı.

Cole banyosunun önünde beline sardığı bir havlu, saçlarını ovduğu daha küçük bir havlu ve gülümsemesinden başka bir şey giymeden duruyordu.

"Uhhh..." Yarı çıplak bir Cole ile karşıya kaldığında İngilizce'nin inceliklerini yeniden öğrenmenin şaşırtıcı derecede zor olduğunu fark ederek durakladı.

Sepetini başıyla işaret ederek, "Gerçekten bize ikram mı getirdin?" dedi. Banyoya geri döndü, "" sözleri arkasından geliyordu, onu beline sarılmış bir kement gibi kabinin içine çekti, ağzına bir kanca taktı.

"Sadece birkaç kek ve çörek," dedi ve adam banyoda her ne yapıyorsa onu yaparken, havlunun hâlâ kalçalarına asılı olup olmadığına takılmamaya çalışarak elini salladı. Sepeti şifonyerin üstüne koydu ve etrafına bakındı. Kulübesi küçük ama sıcaktı, bir dergi kapağı kadar rahattı. "Oh, ve Tiger Balm."

"Sen mi getirdin?"

"Kimse Kaplan Balsamı getirmeyi teklif edip de getirmez."

Hâlâ gömleksiz, hâlâ havlusunun , başını eğerek banyodan çıktı. "Bu sefer şaka yapmıyorum, Mira. Evlen benimle."

Ona bir gülümseme verdi, ama onun da ona verdiği gülümseme güven verici bir deneyimdi. Melekler ağladı, arplar çaldı, korolar şarkı söyledi, meme uçları sertleşti.

"Daha önce duş alacaktım ama sonra yatağında sızıp kaldım. çıkarım. Rahatına bak. Günün iyi geçti mi? Linda'nın terapi seansı nasıldı?"

Onu bu kadar karşı konulmaz kılan şey ya da şeylerden biri buydu. Dikkatini vermişti. Ian'ın piyano çaldığı günleri, annesinin terapi yaptığı zamanları, Mira'nın üzerinde çalıştığı büyük bir iş olduğunda ya da ekşi maya yapmak için fazladan erken kalkması gerektiğinde hatırladı. Bu kadarı çok fazlaydı. İşler böyle devam edemezdi. Böyle devam edemezdi.

"Cole," dedi, koltuğuna oturup ellerini kucağında sıkarak. "Buraya geri gelebilir misin?"

"Hâlâ giyinmedim."

"Uzun sürmeyecek ama sana bir şey söylemem gerekiyor."

Banyodan çıkarken, kalçalarına yapışmış o lanet havluyla onun önünde durdu ve tıraş izlerini sildi.

Yüzündeki kremi. "Ne var ne yok?" Temiz tıraşı, ıslak saçları ve gümüş sarısı buklelerle tozlanmış çıplak göğsüyle o kadar sevimli, o kadar savunmasız görünüyordu ki, bunu hemen söylemezse kanepenin içinde eriyip gideceğinden korktu.

Eriyemezdi. Güçlü, sağlam ve arkalarındaki dağ gibi olması gerekiyordu. Ama bu konuda da nazik olmak istiyordu. Önce havuç, sonra sopa.

Sepetini karıştırarak hediyelerinden birini çıkardı ve altın renkli sıvı şişesini bir o yana bir bu yana eğdi. "Bence havlunun içinde kalmalısın."

"Bu mu?" Gözleri şişti. "Masaj yağı mı?"

"Ağrın olduğunu söylemiştin."

Yüzünü temizlemek için kullandığı el havlusunu banyoya fırlattı. "Bir daha ayağa kalkabileceğimi düşünseydim, şu anda dizlerimin üzerine çöküp ayaklarını öperdim."

Şimdi sıra sopadaydı. topladı ve gülümsemeleri, geniş omuzları ve elli yaş üstü deri sarkmalarıyla kaplı düz karın kasları yüzünden kendisinden çok da utanmamasını sağlayan irade gücünü toplayarak, "Ama önce burada, aramızda neler olup bittiğini konuşmamız gerek," dedi. *Yetişkinler gibi,* diye düşündü çenesini kararlı bir şekilde sallayarak.

Başını eğdi. "Tamam." Sakin ve dikkatli bir şekilde, sanki bir mayın tarlasına parmak ucuyla giriyormuş gibi söyledi. "Oturayım mı?"

Yatağın kenarını işaret ederek onu tam karşısına ama öpüşmek yerine konuşmak için güvenli bir mesafeye yerleştirdi. Ancak adam oturur oturmaz bacaklarını açtı, o lanet havlu kalçasının üzerinden kayarak dizini ortaya çıkardı ve kadın adamın hâlâ çok yakın olduğunu fark etti. Odanın karşısında, mutfaktaki bar taburelerinden birinde oturmak daha iyi olurdu, ya da verandada, ya da Idaho'da.

Ellerini kucığında kavuşturmuş, duruşu Ian'ın piyano öğretmenini etkileyecek kadar dik, "Geçen gün geldiğinde şaşırdım. İyi anlamda," diye ekledi Ian'ın omuzları bir santim kadar düştüğünde. "Ama şimdi bazı şeyleri düşünmek için biraz zamanım oldu, sadece birbirimizle ne yaptığımız konusunda net olmak istiyorum. Böylece kafa karışıklığı olmaz."

Durakladı ve adam sessizce devam etmesini beklerken, tek bir su damlası ıslak bir kıvrımdan boynundan aşağı, göğüs kaslarının arasına kayd. Gözlerini damlanın havlusunun beyaz pamuklu kenarına doğru yaptığı güney yolculuğundan ayırarak, "Eğer

bunu yapmaya, takılmaya devam etmek istiyorsak, bunun sadece seks olduğu konusunda net olmalıyız."

Biraz daha dik oturdu.

"Birbirimizden etkilendiğimiz çok açık ama sen hâlâ Seat- tle'da yaşıyorsun. Ben hâlâ buradayım. Duyguları bu işe karıştırmamanın bir anlamı yok."

"Duyguları istemiyorsun." Bunu sormadı; gözleri sabit bir şekilde onunkilere bakarken söyledi.

Saçlarını omzunun üzerinden çekti, arabada kendi kendine konuşurken son derece makul görünen bu konuşmanın şimdi neden bir şekilde yanlış geldiğini merak ediyordu. "Sadece, biz arkadaşız. Geçen ay boyunca benim için çok şey ifade etmeye başladın." Biraz klinik, biraz abartılı, çokça da saçmalık gibi geldi. "Ama ikimiz de bazı şeyler yaşadık. Ben daha önce incindim. Sen de daha önce incindin. Sonunda birbirimizi incitmemizi istemiyorum. Sadece birkaç haftamız var. Hiçbir yere gidemem. Ve sen de buraya taşınacak değilsin." Gülüşü tedirgindi. Sessizliği sağır ediciydi.

Masaj yağı şişesini avucunda patlamasından endişe edecek kadar sıkı tutarak, "Yani biz sadece seks yapan iyi arkadaşlarız, değil mi? Eşsiz bir durumdan yararlanan, rızası olan yetişkinler?" Muhtemelen sormasına gerek yoktu, çünkü muhtemelen en başta yaptıklarını düşündüğü tek şey buydu. "Duygu yok. Tuhaflik yok. Bağlılık yok. Tabii daha fazla seks yapmak istemiyorsan o başka. Bu da sorun değil."

Sol gözünün bir kez seğirmesi dışında, uzun ve sinir bozucu birkaç dakika boyunca sadece ona baktı. Sonunda, "Anlıyorum. Ve kesinlikle daha fazla seks istiyorum."

Yüzünü ellerinin arasına gömerek rahatlamış bir şekilde yere yığıldı.

"Teşekkür .

Bu korkunçtu."

"Berbat mı?" Sesinde belli belirsiz bir kahkaha izi vardı. "Bence harikaydın. Davanı net bir şekilde ifade ettin ve sağlam gerekçeler sundun, tüm bunları yaparken de bana karşılıksız orgazm teklif ettin. A+ bir performans." Onu az önce söylediği her şeyi tekrar tekrar düşünmek zorunda kalmaktan nezaketle kurtaran adam, bacaklarını biraz daha açtı, ona sığacak kadar genişti ve "Buraya gel" dedi.

Kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce onu içine almış olmasına rağmen, ayağa kalkarken endişeli ve kararsızdı. O koymuştu

Ama ona doğru attığı her adımda aralarındaki boşluk bir gölge gibi uzayıp gidiyordu.

Ama sonra kolları beline dolandı ve çekiştirdi, alnı karnına bastırdı. Adamın temiz, sabunlu kokusu etrafını sardı ve kadın hiçbir boşluk olmadığını fark etti. Sadece Cole vardı. Güzel olduklarını düşündüğü için ona çiçek ve gün batımı resimleri gönderen Cole. Son birkaç haftadır neredeyse her gece uykuya dalmadan önce duyduğu son şey sesi olan Cole. "Hâlâ ağrın var mı?" diye sordu parmaklarını yumuşak, nemli saçlarında gezdirirken.

Ona bakarak, "Hayatım boyunca hiç bu kadar acı çektiğimi hatırlamıyorum," dedi.

Ona acıyan bir bakış attı. "O zaman yüzüstü uzan. Seni daha iyi hissettirmeme izin ver."

Yavaşça, havlusunu hâlâ belinde tutarak yuvarlandı, yastığının üzerine yığılana kadar yatakta sürünürken dişlerinin arasından hava emdi. Başını yana çevirerek "Ah" diye homurdandı.

"çıkabilir miyim?"

Ağzının sadece bir köşesi görünüyordu ama o kıvrıldığında, Mira onun tam sırtışını hissetti. "Mira, ölümün kapısında olabilirdim ve bu sorunun cevabı yine de yankılanan bir evet olurdu."

O da sırtıarak adamın üzerine çıktı ve bacaklarını kendi bacaklarıyla dikkatlice birleştirdi. Kapağı açarak avucuna az miktarda masaj yağı döktü ve ellerini birbirine sürttü. Parmak uçlarını adamın tenine dokundurduğunda adam irkildi.

"Temizleme izlerinin bir insanın cildini acıtabileceğini hiç bilmiyordum." "Çok mu fazla oldu?" diye sordu. "Durmamı ister misin?"

"Dünyanın sonu gelse bile."

Ellerini yavaşça adamın omuzlarında, kürek kemiklerinin arasında gezdirerek, "Çok güzel bir sırtın var," dedi.

"Teşekkür ," diye mırıldandı yastığına doğru.

"Senin de güzel bir yüzün var."

Yumuşak bir şekilde güldü.

"Nasıl bu kadar formda kalabiliyorsun? Ne yapıyorsun?" "Pek bir şey yapmıyorum."

Yürüyüşleri, yoga dersleri ve korkunç YouTube tabata egzersizleri topluca nefes nefese kaldı. "Ciddi misin?"

Sırtındaki ellerini titreten bir kıkırdamayla, "Lanet olası davulcular, haksız mıyım?" dedi.

"Sanırım davul çalmak oldukça zor bir iş," diye kabul etti.

"Şöhret ve servet bu işin tek getirisi değil." Boynunu bükerek omzunun üzerinden ona baktı. "Güç, dayanıklılık, el becerisi de var..."

Göbeğindeki kanın fişkırtma şekli nazik olmasa da, başını yastığına geri itme şekli nazikti. "Aşırıya kaçmayı bir kenara bırakırsak, seksi rock tanrısı, erkeklerle ilk yalnız günün nasıldı?"

"Bence iyi geçti. Oldukça bilgisiz olmama rağmen hepsi bana iyi davrandı. Kahretsin, bu harika," diye inlerken, başparmaklarını boynunda aşağı yukarı gezdirdi.

Tekrar omuzlarına gidip sıkarken yüzünü buruşturdu. "Sanırım burada taşlar var."

"Biliyorum. Bu çok kötü."

"Gelmem için bana mesaj atman iyi oldu." Adamın teni o kadar sıcaktı ki elleri, kalçaları, bacaklarının arası, dokunduğu her yer ısındı. "Seninle ilgilenecek birine ihtiyacın vardı."

Sessiz bir anın ardından, kadın adamın düğümlemiş kaslarını yumuşatmaya çalışırken, "Bu gece ne kadar zamanım var?" diye sordu.

"Muhtemelen birkaç saat içinde geri dönmeliyim."

Tek söylediği "Hmm" oldu, ama bunu söyleme şekli o kadar kirli, o kadar vaat doluydu ki, damarlarında sıcaklık dolaştı. Cidden, yanıyordu.

"Burası sıcak mı?"

"Kesinlikle sıcak," diye mırıldandı. "Gömleğini çıkarmalısın."

"Gömleğimi çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Eninde sonunda hepsi çıkacak, şekerim."

Cildinde, ayak arasında, göğüslerinde, boğazında bir başka sıcaklık dalgası alevlendi. Ve eğer vücudu sıcak basması için bu özel anı seçerse, kendini kaybedecekti. Yine de bluzunun düğmelerini açıp omuzlarından sıyırdıktan sonra, iç sıcaklığı düşük bir kadar soğudu.

"Sormamın sakıncası yoksa, birkaç saat içinde geri gereken ne olacak?"

Avucuna birkaç damla daha yağ döktükten sonra ellerini adamın sırtına geri koyarak, "Duş gecesi," dedi.

"Duş gecesi mi?"

"Annem için. Biz hatırlatmadıkça duş almayı unutuyor. Genelde programa ve hatırlatmalara uyuyor ama bazen durup dururken bu konuda çok sinirleniyor ve ona çocuk gibi davrandığım için bana bağıyor. Duş gecelerinde o yatmadan önce evde olmaya çalışıyorum, böylece Ian ona hatırlatan kişi olmak zorunda kalmıyor. Ona sinirlenmesinden nefret ediyorum. Eskiden hiç böyle yapmazdı."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi, dikkatini sırtının alt kısmına çevirip avuçlarının topuklarını omurgası boyunca uzanan demir parmaklıklara batırırken.

"Elbette."

"Bir baban ve bir üvey baban olduğunu biliyorum ama bana şu anda nerede olduklarını hiç söylemedin."

"Son duyduğuma göre gerçek babam Florida'da yaşıyormuş."

"Ne... oldu?" diye haykırdı, özellikle dar bir noktaya geldiğinde.

"Sanırım aile hayatı ona göre değildi. Ben beş yaşındayken çekip gitti. Onu pek hatırlamıyorum. Sadece annemin o zamanlar yaşadığımız evi tamamen yeniden dekore ettiğini hatırlıyorum. Yatak odamı pembeye boyamama izin vermişti ve ben de bunun çok havalı olduğunu düşünmüştüm, pembe bir odaya ve anneme sahip olmak."

"Peki ya üvey baban?"

Arkasında derin bir hüznün olsa da gülümsemesine izin verdi. "Ölü kafalı Fred. Harika bir adamdı, uzun saçları ve muhteşem kahkahalarıyla tam bir hippiydi. Bizi kamp yapmaya ve balık tutmaya götürürdü-"

"Ve korkunç karanlık mağaralara."

"O da var," dedi Cole'un hatırlamasına şaşırarak. Şaşırmamalıydı. O her şeyi hatırlıyordu. "Fred ve annem her zaman birlikte mutluymuş gibi görünürlerdi. Ama sonra ben Ian'ın yaşındayken şehir dışında bir işe girdi ve her şey bitti. Sanırım huysuz bir gençle uğraşmak ona göre değildi." Sözcükler göğsüne yanlamasına saplandı. "O zamandan beri onunla birkaç kez konuştum ama onu yıllardır görmedim."

"Fred'in gitmesinin senin hatan olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Cole omzunun üzerinden tekrar ona bakarak sordu, yanağında küçük bir yastık çizgisi vardı.

"O zamanlar kesinlikle öyleydin." Parmak eklemlerini adamın sırtında kaydırırken, hâlâ öyle olup olmadığını merak etti. "Bu ihtimal dışı bir şey değil. İnsanlar zor şeyler yüzünden ayrılırlar, yardım etmek zorunda kalmak gibi

kendilerinden olmayan hormonlu bir genci yetiştirmek." *Ya da başka bir kişinin ebeveynine bakmaya yardımcı olmak.* "Olur böyle şeyler."

Tekrar yastışına yerleşerek, "Sanırım bu doğru. Konuşmaya başlayacak kadar bydğmde annem de babam da beni terk etti. Linda sana Fred ile gerçekte ne olduğunu hiç anlattı mı? Eminim orada bir hikaye vardır."

"Hayır. İkiisi hakkında da hiç konuşmaz. Hafıza sorunları yaşamaya başlamadan önce bile onlardan hiç bahsetmemişti."

"Boomerların nesi var?" diye sordu Cole. "Herhangi bir konuda açık konuşmaktansa canlı yılanlardan yapılmış bir yatakta uyumayı tercih ediyorlar."

"Alerjileri var," dedi. "Annemin bana bir şey söylemesinin tek yolu yarım şişe şarap içtikten sonra oluyor."

"Babalardan bahsetmişken, Paul'n Ian'ın babası olmadığını söylemiştin, değil mi?"

İki elini adamın sırtında gezdirerek, "Hayır, kesinlikle hayır. Aslında Ian'ın babasıyla hiç tanışmadım."

"Bu, gebe kalmayı zorlaştırmış olmalı." Güldü. "Bir sperm donörü kullandım."

"Bok yok mu?"

"Yok artık. Her zaman bir ocuk istemiştim ve otuz beş yaşındaydım ve ne genleşiordum ne de bekrlığım azalıyordu. Kasabadaki birkaç erkeğe bağışta bulunmak isteyip istemeyeceklerini sormayı düşündüm, ancak bu çok fazla sıcak bir arapsaına dönüşebilir gibi görünüyordu. Ben de beğendiğim bir donör buldum ve yaptım."

Yastığa gülümseyerek, "Bunu sevdim," dedi.

Kürek kemikleri arasındaki sıkı bantlara tekrar yerleşti. "Ian'ın donörü hakkında tek bildiğim, o zamanlar otuz iki yaşında olduğu, mavi gözlü ve kahverengi saçlı olduğu ve bir konser piyanisti olduğu."

"Güçlü genler," diye inledi Cole parmak eklemlerini sıkarken. "Mira, ellerin sihirli."

"yle mi?"

"Birinci sınıf. Sanki yaşamak için yoğuruyorsun."

"Beğenmene sevindim ama en iyi kısmı sona sakladım." Hla beline sarılı olan havluyu hafifçe çekiştirerek, "Kalçalar yukarı" dedi.

Tereddüt etmeden kalçalarını kaldırdı, böylece havluyu altından kaydırıp yere bırakabildi.

"Unngh," diye homurdandı kadın yoğurma becerilerini onun sevimli yuvarlak poposunda kullandığında.

"ok mu fazla?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum. Durma."

Ellerini kalçalarından aşağıya, kıvrımlarından yukarıya kaydırarak, belinin eğilme şeklini, omuzlarının yayılma şeklini, sağ kürek üzerindeki kuş kafatası dövmesini incelemek için zaman ayırdı. "Tek dövmen bu mu?"

"Mm-hmm," diye başardı, biraz acı çekerek, kadın onun üst uylukları üzerinde çalışırken. "Bir tane daha alamayacak kadar çok acıdı. Çoğu zaman kendimden geçtim."

"Yumuşak şehir çocuğu."

Adam geri uzanıp baldırını çimdiklediğinde, kız ciyakladı. Ama sonra parmak uçları bacağına üzerinde aşağı yukarı gezinmeye devam etti ve "Şu anda pek *yumuşak* değilim" dedi.

Dudaklarını birbirine doladı, sonra da "Bu da acıtıyor mu?" diye sordu. "Hayır, kesinlikle acıtmıyor. Mira?"

"Evet, Cole?"

"En son ne zaman masaj yaptırdın?"

Bir an durdu, düşünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç-" Sözüünü bitirmeden sırt üstü yatmıştı, Cole'un dudakları dudaklarındaydı, dili ağzındaydı, siki bacaklarının arasında sert ve ağırdı. Ve sonra, sanki oynamayı sevdiği bir bez bebekmiş gibi, onu yüzüstü çevirdi.

"Benim sıram," dedi ve sözcüklerin arasında muziplik dans etti. Sütyeninin kopçasının açıldığını, kalçalarının havaya kalktığını, düğmelerinin çözüldüğünü, fermuarının açıldığını, pantolonunun ve iç çamaşırının bacaklarından sıyrıldığını hissetti. Yağ kapağının tık sesini duydu ve sonra adamın elleri her yerdeydi.

Yağ sıcak ve kaygandı, elleri güçlü ve emin bir şekilde teninin üzerinde geziniyor, omuzlarını sıkıyor, boynunu kavıyor, başparmağı ve parmakları kafatasının tabanında var olduğunu bile bilmediği gerginliği çözüyordu. "Bu çok iyi hissettiriyor," dedi, kasları uzun parmaklarının altında bir ömür boyu süren gerginliği çözüyor, cildi gevşiyor ve karıncalanıyordu.

"Fırıncı olmayabilirim ama yoğurma konusunda beceriksiz değilim."

"Eğer bir iş istiyorsan" -başparmaklarını beline bastırırken inledi- "işe alındın."

Yumuşak kahkahası kollarındaki tüyleri diken diken etti ve sonra onu kürek kemiklerinin arasından öptü, elleri vücudunun yanlarında gezindi, parmak uçları göğüslerinin dış kıvrımlarını sıyırdı. "Bu dövme de öyle," dedi tenine karşı. "Onunla ilgili rüyalar görüyorum."

Dudakları Ian'ın şarkısının izini takip ederek kadının omurgası boyunca öptü. Dövme sırtının alt kısmında durdu ama Cole durmadı, dilini kıvrımlarından aşağıya doğru sürükledi, iki eliyle kışını tutup sıktı, öptü, dişledi.

Onun altında kıvrandı, ihtiyaç ve arzu içinden geçerek bir fırtına gibi kabardı, adam dizini yana doğru iterek onu kendisine açtı.

Parmakları önce onu buldu, dudaklarının arasından geçti ve orada bulunduğu ıslaklığı klitorisinin etrafında kaygan daireler çizmek için öne çıkardı. "Aklından geçen bu muydu, Mira? Buraya bunun için mi geldin?"

"Evet." Bunu itiraf etmek yanlış geliyordu. Ama onu ne kadar istediğini, ona ne kadar ihtiyacı olduğunu inkâr edemezdi. Adam onu bu pozisyonda çok açıkta bırakmıştı, ona gerçeği söylemeyecek kadar açıktı. Evet, seks için, onun elleri, vücudu, dudakları, dişleri ve *Tanrım*, dili için buradaydı.

İç uyluğu boyunca yakıcı bir yol yaladı, sonra kalçalarını yukarı kaldırdı. "Yoksa buraya bunun için mi geldin?" Kız cevap veremeden, adamın dili kızın girişine doğru kaydı, daha yukarılara çıktı, bastırdı, yaladı, deliğinin hassas derisinin etrafında dönmeye başladı.

Güvensizlikleri, korkuları önemli değildi, çünkü çekirdeğinde zaten oluşmakta olan alçak, ağır vızıltıyla, onu o kadar sert boşaltmak üzere olduğunu biliyordu ki günlerce çölde mahsur kalabilirdi ve bu doruğa sudan önce dayanırdı.

"Pekâlâ, bir orgazm harikası," dedi, parmağı klitorisini bırakıp içine . "Seni mi bitireyim? Yoksa seni becerdiğimde mi?"

"," diye soludu ikinci bir parmak onu gerip doldururken. "Lütfen."

Parmaklarını çekerek kadının dizlerini ayırdı, sırt üstü döndü ve altına girdi.

Sonrası, adamın kalçalarını kavradığından ve onu sıcak, açık ağzına çektiğinden oldukça emin olduğu puslu, kendinden geçmiş bir ateş rüyası olarak hafızasında var olacaktı. Ama bunu söylemek imkânsızdı. Bu orgazmı doğru hatırlayabilmesi için işleyen bir beyne ihtiyacı vardı. Adamın parmakları ve dili mükemmel bir uyum içinde onu baştan çıkarırken, iniltilerini yastığına gömerken kalçaları çaresizce adama sürtünürken, tüm topraklarda çalışan tek bir nöron bile kalmamıştı.

Zaten sınırda geziniyordu, ama adam parmaklarını içine soktuğunda, klitorisini dudaklarının arasına alıp emdiğinde, sanki ona özenle bir diyagram çizmiş gibi onu aydınlatan her bir noktayı bulduğunda, o gitti, bu kulübeden, bu kasabadan, bu gezegenden çok uzaklara savruldu. Karnındaki beyaz ısı çözüldü, orgazm oluştukça, kabardıkça, o kadar uzun süre havada asılı kaldı ki, sonunda onu kırana kadar neredeyse ağlayacaktı, zevk onun ardından titreşiyordu.

Kolları çalışmıyordu. Bacakları işe yaramıyordu. Vücudu artık onun için uzun değildi. Her şey onun olmuştu. Ve bunda heyecan verici ama aynı zamanda dehşet verici bir şey vardı; teslimiyet, düşünememe, plan yapamama ya da onu ters çevirip elinin tersiyle ağzını sildiği ve "Fikrimi değiştirdim. Üstte olmak istiyorum."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

COLE

SADECE SEKS? Sadece anlamsız, duygusuz, robot seksi yapmalarını mı istedi?

Yapacağız.

Ona anladığını söylemişti ama bu onunla aynı fikirde olduğu anlamına gelmiyordu. Çünkü katılmıyordu. Hem de hiç. O zaten Duygular Ülkesi'nin gururlu bir sakiniydi. Madigan'ın düğününden sonra bir çadır kurmuş, Madigan ona tart gönderdiğinde bir ev inşa etmiş ve Madigan onu yatak odasına götürdüğünde futbol sahası büyüklüğünde bir sığınak kazmıştı. Ya şimdi? *Sikerim* böyle işi. Belediye başkanlığı için yarışıyordu.

Bunu bir daha yapmayacağına, bir kol boyu uzakta durmaya niyetli görünen birinin peşinden gitmeyeceğine dair kendine söz vermiş olsa da, elinde değildi. En azından Mira'nın mesafesini korumak için iyi nedenleri vardı. Kendini koruyordu, gerçekçi davranıyordu, akıllı davranıyordu. Kendisinin berbat olduğu üç şey. Umurunda değildi. Birbirlerini inciteceklerinden endişe ediyor olabilirdi ama o etmiyordu. Nancy'nin yaptığı gibi onu asla incitmeyeceğini biliyordu. Ve ona zarar vermeden önce kendi ellerini keserdi.

Belki o romantik bir gelecek göremiyordu ama o görebiliyordu. O geleceğin neye benzediğini henüz bilmiyordu ama var olduğunu biliyordu. Ve onu da bunun var olduğuna ikna etmek için üç haftadan biraz daha az zamanı vardı. Şu andan itibaren.

Eğer istediği seksse, o zaman alacağı şey de seksti. Bunun hayatının en iyi seksi olmasını sağladıysa suçlanamazdı.

Mira aşağı indiğinde, gözleri hâlâ yarı kapalı, parmakları Mira'nın kalçalarında yumuşaktı, eğildi ve komodinin içinde prezervatif kutusunu karıştırdı. Bir tanesini çıkarıp dişleriyle ambalajını yırttı.

ve dünya hız rekoru kıracaktı gibi yuvarladı. İsteddiği son şey, onunla hâlâ çalınmış gibi hissettiği bu anı aceleye getirmektir ama ona gevşemesi için çok fazla zaman verirse, o kadar iyi hissetmeyeceğini de biliyordu. Ve iyi hissetmesi için ona ihtiyacı vardı. Onu mümkün olduğunca sınıra yakın tutması gerekiyordu, onu tekrar sınırın ötesine itebilse de itemese de.

Bacaklarının arasına yerleşti, girişiyle aynı hizaya geldi ve topukları belinin arkasına takılırken, kalçalarını öne doğru bastırdı, gözlerinin önünde yıldızlar patladı, takımyıldızlar, galaksiler.

"Mira," diye inledi, başını öne eğdi çünkü onu yukarıda tutmak imkânsızdı. "Çok iyi hissediyorsun." Bu öylesine muazzam bir hafife almaydı ki düpedüz yalan sayılabilirdi. *İyi mi?* Yeni bir tıraş iyi hissettirirdi. Sıcak bir banyo iyi hissettiriyordu. Mira Harlow'un içinde olmak onu mahvetmişti. Atomlarını yeniden düzenlemiş, moleküler yapısını değiştirmişti. Aklının bir köşesinde bugün vücudunu mahvettiğini biliyordu ama şu anda hiç acı hissetmiyordu.

Adam önce dışarı, sonra tekrar içeri kayarken, boğazından fısıltılı inilti çıkarırken, tırnaklarını adamın sırtında gezdirdi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. O da onu öptüğünde ağzı yumuşacıktı, dili daha da yumuşaktı, onu orada kalmaya, içine gömülmeye, kalçalarının sıcaklığına sarılmaya teşvik ediyordu.

Henüz değil.

Öpüşmeyi keserek elini kaburgalarından yukarı kaydırıp göğsünü kavradı ve meme ucunu dudaklarına götürüp ağzına alacak kadar geri çekildi. Dilini sert ucun etrafında döndürüp dişleriyle sıkı, çakıllı derisini sıyırdığında, kızın sırtı yataktan kalktı. Bu avantajdan yararlanarak, elini onun altına sokmak için göğsünü serbest bıraktı, avucunu sırtının alt kısmına doğru düz bir şekilde yaydı, derin ve sert bir şekilde içine girerken onu sıkıca tuttu.

"Cole." Cole'un adı dudaklarında fısıltılı bir yakarıya dönüşürken, bacağına Cole'un kalçasının üzerine atarak açısını düzeltti ve Cole'un içinde yeni bir derinlik bulmasını sağladı.

"İyi mi, şekerim?"

"Mm-hmm," diye inledi ve kaşlarının arasındaki çizgilerin acıdan mı yoksa zevkten mi olduğuna karar veremedi. Yavaşlaması gerekip gerekmediğini, bunun çok fazla olup olmadığını sormak üzereydi ki, elleri kıcının üzerinde kayarak onu teşvik etti ve sorusunu yanıtladı.

Birlikte hareket etmelerinde bir müzik vardı, bir ritim, her nota onu akılsız, biçimsiz bir coşkuya daha da yaklaşıtıyordu. Eğer o

Daha iyi bilmeseydi, onun tam yanında olduğuna yemin edebilirdi, başı geriye atılmış, dudakları ayrılmış, nefesleri kesilmişti. Ama o çaylak değildi. Ona ne hissettiğini sorarak bunu mahvetmek istemiyordu. Şimdi kelimelerin sırası değildi, sadece kalçalarını oynatıyor, ellerini bastırıyor ve ağzı boynunu buluyor, öpüyor ve yalıyor, kulağının arkasındaki o hassas vadide teninin tatlı tadının tadını çıkarıyordu.

Kadın ürperdi, tırnakları adamın sırtına battı, iç kasları titredi ve adam ne kadar istese de tutamadı. Boynunun omzuyla birleştiği kutsal noktayı nazıkçe ısırdı ve adını haykırdığında, içinden bir zevk fırtınası geçti ve onu neon gibi parlattı.

İnledi, adı dudaklarındaydı, kalçaları hala hareket ediyordu, beyninin bu doruğa ulaşmanın insan ırkının hayatta kalması için yemekten, içmekten, hatta aslanlardan kaçmaktan daha önemli olduğuna inanacak şekilde evrimleşmiş derin, ilkel bir parçası tarafından canlandırılıyordu.

Sonsuza dek sürdü. Çok çabuk bitti. Artık onun içine gömülmekten, kalçalarının arasındaki sıcaklıktan başka bir yerde olmayı reddeden adam yeniden onun kollarına gömüldü ve kadın saçlarına yumuşak öpücükler kondururken kendine geldi.

Ona bir şeyler söylemek istiyordu, dilinin ucundan dökülmeye hazırlanan kelimeler, *harika*, *güzel* ve *hayatını değiştirecek* gibi kelimeler. Ama zihni berraklaştıkça, bunları neden söyleyemediğini hatırladı. *Sadece seks. Duygu yok.* Uslu duracaktı. Şimdilik. Ve tam orada, dondurmanın üzerinde parlayan bir kiraz gibi onu baştan çıkardığı için, başını yana çevirdi ve meme ucunu tekrar ağzına aldı.

Kolları yatağın üzerine düşerken, "Tanrım," diye nefes verdi, tavana doğru bir şükran duası.

Meme ucunu serbest bıraktı, sonra sordu, "Yaptın mı? Yine mi?" diye sordu ona bakarken. Bunu büyütmek istemiyordu ama sanki yapmıştı ve veri topluyordu, neyi sevdiğini, neyin işe yaradığını, neyin yaramadığını, dahaki sefere neyi daha iyi yapabileceğini öğreniyordu.

Bir kolunu gözlerinin üzerine attı, dudakları onun sorusuna tam olarak cevap vermeyen bir sırıtışla kıvrıldı. "Çok iyiydi."

"Evet," dedi ona, onu tekrar öpmek için yukarı iterek, "öyleydi." İsteksizce geri çekildi, onu son bir kez öptü, sonra yana doğru ve prezervatifi atmak için banyoya yöneldi. "Komik

Hikâye," dedi yatağa döndüğünde, hafifçe gevşemiş kolunu beline dolayarak ona sokulmasına izin verdi. "O prezervatifi komodinin üzerindeki bir kutuda buldum. Rastgele."

"Madigan, Ashley ile birlikte kulübeye taşınmadan önce bu kulübede kalmamış mıydı?"

"Öyle yaptı. Eski bir deyişi bilirsiniz, arkadaşlar birbirlerinin mahkumiyetlerini paylaşırlar... Gerisini unuttum."

Kahkahası adamın göğsünü okşadı.

"Prezervatiflerden bahsetmişken. İstemiyorsanız kullanmak zorunda değiliz."

Kafası bir mirket gibi deliğinden fırladı. "Ne?"

"Eğer onlardan hoşlanıyorsan, benim için sorun değil. Ama bunu yapmak zorunda değiliz-"

"En doğurgan günlerimin geride kaldığının farkındayım Cole. Ama ellili yaşlarında hamile kalan iki kadın tanıyorum. Hayır, teşekkürler."

Şimdi gülme sırası ondaydı. "Doğurganlığından asla şüphe etmem. Ama sen temizsin. Yıllar önce vazektomi oldum. Roe v. Wade'in devrilmesinden hemen sonra."

"Sen..." Kadın gözlerini kırıştıtarak adama baktı, yeşil gözleri irileşmiş ve nefes nefese kalmıştı. "Ciddi misin sen?"

Sırtarak, "İnsan hakları şakaya gelmez, Mira," dedi ve Mira onun yan tarafını çimdikleyince kıpırdandı. "Ben de yakın zamanda test edildim."

"Tamam," dedi düşünerek. "Ama yıllardır test yaptırmadım."

"miydin?" diye sordu. "Benim için test yaptırır mısın? Olmazsa da sorun değil. Prezervatif kullanmaya devam edebiliriz. Nasıl istersen." *Kalbimin göğsümden çıkıp ellerine düşmeye hazır olduğu ve aletimin seni çıplak hissetmek için can attığı bu ipsiz sapsız sevişme için ne istersen.* "Her halükarda benim için sorun yok."

Parmak uçlarını adamın göğsünde gezdirerek, "Yarın kliniğe uğrayacağım," dedi.

Uzun bir süre sadece birbirlerine baktılar, başucu lambasının sönük ışığı onu altın rengine boyuyordu. Adam uzandı ve saçının bir tutamını Mira'nın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Mira," dedi usulca, "çok güzelsin."

Bu çok fazlaydı. Bunu kızın gözlerinin irileşmesinden hemen anladı, omuzlarının sertleşmesinden hissetti.

"Özür dilerim," dedi. "Öyle demek istemedim-"

Ondan uzaklaşarak sırt üstü yuvarlandı ve vücudunun sağ tarafında soğuk bir yama bıraktı. "Gitsem iyi olacak. Geç oluyor."

Kahretsin. "Sonunda," dedi, yanlışlıkla kararttığı havayı hafifletmeye çalışarak. "Yatma vaktim çoktan geçti."

Başını çevirerek ona gülümsedi ve adam tekrar onun üzerine yuvarlanma, alnını, yanağını, ağzını öpme dürtüsüne güçlkle de olsa karşı koydu.

"Oh, bekle." Sepetini karıştırmak için yataktan sürünerek çıktı. Onu izlerken, açıkça bakarken, onun önünde çıplak olmaktan rahatsız görünmemesini takdir etti. Eğer sosyal olarak kabul edilebilir bir şey olsaydı, hayatı boyunca dikiş atmadan yaşayabilirdi. Ve kadın ağız sulandırarak kadar seksi görünüyordu.

"Hey, Mira?"

Hâlâ sepeti karıştırırken, "Evet Cole?" dedi. "Seni bir saniyeliğine nesneleştirsem sorun olur mu?" Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Ne şekilde?"

"Sadece," bakışlarını ayak parmaklarına kadar indirdi ve tekrar yukarı kaldırdı, "vücudun olağanüstü."

Yüzünü ona dönerek ve alaycı bir ifadeyle, "Gerçekten mi?" dedi.

Onun şaka yaptığını mı düşünüyordu? "Evet, gerçekten."

"Hangi kısmı?" Bir elini kalın, tatlı kalçalarının üzerinde gezdirdi. "Selülitleri mi?"

Alt dudağını dişlerinin arasında emdi. "Sikeyim evet."

Eli karnının yumuşak kıvrımına gitti. "Belki de bu çatlaklar?"

İnledi. "Çok ateşli."

Göğüslerini iki eliyle tutup hafifçe kaldırdı. "Ya da bunlar, eskiden burada yaşayanlar? Ama şimdi?" Onları bıraktı, zıplamalarına izin verdi.

"Göğüslerin en sevdiğim kısım olabilir. Göğüslerin ve büyük, güzel kışın arasında gidip geliyorum."

Yanaklarından taşan Mira Pembesi, telefonunu kapıp fotoğrafını çekebilmeyi dilemesine neden oldu. "Beni kızartıyorsun."

"Beni sertleştiriyorsun." Doğrulamaya çalıştı, sonra yüzünü buruşturdu çünkü seks sonrası coşkunun etkisi geçmeye başlamıştı ve hareket etmek canını yakıyordu.

Gördüğü en üzgün küçük aşırı başarılıymış gibi ona başını sallayarak tekrar döndü ve ona dünya standartlarındaki ganimetini son bir kez . Sepetinde aradığı şeyi bulduğunda, elindeki kırmızı Tiger Balm kutusunu bir yarışma programı sunucusu gibi sallayarak neredeyse ağlayacaktı. "Mira, şu anda ciddi ciddi hayatımı kurtarıyorsun."

Parmağını havada döndürerek ona dönmesini işaret etti, onunla birlikte yatağa geri tırmandı ve "Neresinin acıdığını söyle" dedi.

Omuzlarım, sırtım, kalbim. Son kısmı henüz söyleyemediği için ona "Her yer" dedi, çünkü bu en azından kısmen doğrudu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

MIRA

"Üç MÜ?" Jen'in gözleri öylesine büyüdü ki, Mira bir çizgi film izleyeceğini sandı.

boi-oing ses efekti. "Üç kere mi?"

"Evet," diye itiraf etti Mira espressosunun tamamını şaşkınlıkla bir dikişte geri önce. Cole geçen hafta kulübesinde onu iki kez boşalttığında, bunu daha fazla şansa bağlamak için çok çalışmıştı. Birkaç gün sonra ormanda park halindeki arabasında, geçen gün de Ian okuldan dönmeden ve annesi Maude Alice'le ikinci çayından dönmeden önce yatağında -ve sonra duşta- tekrar olmuştu. Ama dün gece ona taze çilekli kurabiye getirdiğinde ve o da krem şantiyi çok daha iyi kullanmaya karar verdiğinde, üç orgazmın suçunu üstlenecek kadar büyük bir altın küpü olmadığını fark etti.

"Tanrım." Jen dalgınca çikolatalı çöreğini karıştırdı. "Daha önce arka arkaya üç kez boşaldığımı hiç sanmıyorum. İki tanesi neredeyse mucize sayılır. Ama üç? Bu azizlik seviyesinde bir sevişme. Kafasının etrafında altın bir haleyle ve taşakları inek çanları gibi birbirine çarparak mı dolaşıyor?"

Mira'nın espressosunu çoktan yutmuş olması iyi bir şeydi, yoksa Jen onu giymek zorunda kalabilirdi. "Ne?"

"Bilirsin işte," dedi Jen gülerek. "Koçlar gibi. Bütün koyunları alan en ateşli olanlar bütün gün bu büyük, sallantılı toparlarla etrafta kasıla kasıla dolaşırlar."

"Ateşli koçlar mı? Yine o çiftlik randevu programını mı izliyorsun? Çünkü böyle bir şey olduğunu sanmıyorum, koyunlar için bile."

Jen sadece omuz silkti, omzundaki kırmızı bukleleri fırçaladıktan sonra çöreğin bir köşesini koparıp ağzına attı.

"Cole'un zil toplarını birbirine vurması gerekmezdi zaten, çünkü" - yanağını ısırđı, utanç omuzlarını kulaklarına doğru çekiyordu- "ne kadar ateşli bir koç olduğunu bildiğinden emin değilim."

Ona şüpheye dönüşen şaşkın bir bakış fırlatan Jen önce çiğnedi, sonra müzik azalırken yutkundu. Bir şarkıyla diğeri arasındaki sessizlik o kadar uzun sürdü ki Mira neredeyse bozmak için öksürük numarası yapacaktı. Ama tam "Jane Says "in çelik davulları fırının hoparlörlerinden çınlarken Jen sordu, "Cole neden bilmesin ki? Eminim ima etmiyordur-"

"Sessiz orgazmlar yaşıyorum," ağzından kaçırdı olabildiğince hızlı bir şekilde, yara bandını yırtmaya eşdeğer bir sözle. "Ve bana Shirley deme."

Jen'in dudakları bu şaka karşısında hiç kıpırdamadı. "Sessiz orgazm da neyin nesi?"

Mira, "Geldiğin zaman, ama sessizce," diye açıkladı, her ne kadar ona oldukça açıklayıcı görünse de.

"Tamam," dedi Jen yavaşça. "Tekrar deneyelim. Neden sessizce geliyorsun?"

"Bilmiyorum!" Mira ellerini havaya kaldırdı. "Keşke bilseydim. Çünkü eminim o biliyordur. Eminim söyleyebilir." Onun gibi sevişen, onun kadar özenli, yetenekli ve *yaratıcı* olan birinin, partnerinin ne zaman dağılmaya başladığını anlamamasına imkân yoktu. "Ona sadece bir kez boşaldığımı söyledim, çünkü genelde boşalıyorum. Ve ilk kez birlikte olduğumuzda neredeyse iki kez boşaldığımda, bunu görmezden geldim. Ama sonra, bir dahaki sefere iki kez boşaldım ve bana bunu sorduğunda donup kaldım. Answer yapmadım. Ve şimdi orada sıkışıp kaldık. Sanki odadaki çoklu orgazm fiili gibi. O sormuyor, ben söylemiyorum ve her şey o kadar tuhaf bir hal aldı ki artık dayanamıyorum."

"Huh," dedi Jen derin ve düşünceli bir şekilde dudak bükerek.

"Evet," diye onayladı Mira. Kulağa nasıl geldiğini biliyordu. Nasıl hissettirdiğini de biliyordu. Sanki ilişkilerini sadece fiziksel olarak sürdürmek gibi akıllıca, olgun ve yetişkin bir karar vererek kendini korumaya çalışmış ve evren histerik bir şekilde gülerek, "Harika plan! İşte sana üç hafta boyunca yaşayacağın en muhteşem seks. İyi şanslar!"

"Peki, seni daha yüksek sesle konuşmaya başlamaktan alıkoyan nedir?"

Mira öne doğru eğildi, çünkü fırında en iyi arkadaşıyla yalnızken bile sadece gerçeği fısıldayabiliyordu. "Korkuyorum Jen. Sessiz olmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Sanki onunla her şeyin ne kadar iyi olduğunu yüksek sesle itiraf edersem-"

"Gerçeklik ısırabilir mi?" diye .

Mira sefilce başını salladı. "Ama dün gece onunla bu konuda konuşmaya çalışacaktım. Gerçekten konuşacaktım. Ve sonra *bom*."

Derin ve bilmiş bir nefes vererek arkasına yaslanan Jen üç parmağını kaldırdı.

"Üç lanet orgazm." Mira kendine zarar vermeden olabildiğince dramatik bir şekilde tezgâhın üzerine çöktü ve başını kollarının arasına aldı çünkü her şey çok daha kötüye gitmek üzereydi.

Test sonuçlarını o sabah almıştı ve kaotik dönemi gece yarısı başlamaya karar verdiği için prezervatifsiz yaşam tarzlarını hemen kutlayamasalar da, eski gizli orgazm sanatında siyah kuşak sta- tüsüne ulaştığına inanan hayalperest kısmı bile, çıplakken bir tane daha gizlice geçmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Hiç yardımcı olmayan hain klitorisi bu düşünceyle zonkladı.

"Bu ilginç," dedi Jen. "Orgazmla karmaşık ilişkileri olan pek çok kadın tanıyorum, ama bu seferki pastayı alabilir."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye inledi Mira kollarının arasında. "Yardıımı mı istiyorsun?"

Başını kaldıran Mira, "Lütfen" dedi. "Ona söylemelisin."

"Ama bu çok iyi, Jen."

"Bunu açıkça ortaya koyduğumuzu düşünüyorum."

"Hayır, yani her şey çok iyi. Sadece seks değil." Elbette, dün gece onun kulübesinden eve döndükten sonra bir kâğıt *sonsuz dek* on kez *orgazm* olmayı yazmış ve dilek kavanozuna atıp yakmıştı. Ama küle çevirdiği Cole'la ilgili tek dileği bu değildi. *Her zaman sıcak hissetmek* ve *gölerek uyumak* da vardı. "Bu her şey. Ve ben her şeye sahip olamam."

"Neden ama?" Jen aniden ciddileşerek sordu. "Neden her şeye sahip ol?"

"Çünkü iki hafta içinde gidiyor. Çünkü o artık burada olmadığına ne kadar acı çekeceğimi şimdiden söyleyebilirim."

Tezgâhın karşısına uzanan Jen onun parmaklarını sıktı. "Neden hâlâ birlikte olamıyorsunuz? Uzun mesafenin ideal olmadığını biliyorum ama buna değebilirmiş gibi geliyor."

"Uzun mesafe yapabileceğimi sanmıyorum. Beni burada tutan çok şey var. Her zaman beni ziyarete gelmesi gerekecek. Birlikte olabilmemiz için seyahat eden, çaba sarf eden, hayatını terk eden hep o olmak zorunda. Bu tamamen haksızlık olur ve bunu benim için bir başkasının yapmasını isteyebileceğimi sanmıyorum. Jen, ne yapıyorsun?" Jen tezgâhın üzerine eğilip önce Mira'nın sağına, sonra soluna bakarken Mira sordu.

"Seni o tezgâhın arkasında tutan zincirleri bulmaya çalışıyorum. Görünmez olmalılar, çünkü onları göremiyorum." "Histerik."

"Ben ciddiym, Mira. Sen her zaman hayatındaki herkesin güvende olması için fedakarlık yapan biri oldun. Beşinci sınıftayken Timothy Green'in beni eve kadar takip edip yüzümü kara bastırmaya başladığını ve beni rahat bıraksın diye her gün benimle yürümek için okul müsameresini yarıda bıraktığını hatırlıyor musun?"

"O adam tam bir pislikti."

"Bana sorarsanız hâlâ öyle," dedi Jen. "Karavan satmakta iyi olmak bir kişilik özelliği değildir, dostum."

Mira başıyla onayladı.

"Demek istediğim, her zaman başkalarını gözetiyorsunuz. Ama kendinize de dikkat etmenize izin var. Bir hayatınız olmasına izin var."

Jen ideolojik anlamda haklı ama anlamıyordu. Mira fedakâr bir görev duygusuyla iyi bir yardımsever, iyi bir anne, iyi bir kız olmuyordu. Onun çıkarları tamamen bencilceydi. Eğer kendini her şeyin önüne koymaya karar verirse ve o yokken bir şey olursa, suçluluk duygusu onu mahvedecekti.

"Hayattan bahsetmişken," dedi Mira, konuşmayı en yakın dönemeçten döndürerek. "İtfaiyeciyile işler nasıl gidiyor?"

Jen'in iç çekişi duyulabiliyordu. "O cıva ne yazık ki artık fucktrograde'de değil."

"Ne oldu? İkinizin eğlendiğini sanıyordum."

"Başta öyleydik. Ama sanırım o çok genç. Ya da belki ben çok yaşıyım. Ve"-omzu çarptı-"biliyorsun."

"Scott mı?" Mira tahmin etti, çünkü Jen'in ayrı yaşadığı kocası yatağını yapmış ve şimdi orada uyuyor ya da içiyor olsa da, Jen'in onu hâlâ özlediğini biliyordu.

"Evliliğiniz dağıldığında size asla söylemedikleri bir şey varsa, o da ne kadar kötüye gitmiş olursa olsun, son birkaç yıl ne kadar sefil geçmiş olursa olsun, ondan önce gelen yirmi muhteşem yıl hiç var olmamış gibi davranmanın gerçekten zor olduğudur."

Mira cevap veremedi telefonun tezgâhta çaldı ve ekranı aydınlandı.

"Kim arıyor?" Jen yan gözle Mira'nın arayan bakarak sordu. "G noktası fısıldayıcısı mı?"

"Hayır, onun zil sesi 'I Will Always Love You'."

Kırık bir posta kutusu gibi, Jen'in ağzı açık kaldı. "Ona kendi zil sesini mi verdin? Ve *bu* şarkı mı?"

"Düşündüğün gibi değil," dedi Mira, onun endişesini elinin tersiyle iterek. "Bu sadece onun kalp şarkısı."

"Onun neyi?"

Aramayı kabul eden Mira, "Sırlı ve Kafası Karışık. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi aşırı neşeli fırın telefonu sesiyle.

"Merhaba," dedi bir kadın. "Adım Beth Montgomery ve Senatör Jon Richardson'ın yardımcısıyım."

"Yine seçim sezonu mu geldi?" Mira elini telefona götürerek Jen'e sordu.

Jen başını salladı ve çöreğini bitirdi.

Mira, Beth Montgomery'ye "Biz her zaman Jon'a oy veririz," dedi. "Teşekkürler ve iyi eğlenceler-"

"Bekle, bu siyasi bir görüşme değil," dedi Beth. "Sadece çok az vaktinizi alacağım, yemin ederim."

"Tamam." Mira hâlâ kuşkuluydu ama muhtemelen gününün çoğunu insanların kendisine bok gibi davranmasıyla geçiren bir çalışana kaba davranmak istemiyordu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bunu bildiğinizden emin değilim ama Senatör Richardson büyük bir müzik hayranı, özellikle de 1990'ların alternatif rock'ı. Ofisinin, dinlenme odasının ve personel tuvaletinin her yerinde grunge gruplarının posterleri var. Çok fazla fanila var."

"Bu... ilginç," dedi Mira yavaşça, bir eyalet senatörüyle ilgili bu rastgele bilgiye nasıl cevap vereceğinden tam olarak emin değildi.

"Kim o?" Jen fısıldadı. "Neler oluyor?"

Beth Montgomery, "Geçen gün Cole Sanderson adında bir adam, görünüşe göre 90'larda Markers adında bir grubun davulcusuymuş-" derken Mira parmağını kaldırdı.

"Yapımcılar," diye düzeltti Mira yirmili yaşlardaki kadının sesini, konuşmaya olan ilgisi aniden alevlendi.

"Ah, doğru ya. Özür dilerim. The Makers. Her neyse, Bay Sanderson Instagram'da fırınınızla ilgili bir video paylaştı. Senatör Richardson makarayı gördü ve web sitenizi ziyaret etti. Hâlâ düğün pastası yapıyor musunuz?"

Mira kahkahalara boğuldu. "Bu bir şaka mı? Seni bu işe Cole mu soktu?"

"Hayır, hanımefendi. Senatör Richardson hala düğün pastası yapıp yapmadığınızı bilmek istiyor."

Mira gözlerini kırıştırdı.

"Ne oldu?" Jen daha yüksek sesle fısıldadı, konuşmayı duymaya çalışmak için eğildi.

Aramayı hoparlöre alan Mira, telefonunu aralarındaki tezgâhın üzerine koydu.

"Bunun garip bir çağrı gibi görünebileceğinin farkındayım," dedi Beth gülerek. "Ama senatörün kızı önümüzdeki ay Bozeman'da evleniyor ve düğün pastasını sizin fırınınızın yapmasını çok istiyor. Pastalarınızın" -boğazını temizledi- "eğlenceli, flörtöz ve orijinal' olduğunu düşünüyor."

Jen'in eli ağzına gitti ve homurtusunu bastırdı.

"Bunu o mu söyledi?" Mira, Jon Richardson'ın kovboy çizimleri, dümdüz saç kesimi ve büyük çiftçi omuzlarıyla traktöründen atlayıp kendisine pişmiş ürünlere "*otuz*" dediğini hayal etmekte zorlanıyordu.

"Kelimesi kelimesine. Yanlış aktarılmaktan hoşlanmıyor. Ama Montana'daki küçük işletmeleri desteklemeyi seviyor. Ayrıca bir sosyal medya paylaşımında Bay Sanderson'ı 'Eddie Vedder'a bir derece daha yaklaşmak' için pasta ile etiketlemekle ilgili bir şeyler söyledi. İfadesini tam olarak hatırlamıyorum, o yüzden lütfen bu konuda ondan ya da benden alıntı yapmayın."

Jen eğilerek, "Düğün pastaları yapıyor," dedi. "Güzel, muhteşem, türünün tek örneği düğün pastaları."

"Bu harika." Beth'in sesi şeyden çok rahatlamış gibiydi. "Senatörün teklifini kabul ederseniz, tüm tatlı peçetelerinin üzerine doğrudan pastanenize bağlantı veren QR kodları ekleyeceğiz. Ayrıca pastanın profesyonel fotoğraflarını Senatör'ün tüm sosyal medya platformlarında ve web sitesinde yayınlayacağız. Bu sizin için harika bir tanıtım olacak."

Şaşkın bakışlarını telefonundan kaldıran Mira, ayak parmaklarının üzerinde zıplarken kendisine gülümseyen Jen'baktı. Bu çok büyük, anıtsal, devasa bir şeydi, şimdiye kadar elde ettiği ve muhtemelen elde edeceği en büyük fırsattı.

"Maalesef zamanımız kısıtlı ve senatörün bir cevaba ihtiyacı var" - Beth tekrar boğazını temizledi- "'bir kuzunun iki sallamasında'. Onun sözleri. İlgileniyor musunuz?"

"Evet!" Mira ve Jen aynı anda bağırdı.

"Harika. Senatörün kızının iletişim bilgilerini sana mesaj atacağım. Aramanızı bekliyor. İyi günler ve Jon'a oy vermeyi unutmayın!"

Arama sona erdi.

Jen'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Mira "Vay !" diye bağırdı. Sonra tezgâhın etrafından koşup Jen'i kollarından yakaladı ve Taylor Swift bileti almış iki genç gibi zıplayıp durdular.

"Buna inanamıyorum," dedi Mira.

"Kesinlikle yapabilirim. Ama zıplamayı bırakmalıyım." "Neden?"

"Çünkü biraz önce işedim."

"Ben de," dedi Mira, bir bacağına diğerinin üzerinden geçirip sıkarak.

Kapıyı iterek içeri giren Ian, "İğrenç." diye mırıldandı.

Gerçekten de zillerini tamir etmesi gerekiyordu.

"Gitmem gerek." Jen, Mira'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Yeni iğdiş kendi kendini eğitmeyecek."

"Madigan hala Little Timber için at terapisi konusunda sizinle işbirliği yapmayı düşünüyor mu?"

"Sanırım hala düşünme aşamasında. Ama bu harika olurdu."

"Çok havalı," diye onayladı Mira.

"Tebrikler Mira," dedi Jen, sonra fısıltıyla ekledi, "Kutlamak için neden orgazm sessizliği yeminini bozmuyorsun?"

Mira homurdandı.

Ian, Jen'e kapıdan çıkarken tekme attıktan sonra Mira'ya baktı, gözlerini kıstı ve sordu: "Gülümsüyorsun. Bu Cole'a özgü bir şey mi? O buradayken hep böyle gülümseyecek misin?"

Mira tekrar tezgâhın etrafında yürüdü. "Bunu yaparsam hayatını mahveder miyim?"

"Kesinlikle," diye kestirip attı, tezgâha oturdu ve sırt çantasını yere bıraktı. "Bu... biraz hoş. Normalde pek gülümsemezsin."

Neredeyse kendi ayağına takılıyordu. *Aşırı tepki verme. Çıldırmanın. Genç oğlunuzun size güzel bir şey söylemesini bir şey haline getirmeyin, çünkü bunu yaparsanız bir daha asla yapmayabilir.* "Aslında Jon Richardson için düğün pastası yapma işi aldım."

"Senatör olan adam mı? O zaten evli değil mi?" "Kızı için."

Başını kaldırmadan, çantasını karıştırmakla, defterini, kalemmini çıkarmakla meşgul olan Ian, beşlik çakmak için sol elini kaldırdı. "Harika," dedi elini tokatlarken.

Annesi merdivenlerden inerken başları yavaşça merdivenlere doğru döndü, sonra adımlarının ritmi bozulunca Mira irkilerek dikkat kesildi. "İyi misin anne?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandı köşeyi dönerken. "Sadece daha dikkatli olmam gerekiyor."

Kısa sürdü ama Mira'nın oğluyla paylaştığı bakış, annesi buraya taşındığından beri geliştirdikleri bir bakıştı: sözsüz bir "Endişelenmeli miyiz?"

"Dikkatli ol, Mimi," dedi Ian, omuzları gergindi, ta ki Mimi saçlarını karıştırıp, "Benim için endişelenme," diyene kadar.

Annesinin tek istediği buydu; endişelenmemeleri, her şeyin eskiden olduğu gibi normal olması. Bu aynı zamanda ona veremeyecekleri tek şeydi, çünkü ya merdivenlerden düşerse? Ya kalçasını ya da bileğini kırarsa ya da kafasını çarparsa? Ya yemek pişirirken fırını açık bıraktıysa? Dikkatli olmak zorundaydılar.

"Az önce bağırdiğini mı duydum?" diye sordu annesi. "Bir şey mi oldu?"

Matematik kitabını açan Ian, "Annem Senatör Richardson'ın kızı için bir düğün pastası işi aldı" dedi.

Annesi ellerini birbirine çırpı, gözleri berrak ve parlaktı. "Bu muhteşem bir haber! Ne zaman? Sana ne kadar ödüyorlar? Pazarlık yaptınız mı?"

Mira güldü. "Hiçbir fikrim yok. Sormayı unuttum."

Annesi dilini şaklattı. "Tabii ki yaptın. Bu bir kutlamaya değer. Kart? Pizza?" "Belki yeni erkek arkadaşın da gelebilir. Onunla tanışmak isterim," dediğinde Mira yumruğunun içine öksürdü.

"Evet anne," dedi Ian yan yan sırtarak. "Hadi seni davet edelim *erkek arkadaş*." "Sikiş arkadaş" da diyebilirdi.

O kolay bir hedefti. Anneler her zaman kolay hedefti, özellikle de seks arkadaşları olduğunda. Ama annesi gülmemeye çalışıyordu ve Ian gülümsüyordu ve her şey o kadar iyi hissettiriyordu ki, umursamadı bile. "Öncelikle, o benim erkek arkadaşım değil. Biz sadece arkadaşız."

Annesi ve Ian şüpheli bakışlar attılar.

Mira isteksizce, "Bazı faydaları olacak," diye itiraf etti. Çok fazla gibi görünüyordu, bir ilişkideki insanlar için ayrılmış bir adım gibi, ama Cole'un dairesinde, ailesiyle birlikte, masalarında oturmak, pizza ve kartlar üzerinde gülmek, onlarla kutlamak fikri, belki de çok fazla bir gece için sorun olmazdı. Geriatrik hormonları onu engellemeye karar verdiğinden, zaten PG gecesi olacaktı. "Tamam, onu davet edeceğim. Ama siz ikiniz uslu durmak zorundasınız. Alttan alta konuşmak ya da uygunsuz şakalar yapmak yok, tamam mı?"

"Kim, biz mi?" Annesi, masumiyetin aile portresi gibi görünene kadar Ian'ın yanına adım attı.

"Asla yapmayız," dedi Ian, sahte bir öfkeyle ağzı açık kalarak. "Bu ne cüret anne?"

Mira bu *anneyi* görmezden gelerek kapıya doğru yürüdü, tabelayı KAPALI'ya çevirdi, sonra penceredeki yansımasına bakarak durakladı ve kendisine gülümseyen kadını zar zor tanıdı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

COLE

COLE'un oturduğu kütük sert ve engebeliydi ve bir düğüm acımasızca kışına batıyordu, ama on adamın ona bakıp kafalarını kaşıyarak ya da boğazlarını temizleyerek ne yaptığını biliyormuş gibi davranmasını bekllemelerine kıyasla düpedüz hoştu.

"Yani..." Oturdukları açıklığa şöyle bir baktı, havanın bu toplantıyı dışarıda yapacak kadar güzel olması içini rahatlatmıştı çünkü tüm erkekleri hâlâ seks ve krem şanti koktuğundan emin olduğu kulübesinde ağırlamak fazla ileri gitmek olurdu. "Cole'un ilk Little Timber grup seansına hoş geldiniz."

Ardından gelen sessizlikte bir saksıya ciyakladı.

"Bugün konuşmak istediğiniz bir şey var mı?" Madigan ona grup oturumlarının genellikle yapılandırılmamış olduğunu ve her zaman erkekleri konuları seçmeye, konuşmaları yönlendirmeye teşvik etmeye çalıştığını söylemişti. Cole bunun üstesinden gelebileceğini düşündü. Ancak başa çıkamadığı şey, sanki bir sonraki adımda ne söyleyeceğini bilmesini bekliyorlarmış gibi ona kilitlenmiş on çift gözdü. "Kimse yok mu?" diye sordu Murphy ona mızızlanırken. "Bueller?"

Thom dehşete düşmüş bir halde ona döndü ve "Bu bir *Ferris Bueller* şakası mı? Efendimizin bu yılında mı?"

"Öyleydi," dedi Cole, diğer adamların ona eşit derecede telaşlı bakışları karşısında gülmemeye çalışarak. "Ve eğer bu grupta konuşan tek kişi bensem, bunun geldiği yerde çok daha fazlası var. O yüzden bana yardım edin çocuklar. Bana yardım edin, size yardım edeyim."

"*Jerry Maguire* değil!" Sam ağladı. "Eğer seni tamamladığımızı söylersen, ben yokum!"

Cole sırtarak, "Seni uyarmıştım," dedi.

Stanley, "Sanırım bir şey buldum," dediğinde çemberin etrafındaki kahkahalar azaldı, adamlar Cole'a alıştırılmış bir sessizliğe büründüler. "Son zamanlarda çok fazla aşeriyorum." Ellerini kucağında kavuşturdu. "Dün televizyon izliyordum ve Cuervo reklamı çıktı, bilmiyorum. Beni mahvetti."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Cole sordu.

Köpek tırıs tırıs yanına gelip yattıktan sonra Stanley elini Murphy'nin ensesine atarak, "İşte bunu içtim. Tekila. Çoğu zaman kendimi iyi hissediyorum. Ama bazen, ya böyle bir reklam gördükten sonra ya da güzel bir akşamda dışarıda otururken, hatta her zamanki yerimdeki barmenin kullandığı ahşap cilasının kokusunu aldığım da, o kadar çok özlüyorum ki, burada işim bittiğinde ona karşı koyabileceğimden emin değilim."

"Bunun nesini özölüyor sun?" Tex şapkasını düzelterek sordu.

"Her şeyi, sanırım."

"Belirli bir şey bulabilir misin?" Sam bir fin- ger kaldırdı. "Sadece bir şey mi?"

"Deneyebilirim." Stanley'nin dudakları yuvarlak burnunun ve derin ela gözlerinin altında düzleşti. "Sanırım tekilanın görünüşünü özölüyor um, pürüzsüz ve hafif kalın, sanki barmen bardağıma sıvı altın döküyormuş gibi. Dumanlı kokusunu, burnumu nasıl yaktığını özölüyor um. İçkiyi geri devirdiğimde boğazımı yakmasını özölüyor um."

Çocuklardan birinden düşünceli bir "hmm" sesi geldi. Cole hangisi olduğundan emin değildi.

"Stanley sözlerine şöyle devam etti: "Birkaç kadeh içtikten sonra kendimi *nasıl daha az* hissettiğimi özölüyor um. "Sanki tüm stres ve endişe yok oluyordu ve sonunda rahatlayabiliyordum. Şimdi nasıl rahatlayacağımı bilmiyorum. Eskiden oturduğum bar taburesinin verdiği hissi bile özölüyor um." Küreklerini iki yana salladı. "Gerçekten kolay dönüyordu."

"Hımm," diye mırıldandı Tex, bilgece başını sallayarak.

"Evet," diye onayladı Sam, sanki ikisi de gizli bir sonuca varmışlar gibi.

"Ne?" Stanley sordu. "Neden bana öyle kafa sallıyorsun?" Cole'un sağında oturmuş, kütüğün üzerindeki bir kabuk parçasını koparıyor- Kev, "Buna öforik hatırlama deniyor," dedi.

"Öforik hatırlama nedir?" Stanley, Cole'un fırsat bulmasına fırsat vermeden sordu.

Tex, "Bir şeyin sadece iyi taraflarını hatırladığınız zaman," diye açıkladı.

"Onları romantikleştiriyorsun," diye ekledi Sam.

Tex, "Yani sizin için kötü olan bir şey için tüm bu istek ve özlemleri duyuyorsunuz, çünkü sadece bir zamanlar ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorsunuz" dedi. "Çünkü uyuşturucu, alkol, seks, sağlıksız ilişkiler, hepsi ilk başta iyi hissettiriyor. Bunlara bağımlı olmamızın bir nedeni var."

Cole ensesini sıktı. *Sağlıksız ilişkiler*. Son otuz yıldır Nancy'ye tekrar tekrar dönmesinin nedeni bu muydu? Onunla birlikte olmanın iyi yanlarını tekrar yaşamayı o kadar çok istediği için mi kötü yanlarını unutmuştu?

"Hikayenin tamamını hatırlamak daha zor," diye devam etti Tex. "Ama bir arzuya kapıldığımızda, başından sonuna kadar oynamamız gerekir. Zirvenin coşkusundan alçalmanın gerçekliğine kadar. Sonunda eve döndüğümüzde yaptığımız kavgalar, akşamdan kalmalar, bir sonraki ilacı alamadığımızda yaşadığımız yoksunluk, her zaman diken üstünde olmak."

"Herkesi hayal kırıklığına uğratmak," dedi Stanley usulca. "Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi hasta hissediyorum. Utanç duyuyorum." Tekrar kaldırdığında gözleri berraktı. "Oraya geri dönmeyeceğim."

"Aynen öyle kardeşim," dedi Tex, eğilip omzunu sıkmak için. "Her zaman sonuna kadar oyna."

Gong gibi. Cole, Tex'in sözlerinin kemiklerinde nasıl yankılandığını ancak bu şekilde tarif edebilirdi.

"İyi misin Cole?" Ace uzun bacaklarını önünde çaprazlayarak sordu. "Geçen yaz yakaladığım bir balığa benziyorsun biraz."

Ağzının açık kaldığını fark eden Cole ağzını kapattı. "Özür dilerim. Sadece bu tavsiyenin hayatım boyunca nerede olduğunu merak ediyorum, hepsi bu. Bütün bunları sana Madigan mı öğretti?"

Tex alaycı bir sırıtişla dilini şaklattı. "O güzel bir yüzden çok daha fazlası."

Tam teşekkürlü bir varoluşsal krize girmek için yalnız kalmayı beklemeye karar veren Cole, çünkü Red Falls'a geri dönmek de dahil olmak üzere hayatında hiçbir şeyi sonuna kadar oynamamış olması mümkündü, "Başka konuşmak istediği bir şey olan var mı?" diye sordu.

Sam derin bir nefes aldı, sonra dudaklarının arasından üfledi. "Gerginim." Adamların geri kalanı tekrar yerlerine yerleşip sessizce beklerken Sam açıkladı. "Önümüzdeki ay Little Timber'dan ayrılıyorum ve

beni korkutuyor. Kesinlikle sonsuza kadar burada kalmak istemiyorum. Ama ayrılma fikri..."

"Ağır mı?" Stanley önerdi.

Adamlardan birkaçı homurdanarak onayladı.

"Evet," dedi Sam. "Ve tekrar kullanmaktan endişe ettiğimden değil."

Murphy'nin bile kafası karıştı.

Sam ellerini kaldırıp gülererek, "Tamam, *sadece* tekrar kullanmaktan endişe etmiyorum. Bak, Izzy ve Sara ile her şeyin sihirli bir şekilde mükemmel olmayacağını biliyorum, ama çaba göstermeye hazırım. Yani beni geceleri uyutmayan şey bu da değil. Daha çok..." Gökyüzüne baktı. "Bunu tarif etmek çok zor."

Hissettiği her duygu için binlerce kelimesi olan Cole, Red Falls'un suyunda insanları suskunlaştıran bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Sam, Davis, Kev, Mira -ki geçen gün duşta elini kalbinin üzerine koyup "Seninleyken biraz daha hızlı atıyor" dedikten sonra onu tam anlamıyla pastanesinden dışarı itmişti.

"Burası güvenli bir alan Sam," dedi Stanley. "Eğer bu konuda konuşmak istiyorsan, seni dinliyoruz."

"Bu sadece... Bu utanç verici."

"Aww," diye mırıldandı Thom. "Yan yatakta Tex olmadan uyuyamayacağın için mi endişeleniyorsun?"

Kev, Thom'un kaburgalarına dirsek atarak, "Aptal olma," dedi.

"Thom aptal olabilir," dedi Sam sakın bir sesle, "ama tamamen haksız da değil. Açıkçası, Tex'in her gece yanımda uyumasına ihtiyacım yok, her ne kadar yaz kampı gibi güzel olsa da. Ama bunun gibi küçük şeyler. Sıradan, günlük şeyler. Market alışverişine gitmem, bir banka hesabı açmam, faturalarımı ödemem, bir iş bulmam gerekecek. Aslında o işe sürekli *gitmeliyim*. Daha önce bu konularda pek iyi değildim ve dışarıda beni bekleyen sorumlulukları, toplumun ayık, işleyen bir üyesi olarak var olmanın getirdiği stresi düşündüğümde dehşete kapılıyorum. Ya burada öğrendiğim tüm araçlardan ve Madigan'ın bana öğrettiği tüm stratejilerden sonra bile yine de çok fazlaysa?" Oflayarak attığı kahkahada mizah yoktu. "Ya gerçek hayatta berbat sam?"

Bir sonra Ace, "Peki ya sen yaparsan?" dedi.

Sam kaşlarını çatı. "Ya berbat edersem?"

Adamların yarısı başını salladı, diğer yarısı ise yere baktı.

Bir anlık sessizliğin ardından Sam patlayıcı bir ses çıkardı ve yüzgeçleri havaya fırladı. "Şu içgörü bombası için bir sığınak inşa etmem gerekiyor."

"Başarısız mı?" Cole tahmin etti.

Kev'in sorusu bir darbe *gibi* indi ve Cole ağzını açarak Kev'den ayrıntı vermesini, onları içeri almasını, etrafında bir vakum yaratacak kadar sert bir şekilde geri çekilmesine neden olan şey hakkında küçük bir ipucu vermesini *istedi* -daha çok yalvardı-. Kev'le birbirlerinin etrafında dolanırken Davis'i de içine çeken bir vakum, aralarındaki mesafe her geçen gün daha da açılıyordu. Ama sonra telefonu çaldı.

Buzz, buzz, buzzzz.

Kendini kütüğünden kaldıran Cole, "Üzgünüm çocuklar. Sadece bir saniye sürecek." Adamlara arkasını döndü, cebinden telefonunu çıkardı ve ekranına bakarak gülümsedi. Arayan Madigan değildi. Mira'ydı.

"Selam şekerim," dedi, ses tonunu hafif tutarken ensesindeki tüyler teker teker diken diken oldu. Red Falls'a geldiğinden beri Mira onu hiç aramamış, sadece mesaj atmıştı. Nedenini bilmiyordu ama bugünlerde biri onu aradığında hep kötü ya da en azından önemli bir haber bekliyordu.

"Merhaba," dedi Mira. "Meşgul müsün?"

Omzunun üzerinden adamlara ve yine sessizce kütüğünü karıştıran Kev'e baktı. O an her ne , Kev her ne söylemek üzereyse, artık bitmişti. "Senin için asla çok meşgul değilim. Ne var ne yok?"

"Emin misiniz? Tekrar arayabilirim. Çocuklarla mısın? Çalışıyor musun? Kahretsin. Çalışyorsun, değil mi?"

"Ara verdim. Her şey yolunda mı?" diye sordu, hızlı hızlı konuşması sakinliğini geri getirmek için hiçbir şey yapmadı.

"Evet. Her şey çok güzel. Aslında inanılmaz."

"Komik," dedi adamlardan uzaklaşarak. "Kasabaya döndüğümünden beri kendime söylediğim şey tam olarak buydu."

Hattan güldüğünde, Seattle'a geri dönmüştü, yatağında uzanıyordu, söylediği tek bir kelimeyi, tek bir nefesi kaçırmamak için bütün gece boyunca telefonunu kulağına ne kadar sıkı bastırdığını hatırlıyordu. Ve ona senatörün yardımcısıyla yaptığı görüşmeyi anlatırken o kadar geniş sırttı ki muhtemelen yeni bir kırışıklık kazandı.

"Hepsi senin sayende," dedi ona. "Eğer o makarayı göndermeseydin, beni asla göremeyecekti."

"Hayır, şekerim. Hepsi senin sayende oldu. Benim için bu kadar tatlı bir şey yapmamış olsaydın, gönderilecek bir makara da olmazdı."

"Bu gece boş olma ihtimaliniz var mı?"

Dilini sol köpek dişinin ucunda gezdirdi. "Yani, işten sonra sana uğramayı planlıyordum."

"Sevişmek yerine, pizza ve kartlarla dolu bir geceye ne dersin?"

"İyi mi?" diye sordu, bunun bir tür tuhaf hileli soru olup olmadığını merak ederek. "Pizzaya bayılırım ve kart oyunlarında harikayımdır."

"Bu akşam kutlama yapacaktık. Annem de istiyor, hepimiz istiyoruz, Ian da istiyor... ve ben." İnledi, sonra aynı anda, "Bu akşam benimle ve ailemle yemeğe ve kart oynamaya gelmek ister misin?" dedi.

Ya güneş bulutları yarmak için tam o anı seçmişti ya da güneş her zaman onun üzerinde parlıyordu ve o sadece

şimdi fark etti. Her iki durumda da teninin her santimi birkaç derece ısınmıştı. "Çok isterim."

"Öyle mi?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi, bu da onu gerçekten şaşırtmıştı. Çünkü bunu nasıl göremezdi? Onun için ne kadar ileri gittiğini nasıl anlayamazdı? Bunu saklamaya çalışıyor gibi değildi. Belki biraz. Ama bunun tek nedeni onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğinden hâlâ emin olmamasıydı.

Nasıl görüldüğüne rağmen, gerçekten de duyguları konusunda daha dikkatli olmaya çalışıyor, onları koluna takmak yerine göğsüne daha yakın tutmaya çalışıyordu. Ama diğerleri başarısız olmaktan korkarken, Cole'da bunun tam tersi bir durum vardı. O patolojik derecede iyimserdi, her uçurumdan balıklama atlıyordu çünkü suyun yeterince derin, yeterince sıcak, yeterince güvenli olacağından hiç şüphesi yoktu.

Red Falls'ta sadece iki haftası kalmıştı, bu yüzden geceyi Mira ve ailesiyle pizza yiyerek ve kâğıt oynayarak geçirmeyi elbette çok isterdi. Bütün bir günü Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde rahatsız plastik sandalyelerde oturarak, bir alana bir bedava kanal tedavisi yaptırarak, bitmek bilmeyen yoğun trafikte arka lambalara bakarak geçirebilirdi.

Aklı bunun tehlikeli bir bölge olduğunu, çok sert ve çok hızlı bir şekilde düştüğünü biliyordu. Tex'in söylediği gibi Mira'yla gerçek ve kalıcı bir şeyler yaşama arzusunu sonuna kadar takip etseydi, belki de tüm yolları görebilecek, belki de aralarındaki ilişkiyi yüzeysel tutmaları gerektiği konusunda onunla hemfikir olacaktı. Ama kalbi geleceğe bakmaktan acizdi. En yakın uçurumun kenarına koşup dalmakla meşguldü.

"Beni ne zaman istiyorsunuz ve ne getirebilirim?"

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

MIRA

Senatör Richardson'ın kızı RENEE, nişanlısı Amy ile düğün pastası için ne istedikleri konusunda telefonda biraz muğlak konuşmuştu. Üç katlı limon şifonunun yanı sıra, pastanın "Sanatsal ama gösterişli değil. Benzersiz ama can sıkıcı değil. Tatlı ama güzel değil." Mira onlardan beğendikleri pasta türlerinin resimlerini göndermelerini istediğinde, Renee ona şöyle demişti: "Web sitenize baktık. Size güveniyoruz. İyi eğlenceler."

Telefon konuşmalarından bu yana geçen iki saati eskiz çizerek geçirmiş, hiçbir şeyle "eğlenmemişti". Belki de baskı yüzündendi ama kafasındaki imgelerin itaat etmesini ve sayfaya sıçramasını sağlayamıyordu.

Renee'nin aramasını kaçırmak istemediği için bütün gün telefonunun sesini açık tutmuştu, bu yüzden ekranında Cole'un teknesinde güneşli bir ışık yandığında Whitney, "Ve beniii-eyyii seni her zaman seveceğimuu" diye şarkı söyledi.

Telefonunu tekrar sessize aldıktan sonra "Merhaba Cole," dedi. Onun zil sesini Whitney ile değiştirdiğini bilmesine kesinlikle gerek yoktu.

"Merhaba Mira. Ben ."

Kalemmini karalama defterinin üzerine bırakarak fırına girdi ve kendini sadece kapısının önünde duran Cole'un -bir elinde çiçekler, diğerinde bir şişe kırmızı ve dudaklarını büken bir sırtış- ona verebileceği dolu dolu bir iç çekişe bıraktı.

Ama sonra kendini topladı. Eğer onun tüm vücudunu saran iç çekişlerin, tenini çakıl taşlarıyla kaplayan heyecanın, kalbini sızlatan rahatlamamanın bizzat kaynağı olmasına izin verirse, o zaman eve döndüğünde, her geceyi yine penceresinde tek başına, Jimmy'nin müzik kutusunun yankılarını dinleyerek, şu anda dolabında hapsolmuş kıyafetlerle çevrili olarak geçirdiğinde

her yere yeniden saçılacaktı, buna katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu.

Kapının kilidini açmasını izlerken başını öne eğdi, kızın kulaklarının arasına hapsetmeye çalıştığı her düşünceyi duymuş gibi kaşları çatıldı.

"Hey," dedi onu içeri aldığı anda. "İyi misin?"

Sorusuna cevap vermedi, çünkü gayet iyiydi, çiçeklerini ve şarabını alıp tezgâhın üzerine koydu. "Bunlar için teşekkür ederim," dedikten sonra gömleğini ellerinin arasına aldı ve dudaklarını kendi dudaklarına bastırdı. Çünkü yaptıkları şey buydu. Anlaşmaları buydu. Dayanabileceği şey buydu.

Onu kollarıyla sıkıca sararak, dünyanın sonu geliyormuş gibi öptü, ki tam da böyle öpülmeye ihtiyacı vardı. Kız geriye doğru yürümeye başlayınca, adam onu koridordan mutfığa kadar takip etti ve kapıyı arkalarından kapattıktan sonra onu döndürerek kapının üzerine bastırdı.

Elleri adamın gömleğinin arkasına kayarken, adam kadının bacaklarından birini kalçasına doğru çekerek kadının kışını avuçladı.

"Ian ve Linda nerede?" diye sordu, boynunun yan tarafına öpücükler kondurarak.

"Üst katta."

Köprücük kemiğine doğru mırıldanarak, "Yani seni burada, mutfak masasının üzerinde becermek muhtemelen kötü bir fikir olurdu," dedi.

"Maalesef."

"Bu utanç verici." Dudaklarını onun teninden, elini kışından çekerek şakağını öptü, sonra arkasını dönüp kot pantolonuna uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Annen ve çocuğun ereksiyon şişkinliğini görmesin diye kendimi ayarlıyorum."

Kadın, kendilerini bekleyen kaç kişi olursa olsun, adamın kotunun içine uzanıp şişkinliğiyle ilgilenme dürtüsüyle savaşıırken, adam yarı yolda durarak ona dönmeye başladı. "Lanet olsun, Mira." Mira'nın çizim yaptığı masaya doğru yürüdü ve çizimlerini dikkatlice yaydı. "Bunlar senatörün kızı için mi?"

"Hayır," dedi. "En azından henüz değil."

Az önce üzerinde çalıştığı, nakış gibi görünmesi için dantel ve inci detaylarla süslenmiş taslağı yaklaştırdı. "İnanılmazlar."

"Hiçbiri tam olarak doğru değil. Bir şeyler eksik." Sadece ne olduğundan emin değildi. "Yine de zamanım var. Zamanı gelecek."

Eğilerek, el boyaması acı bakla ve yabani güllerle süslü pastayı inceledi. "Eksik olan tek şey bu pastaların süslemesi gereken dergi kapağı. Tüm bu insanlar neler yapabildiğinizi gördükten sonra alacağınız siparişlerle başa çıkmak için daha fazla personel tutmanız gerekecek."

"Cole, bu" -elini boğazındaki ani sıkışma hissinin üzerine koydu- "ne kadar güzel bir söz."

"Bunlardan bir tane alabilir miyim? Eğer kullanmayacaksan." "Pasta çizimlerimden birini mi istiyorsun?"

"Hepsini istiyorum. Ama bir tanesiyle yetineceğim." Yüzünü ona döndü. "Eğer senin için de uygunsa."

Yanaklarının ne kadar kızardığını, boğazını ne kadar çok lekenin süslediğini ancak hayal edebiliyordu. "Benim için sorun yok-"

"Pizza neredeyse geldi!" Ian merdivenlerin tepesinden seslendi. "Aşağı gelip almamı ister misin?"

"Hayır!" diye bağırdı, Cole'sırtırken Cole da ona gülümsüyordu, sadece keklere bakıyor olsalar da az önce taramalı bir şey yaparken yakalanmışlar gibi hissediyorlardı. "Biz alırız!"

Onu çabucak öpen Cole, "Ben bunu istiyorum," diyerek acı bakla ve yabani gül çizimini işaret etti.

"Eğer istiyorsan" -onu geri öptü- "o zaman senindir."

"Artık kurallar böyle mi?" Adamın elleri kadının kalçalarına doğru uzandı. "Çünkü istediğim her türlü şey var-"

Ön kapının çalınması onun sözünü kesti, ki muhtemelen en iyisi de buydu. Onu etrafında döndürerek mutfaktan dışarı itti. "Onlarla ilgili her şeyi bana sonra anlatırsın."

"İnan bana," diye uyardı, "yapacağım."

"SEN COLE OLMALISIN," dedi annesi, küçücük yemek alanındaki masalarından kalkarken, tuzlu ve biberli saçları taranmış ve kıvrılmış, en sevdiği mercan rengi ruju yeni sürülmüştü. Üzerinde Mira'nın daha önce hiç görmediği soluk mavi keten bir bluz vardı. Maude Alice onu alışverişe götürmüş olmalıydı.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Linda." Mira çiçeklerini suya koymak için mutfağa doğru yürürken Cole sarılmak için eğildi. "Ama umarım bu geceki partinizi bölmüyorumdur."

"Hiç de değil. İkimiz de Mira'yı yıllardır hiç olmadığı kadar gülümseten adamla tanışmak istiyorduk. Öyle değil mi, Ian?"

"Mimi," diye Ian. "Garip."

Şarabının tıpasını açarken omzunun üzerinden Mira'ya bakarak, "Öyle mi?" dedi.

Mira dudaklarını büzdü, yanağını ısırdı, Cole'a gülümsememek için elinden geleni yaptı ve böylece annesinin haklılığını kanıtladı. "Kim pepperoni ister?"

"Ben," dedi Ian, başparmakları telefon ekranının üzerinde uçuşurken. "Dört parça lütfen."

"Anne, biraz şarap ister misin?"

Cole oturduğu yerden fırladı. "Bu konuda yardımcı olabilirim. Linda mı?"

Şarap mı? Kırmızı."

"Başka bir tür var mı?" diye sordu annesi.

"Benim dünyamda değil," diye cevap verdi Mira'nın kalbini ısıtacak kadar sıcak bir sırtışla.

Cole mutfakta ona katıldığında, "Annem için sadece küçük bir bardak," diye fısıldadı. "Çok fazla içerse biraz sersemleyebilir." "Ben öyle," fısıldadı, dudakları kulağının kabuğuna değecek kadar yaklaşıarak. "Bardaklarımızı hafif tutacağım, Böylece kimse kendini dışlanmış hissetmez."

Bu, onun deneyimlerine göre çoğu insanın yapmayı düşünmeyeceği kadar basit ve düşünceli bir jestti.

"Pizza için para verebilir miyim?" Cüzdanına uzandı. "Sanırım biraz nakitim var."

"Hayır," dedi ona. "Kesinlikle olmaz. Bu gece benim misafirimsin."

"Tamam, o zaman sanırım sana ödeme yapmak için başka bir yol bulmam gerekecek.

geri." Elini kızın kıkına doğru kaydıldı, sonra da şaplak .

Mira'nın şok olmuş civıltısı üzerine annesi sandalyesinde döndü. "Orada iyi misin?"

"Özür dilerim," dedi Mira, Cole'a doğru suçlayıcı bir kaş kaldırarak. "Pizza sıcak." Cole'un bakışlarını tutarak parmağını ağzına götürdü ve küçük bir *patlamayla* geri çıkardı, çünkü iki kişi mutfakta uygunsuz bir şekilde azgın olma oyununu oynayabilirdi. "Sanırım kendimi yaktım."

Cole onun dudaklarına bakıp kendi dudaklarını yuvarlayarak mutfaktan çıktı ve şarap bardaklarını masaya getirdi.

"Müzik mi?" Mira pizzayı dağıttıktan ve yerine oturduktan sonra sordu.

Ian "Makers'a ne dersiniz?" diye sorduğunda Cole kadehini dudaklarına .

Şarabını öksürerek yudumlayan Cole, "İyiydi," dedi ve Ian'ın çarpması için yumruğunu yana doğru uzattı.

Ian'ın Cole'u asılı bırakacağından endişelenen Mira'nın nefesinin kesildiği bir an oldu ama parmak eklemleri birbirine değdiğinde nefes verdi. Ian'ın gülümsemiş bile olabileceğini düşündü.

Annesi boğazını temizledi. "Alexa, *Graceland* albümünü çal."

Cole yumruğunu annesine doğru uzatarak, "Harika bir seçim," dedi. "The Boy in the Bubble" çalmaya başladığında eklemleri çarpıştı ve Mira masadan kalktı.

Sadece birkaç peçete almak istemişti ama kafası bulanıklaşıp oda dönerken kendini mutfak tezgâhına sabitlemek zorunda kaldı. Bir yudumdan fazlasını içmemişti, bu yüzden şaraptan olamazdı. Sonunda kendini rahatlamış hissetmişti, bu yüzden normal günlük stres alımından kaynaklanmış olamazdı. Ama annesi, oğlu ve... Cole'un dairesinde birlikte olmalarında, bu alanı çok değer verdiği bu insanlarla paylaşmalarında bir şeyler vardı. Cole'un buraya *uygun* olduğunu fark etti. En adaletsiz yapboz parçası gibi yerine oturmuştu, yapbozun tam ortasına ait olan türden, bu yüzden bir kez gittiğinde, tek göreceğiniz geride bıraktığı boş alan olacaktı.

Onunla olan bu şeyin geçici olduğunu biliyordu. Red Falls'u asla terk etmeyecekti. Ve istekli olma ihtimali olsa bile, ondan Seattle'ı terk etmesini, kızını ve torununu, arkadaşlarını, yelkenlisini, stüdyosunu ve oradaki hayatının ona sunduğu, rekabet etmeye başlayamayacağı sonsuz fırsatları bırakmasını asla istemezdi. Ama onun bu dünyada en çok sevdiği insanların arasına rahatça yerleşmesini izlerken, hem harika hem de korkunç kalp ağrısı, aynı anda her yere yayılana kadar tüm vücuduna yayıldı.

Tezgâhın üzerinde telefonunu buldu, biriyle konuşmak, en azından bir kişiye bildiklerinin doğru olduğunu söylemek istiyordu, Jen'e bir mesaj gönderdi.

Sanırım onunla başım belada.

Bir saniye içinde Jen mesaj .

Evet, bebeğim. Biliyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

COLE

"YALAN!" Linda bağırdı ve Ian kartlarını çevirip aslında üç ası olduğunu kanıtladığında, "Hilekar, hilekar, pantolonu yanıyor!" diye bağırdı.

"Bu bir deyiş değil, Mimi. Kafiye bile değil. Ve ben hile yapmadım." Ian parmaklarını çıtlattı. "Ben sadece gerçekten çok iyiyim."

Cole sonuncu olmuştu, çünkü kartlarda iyi olsa da yalan söylemekte berbattı. Ama umurunda değildi. Geçen haftayı Madigan olmaya çalışarak geçirdikten sonra, dağdan uzakta olmak, sürekli yanlış bir şey yapabileceği ya da söyleyebileceği endişesinden uzakta olmak ve sadece kendisi olmak güzeldi.

"Sen bir kart köpekbalığısın," dedi Mira, Ian telefonundan bir şeylere bakarken omzunu hafifçe dürterek. Ian kaşlarını çatığında, "Brendan?" diye sordu.

"Evet." Dudakları büküldü. "Yine de sorun değil." "Gidebilirsin, dostum."

"Emin misin? Yapmak zorunda değilim."

Cole bu dansı çok iyi tanıyordu; ailece vakit geçirmeleri gerekirken çocuğun sosyal hayatı onları çağırıyordu. Eskiden Becks'in de gitmesine izin verirdi.

"Eminim. İyi eğlenceler."

Ayağa kalkan Ian saçlarını kabarttı ve "Eğlenceliydi. Cole, buraya daha sık gelmelisin."

Cole elini uzattı ve Ian erkeklik işaretini aldı, avucuna iki kez vurdu, sonra parmak uçları birbirine takılıp kopana kadar kaydırdı. "Çok isterim. Belki bir ara birlikte bile oynayabiliriz. YouTube kanalıma kesinlikle bayılırsın."

"Ciddi misin?" Ian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama, bekle... Beni çalarken hiç dinlemedin."

Cole gözlerini Mira'ya doğru çevirdi. Onu yakalayıp bilmiyordu, bu yüzden çenesini kapalı tuttu.

"Ona senin videolarından bazılarını gönderdim," diye itiraf etti Mira önleyici bir çekingenlikle. "Sakın kızma."

"Gerçekten harikasin," dedi Cole. "Süper yeteneklisin."

"Teşekkürler." Ian'ın solgun yanaklarında renk parladı. "Sanırım." Masanın etrafında döndü ve Mira ile Linda'ya sarıldı. Sonra da gençlerin gittiği yoldan, hızla ve çok az tantanayla gitti.

Cole kartları toplayıp kutularına geri koyarken, Mira Alexa'dan Washed Out oynamasını istedi ve Linda şarabından bir yudum aldı.

"Bana aileden bahset," dedi Linda, soğuk müzik odadaki havayı daha düşünceli bir hale dönüştürürken. "Bir kızınız var, değil mi?"

"Ve bir torun. Becks ve Ruby. Ruby bugün altı aylık oldu."

"Kaçırdın mı?" Mira soluk soluğa sordu.

Ona güven verici bir gülümseme vererek - çünkü bu konuda endişeli miydi? Onun dönüm noktası için yanında olmasından mı endişeleniyordu?" "Sorun değil. Kutlamak için bu sabah Becks'le FaceTime'dan mesajlaştım." Telefonunu masadan kaldırarak Ruby klasörünü açtı ve görüşme sırasında Becks'in ağzına çikolata parçacıklı bir krep tıkıştırırken çektiği ekran görüntüsünü onlara gösterdi.

"Oh, çok sevimli," dedi Linda. Cole'un yardımıyla birkaç fotoğrafa daha göz gezdirdikten sonra Ruby'nin göğsünde uyuduğu, Cole'un Mira'ya yıllar önce gönderdiği selfie'nin üzerinde durdu.

Linda, Mira'yı işaret ederek, "Sanırım bir yerlerde babanın seni bu şekilde tuttuğu bir fotoğrafım var. Gerçi" -dudaklarını sıkıca bastırdı- "nereye koyduğumu bir türlü hatırlayamıyorum."

"Eski fotoğrafların çoğu depoda," dedi Mira ona. "Ama istersen yarın birime gidip onları alabiliriz."

"Hayır, hayır. Sorun yok." Linda Cole'un telefonunu ona geri vermeden önce resme tekrar baktı. "O mükemmel."

Cole güldü. "Ayrıca itfaiye arabası gibi feryat ediyor."

"Ian'ın eskiden ne kadar gürültücü olduğunu hatırlıyor musun?" Linda sordu. "Kolikti," dedi Cole'a, sanki bir sırmış gibi sessizce.

tırnaklarını şarap kadehine geçirdi. "Akşam yemeğinden yatma vaktine kadar çılgık çılgıca bağırdı."

"Onu sırayla al- ley'de ileri geri yürütmek zorunda kaldık." Mira ürperdi. "Kışın ortasında."

"O zamanlar caddenin karşısındaki boş binada bir çamaşırhane vardı ve sahibi bizi polise ihbar etti. İki kere."

Mira başını sallayarak, "Bunu tamamen unutmuşum," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım o zamanların çoğunu unuttum. Yaşadığım en zor şeylerden biriydi." Annesine baktı, boğazı yutkunmaya çalışıyordu. "Bunu tek başıma nasıl atlatırdım, hiçbir fikrim yok."

O anın, Mira'nın sözlerinin bir ağırlığı vardı ve Cole bunu teknesini çekiştiren, rotasını değiştiren bir akıntı gibi hissetti. Linda'ya dönerek, "Mira bebekken nasıldı?" diye sordu.

Linda'nın gözleri parladı. "Şu anki haline çok benziyor. Sessiz, düşünceli, hassas."

"Bu hiç doğru değil," dedi Mira, sandalyesinde arkasına yaslanıp bir kadeh şarabını da yanına alarak. "Bana bir yaşma kadar gece boyunca uyumadığımı söylemiştin. Ve senden ve büyükbabamdan bütün çikolatalı yemek hamurlarını çalarmışım."

Linda bir elini havada salladı. "Bu sen üç yaşındayken oldu. Herkes üç yaşındayken bir pisliktir."

Cole, "Becks üç yaşındayken şeytan çıkarma ayini için genç bir rahip ve yaşlı bir rahip tutmam gerekebileceğini düşünmüştüm," diye onayladı.

"Sen çok kolay bir bebektin." Linda uzanıp Mira'nın elini sıktı. "Kolay bir çocuk. Kolay bir genç. Harika bir kız. Hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle bu kadar gurur duymamıştım, belki Ian hariç."

O anda Mira'nın gözleri parladı, mücevher gibi ışıldadı. Mira kırık bir sesle, "Seni seviyorum anne," dediğinde Cole birdenbire sadece aralarında geçmesi gereken bu konuşmaya kendini fazla kaptırmış gibi hissetti. Sandalyesinden kalkarak, "Bulaşıkları yıkayayım," dedi.

"Buna gerek yok Cole."

Linda'nın tabağını toplayarak ona "En azından bunu " dedi.

Tabağını alırken ona bakan Mira, "Teşekkür ederim," dedi ve o onu öpmek, gözlerindeki yok etmek istedi. Ama o sadece başını salladı ve mutfaka çekildi.

Bulaşıkları yıkayıp kurularken Mira ve Linda'nın konuşmalarını, gülüşmelerini dinledi. Şaraplarını içmelerini, Mira'nın elinin annesinin elinin üzerinde kaymasını, Linda'nın başını sallamasını izledi.

Gözünün altında bir parmak eklemine kaydırırken ileri geri gidip geliyordu. Dairenin içinde sürüklenen müziği dinledi ve hissetti. Şarkı kaderin bir rehber olmasıyla ilgiliydi. Kader onu buraya getirmişti ve o da buna minnettardı.

Adam masaya döndüğünde Linda şarabından kalanları bitirdi ve "Korkarım yatma vaktim geçti" dedi.

"Şimdiden mi?" diye sordu, elini uzatarak onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Uyumak bazen zor oluyor," dedi zoraki bir esnemeye. "Ve bu gece gerçekten yorgun hissediyorum. Hatırlat bana Cole. Daha ne kadar buradasın?"

"İki hafta," dedi ona.

"O kadar da uzun değil, değil mi?" bakışlarını tutarak kolunu okşadı. "Seattle'ın çok uzakta olmaması iyi bir şey."

O anda adam cam gibi şeffaflaştı, sanki kaburgalarının altında atan kalbini görebiliyordu, kızının adı her yerine kazınmıştı. "İyi bir şey," diye kabul etti.

İyi geceler diledikten sonra, Linda yatak odasına doğru ilerlerken Cole tekrar koltuğuna kaydı. Ama kapısı kapanır kapanmaz Mira'nın başı ellerinin arasına düştü, omuzları titriyordu.

"Mira? İyi misin?"

Sessizlikte, o güne kadar duyduğu en sessiz hıçkırık parmaklarının arasından kaçtı.

"Hey, hey, hey." Sandalyesini onunkinin yanına kaydırıp, sırtını ovabilecek kadar yaklaştı. "Neyin var?"

"Ben... ne yapacağım?" Sesi paramparçaydı ve gerçek şeylerden, zor şeylerden bahsetmiş olmalarına, telefon konuşmaları sırasında birkaç kez gözyaşı dökmüş olmasına rağmen -bunda *büyük bir sürpriz* yoktu- Mira'nın hiç ağlamadığını fark etti. Mira'nın ağlamasından hoşlanmamıştı.

"Gel buraya," dedi ve onu kucağına çekip öyle sessizce ağlarken ona sarıldı ki, bunun tek işareti gözyaşlarının gömleğinde bıraktığı ıslak lekeydi.

"Ne yapacağım?" diye sordu boynu ile omzu arasındaki güvenli boşluğa. "O gittiğinde ben ne yapacağım? O da herkes gibi gittiğinde?"

Diğer herkes mi? Babasından, sonra üvey babasından, sonra da Paul'den sonra kendini terk edilmiş, çok kolay bırakılmış hissetmesinin mantıklı olduğunu düşünüyordu. İyi ya da kötü, o kimseyi kolay kolay terk etmezdi.

Bir kolunu dizlerinin altından geçirerek onu kendisine yasladı ve sandalyesinden kalktı. Kadın ona sarılırken, adam onu yatak odasına taşıdı. Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra onu yatağına yatırdı, arkasına geçti, vücudunu onunkine doladı ve ağlamasına izin vererek, konuşmadan bekledi. Gitmiyordu.

"Artık hiç böyle konuşmuyoruz," dedi birkaç dakika sonra usulca. "Ama konuşurduk. Eskiden böyle konuşurduk. Ian uyuduktan sonra bir kadeh şarap eşliğinde ebeveynlik, hayat, güven ve politika hakkında uzun uzun konuşurduk. Ne kadar uzun zaman geçtiğini fark etmemiştim. Onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim." Derin bir nefes alarak ürperdi. "Gittiklerini bile fark etmemiştim."

Kızın omurgasına, dövmesinin ilk notasının tam üzerine bir öpücük kondurdu.

"Bu gece çok akli başındaydı. *Annem* gibiydi. Ve ne zaman böyle uyansa, yapmamam gerektiğini biliyorum ama hep merak ediyorum, iyileşiyor mu? Tüm bunlar sadece kötü bir rüya mıydı? Tüm doktorlar yanılıyor mu? Biz şanslı olanlar mıyız?"

Kolunu kızın beline dolayarak onu çekti.

"Ama sonra yine kafası karışacak, unutacak. Bu gece olanları hatırlamayabilir bile. Yarın hatırlayabilir, ama bir ay sonra? Bir yıl sonra? Benim için ve onun için çok şey ifade eden bu anılar... yok olup gidebilirler." Dizlerini yukarı doğru bükerek göğsüne doğru sıkıca sarıldı ve Cole da kolunu dizlerine doladı. "Biz hep böyleydik. Herkes gittikten sonra hep birbirimize sahip olduk, ben ve annem. Kendimi çok bencil hissediyorum ama onun da beni terk etmesini izleyecek kadar güçlü olduğumu sanmıyorum."

Buna söyleyecek bir şey yoktu, yardımcı olacağını düşündüğü hiçbir şey yoktu, bu yüzden denemedi. Sadece ona sarıldı, başparmağını bileğinde gezdirerek zamanın geçmesine izin verdi. Sonunda omuzları gevşedi, dizlerini yeniden çöktü, elini avuçlarının içine aldı ve dudaklarına götürdü.

"Dağıldığım için özür dilerim," diye fısıldadı onun parmak eklemlerine. "Bunun bizim anlaşmamız olmadığını biliyorum. Burada kalmana gerek yok-"

"Anlaşmamızı sikeyim," dedi.

"Saygılarımla." "Cole, ben ciddiylim."

Ben de öyle, Mira. "Sorun değil. Bazen ayrı düşmemiz gerekir. Hayat bizim keyfimize göre durup başlamaz, değil mi?"

Kızın attığı minik kahkaha adamın kalbini sızlattı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdi. "Ağlamak istersen, ben buradayım. Konuşmak istersen, buradayım. Sessizce duvara bakmak istersen, ben buradayım. Bu gece neye ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Dudakları adamın teninde yumuşacıktı ama parmakları adaminkileri sıkarken soğuktu. "Sanırım sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi. "Ama tuhaf olduğumu düşünmenden korkuyorum."

"Tamam," dedi yarım bir gülümsemeyle.

"Sadece, *ugh*, bu çok utanç verici, çünkü ne yaptığım, birlikte olduğumuzda nasıl davrandığım, hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu-"

"Bu gizli orgazmlarla mı ilgili?"

Yüzünü ona dönerek, ağzı -ironik bir şekilde- yuvarlak bir şekilde, "Biliyor musun?" dedi.

"Tabii ki biliyorum." İnlemelerini yeterince bastırabiliyor olabilirdi ama yanaklarının ve göğüslerinin kızardığını, boşaldığında onu nasıl kavradığını asla gizleyemezdi. "Bunu hissedebiliyorum."

İnledi ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

"var?" Bir elini kızın saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Sorun ne?" diye tekrarladı sinirli bir sesle. "Sessiz orgazmlar yaşıyorum. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve sen başından beri biliyordun!"

Gülümsemekten kendini alamadı. "Sadece uğursuzluk getirmek istemediğini düşündüm. Mariners bir seri yakaladığında ya da rekorun listelerde yükseldiğinde olduğu gibi. Bunun hakkında konuşmazsın. Sadece başını öne eğip en iyisini umuyorsun."

Belli ki gülmek istemiyordu ama yine de güldü ve adam bu sese bayıldı. Sonra tekrar ona baktı, gözleri yalvarıyordu. "Ama bu iyi değil. Sorun var, çünkü *ben* iyi değilim. Sadece, sen çok iyisin. Yatakta çok iyisin. Benimle çok iyisin." Yanağını okşayarak, "Sen çok iyisin Cole. Ve bu beni çok korkutuyor. Beni o kadar korkutuyor ki sessiz orgazmlar yaşıyorum. Ne tür bir ucube bunu yapar? Yani, aklı başında hiç kimse bunu yapmaz. Ama mesele de bu. Seninleyken aklım başımda değil."

Onu ilk gördüğünden beri aklı başında değildi, ama bu his ona olağanüstü gelse bile, onun için böyle hissetmeyebileceği ciddi bir anlam ifade ediyordu. Ve belki de mesele buydu, aralarına dikmeye çalıştığı dur işareti. Cenneti ve dünyayı yerinden oynatmanın zorluğuna hazırdı.

ve zaten o kadar çok zorluğu vardı ki, bunlara bir yenisini daha eklemek her şeyin üstesinden gelinemez olduğunu hissettirebilirdi.

Hayatındaki bir başka zor şey, aşması gereken bir başka engel olmak istemiyordu. Onun için aşılamaz olmak istemiyordu. Mümkün olan her şekilde aşılabılır olmak istiyordu.

"Söylediğimde ciddiye dim, Mira. Sen git demedikçe hiçbir yere gitmiyorum. Benimle olmak iyi hissettiriyorsa, bırak iyi hissettirsin. Sana kendini iyi hissettirmeme izin ver. Seni iyi hissettirmek istiyorum." *edebileceğinden çok daha fazla.* Onun alnını öptü, parmaklarını kulağının üstündeki traşlı saçlarının üzerinde gezdirdi. "Zaten akli başında olan insanlar pek umurumda değil. Ben tuhaf insanlar için buradayım." Ona sırtıttı. "Öyleyse biraz gürültü yapalım."

Bir güneş ışığı gibi, cevap veren gülümsemesi odasındaki karanlığı deldi. Sonra adamın yüzünü kavradı ve onu bir öpücüğün içine çekti. Adamın bedeni karşılık verdi, kolu beline dolandı ve onu yatağa çekti, parmakları bacağını kalçasının üzerine çekti, dili dudaklarının arasından kayd ı.

"Kahretsin," diye ve öpüşmeyi kesti.

"Bok mu?" yanıt bu değildi.

"Test sonuçlarımı aldığımı söylemeyi unuttum. CYBE'm yok."

Kaşlarını çatarak, "Bu iyi bir şey değil mi?" diye sordu.

"Olabilirdi ama bu sabah saçma sapan bir regl oldum."

Etkilenmemiş bir nefes üfledi. *Bunun beni durduracağını düşünüyorsa...* Üst dudağını, sonra da alt dudağını öperek, "Şekerim, gerekiyorsa, kanaman varken seni becermekte bir sakınca görmüyorum," dedi. İkisi de şiş ve kırmızı olan göz kapaklarını teker teker öptü. "Ne istersen yapabiliriz ya da yapmayabiliriz. Neye ihtiyacın varsa."

"Seninle birlikte olmak istiyorum." Adam onun elini tutup parmak uçlarını tek tek öperken onu izledi. "Ama şiştim, kramp giriyor ve dürüst olmak gerekirse"-gözleri yine buğulandı-"gerçekten çok üzgünüm."

"Hiç ibuprofen aldın mı?"

"Hayır. Muhtemelen almalıyım. Gidip biraz getireyim."

"Buldum," dedi, kalçasını kavradı ve yuvarlanmaya çalıştığında onu sabit tuttu. "Nerede o?"

"Mutfak. Lavabonun üstündeki dolap. Ve her şey için teşekkürler Cole."

Ona yumuşak bir öpücük verdikten sonra mutfağa gitti, avucuna iki Advil ve bir bardak soğuk su doldurdu. Odasına geri dönüp yatağının üzerine diz çökerek Advil'leri teker teker içirdi. Sonra bir bardak suyu komodinin üzerine koydu, onu yan yatırdı ve tekrar arkasına sokuldu. Elini tutup tekrar çenesinin altına sıkıştırdığında omzunu öptü ve "Mira?" dedi.

"Evet, Cole?"

Onun şekerli, narenciye kokusunu içine çekerek, "Beni de korkunç derecede iyi hissettiriyorsun. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Odasının sessiz sakinliğinde, vücudu kollarında rahatlarlarken, zihni tam tersini yaptı. Bütün gece onunla kalmak, uyumasına izin vermek, ona yatakta kahvaltı hazırlamak ve eğer buna hazırsa, güne gevşek ve gülümseyerek başlayabilmesi için onu sessizce becermek istiyordu. Ama Bluebird'e geri dönmek zorundaydı. Ayrıca, uykuya dalarken ona sarılmasına, kucaklamasına izin verecekti. O kazanacaktı.

Duygular: Bir. Anlamsız robot seksi: Sıfır.

Yorganı omuzlarına kadar çekip onu sıkıca yatırmadan önce boynunu son bir kez öptü. Veda etmek için onu uyandırmaya cesaret edemeyince, ona bir mesaj göndermeyi düşündü ama telefonunu bulamadı ve sessizde değilse bildirim sesini riske atmak istemedi. Neyse ki, şifonyerinde bir kibrit kutusu ve kül dolu bir kavanozun yanında birkaç yırtık kağıt parçası ve şu renkli kalemlerden birini buldu. Dilek kavanozu.

Kalemin siyah sekmesine tıklayarak *Uyurken çok güzelsin* yazdı. *Beni sonra ara, yazdı* ve *Sevgiler, Cole'u* eklemeyen önce sadece yarım saniye durakladı. Kâğıdı ikiye katlayarak komodinin üzerine koydu ve bunun yakmayacağı bir dilek olmasını umdu.

Kapısından içeri adımını attığında, bir şey hatırlayarak iki kat geri çekildi. Odası karanlıktı ve o karanlıktan nefret ederdi. Penceresine yürüdü, sayısız kez mesajlaşıp konuştukları ve bir keresinde FaceTime yaptıkları zaman oturduğu pencereye, duvar boyunca sarkan kabloya uzandı ve sonra parıldayan ışık dizisini fişe taktı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

COLE

Dağda patikaları temizlemek için o kadar çok zaman harcadıktan sonra Cole'un artık her günün sonunda boynunu ve sırtını Tiger Balm ile yağlamasına gerek kalmamıştı, aynı zamanda o günkü kazığa ulaşana kadar neredeyse tüm yol boyunca adamlara ayak uydurabiliyordu. Ağaç kesmekle meşgul olmadığı zamanlarda Murphy ile gruplara liderlik ediyor, Maude Alice'in adamlara yemek pişirmesine yardım ediyor, Davis ile yürüyüşlere çıkıyor, mümkün olduğunda Mira'yı görüyor ve uykuya yorgun ama olması gerekenden daha mutlu bir şekilde dalıyordu. Ama hiçbir şey onu Ruby'nin telefonundaki yüzü kadar mutlu etmiyordu.

"Nasıl bu kadar büyümüş? Ben gideli daha iki hafta oldu!"

Babasını çiğneyen Ruby'nin salyaları tişörtüne aktı ve ardından ciyakladı.

Becks kamerayı tekrar kendine çevirerek, "Sanırım tek yaptığın yemek yemek ve uyumak olunca böyle oluyor," dedi. "Orada işler nasıl gidiyor? Yıkılıyor musun?"

"O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum ama iyi gidiyor." Sesi hissettiğinden daha emin geliyordu, her şey yolunda gidiyor gibi görünse de başarana kadar numara yapıyordu. Çocuklar sıkı çalışıyor, tüm uyuşturucu testlerini geçiyor, verandalarında kitap okuyor ya da Cole'un kulübeler arasındaki açıklıkta kazdığı ateş çukurunun etrafında konuşuyorlardı - Madigan'a bunun sorun olup olmayacağını sorduktan ve yanıt olarak "Bunu neden hiç düşünmedim?" mesajını aldıktan sonra. Her şey nispeten kolay ve şaşırtıcı derecede sessiz olmuştu. "Bir kez bile tuvalet görevi vermek zorunda kalmadım."

Yüzü buruştu. "Banyo görevi de neyin nesi?"

"Uzun hikâye," diyerek onu başından savdı. "Siz ikiniz nasılsınız? Nancy henüz gelmedi mi?"

"Evet. Geçen gün kısa bir süreliğine. İyiydi."

Becks kamerayı ahududuları üflemeğe başlayan Ruby'ye çevirdiğinde, "Annen söz konusu olduğunda, bazen 'iyi' olmak *umabileceğimizin en iyisidir*," mırıldandı. "O tombul yanaklarını öpmem gerek!"

"Fırıncı ile işler nasıl?"

Ruby bile bu sorunun ağırlığını hissetti ve babasını tekrar ağzına atarken kocaman karamel gözleriyle ona dikkatle bakmaya başladı.

Cole sesini alçaltmadan, "İyiler," diye cevap verdi. "İyi mi? Hepsi bu kadar mı? Çünkü onun Instagram paylaşımını gördüm Geçen günkü ekmek rafları, sonra elleriyle hamur yoğururkenki fotoğrafı ve son da saçlarını at kuyruğu yapmış, güneşin vurduğu taksinin camından dışarı bakarkenki fotoğrafı..."

Başını kaşıdı.

"Baba." Becks ekranı tekrar çevirdi, böylece onun ne kadar ciddi, hatta korkunç sınırlarda olduğunu görebiliyordu. "Bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama Instagram'ın çok ama çok aşık gibi görünüyor. Son zamanlarda onunla konuştunuz mu? Refah kontrolü yaptınız mı?"

Mira'yla son zamanlarda *çok* eğlendikleri doğru olsa da, bundan daha fazlası söz konusu olduğunda hâlâ işi başından aşkındı. Geçen hafta bir ilerleme kaydettiklerini düşünmüştü, ama onu yatırıp Bluebird'e geri döndükten sonra, gecenin bir yarısı uyanmış ve "kurallarını çiğnediği" için özür dilemek üzere ona mesaj atmış, ondan bir adım geri çekilmesi gerekiyorsa bunu anladığını, çünkü "berbat durumda olduğunu ve hayatının tam bir kaos " söylemişti.

Dağa geri dönmemek, merdivenlerden koşarak çıkmak, yüzünü ellerinin arasına almak ve ona "Hayır, senden bir adım bile geri atmayacağım" demek için içinde kalan tüm kendini koruma güdüsünü kullanmıştı. Ama birkaç derin nefes aldıktan sonra mesajına geri döndü.

Cole: Kaos olmasaydı, gökyüzünde yıldızlar olmazdı.
Yarın görüşürüz.

"değil," dedi, kendi kanından ve canından birine yalan söyleyerek.
"Biz sadece-"

"Arkadaş mı?" Becks tahmin etti. "Bunu dün Bluebird'ün üzerinde güneş batarken arka planda 'Lips Like Sugar' şarkısının çaldığı hikayene anlat. Bir romantik komedinin sonunu izliyormuşum gibi hissettim."

Bu videoyu, Element'in camlarını buğulandırmak için bir saat harcadıktan sonra, Bluebird ve Glazed arasındaki yolun yarısındaki ormana park ettikten sonra çekmişti, paspasın çıkıntıları hala dizlerine giriyordu, tadı hala dilinde tatlıydı.

"Çok fazla anlam yüklüyorsun," dedi. "Ben bir yaşlı-emo romantik komedisiyim." Kapı zili çaldığında kaskatı kesildi. "Kim o?" diye sordu, babasının içgüdüsel savaş ya da kaç tepkisi devreye girmişti. Yalnız olmalarından hiç hoşlanmazdı. "Kapı zili kamerasını kontrol et. Tanımadığınız kimseyi içeri almayın."

"Baba, sakın olmalısın," dedi. "Sadece Josh. Gitmem gerek."

"Josh yine mi geliyor?" Son bir hafta içinde üçüncü kez geliyordu, kapı zili kamerasını da kontrol etmiyor değildi. "Siz ikiniz daha iyi misiniz?"

Ekranı Ruby'ye çeviren Becks, soruyu "Büyükbabanla vedalaş. Seni seviyorum, baba."

"Becks, bekle!" Ama artık çok geçti ve Ruby çok tatlıydı. "Güle güle, küçük melek," dedi telefona el sallayarak. "Büyükbaban yakında seni görecek. Annene baban hakkında benimle konuşmasını söyle, tamam mı?"

Ruby o kadar yüksek sesle ciyakladı ki Becks aramayı sonlandırdıktan çok sonra bile kulaklarında yankılandı. Sessiz ekranına bakarken, sessiz kulübesindeki sallanan sandalyesinde otururken Cole birden kendini o kadar yalnız hissetti ki zorlukla nefes alabildi. Becks'i ve Ruby'yi o kadar çok özlemişti ki canı yanıyordu. Ama onları bir daha , onları özlemeyi Mira'yı özlemeye değişeceğini de biliyordu. farkına varınca çaresizce altındaki yastığa gömüldü. Ama varoluşsal bunalımlar için zamanı yoktu. Bugün Little Timber'da izin günüydü. Bu da bütün öğleden sonrayı ziyaretleri izleyerek geçireceği anlamına .

Ayağa kalkmak için öne doğru sallanırken telefonu tekrar çaldı.

"Hey, Benji," dedi, sesini hafifleterek, sanki neredeyse bir sallanan sandalye tarafından yutulmamıştı.

"Cole? Tanrım, dostum. Sesin bok gibi geliyor. Hasta mısın?"

Görünüşe göre pek de iyi bir iş çıkarmamıştı. "Ben iyiyim. Becks ve Ruby ile FaceTime görüşmem yeni bitti."

"Ah, evet. Evini özölüyorsun, değil mi?"

Tam olarak öyle değildi. Cole ailesini özliyordu ama omuzlarına binen ağırlığa memleket hasreti demiyordu. Çünkü daha önce hiç hissetmediği kadar net bir şekilde burada da kendini evinde hissediyordu. "Bunun gibi bir şey."

"Komik bir şey," dedi Benji. "Bu konuda sana yardımcı olabilirim." Cole doğruldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Hani şu Trax'ı kullanması için uğraştığın grup var ya?" Sallanan sandalyenin kenarına kaydı. "The Sympathy Gags?" "Görünüşe göre artık sadece SyGs olarak biliniyorlar."

"Şirin."

"Şey," diye devam etti Benji, "onları geçen gece gördüm ve harikaydılar. Gösteriden sonra onlarla konuştum. Trax'ı kullanacaklarını hiç düşünmemiştim, muhtemelen kafaları çok güzel olduğu için. Ama dün beni aradılar, sonra geldiler. Gerçekten ilgileniyorlar. Bizim, tırnak içinde, 'eski tarz titreşimlerimizi' sevdiler. Önümüzdeki hafta kayda başlamak istiyorlar."

"Bu inanılmaz!" Bekledikleri, Cole'un uğraşıp durduğu kırılma noktası buydu. Yeni Seattle punk sahnesinin onlara bir şans vermesini sağlamak.

"Tek bir sorun var. Buluşmak istiyorlar. Yarın." "Tamam," dedi Cole. "Buradaki servis harika değil ama Zoom yapmak için şehre git-"

" de bu. Görünüşe göre Zoom yapmıyorlar. Ya da sosyal kullanmıyorlar. Ya da cep telefonu. Solist beni aramak için ankesörlü telefon kullandı ve keşke bu bir şaka olsaydı. 'Teknolojinin bildiğimiz uygarlığın sonu olduğunu' düşünüyorlar. Yüz yüze görüşmek istiyorlar, aksi takdirde başka bir yere gidecekler."

"Onlarla görüşemez misin?"

"Bunu ben teklif ettim. Seni istiyorlar." "Beni mi?"

"Tek ve biricik."

Ayağa kalkıp adım atma ihtiyacı duyan Cole, "Kahretsin Benji. Onlarla yarın buluşamam. Bir hafta daha buradayım. Geri dönmem için bana bir hafta vermeyecekler mi?"

"Bugün buluşmak istediler. Bize yarına kadar süre vermeleri için yalvarmak zorunda kaldım. Bak, sabah jeti gönderebilirim ve akşam yemeğine kadar seni Red Falls'a geri getirebilirim. Bu bizim için çok önemli Cole. Eminim Madigan anlayışla karşılayacaktır."

Yarın çocuklar için başka bir izin günüydü ve planlanan sadece birkaç ziyaret vardı. Cole'un Maude Alice'ten Little Timber'ı tek başına idare etmesini isteyebileceği bir zaman varsa, o da buydu. Bunu önce Mad'le konuşması gerekiyordu ama sadece bir günlüğüne Seattle'a gidip, orada kendisini ziyaret etmenin ne kadar kolay olabileceğini ona göstermek...

"birini getirebilir miyim?"

COLE ziyaretlerden sonra kimin daha yorgun olduğunu söyleyemiyordu; kendisi mi, çocuklar mı, yoksa bütün günü kulübeden kulübeye koşarak ve dağa gelen herkesle tanışıp selamlaşarak geçiren Murphy mi? Madigan'dan yarın izin almak için beklenmedik derecede hevesli bir onay aldıktan sonra -özellikle de Mira'nın onunla Seattle'a gelmesini umduğunu itiraf ettikten sonra- kulübenin merdivenlerinden yukarı çıkan Cole, Murphy'nin kabına yiyecek ve taze su doldurduktan sonra mutfağa doğru ilerledi.

"Maude Alice? Davis?" diye seslendi. "Evde misin?"

Davis, "Buradayım," diye cevap verdi.

Ashley'nin ofisinin kapısını açtığı anda yavaşladı, ensesindeki tüyler teker teker diken diken oldu.

Davis pencereden dışarı bakıyordu, kollarını kavuşturmuş, omuzlarını o kadar sıkımişti ki omurgasının çıkıntısı gömleğinin içinden görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Görünüyorsun-"

"Bir şey bilmek ister misin?" dedi pencereye doğru, o kadar sessizdi ki onu duymak için zorlanması gerekti. "İnsanlar ne düşünürse düşünsün, Kev ve ben hiçbir zaman yakınlaşmadık. En azından fiziksel olarak."

Cole odaya girdiğinde Murphy kapıyı iterek Davis'in yanına oturdu. Bulanık kaşlarını kaldıran köpek, Cole'a "İşte sana bir şans dostum. Bunu mahvetme."

"Oh?" Cole sonunda söyledi. Şiir değildi ama konuşmasını sağlayacaksa...

"Altı ayı aşkın bir süredir ya da birlikte olduğumuz şeye ne dersiniz deyin, ama hiç öpüşmedik bile. O söyledi."

Madigan'ın kuralları yüzünden, çünkü temiz kalmayı öğrenirken işleri basit tutmak istiyordu."

Cole nasıl cevap vereceğinden emin değildi ama nedense, ne olursa olsun, onu o pencereden uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Çünkü aşağıda her neye bakıyorsa, gözlerinin önünde onun hayatını emiyordu. "ister misin?" Ona doğru bir adım attı. "Bunun hakkında konuşabiliriz."

Dönüp ona baktı, gözlerinde yaşlar vardı ve sanki onu duymamış gibi, "Ama en azından el ele tutuşurduk. Bana sarılırdı, dokunurdu. Eskiden yakındık. *Kendimizi yakın hissederdik.*" Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü, sonra tekrar pencereye bakarken gözyaşını sildi. "Ona destek olmak için elimden geleni yaptım. Ama şu anda yaptığım tek şey Kev'in yanında *olmak* gibi geliyor. Ve her geçen gün bunun bir önemi yokmuş gibi geliyor, çünkü o artık... gitti."

Zekice yaklaştı ve pencereden onun arkasına bakmaya çalıştı.

"Onu seviyorum Cole. Daha önce hiç kimseyi sevmemiştim ama onu seviyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum, tenimde, saçlarımda, canımın bu kadar yanabileceğini hiç fark etmediğim tüm bu parçalarımda. Belki bir zamanlar sevmişti," dedi bir damla gözyaşı daha süzülürken, "ama artık onun da beni sevdiğini sanmıyorum. Bütün günümü, her günümü bunu nasıl düzeltebileceğimi düşünerek geçiriyorum. Ama şu anda"-parmakları titreyerek kalktı, çenesi sıkılırken bardağı işaret etti-"merak ettiğim tek şey, bu *da* kim?"

Pencereden aşağı bakarak Davis'in parmağının çizgisini takip eden Cole, kendini durduramadan, "Kahretsin," diye fısıldadı.

Ağaçların önünde, kulübelere giden patikanın dibinde, Kev kollarını yana açmış, yakınına eğilmiş, kısık sesle başka bir kadınla konuşuyordu. Uzun sarı saçlı, solgun, saz kollu bir kadın uzanıp Kev'in boynuna sarıldı ve alnını kendi alnına doğru çekti.

"Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Davis'sesi çatladı, gözleri boş ve bomboştu.

Elbette Cole onun kim olduğunu biliyordu. Bugün tüm ziyaretçilerle tanışmak isteyen tek kişi Murphy değildi. Ama onun izni olmadan Davis'e kadının Thom'un kız kardeşi olduğunu söyleyemezdi.

"" dedi ona ve kalbi sıkıştı. "Ama yapamam-"

"Doğru." Güldü ama bu acıdan başka bir şey değildi. "Daha fazla kural." Sonunda pencereden çıkarak annesinin masasına doğru yürüdü ve yavaşça sandalyesine oturdu.

Cole'un kalbi, kendi kızı acı çektiğinde nasıl tepki verecekse aynı şekilde tepki vermek istedi. Davis'i de Becks'i teselli ettiği gibi teselli etmek, ona sarılmak, yemek yapmak, onu denize götürmek, ne pahasına olursa olsun her şeyi olabildiğince çabuk iyileştirmeye çalışmak istiyordu. Ama Davis Becks değildi. Bunu düzeltebilecek biri varsa bile o değildi. "Onunla nasıl hissettiğin hakkında konuşmayı denedin mi?"

Omuzları bir yükselip bir alçaldı. "Sayılır, ama çok zor. Sanırım sonunda bir şeylerin yanlış gittiğini yüksek sesle kabul edersek, hala birlikte olduğumuz her şeyin buna dayanamayacağından korkuyorum. Şu anda hayatta olduğundan değil." Gözlerini ona dikti. "Benim neyim var Cole? Eskiden bundan daha güçlüydüm. Kev'le tanışmadan önce kimsenin beni böyle dışlamasına izin vermezdim."

Onun karşısına oturarak uzandı ve elini kendi elinin içine aldı. "Birini gerçekten sevdiğinde ve dünyadaki her şeyden çok istediğin tek şey onun seni sevmesi olduğunda durum farklıdır." Kendi sözleri karşısında boynundan bir ürperti geçti. Sanki Davis'e yardım çalışırken istemeden de olsa kendi güvensizliğini dile getirmişti. Madigan'dan onay aldıktan sonra onu aradığında, Mira'nın Seattle'da ona katılmakta tereddüt etmesine şaşırmamıştı. Onun gerçekten kabul etmesine daha çok şaşırmıştı. Ama şimdi, sessiz ama ısrarcı bir yanı, yine aynı şeyi yapıp yapmadığını, çok sevip sevmediğini, birinin hissettiğinden emin olmadan ona tamamen bağlanıp bağlanmadığını merak ediyordu. aynı, aniden rahatsız edici bir şekilde gürültülü oldu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Davis, muhtemelen hiç de onun şüphelendiği gibi olmayan düşüncelerini keserek. "Arkadaşlarımın bana söyleyip durduğu şeylerin aynısı, kendimi korumam, açılmayı reddederse onu bırakmaya istekli olmam. Kulağa çok kolaymış gibi geliyor ama anlamıyorlar. Bu konuda hiçbir şey kolay değil."

"Davis, bunların hiçbirini söylemeyeceğim. Uğruna savaşılmaya değmeyecek bir ilişki için savaşmak konusunda tavsiye verecek son kişi benim. Hayatımın büyük bölümünde bunu yaptım."

"Ne zaman duracağını nasıl bildin?" diye sordu, çaresizliği kalbini yakalayıp sıkıştırıyordu. "Vazgeçme zamanının nasıl anladın?"

"Gerçekten bildiğimden emin değilim," diye dürüstçe cevap verdi, bir başka ürperti boynunu kavradı. "Ama sanırım sonunda Nancy ile birlikte olmanın onsuz olmaktan daha çok acı verdiğini fark ettim."

Uzun bir süre ona baktı ve Murphy homurdanarak odanın öbür ucuna geçtiğinde, "Henüz o noktaya geldiğimi sanmıyorum," dedi. Çenesinin bir kez daha sallanmasına izin vererek gözlerini kuruladı. "Muhtemelen aşırı tepki veriyorum zaten. Kev ve dışarıdaki o kadın muhtemelen sadece arkadaşlar."

"Eminim öyledir," diye yalan söyledi, aslında hiçbir şeyden emin değildi. "Teşekkürler Cole." Kadın ona gülümsedi ama bu sadece tanım gereği bir gülümseme idi.

"Dinlediğiniz için teşekkürler. Kev hakkında annemle ya da Madigan'la konuşamam. Annem... *annem* ve Madigan ve Kev çok yakınlar, çok karmaşıklar. Madigan'a seninle konuştuğumu söyleme, tamam mı?"

"Anlatmayacağım," diye söz verdi ona. Mad'e Davis'ten bahsetmeyecekti ama Thom'un kız kardeşinden bahsetmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Listede adı vardı ve bu öğleden sonra ortaya çıktığında biraz gergin görünmesine rağmen Cole onun güvende olduğunu düşünmüştü. Ama eğer Kev'i tanıyorsa, bir geçmişleri varsa, belki de değildi.

Cole'un yalpalamasını hissedecek kadar ani bir şekilde vites küçülterek boynunu döndürdü ve tüm işiyle, "Muhtemelen buraya gelmenin bir nedeni vardır. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Az önce ona söyledikleri ve pencereden gördükleriyle birlikte, bu sorunun cevabı on dakika öncesine göre çok daha ağır geliyordu. "Yarın ayrılmak zorundayım. Sadece bir günlüğüne," diye ekledi, kızın bakışları onunkilere kayınca. "Stüdyoyu kullanmak isteyen bir grup var ve onlarla buluşmam gerekiyor. Mad'e çoktan söyledim ama gitmeden önce Maude Alice ve senin için sorun olmadığından emin olmak istedim."

Ağzı bir açıldı, bir kapandı, sonra da "Anlıyorum. Eminim büyükannem Küçük Kereste'yi izlemekten rahatsız olmayacaktır."

"Davis." Onun bakışlarını tuttu. "Gitmek zorunda değilim. Eğer endişeleniyorsan-"

"İyi olacağız." Ve sonra, tıpkı büyük annesi gibi hiçbir şey onu geçemediği için, "Yalnız mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Hayır," itiraf etti. "Mira geliyor."

"Bu iyi." Davis başını salladı. "Gerçekten iyi. Mira'ya kendi dünyandan bir parça göstermek için bir şans. Seattle milyonlarca kilometre uzakta değil, değil mi?"

Bu düşünceyi daha önce de duymuştu. Kendi kendine de söylemişti. Ama Red Falls'ta kaldığı süre uzadıkça Seattle'dan uzaklaştığını hissediyordu. Mira'yı kendi dünyasında rahat bir yer edinebileceğine ikna etmek için elinden geleni yapıyordu ama kasabada akşam yürüyüşleri yaptıktan, onunla şirin küçük restoranlarda yemek yedikten, ailesiyle vakit geçirdikten, buranın yavaş temposuna alıştıktan sonra, kendi dünyasının artık istediği şey olup olmadığını merak ediyordu. Tek söyleyebildiği "Deneyeceğim" oldu.

"Bu gece onunla görüşecek misin?"

"Öyleydim. Ama mecbur değilim. İstersen takılabiliriz, belki gün batımını izlemek için yürüyüşe çıkarız? Dışarısı muhteşem." Doksan derecelik günlerin ardından tamamen serin bir akşamdı ve bu gece Mira'yı görmek için bir tuzağa takılsa kendi elini kemireceği doğru olsa da Davis'in iyi olduğundan emin olmak istedi. Ayrıca, herkes uyuduktan sonra her zaman gizlice dışarı çıkabilir, penceresine Romeo tarzı çakıl taşları atabilir, yangın merdiveninden tırmanıp odasına girebilirdi...

"Yürüyüş kötü bir fikir değil," dedi. "Düşünmeye ihtiyacım var. Ya da belki zihnimi boşaltmaya ihtiyacım var." Omuz silkti, içten bir gülümsemeye çalıştı. "Belki ikisi de. Ama gidip Mira'yı görmelisin."

"Arkadaş istemiyor musun?"

"Teşekkür ederim ama hayır. Sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım var." Gülümsemesi hiç şans bulamadan söndü. "Muhtemelen buna alışmalıyım, değil mi?"

Ona yardımcı olacak, kendisinin yaptığı hataları yapmasını engelleyecek ya da en azından bu hataları yapmaya karar verirse yalnız olmadığını bilmesini sağlayacak derin ve bilgece bir şey söylemek istedi. Ama onun yerindeyken birisi ona böyle bir şey söyleseydi, onu dinlemezdi. O sadece kalbinin sesini dinlerdi. Bu yüzden Becks'in daha iyi hissetmesini sağlamak için asla başarısız olmayan stratejisine döndü ve bunun Davis üzerinde de işe yarayacağını umdu. "Sana Glazed'den biraz hamur işi getireyim mi? Mira bu sabah huckleberry danish yaptı."

"Elbette," dedi, şimdi onu yatıştırıyordu. "Bu harika olur."

Ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü. "O gitti. Kev kamarasına geri dönmüş olmalı."

Davis arkasından, "Artık dağda olmayabilir," dedi. "Ama sanırım ikimiz de onun gitmediğini biliyoruz."

BÖLÜM OTUZ İKİ

MIRA

"İyi olacağına emin misin?" Mira endişeyle annesi ve Ian'ın arasına bakarak sordu. "Gitmek zorunda değilim."

Annesi yemek masasında solitaire oynarken, "Evet, öyle," dedi. "Seksi, bekâr bir adam sana özel bir jetle Seattle'a bedava seyahat teklif ediyor, sen de gidiyorsun."

Annesinin Cole'a *seksi* demesi onun Pazar sabahı bin- go kartında yoktu ama buna karşı çıkamazdı. Cole seksiydi. Aynı zamanda tatlı ve nazikti ve onu yatırmak ve parıldayan ışıklarını takmak gibi şeyler yapıyordu. Bu ona düğün konuşmasını, birinin dünyası karardığında bir başkası için nasıl ışık olabileceğini düşündürmüştü. Onun kendisi için böyle biri olup olamayacağını merak etmişti.

"Sadece bir günlüğüne gidiyorsun," dedi Ian kanepeden, başparmakları kumandanın üzerinde tıkırdıyordu. "Sanırım bunu halledebiliriz."

Mira, Cole'un yolcu koltuğuna oturduğu anda fırının alevler içinde kalacağını düşündüğünden değildi. Daha önce annesini bütün bir gün boyunca yalnız bırakmadığı için de değildi. Ve kesinlikle Ian'ın kendi başının çaresine bakamayacağından da değildi. Ama eyaletten hiç ayrılmamıştı. Çünkü "Görüşürüz!" deyip bir günlüğüne özel bir jete atlayıp gitmek gibi şeyler yapmıyordu. Ayaklarını tavana batırmakla ve yirmi mil yarıçapındaki her sorumluluğa kendini zincirlemekle çok meşguldü.

Peki neden gitmemeliydi? Aslında neyi riske atıyordu? Gitmeyerek neyi riske attığını biliyordu: Cole'un insanlarıyla tanışma, hayatını görme, belki de özel bir jette seks yapma şansı. Bu aynı zamanda *onu* arada bir ziyaret edip edemeyeceğini, onu görebilmesinin her zaman Seat-'tan ayrılmasına bağlı olup olmadığını görme şansıydı.

tle, eğer bu ilişkiden gerçekten bir şeyler çıkarabilirlerse, buna bir ilişki demek için her geçen gün daha da cazip hale geliyordu. Yüksek sesle. Diğer insanlara. Ona karşı.

Kolay olmayacaktı. İşe yaramayabilirdi. Ama hayatında hiç kimse ondan onlar yüzünden yaşamayı bırakmasını istememişti. Bu tamamen kendi başına yaptığı bir şeydi. Belki şansını deneyebilirdi. Belki bir denge bulabilirlerdi. Belki o da onun ışığı olabilirdi.

Bir arabanın kornası iki kez çaldı, her biri adrenalinin omurgasına fırlamasına neden oldu.

"Araban seni bekliyor," dedi annesi, Mira'ya sarılmak için el salladı ve eğildiğinde ona, "Ve bizim için bir dakika bile endişelenme. Biz iyi olacağız."

Annesine gülümseyen ve Ian'ı başından öpen Mira buna inanmaya karar verdi.

"VAY CANINA," diye fısıldadı Mira, başını jetten dışarı çıkardığında, gökyüzünde asılı duran bir elmas gibi ince bir pus tabakasının üzerinde yükselen karlı zirvesi Rainier Dağı'nın çılglık attıracak kadar net görüntüsüyle karşılaştı.

"İnanılmaz, değil mi?" Cole uçak merdivenlerinde ona katılarak sordu. "Buraya son geldiğimde hava çok bulutluydu ve göremedim."

Güneş gözlüklerini takarak, "Bugün gökyüzünde tek bir bulut bile yok," dedi. Bir kolunu kızın beline doladı ve ona gülümsedi. "Kesinlikle muhteşem."

Öpmek için eğildi, ama dudakları buluşmadan bir saniye önce, üstü açık kırmızı bir araba köşeden çılglık atarak geldi.

"O Benji olurdu," dedi Cole, sonra onu yine de öptü, o kadar derinden öptü ki, eğer onu tutmasaydı, merdivenlerden düşebilirdi.

"Atla!" Direksiyonun arkasındaki tıknaz beyaz adamın bir çift havacı gözlükleri, üzerinde E=MC HAMMER yazan bir kamyoncu şapkası ve örgülü bir keçi sakalı vardı. "Cole, gitmeliyiz! Selam, Mira!"

"Merhaba Benji!" diye seslendi, Cole'u merdivenlerden aşağıya kadar takip etti, Cole onu arabaya binmeye ikna etmek için elinden geleni yapmasına rağmen arabanın arka koltuğuna kaydı.

"Uçuş nasıldı?" Benji dikiz aynasından ona sordu. "Sorunsuz, umarım?"

Mira, Cole'un profilinde ağzının bir köşesinin yukarı kalkışını izleyerek, "Mükemmeldi," dedi, uçuşun Cole'un açılmış bacakları arasında dizlerinin üzerinde geçirdiği kısımdan bahsetmedi, elleri saçlarında dolanırken dudakları Cole'a sarılmıştı. "Süper pürüzsüzdü."

Cole ona göz kırpmak için döndüğünde, yanakları kızarmıştı, Mira yüzündeki suçlu sırıtışı engelleyemedi. İlk kez özel bir jete binmek canlandırıcıydı, indikten sonra Ian'dan gelen ve hâlâ hayatta olduklarını söyleyen mesaj göğsündeki gerginliği gevşetmişti ve tepesinde parlayan güneş şimdi tenini ısıtıyordu. Belki bunu gerçekten yapabiliirdi. Belki bunu gerçekten yapabilirlerdi.

Stüdyosuna vardıklarında tüyleri diken diken olmuş, boynunun dibinde karıncalanarak kollarından aşağıya doğru hızla inmişti. Burası Cole'un yeri, eviydi. Çıktıkları yıpranmış taş basamaklar, Makers'ın ilk albümünü yaparken çıktığı basamakların aynısıydı. Cole'un ona açtığı kapı, bir iş sahibi olarak ilk kez yürüdüğü kapının aynısıydı. Mira bu duyguyu çok iyi biliyordu, kendisine ait olan, sevdiği şeyi herkesle paylaşabildiği bir yere sahip olmanın ne kadar güçlendirici olduğunu.

"Trax'a hoş geldiniz," dedi gururla ve onu Instagram hikâyelerinde pek çok kez gördüğü ama hiç görmediği mekâna götürdü. Sağında, doğum günü hediyesi camlı kutularla kaplı olduğunu hatırladığı uzun bir masa vardı. Duvarlarda dört kayıt kabinine bakan pencereler sıralanmıştı. Standlardan biri Cole'u sayısız kez çalarken izlediği davul setiyle doluydu. Bowie, The Cure, Ramones, Patti Smith ve diğerlerinin posterleri.

Mira, üzerinde KONFERANS ODASI yazan bir kapının üzerinde asılı duran, üzerinde siyah koli bandıyla FERENCE yazan, Joe Strummer'ın sigara içerken resmedildiği posterini göstererek, "Bu benim yatağımın üzerinde asılı aynısı," dedi. Postere daha yakından baktı ve işaretin ardından küçük bir yıldızın geldiğini fark etti. "Ama tabii ki seninki imzalı."

"Mad ve ben onu 90'ların başında İngiltere'de turne ederken Pogues'la birlikte görmüştük," dedi Cole, onu boynundan öpmeden önce nefesi yumuşaktı.

"Harika bir gösteri olmalı."

"Sahne arkasına geçtik." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Yaşam boyu başarı."

"Ve şimdi ikisi de gitti, Joe ve Shane."

İç çekerek, "Çok erken," dedi.

"Zaten buradalar," diye araya giren Benji, Cole'u dirseğinden tutarak Mira'dan uzaklaştırdı ve *toplantı* odasına doğru götürdü.

Cole, Benji'yi kapıya kadar takip etmeden önce ona "Rahatına bak," dedi. "Yukarıda birkaç kanepa var ya da burada takılabilirsin. Bir saatten fazla sürmez."

Büyük masadaki sandalyelerden birine oturan Mira, Cole'un kendisini gruba tanıtırken kapıdan gelen heyecanlı sesini duyunca kendini tuhaf bir şekilde özgür ve saçma bir şekilde mutlu hissederek telefonunu çıkardı.

Sanırım haklısın. Kendimi zincirliyordum.

Oof. Bunu ben söyledim, değil mi? Bu benim için biraz sert oldu.

Yine de doğruydun.

Seattle nasıl?

Mira: Muhteşem.

Seninle gurur duyuyorum.

Mira: Ben de kendimle gurur duyuyorum.

"Sen fırın tanrıçası olmalısın."

"Yüce Tanrım!" Mira neredeyse yerinden sıçrayarak bağırды.

Nancy, Mira'nın yanındaki sandalyeye otururken kurt gibi sırıtarak, "Zıdır," dedi. "Seni korkutmak istememiştim."

"Sen" -Mira'nın boğazı düğümlendi- "Nancy Hayes'sin." Cole'la ilk tanıştığında gözleri kamaştıysa bile, Asyd Nancy'den bir adım ötede oturmanın verdiği şaşkınlık ve nutku tutulmuşluk hissinin yanında hiç kalırdı.

Nancy mucizevi bir şekilde elini uzattığında Mira elini tuttu ve sıktı. "Ben... Evet, ben... fırın tanrıçasıyım." Gençken çok takdir ettiği ama Cole'a davranışları yüzünden şimdi bu çekindiği biriyle karşılaşmak tedirgin ediciydi. Belki de beyni bu yüzden o sözleri söylemeye karar vermişti. Kafası karışmış, hazırlıksız yakalanmış, kısa devre yapmıştı. "Ben Mira. Mira Harlow."

Nancy'den o kadar çok saf, titreşen elektrik yayılıyordu ki, küçük bir şehre bile güç verebilirdi. Omuz hizasındaki kızıl saçları başının etrafında parlıyor, mavi gözlü bakışları doğrudan Mira'nın ruhunu delip geçiyordu. "Benji bana bugün Cole'la geri döneceğini söylemedi." Gözleri kısıldı. "O küçük pislik. Bana hiç güvenmedi. Cole'un arkadaşlarından hiçbiri de güvenmedi. Sanırım onları suçlayamam." Öne doğru eğildiğinde, sakızının tarçın kokusu aralarındaki havada asılı kaldı. "Söyle bakalım, Mira Harlow. Aç mısın?"

Mira bu kadının dünyanın merkezine bakıp diğer tarafındaki birinin söylediği bir yalanı fark edebileceğinden şüphelendiği için ona doğruyu söyleyerek, "Açlıktan ölüyorum," dedi.

Cole'a Nancy'yle kahve ve atıştırmalık almak için dışarı çıkacağını mesajla bildirmek istemişti ama toplantısını bölmek istememişti, özellikle de gruptaki çocuklar Cole' söylediği kadar teknofobikse. Ayrıca, kimse gittiklerini anlamadan geri döneceklerini düşünmüştü. Ama görünüşe göre toplantı erken bitmişti, çünkü Nancy'nin neredeyse denemesini zorunlu kıldığı korkunç derecede şekerli krem şantili bir karışımla kafeden çıkar çıkmaz telefonu çaldı,

İşimiz bitti bile. . ?

Nancy ile dışarıda olduğunu belirten bir mesaj attığında, Nancy'nin noktaları en az dört kez belirip kayboldu ve sonunda gönderdi,

Cole: Yardıma ihtiyacın varsa iki kez göz kırp.

Güldü ama gerçek şu ki iyiydi. Her fırsatta gözünü korkutmasına rağmen Nancy ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Sonunda stüdyoya döndüklerinde toplantı odası boştu, Benji tezgâhın arkasında bilgisayarını tıkırdatıyordu ve Cole ortalıkta görünmüyordu. Ama sesi duyulabiliyordu.

"Birileri stres atıyor." Nancy başını Cole'un davuluyla inlediği kayıt kabinine doğru eğdi. "Seni ödünç almamdan hoşlandığını sanmıyorum."

Pencereye yaklaşıp kaslarının esnemesini, bileklerinin titremesini, yüzünü tavana doğru kaldırırken gözlerinin kapanmasını izleyebilecek kadar yaklaşan Mira, "Harika biri," dedi.

Nancy onunla yüzleşmek için döndü. "Cole sana benim hakkımda ne kadar şey anlattı bilmiyorum ama ben gerçekten kötü bir insan değilim."

Mira'nın buna ne diyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. "İyi bir insan olduğum söylenemez," diye ekledi Nancy küçük bir Gülmek. "Ama Cole öyle. O bu gezegende yürüyen en iyi insanlardan biri. Bugünlerde onu sadece davul çalmanın mutlu ettiğini sanıyordum."

Ve sonra, kulakları yanıyormuş gibi, Cole gözlerini açtı ve pencereden onları fark etti ve Mira'baktığında yüzü kalp durduran bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Belli ki yanılmışım," dedi Nancy. "Bu çok kötü bir klişe ve bunu söylerken midem bulanıyor ama ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum. O bunu hak ediyor."

"Gerçekten de öyle," dedi Mira ve Nancy uzaklaşırken kapı kolunu çevirdi, onun kabinine girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Bagetlerinden birini bırakarak ona el salladı ve diğeriyle oynamaya devam ederken dizine vurdu. Tüm bu sahne o kadar absürt derecede seksiydi ki kız bayıldı, elini alına götürüp iç çekmesine ramak kalmıştı. Bunun yerine odayı geçti, adamın kucağına oturdu, boynunu kavradı ve adam bagetini havada çevirirken onu öptü.

"O da ne?" diye sordu ayrıldıktan sonra, hâlâ diğer elinde duran köpüklü içkiye bakarak.

Pipeti dudaklarına götürerek, "Bir dene" dedi. Adam bir yudum aldı, sonra yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bu berbat." "Nancy bana içirdi. Sanırım bana şaka yapıyordu."

"Hayır." Onu kucağına daha da çekti. "O şekerli şeyleri çok sever."

"Ya sen?" diye sordu, başparmağını yumuşak alt dudağının üzerinde gezdirerek, gözünün altındaki o küçük çile bir kedi yavrusunun güneş ışığına çekilmesi gibi çekildi. "Nelerden hoşlanırsın?"

"Zaten bilmiyor musun?" Öne doğru eğilip onu kulağının arkasından öperek titremesine neden oldu ve "İhtiyacım olan tek şeker sensin" dedi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

COLE

ELLERİ ONUN ELLERİNDE SICAK, Cole Mira'yı Benji'nin üstü açık arabasına geri götürdü, çünkü Cole'a arabayı sadece bir günlüğüne ödünç alabileceğini değil, aynı zamanda grubu stüdyoda kayıt yapmaları için tatlı dille ikna ettikten sonra "arabayı alabilirsin kardeşim!" demişti.

Mükemmel mavi gökyüzüne bakarak, "Keşke yelken açacak vaktimiz olsaydı," dedi.

"Belki bir sefere," diyerek elini sıktı ve adamın kalbi duracak gibi oldu.

"Öyle mi?"

Kız başını salladığında, yanakları parlayarak kalbini hızlandırdı ve "Kesinlikle bir dahaki sefere" dedi. Sonra onu yumuşak, uzun süren bir öpücüğe çekti. "Ama bugün" - rüzgârda savrulan bir bukleyi alnından fırçaladı

-"Torunumla tanışmak ister misin?"

Gülümsemesi öğle güneşinden daha parlaktı. "Çocuk musun sen? Evet, lütfen!"

Kırk beş dakika sonra evinin önüne geldiğinde Cole, Seattle trafiğinde oturarak hayatının ne kadarını boşa harcadığını fark etti. Emniyet kemerini çözdüğünde Mira'ya baktı, ağzının yavaşça aralanması ve eve bakarken gözlerinin daha da açılması dışında Mira kılını bile kıpırdatmadı.

"Mira?" Elini kızın yüzünün önünde salladı. "İyi misin?" "Evet," dedi dalgınca. "Sadece... Senin evin..." O döndü onunla yüzleşmek için. "Cole, bu çok büyük."

"O kadar da büyük değil," dedi. Ama şimdi iki katlı sedir ağacından yapılmış geniş eve baktığında, ihtiyacından fazla gibi görünüyordu. "Seattle'da ev satın almak için çok iyi bir zamanda aldım." "Seattle'da ev almak için çok iyi bir zamanda aldım."

Elini yanağında gezdirdi, ona dokunmak için bir bahane arıyordu. "Param olması seni rahatsız ediyor mu?"

"Yapmamam seni rahatsız ediyor mu?"

Başını salladı ve bu yeterli olmazsa diye ekledi, "Hayır.

Bu beni asla rahatsız etmez."

"Tamam." Onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Tamam." Başparmağını kızın yumuşak teninde gezdirdi, aralarındaki ip göğsünü çekiştiriyordu, sanki az önce birbirlerine söyledikleri tamamlar paradan, bu günden, Red Falls'ta kalan haftadan daha fazlasıydı, sadece... daha fazlası. Muhtemelen bunun hakkında konuşmaları gerektiğini fark etti, bu *daha fazlasının* ne anlama gelebileceğini, neye benzeyebileceğini, neye benzemesini istediğini.

"Benimle gel," dedi, emniyet kemerini çözerek, çünkü ihtiyaçları olsun ya da olmasın, şimdi bu tür bir konuşmanın zamanı değildi. "Neredeyse uyku vakti geldi. Onu kaçırmak istemeyiz."

Ruby'yi iki hafta görmedikten sonra onu görmenin, bebek pudrası kokusunu , yanağına değen tüylü saçlarını hissetmemenin verdiği his, onu sınıksız saran en sıcak battaniye gibiydi. "Kocaman olmuş!" diye bağırdı ve onu kadar havaya kaldırdı. "Ve bu başka bir diş mi?"

"Daha birkaç gün önce gelmeye başladı," dedi Becks. "İnanılmaz."

Ruby'nin gözlerinin içine bakarak ona şöyle dedi: "Sen daha çok ve her geçen gün daha da şaşırtıcı hale geliyor." Mira'ya döndüğünde yüzünde acı dolu, neredeyse kalbi kırılmış bir ifade vardı. Ama bu bakış o kadar çabuk geçti ki, hayal gördüğüne karar verdi. "Onu kucağına almak ister misin?"

Mira torununu kucağına alırken Becks son iki hafta boyunca kaçırdığı her şeyi : yeni dişler, Ruby'nin bir şeye tutunmadan ayakta durmaya çalışırken kaç kez düştüğü, nasıl daha iyi uyuduğu, daha iyi yemek yediği. Gurur, sevgi ve rahatlatma karışımının Cole'un göğsünü burkması tarif edilemezdi. Çünkü Ruby doğduktan sonra onun yardımı gerekli olmuş olsa da, Becks onu hâlâ yanında istese de, aslında artık ona ihtiyacı yoktu.

Mira'nın Ruby'yi dizinde zıplatışını, kuzguni buklelerinden birinin Ruby'nin tombul parmaklarına dolanışını ve Becks'in söylediği bir şeye gülüşünü izleyen Cole, çok uzun zamandır ilk kez neye ihtiyacı olduğunu merak etti.

"Babamla birlikte geldiğin için çok mutluyum," dedi Becks, Ruby'yi yatırmayı bitirdikten sonra Mira'ya veda kucaklaması yaparken.

"Ben de öyle," dedi Mira, sonra aralarına baktı ve "Gitmeden önce banyonuzu kullanabilir miyim?" diye sordu.

Cole, Mira'ya koridorun sonundaki misafir banyosunu işaret ettikten sonra Becks'i kucakladı. Ya da sarılmaya çalıştı ama Becks elini göğsüne onu durdurdu.

"Aşık olan sadece senin Instagram'ın değil, baba."

"Ne demek istiyorsun?" dedi, kızın ne demek istediğini tam olarak bilmiyormuş gibi davranarak.

"Gitmişsin. Çok sert takılıyorsun." "Becks, 'takılmak' da ne demek?"

"Evi çoktan satın , değil mi?" "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Elini göğsünden çekti, sadece parmağıyla göğsünü işaret etti. "Onun küçük kasabasında, satın alacağın evi çoktan seçmişsin."

Alay etti. "Hayır." *Çünkü orası bir ev bile değil.*

"O biliyor mu?" Becks ellerini kalçalarının üzerine koyarak sordu. "Ona nasıl hissettiğini söyledin mi? O da aynı şeyi hissediyor mu? Lütfen bana bunun hakkında konuştuğunuzu söyleyin."

Kızına aslında tek robot seksi olduğunu söylemek istemeyen adam, "Söyleyeceğiz," dedi.

"Ne zaman?"

"Bugün. Bu gece. Bilmiyorum. Ama onunla konuşacağım."

"Söz veriyor musun? Söz ver baba. Bu annemden sonraki diğer partnerlerin gibi değil. Bu farklı. Anlayabiliyorum. Tekrar incinmeni izleyemem."

Birden ağzı son bir saattir pamuk emiyormuş gibi hissetti. Bunun ona nasıl görüneceğini hiç düşünmemişti.

Becks. Muhtemelen gerçekten de onun önünde "Canımın yanmasını istiyorum!" diye bağııyor gibiydi. "yle değil," dedi, hangisini ikna etmeye çalıştığından tam olarak emin değildi. "İşleri yavaştan alıyoruz." *Yalan.* "karşı çok açık davranıyoruz." *Daha fazla yalan.*

İki parmağını burnunun kenarında aşağı yukarı ovuşturarak yeniden içeri girdi. "Tamam, peki."

Ama koridorun sonundaki banyonun kapısı açıldığında, gömleğini tuttu, onunla göz göze geldi ve yumuşak ama sert bir sesle, "Sevilmeyi hak ediyorsun. Tepeden tırnağa, ödün vermeden, tahmin etmeden sevimyi. Ve bundan daha azını sunan hiç kimse kalbini vermeye değmez." Kadın kollarını adamın beline doladı ve adamın kalbi kt küt atarken ve Mira onlara doğru yürürken tek yapabildiği ona sarılmak oldu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MIRA

Mira, son bir saat içinde yüzünde bir kez bile eksilmediğini düşündüğü bir gülümsemeyle uçağın içinde süzülerek koltuğuna oturdu.

"Günün nasıl geçti?" Cole onun karşısındaki koltuğa otururken sordu.

"Harika," dedi ona. "İnanılmaz. Olağanüstü." Adam gözlerinde bir parıltıyla "Aynen" dedi.

Sonra, sanki koreografisini yapmışlar gibi, ikisi de telefonlarını çıkardılar.

"Davis, Bluebird'de her şeyin hâlâ yolunda olduğunu söylüyor," dedi.

Ian'dan gelen ve onları "rahatsız etmeyi bırakmasını" söyleyen mesaja gözlerini deviren Mira, "Annem ve Ian da iyiler," dedi.

Pilot hoparlörden "İyi akşamlar," diye seslendi. "Lütfen telefonlarınızı uçak moduna alın ve güvenli seyir irtifasına ulaşana ve ben emniyet kemeri işaretini kapatana kadar koltuklarınızı dik konumda ve emniyet kemerleriniz tamamen bağlı halde tutun. Biraz erken turbülans yaşayabiliriz."

Mira telefonunu uçak moduna almadan önce son bir kez kontrol etti, ardından uçak piste doğru taksi yapmaya başlarken yerleşmeye çalıştı. Ama sakinleşemedi. Cole'un pencereden bakarken çene kasları titrediğinde, emniyet kemerini etkili bir çekişle sıktığında, ona dönüp bakışlarını yakaladığında, dudaklarını yalarken boğazı bir yutkunmayla titrediğinde huzursuz, tedirgin, aşırı sıcaktı, cildi seferinde bir derece ısınıyordu.

Cole'un dünyasındaki her bir parça, stüdyodaki yetkinliği, kızını ve torununu sevmek şekli, hatta Benji'nin dönüştürücüsünde çubuğu çalıştırırken telli kollarının esneme şekli

belki de özellikle bu tek bir amaca hizmet etmişti: onu o kadar tahrik etmişti ki doğru dürüst göremiyordu bile. Ve şimdi, koltuğuna hapsolmuş bir halde, ona kendi ilacından tattırıp tattırmayacağını merak ediyordu.

"Sanırım bir süre daha burada sıkışıp kalacağız," dedi, emniyet kemerine baktı, sonra bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Elimiz kolumuz bağlı."

Cole'un gözleri karardı. "Sanırım öyle."

"Burası sıcak mı?" diye sordu ona, parmaklarını köprücük kemiğinde gezdirerek. "Biraz sıcak gibiyim."

Boğazını temizledi, gözleri göğüslerinin arasına dalan parmak uçlarını takip ediyordu. "Belki de sıcak basması geçiriyorsundur."

"Belki de öyledir." Emniyet kemeri kalçalarını kesene kadar öne eğildi ve ona gömleğinin altını engelsiz bir şekilde görme imkânı verdi. "Bunlardan birini yaşadığımda işe yarayan tek şey ne biliyor musun?"

Parmak uçları hafif bir hızla emniyet kemerinin tokasına dokundu. "Bana aldırma."

Pilot, "Lütfen kalkış için hazırlanın," dedi.

Cole bacaklarını iki yana açarak, "İnan bana," diye homurdandı. ""

Ayakkabılarını çıkararak gömleğinin eteklerini kavradı ve başının üzerine çekti. Tişörtü yanına yere fırlattığında Cole, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, gözleri geceyarısı karasıydı, bakışları vücudunu yutuyordu.

Uçağın hızlanması onu koltuğuna geri iterken saçlarını ensesinden toplayarak mırıldandı. "Birazcık. Ama hâlâ çok ateşliyim."

Cole inledi ve elini emniyet kemerinin tokasından çekerek kot pantolonunun üzerinden avuçladı.

"Belki de"-saçını bırakarak, sütyeninin kopçasına için sırtına uzandı-"Bunu da çıkarmalıyım."

Gökyüzüne açıldıklarında Cole, "Bence bu iyi bir fikir," dedi.

"Ama ya pilot çıkarsa?" diye sordu, ellerini indirip masumca somurarak. "Başımın belaya girmesini istemiyorum."

"Dışarı çıkmayacak. Bunu aklından bile geçirmez. Mira, lütfen," diye yalvardı Cole, koltuğunda kayarak. "Şu anda çok sertim."

"O zaman kesinlikle üzerimde tutmalıyım," diye alay etti. "Seni rahatsız etmek istemem."

"Rahatsız değilim," dedi göğüslerine. "Son derece rahatım. Hayatım boyunca hiç bu kadar rahat olmamıştım."

Küçük bir kahkaha atarak tekrar arkasına uzandı, sütyeninin düğmelerini açtı ve askıları teker teker omuzlarından indirdi. Sütyenini gömleğinin yanına atarak, "Ahh, bu çok daha iyi" dedi.

"Güvenli seyir irtifasına ulaşmak ne kadar sürer?" diye sorarken ellerini yumruk yaptı.

Kirpiklerini kırıştırtarak aşağı baktı ve "Oh, bak. Meme uçlarım sertleşmiş."

"Hayatımı sikeyim."

"Çok sertler." Sırtını dikleştirdi. "Cole, ağrıyorlar." "Belki de onlara dokunmalısın," diye önerdi gergin bir sesle elini kirli sakalının üzerinde kabaca gezdirerek.

"Böyle mi?" diye sordu, iki parmağını sağ meme ucunun üzerinde gezdirerek. "Evet, ." Alt dudağını ısırdı. "Onları biraz çimdikleyebilirsin Sen de. Eğer istersen."

"Onları çimdiklemek mi? Ama bu acıtmaz mı?"

Şimdi iki eliyle yüzünü ovuşturuyordu. "Hayır, acımayacak," dedi parmaklarının arasından. "Sadece çok sert yapma."

Meme uçlarını önce yumuşakça, sonra biraz daha sertçe sıkıp hafifçe bükerek bir gösteri yaptı. "Haklısın. Bu gerçekten iyi hissettiriyor. Gerçekten iyi. Acaba bu da iyi hissettirir mi?" Sağ göğsünü kavrayarak sıcak ağırlığını kaldırdı, dilini meme ucuna götürdü ve yaladı.

"Tanrı olsun," dedi sertçe, koltuğunda tekrar kayarak. Bakışlarını başının üzerindeki konsola kaldırarak, "O ışık söndüğünde Tanrı yardımcın *olsun*," diye uyardı.

"Neden?" diye sordu, diğer elini bacaklarının arasına kaydırarak. "Bana bir şey mi yapacaksın?"

Cevap vermek için ağzını açtığı anda kabinde iki zil sesi duyuldu. Emniyet kemerinin ışığı söndü ve Cole onun üzerindeydi, dudakları göğüs ucunun etrafındaydı, sertçe emiyordu, parmakları diğer göğüs ucunu aralarında yuvarlayarak onu inletiyordu.

Kadın kendi tokasına uzandığında, adam bileklerini elleriyle kavrayarak onu hareketsiz tuttu. "Sakın cüret etme," diye hırladı. "Bu sadece ben istediğimde çıkar."

Mira itiraz etmek istese de -ki istemiyordu- kelimeleri bulamadı, adam bacaklarının arasına daldığında başı koltuk başlığına düştü.

"Kahretsin," diye tısladı, ellerini adamın saçlarına gömdü, adam onu çok fazla kumaş katmanı arasından öpüp yalarken eğildi.

Başını kaldırarak parmaklarını kızın pantolonunun kemerine geçirdi ve hınzır bir sırıtışla, "Benimle dalga geçiyordun, değil mi?" dedi.

"I-"

Hızlı bir çekişle pantolonunu kalçalarının üzerinden aşağı indirdi ve kızın bulabileceği her türlü uyduruk bahanenin önünü kesti.

Onu tutan emniyet kemerine karşı sarsıldığında, adam ona uyarıcı bir bakış attı, sonra daha da sıkı, o kadar sıkı hale getirdi ki acı vermekten çekindi. Artık zar zor hareket edebiliyor, adamın parmak ucunun dikişlerinde bir aşağı bir yukarı gezinmesinden kaçamıyordu. "Hmm," diye mırıldandı. "Ben de seni kızdırayım mı?"

O kadar ki, o kadar tahrik olmuştu , tek yapması gereken onu bir kez yalamaktı ve boşalacaktı. Ama ne kadar yakın olduğunu biliyormuş gibi parmağını çekti, ona dokunmadı, sadece uzun bir süre bacaklarının arasına baktı, sakinleşmesine yetecek kadar uzun bir süre, sadece biraz, sadece yeterince. Sonra baktı ve sabit, tereddütsüz bir göz temasıyla, "Hayır, sanırım ," dedi ve bir parmağını içine soktu, sonra bir başkasını. Kızın bacakları açılıp gözleri kapanırken, adam dudaklarıyla klitorisini çevreledi, emdi, yaladı ve dilini döndürdü, parmaklarını kızın içine o kadar hızlı sokup çıkardı ki çığlık atmamak için yumruğunu ısırarak zorunda kaldı.

Serbest kalmanın ağır sisi içinde tokasının serbest kaldığını hissetti, güçlü kollar etrafını sararak onu dikkatlice yere indirdi. Gözlerini tekrar açmaya zorladığında sırtüstü yatıyordu, Cole gergindi ve üzerinde geziniyordu, vücudundan onunkine ısı akıyordu.

"Üzgünüm ama bekleyemem," dedi, bacaklarının arasında diz çökmek için ayağa kalktı, kot pantolonunun düğmelerini açtı, fermuarını serbest bıraktı, sert aleti boxer'ını aşağı itene kadar çadır kurdu. Kendini bir kez, sonra iki kez okşayarak, "Sana ihtiyacım var, Mira. Aklımı kaçırmak üzereyim."

Kalçalarına uzanarak onu daha yakına çağırdı, çünkü ona ihtiyacı vardı. Onun ağırlığına, sıkı kaslarına, sıcak teninin onunkine değmesine. Bakışları kilitlenirken, adam kollarını dikleştirdi ve kadın vücutlarının arasına uzanarak onu kendisine doğru yönlendirdi.

Tek bir hamlede derinlere kayarken inledi, ellerinin üzerine düştü, boynunu, boğazını, çenesini öptü, kalçaları beyin karıştırıcı bir ritim tutturdu. Her şey çok sıcaktı. Uçağın camlarını buharla kaplasalardı hiç şaşırmazdı. Ama sonra

bir şeyler değışti. Alevlerin yerini parlayan közlere bırakması gibi, bedenleri arasındaki ateş de söndü, adamın hamleleri yavaşladı, elleri kızın yüzünü aralarına almak için yükseldi, dudakları kızinkilere indi. Onu derinden öptü, kalçaları tatlı tatlı yuvarlandı, eli yüzünü bırakıp saygıyla vücudunun yan tarafına kayd ve gözlerinin arkasındaki basınç arttı.

"Cole," diye soluk soluğa bağırdı, parmaklarını onun beline doğru kıvırdı, hızlanmasını, daha sert itmesini sağlamaya çalıştı, çünkü yaptığı şey adil değildi. Alnını hafifçe onunkine bastırması, sabit, kapüşonlu bakışlarının tenini yakması, yumuşak öpücüklerinin ağzının kenarlarında gezinmesi, bu seks değildi. Bu onların anlaşması değildi. Bu sevişmekti.

"Lütfen yapma," dedi, gözyaşları kapalı göz kapaklarının altında toplanıyordu. Hazır olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı, çünkü şu anda içinde dolaşan tek şey korkuydu. Onunla geçirdiği gün harikaydı, asla unutamayacağı bir gündü ama bu içinde bulundukları durumu değıştirmiyordu. Bu adımı atmadan önce, onun kendisini bu şekilde ona vermesine izin vermeden önce gereken şeyler vardı, pek çok şey. Kendini ona geri vermeden önce. "Lütfen."

Başını kaldırıp ona baktı ve yalvardı: "Mira." "Yapamam.

Cole, yapamam."

Kalçaları hareketsiz kaldı. "Durmamı ister misin?"

"Hayır." Gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldü, şakağından aşağı kayarak kulak memesinden düştü. "Durmanı istemiyorum ama yapamayız. Bu şekilde olmaz. Çok özür dilerim. Ama ben-"

"Şşşt," diye yatıştırdı, başparmağı kızın şakağında gezinerek gözyaşının izlediği yolu kuruttu. "Sorun yok. Nasıl hissettiğimi önce sana söylemeliydim. Senin hakkında ne hissettiğimi."

Bir damla gözyaşı daha saçlarına karıştı. Onun söylemesini istedi. O da söylemek istiyordu, çünkü bunu hissediyordu. Bunu vücudundaki her bir hücrede hissetti. Ama yapamadı. Bir planı olmadan olmazdı. Bundan sonra ne olacağını bilmeden olmazdı. Bu yolculuk işe yaramıştı ama ya bir sonraki? Ya bir sonraki olmazsa ne olacaktı? Annesi daha da kötüleşirse ve onu gerçekten bırakamazsa? Tüm cevaplara ihtiyacı yoktu ama bazılarına ihtiyacı vardı. Aksi takdirde, ve bunların hepsi sadece bir rüyaydı. Bir rüyada seks yapabilirlerdi ama ilk kez seviştiklerinde bunun bir rüya olmasını istemedi. Gerçek olmasını istiyordu.

"Lütfen ağlama şekerim," dedi gözlerine ulaşmayan alaycı bir gülümsemeyle. "Uçak seksinde ağlamak yoktur."

Nefesini verdi, küçük bir kahkaha attı, sonra burnunu çekti.

"Bunu şimdi konuşmamıza gerek yok." Kayarak dışarı çıktı, tekrar içine girdi, bu sefer daha sertti ve bunun gücüyle rahatladı. "Ama bunun hakkında konuşmamız gerek. Eninde sonunda."

Bacaklarını adamın beline sarıp onu sıkıca çekerek "Tamam" dedi. Adam onu öpmek için eğildiğinde, onun tamamlarından, gözyaşlarından, tereddütlerinden ve korkusundan daha fazlasını hak ettiğini biliyordu. Ama şu anda ona verebileceği en iyi şey "tamam" dı. Ve o, hak ettiğinden çok daha fazlası olduğu için, ona "tamam" ın yeterli olmadığına inanması için hiçbir neden vermiyordu.

Bir süre sonra birbirlerinin giyinmesine yardım ettiler, gülümseyerek, gülerек koltuklarına koştular, pilot ilk iniş sırasında emniyet kemeri ışığını yaktığında kemerlerini bağladılar. Her şey yolunda gibi görünse de Mira öyle olmadığını biliyordu. Bunu istememişti ama bu gece onlara zarar vermişti. O haklıydı. Konuşmaları gerekiyordu. Ona nasıl hissettiğini, ne istediğini söylemeliydi. Tek yapması gereken ağzını açmaktı. Ama yapamadı.

Yarın. Ona yarın söyleyecekti.

Tekerlekleri piste değdiği anda ikisi de telefonlarını uçak modundan çıkarıp beklemeye başladı. Adam kıza gülümsedi, kız da ona içten bir gülümsemeyle karşılık vermek için elinden geleni yaptı ama sonra-

Buzz.

Ian'dan bir mesaj geldi, *sonra* bir başkası ve bir başkası.

Buzz, buzz.

Telefonuna bakarken üç mesaj daha geldi ve gözlerinin kenarı bembeyaz oldu. Neden bu kadar çok mesaj vardı? Ian ona hiç bu kadar çok mesaj atmamıştı. Bir şey mi olmuştu?

Vızıltı, vızıltı, iki tane daha, her biri fazladan bir kalp atışı, midesine bir taş daha saplandı. Dışarıda farklı bir hayatı varmış gibi davranırken, bir rüyada yaşarken, gerçek hayatındaki insanlar incinmiş miydi?

Titreyen parmakları ve iliklerine kadar işleyen soğuk bir korkuyla ilk mesajı açtı.

Anne?

Orada mısınız?

Yardıma ihtiyacımız
var.

Damarlarına buz doldu, midesi bulandı. Yardıma ihtiyaçları vardı. Ona ihtiyaçları vardı ve o orada değildi.

Hala havada mısınız?

Uçak henüz hareket etmeyi bırakmamış olmasına rağmen, emniyet kemerini çözdü, ayağa kalkıp kapıya doğru koşmak üzereydi ki bir sonraki mesajı okudu.

Peynir rendesi nerede?

Peynir rendesi mi?

Pizza sosumuz var mı? Peki ya

pepperoni?

İlan: Fırını kaç ayarlamalıyız? Hatırlamıyoruz.

Boş . Bir yolunu bulduk. Sadece

makarna sosu kullandık.

Rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Eve giderken biraz dondurma alabilir misin?

Seni seviyorum.

Koltuğuna geri çökerek telefonunu kucağına bıraktı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve nefesini tutmaya çalıştı. "İyiler," dedi, uçak nihayet durduğunda rahatlamış gözyaşları süzülüyordu. "Tanrı'ya şükür, iyiler." Gözlerindeki bulanıklığı sildi. "Oğlumla, uçaktayken bana akşam yemeği hakkında birden fazla sıradan mesaj göndermesi konusunda uzun bir konuşma yapacağım. Ama iyiler. Onlar..." Yüzündeki her damla kan çekilirken sessizliğe gömüldü.

"Cole?"

Gözleri telefonuna yapışmış, parmak eklemleri , elleri titriyordu.
"Sorun ne? Ne oldu?"

Başını kaldırıp yüzündeki dehşet verici boş ifadeye bakarak, eli ağzını kapatmak için kalkmadan önce sadece "Çocuklar," dedi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

MIRA

29 HAZİRAN, 8:32

Mira: Merhaba
Cole

29 Haziran, 8:36

Mira: Sadece kontrol etmek istedim. Umarım iyisindir.

29 Haziran, 8:40

Seni düşünüyorum.

29 Haziran, 11:44

Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ama konuşmak istersen ben buradayım.

30 Haziran, :37

Mira: Bir şeye ihtiyacınız var mı? Herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim?

30 Haziran, :41

Mira: Seni özledim (silindi)

30 Haziran, :49

Mira: Endişelenmemeye çalışıyorum ama gerçekten endişeleniyorum. Lütfen bana iyi olduğunu söyle (silindi)

Seni özledim.

1 Temmuz, 10:12

Ortalarda görünmediğim için çok özür dilerim. Diğerlerini sakın ve yerinde tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve konuşamayacağım çok şey var. Döndüğümüzden beri neredeyse hiç uyumadım ama Mad burada. Nereye gittiklerini bildiğini düşünüyor ve onları geri getirmek için bir plan yapmaya çalışıyoruz. Müsait olduğumda seni ararım. Ben de seni özledim.

Fondan bir yaprağın üzerine ince bir damar daha çizdikten sonra Mira arkasına yaslandı ve son üç günde yaptığı üçüncü deneme düğün pastasına bakarak kaşlarını çatı. Hiçbiri istediği gibi görünmüyordu ama en azından fırının tamamen ölü, beyninin ise acı verici bir şekilde canlı olduğu düşünülürse kendisini meşgul edecek bir şey vardı.

Dün sabah Cole'dan tek bir mesaj almıştı ve sonra hiçbir şey olmamıştı. Sakin ve sabırlı olmaya çalışıyordu ama bu sessizlik onu kırıyordu. Jen bile ona olanları anlattığında ne diyeceğini, "her ördeğin canı cehenneme!" dışında ona ne tavsiye vereceğini bilememişti, bildiği tek şey Cole'la havadayken iki adamın Little Timber'dan ayrıldığı olmuştu. Cole o kadar yıkılmış, o kadar teselli bulamaz hale gelmişti ki zar zor konuşabiliyordu. Sadece onu fırına bıraktıktan sonra, güvende tutması gereken her şeyi yakıp kül etmekle tehdit eden bir yangına karşı yarışmış gibi yola çıkmıştı. Sadece dairesine uçup Ian ve annesine on dakika boyunca sarılmıştı çünkü onlar iyiydi, çünkü kendisi iyi değildi ve Cole'a sarılamıyordu.

Düzeltilmesi gereken doğru olmayan düğün pastasına kaşlarını çatarak Bir sonraki Cumartesi günü, önlüğünü çözdü ve odadaki kancaya astı.

mutfağa gitti ve günün erken saatlerinde pişirdiği limonlu haşhaşlı kek tepsisini fırına götürdü. Koridorun köşesini döndüğünde tepsi elinde sallanıyor, on iki kek neredeyse yere düşüyordu ki tepsiyi tezgâhın üzerine bıraktı. Çünkü adam oradaydı, kapısının önünde duruyordu.

Karanlık, şekilsiz ve yağmur tehdidini tam olarak savurmayan bir gökyüzü bütün gün Red Falls'un üzerinde hüküm sürmüştü. Ve Cole, şanslı kapüşonunun kapüşonu açık, omuzları kambur, başı sarkık, o kadar soğuk görünüyordu ki Mira'nın tek yapmak istediği onu kollarına alıp ısıtmaktı. Ama kapıyı açtığında, Cole solgun yanakları ve çökmüş gözleriyle ona baktığında, geri çekilerek onu içeri aldı.

"İyi misin?" diye sordu, Cole yüzünü ona dönmeden önce onu merdivenlere doğru takip ederek. "Cole, sen-"

"Hayır." Kapüşonunu aşağı itti. "Ben iyi değilim."

"Sana bir şey getireyim mi? Kahve? Su? Oturmak ister misin?"

"Gitmeliyim-"

"Gitmek mi? Daha yeni ."

"-Seattle'a dönüyorum."

Kalbi durdu. Zaman durdu. "Ne demek istiyorsun?" "Madigan burada. O"-sesi kesildi ve bir bıçak onun içine battı

"Çocuğu geri aldım. Bu yüzden gitmeliyim."

"Ne zaman?" diye sordu, boğazını sıkarak tamamen kapanmasını engellemeye çalışıyordu.

"Şimdi."

"Şimdi mi?" Bıçak büküldü. O hazır değildi. Bir hafta daha geçirecekleri varsayılıyordu.

"Mira, gördüklerime inanamazsın." Başını salladı, gözleri yapraklarındaki damarlar gibi küçük kırmızı çizgilerle doluydu. "Görünüşü..." Yumruğunu ağzına götürdü, gözleri buğulandı.

"Oturabilir misin?" diye sordu, çünkü oturmazsa, orada bir tüyün onu aşağı indirmesini bekleyen bir adam gibi durmaya devam ederse, bu onu kıracaktı. "Lütfen, seninle ilgilenmeme izin ver. Sana bir şeyler getireyim-"

"Düşündüm, düşündüm, düşündüm," dedi ayaklarına, belki de hiçbir şeye bakmadan. "Her şeyi anlamaya, tüm parçaları bir araya getirmeye, buraya nasıl geldiğimizi bulmaya çalışıyordum." Onun artık kendisiyle konuştuğundan emin değildi. Onun bakışlarıyla karşılaşana kadar değil. "Ve hayır

Beynimi ne kadar sarmaya çalışsam da. Yürütemiyorum."

"Biz mi?" Elini uzattı, yere düşmemek için tezgâha tutundu. Bu muydu yani? Böyle mi bitecekti? Tam da sonunda olabileceğine inanmaya başlamışken bunun işe yaramayacağını düşünmüştü.

"Hayat çok kısa," dedi ona doğru bir adım atarak. "Çok kırılgan. O kadar çok şeyi hafife alıyoruz ki. Bunca zamanımız olacağını , bu yüzden bekliyoruz, bekliyoruz ve bekliyoruz. Ama zamanımız yok. Sahip olduğumuz tek şey şu an ve o bile biz farkına varmadan yok olup gidiyor."

Mantıklı konuşmuyordu. Perişan haldeydi ve sağlıklı düşünemiyordu. Onu sakinleştirmesi, kendilerine bir şans vermesi için ikna etmesi gerekiyordu. Ama önce oturması gerekiyordu. "En son ne zaman uyudun?" diye sordu. "Ya da yemek yedin?"

"Ne kadar yalnız olduğumu, ne kadar *yalnız* olduğumu fark ettiğimi sanmıyorum" -ona doğru bir adım daha attı ama hâlâ çok uzaktaydı- "seninle tanışana kadar."

"O zaman neden gidiyorsun?" diye sordu, derisi zar zor nefes alana kadar kemiklerinin etrafında büzüşüyordu.

"Gitmek istemiyorum, Mira. Senden bir saniye bile daha fazla ayrı kalmak istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum."

Aralarındaki , onları birbirinden uzaklaştıran boşluğa daha fazla dayanamadı. Bedeninin hareket etmesini isteyerek odayı geçti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve göğsüne düştüğünde başını kaldırdı, soğuk elleri onunkini örtmek için yükseldiğinde gözleri yandı. "Ben de seni kaybetmek istemiyorum," dedi ona, başını sabit tutarak kendisine odaklanmasını sağladı. "Lütfen hemen gitme. Burada kal. Birkaç dakika daha benimle kal-"

"Anlamıyorsun," dedi şiddetle, parmakları onunkilerin etrafında kıvrılmıştı, odağı aniden cam gibi keskinleşmişti. "Seni terk etmek istemiyorum. Asla. Seninle olmak istiyorum. Burada, sizinle olmak istiyorum. Her zaman."

Her zaman mı? Ellerini onunkilerden çekip yanlarına indirdi. "Ne?"

"Seninle uykuya dalmak, sizin yanında uyanmak istiyorum." Geri adım attı. "Cole, bu-"

Kadının ondan uzaklaştığı her adımda, adam ona doğru bir adım daha atıyordu. "Seni her gün görmek, sana sarılmak, sana dokunmak, parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum. Her sabah sizinle kahvaltı etmek ve her akşam sana yemek hazırlamak istiyorum. "Her sabah sizinle kahvaltı etmek ve her akşam sana yemek hazırlamak istiyorum.

Pazar günleri rahat kıyafetler. Bakkalda senin için sıraya girmek istiyorum, böylece sıcak basması yaşamak zorunda kalmayacaksın. Sadece telefonda değil, senin dünyanda var olmak istiyorum."

Kalbinde bir sorun vardı. Çok fazla acıyordu, her atış bir öncekinden daha acı vericiydi. "Belki de... bir saniye ."

"Yavaşlamak istemiyorum." Bir adım daha attı, o kadar yakındı ki artık denizin kokusunu alıyordu. "Beklemek istemiyorum. Burada, Red Falls'ta olmak istiyorum-"

"Cole, dur."

"Neden, Mira?" Parmaklarını Mira'nın yanaklarında gezdirdi ve onun düştüğünü hissetmediği bir damla gözyaşını sildi. "Neden durmalıyım?"

Onu bekliyordu, denemek istediğini söylemeye hazırdı, gerçek bir uzun mesafe ilişkisi yaşayıp yaşayamayacaklarını görmek . Ama onun önerdiği şey, evini, stüdyosunu, ailesini, tüm hayatını onun için terk etmek miydi?

"Sadece önce bazı şeyleri konuşmamız gerektiğini düşünüyorum." Yapacağı fedakarlıklar, yaşayacağı kayıplar, torununu kucasına aldığı anda gözlerindeki o saf sevgi bakışı, onunla birlikte olmak için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini fark ettiğinde ona nasıl kızacağı gibi şeyler. Sonunda çok fazla şeyden vazgeçtiğine karar verdiğinde bunun onu nasıl mahvedeceğini. "Bence çok şey yaşadın ve biraz nefes alıp konuşmamız gerekiyor."

"Konuşacak tek bir şey var." Elini avucunu göğsünün üzerine koydu. Kaburgalarına doğru hızla ve sertçe çarpan ve tişörtünü titreten kalbinin aksine, onun kalbi yavaş ve düzenli bir şekilde atıyordu. "Şu anda bok gibi görünüyor olabilirim." Dudakları sessiz bir gülümsemeye dönüştü. "Aslında, şu anda bok gibi görüldüğüme eminim. Ama sayıklamıyorum. Zihnim açık. Kalbim ne istediğini biliyor." Başparmağını onunkinin üzerinde öyle yumuşak bir şekilde gezdirdi ki canı acıdı, "Seninki de öyle mi?" dedi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

COLE

COLE şu anki haliyle onu görmeye gelmenin bir risk olduğunu biliyordu. Ama Madigan'ın solgun ve tkezlemiş Kev'i hastaneye götürmek üzere kamyonetine kadar yürütmesini izledikten sonra,  gün Mira'yı görmedikten ve onunla konuşmadıktan sonra, bu riski almak zorundaydı. Çünkü yıllardır kr körüne izledikleri dar ve dolambaçlı yol sonunda dzleştiğinde, bir ayağını sürekli diğerinin önüne koymanın bir amacı olduğunu, attıkları sayısız adımın arkasında bir anlam olduğunu gösterdiğinde insana bir şeyler oluyordu. O kişi başını kaldırıp geleceğinin sisten yükselen bir dağ gibi kendini gösterdiğini gördüğünde bir şeyler oldu. O geleceğin içinde Mira Harlow olmadan var olamayacağını anladıklarında bir şey oldu. Bunu mümkün olan en kısa sürede ona bildirmekten başka seçenekleri yoktu.

"Konuş benimle," diye fısıldadı boşluğa. "Lütfen, bir şey söyle." Buna hazırdı, onunla birlikte olmaya hazırdı ama onun da hazır olması gerekiyordu. "Bana bunu istediğini söyle, Mira. Bana kalmamı söyle."

Keskin bir nefes alıp, titreyen bir solukla onu bir adım geriye itti. Sonra arkasını döndü, yüzünü ellerinin arasına gömdü ve "Benim için Red Falls'a taşınamazsın" dedi.

"Lanet olsun, yapamam."

Ona döndü, gözleri deniz camı gibi parlıyordu. "Benim için tüm hayatını, torununu bırakamazsın. Senden bunu yapmanı asla istemem. Sana bunu yapmanı asla *söylemem*."

"Neden olmasın?"

"nk!" diye bağırdı ellerini havaya kaldırarak. "Bu bir cevap değil, Mira."

"Bak, seni önemsiyorum Cole."

"Beni önemsiyor musun?"

"Bence sen çok özel bir insansın."

Özel mi? Tanrım, her şeyi yanlış mı anladı?

"Ama bence her şey çok hızlı geliyor. Birbirimizi yeterince uzun zamandır tanımıyoruz-"

"Yapma," dedi, kulaklarına inanmakta güçlük çekerek. "Seni tanıyorum, Mira. Seni şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha iyi tanıyorum. Kedileri köpeklerden daha çok sevdiğini biliyorum. Yat kayasına gizliden gizliye takıntılı olduğunu biliyorum. Akşamları leylak kokusunu ve sabahları yağmuru sevdiğini biliyorum. Parıldayan ışıklarla uyuduğunu ve dolabının kirli çamaşırlarla dolu olduğunu biliyorum. Evet, bunu da biliyorum," dedi kızın gözleri kocaman açıldığında. "Çileği tercih etmene rağmen limon aromalı krema gibi koktuğunu biliyorum. Etrafındaki herkese kendini verdiğini ve karşılığında hiçbir şey istemediğini biliyorum. Daha önce terk edilmiş hissettiğini biliyorum ve bu muhtemelen seni korkutuyor. Aileni, fırını, kasabanı, hayatını sevdiğini biliyorum."

"Ama sen de bunları seviyorsun," diye ısrar etti, çenesi titriyordu. "Stüdyonu, tekneni, kızını, Ruby'yi seviyorsun. Beni önemseddiğini düşündüğünü biliyorum ama şu anda duygusalsın."

"Ben her zaman duygusalımdır," dedi. "Ben duygusal bir insanım. Ve sadece seni önemsedığımı *düşünmüyorum*. Tek düşündüğüm sensin. Sensin, Mira. Her şey sensin. Tek yapman gereken bana aynı şeyleri hissettiğini söylemek." Parmaklarını Mira'nın kolunda, bileğinin üzerinde gezdirdi ve elini Mira'nınkine doladı. "Tamamen aynı hissetmene bile gerek yok. Yarısını alacağım. Senin için hissettiklerimin yarısını alacağım. Bu yeterli olacaktır."

Kadın bir şey söylemediğinde, zamanın sessiz tik taklarını, onu geri iten, yavaşlatan, kafası açılana kadar sarsan bir el gibi hissetti. Yarısı bile değil. Aynı şeyin yarısını bile hissetmiyordu. Öyle olduğunu sanıyordu. O kadar emindi ki. Erkekler ona ne demişti? Her zaman sonuna kadar oynamasını mı? O bunu yapmamıştı. Önündeki dakikadan daha ilerisini düşünmemişti.

Sonuna kadar oyna, Cole. Bu nasıl bitecekti? Adam tüm kalbini onun pastanesinin ortasına döktükten sonra, kadın kalbinin yarısını bile geri vermedikten sonra, bu hikâye nasıl bitecekti? Belki de bunu istemeyen biriyle ilişkisini yürütmek için elinden gelen her şeyi yapmasıyla mı? Kalbi tekrar tekrar kırılırken yine yalnız mı kalacaktı?

"Özür dilerim," dedi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ama yapamayız. Bu şekilde olmaz."

Elini bıraktı, çenesi öyle bir sıkıldı ki bir şey patladı ve çatladı. "Siktir!" diye bağırdı tavana doğru. "Neyim var benim böyle? Neden bunu kendime yapmaya devam ediyorum?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu telaşla. "Cole, ne-"

Yüzünü ellerinin arasına alıp, kendisini parçalamakla tehdit eden zümrüt bakışlarını tutarak, "Neden beni sevmeyi reddeden insanlara aşık olmaya ediyorum?" dedi.

"Bu hiç adil değil." Gözlerini kırıştırdı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Bu hiç adil değil. Ben asla böyle bir şey söylemedim."

"Biliyorum." Başparmaklarıyla nazikçe gözyaşlarını sildi, çünkü bu onun hatası değildi. "Sen yapmadın."

"Cole, lütfen." Onun bileklerini kavradı. "Lütfen bu şekilde gitme. Doğru şeylerin hiçbirini söylemiyorum."

"Sorun yok, şekerim. Sorun yok." Alnını onunkine yaklaştırdı. "Ama gitmem gerek."

"Hayır." Kollarını ona doladı, çenesini, yanağını ve dudaklarının köşesini öptü. "Henüz değil."

Elini saçlarının altından geçirerek boynunu kavradı, ağzını kendi ağzına çekti ve onu sanki bu zevki son kez tadacakmış gibi öptü, büyük olasılıkla öyle olduğunu biliyordu. Henüz hazır olmadan, gözyaşlarının tuzu dudaklarına karışmadan ve artık ikisini de gerçeklerden korumak için çok geç olduğundan öpücüğü keserek, "Seni seviyorum Mira," dedi.

Ağzı açıldı, kirpikleri ıslandı, gözleri kızardı ve şişti, ama sonra tekrar kapattı. Ve işte bu kadar.

Kadının gitmesine izin verdi, sonra da hem fırından çıkmak için çaresizce hem de onu kapısına yaklaştıran her adımdan nefret ederek uzaklaştı.

"Bekle."

Kalbi atışlar arasında duraklamaya cesaret etti. O da bunu söyleyecek miydi? Onunla birlikte bu sıçramayı yapacak mıydı? Ama arkasını döndüğünde kadın artık ona bakmıyordu. Tezgâhının arkasındaydı, vitrinden pembe bir kutu alıp ona uzattı.

"Bu ne?" diye sordu, kutuya biraz umutla bakıyordu, sanki az önce kırıdığı her şeyi düzeltmenin sırrı ondaymış gibi.

"Bu bir kek. Yemelisin. Yemek yemen gerek." Boğazına masaj yaparak yutkunmaya çalıştı ve adamın karnına bir yumruk attı

"Eve sağ salim döndüğünde lütfen bana haber ver."

Tek bir kelime, tek bir hece bile söyleyemedi, çünkü söyleseydi onun önünde parçalanırdı. Bu yüzden sadece başını salladı, elinin tersiyle yanaklarını sildi ve soğuk, gri gökyüzüne karşı kapüşonunu geri çekerek fırından çıktı.

Yolun yarısında Bluetooth'undan Becks'i aramasını istedi.

"Baba? Hangi cehennemdeydin? Yirmi tane falan mesaj bıraktım."

"Biliyorum, tatlım. Özür dilerim. Eve gittiğimde sana ne yapabileceğimi anlatırım."

"Eve mi dönüyorsun? Bir haftan daha var sanıyordum?"

Direksiyon simidini ezik bırakacak kadar sert bir şekilde sıkarak, "Evet. Ama artık burada bana ihtiyaç yok."

"Ne oldu? Sesin berbat geliyor. Konuş benimle."

Arabasında tek başına ağlamamak için kendini zor tutarak kızına, "Mira ile olan şeyler, onlar..." dedi.

"Oh, baba. Oh, hayır. Çok özür dilerim."

"Ona kalbimi verdim." Boğazındaki kalınlığı temizledi ve yolcu koltuğundaki güzel pembe kutuya baktı. "O da bana bir kek verdi."

"Eve gel," dedi Becks. "Sadece eve gel ve hep birlikte bunun üstesinden gelelim."

"Tamam, tatlım. Yola çıkıyorum."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

MIRA

"ZOMBİLER BU GÜNLERDE SİZDEN DAHA CANLI."

Mira oğluna ters ters bakabilirdi ama haklıydı ve bunu yapacak enerjisi yoktu. "Teşekkürler."

Cole'la son konuşmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Cole ona eve sağ salım vardığını bildiren bir mesaj attığından beri... Cole da ona, *bana haber verdiğin için acınası bir teşekkürle karşılık vermişti*. Siliyorum: Seni özledim. Özür dilerim. Özledim: Lütfen konuşabilir miyiz?

Gitmesine şaşmamalı. Tekrar ulaşamamasına şaşmamalı. Onun kalbini kırmıştı. Kendi kalbini kırmıştı. Ama haklıydı. Çok fazla şeyden vazgeçmeyi teklif ediyordu. Şimdi bile, bir hafta sonra bile, boğazındaki yumru Jen'in burnuna soktuğu garip esnek bir dürbünle bakmasını sağlayacak kadar büyüdüktan sonra bile, Mira hala yanlış bir seçim yaptığını düşünmüyordu. Onu ne kadar severse sevsin, karşılık vermemek onu ne kadar öldürürse öldürsün, yemek yemek, uyumak ya da görünüşe göre yürüyen ölülerden daha inandırıcı bir şekilde işlev görmek ne kadar zor olursa olsun, yine de ona asla kendisi için hayatını terk etmesini söylemeyecekti.

Daha önce de yalnız kalmıştı. Bu yeni bir şey değildi. Ama hiç bu kadar acı çektiğini hatırlamıyordu.

"Pasta güzel görünüyor ama," dedi Ian ve kendisini daha iyi hissettirmek için yaptığı ayartmayı takdir etti. "Bu o mu? Yoksa ben de yiyebilir miyim?"

"Bilmiyorum," dedi Mira, bütün gün karar vermek için uğraştığı pastaya kaşlarını çatarak. "Her neyse."

"Düğün yarın falan değil mi?" O sadece inledi.

"Anne?"

"Evet," diye cevap verdi, pastadan pembe bir gül ağzına attı. En azından şekerin tadı hâlâ güzeldi.

"Cole için üzgünüm." Ian'ın dar omuzlarının inip kalkışını izlemek için ona baktı. "Ondan hoşlanmıştım."

Dirseklerini masaya dayayıp parmak uçlarıyla şakaklarının arkasında zonklayan ağrıyı ovuşturarak, "Ben de dostum," dedi.

"Brendan'a gidiyorum," dedi Ian. "Sanırım o artık benim erkek arkadaşım olabilir."

Başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Ian başını salladı ve eğer saçlarının bu kadar kırpılmaya ihtiyacı olmasaydı, Mira onun kulaklarının uçlarının pembeleştiğini görebileceğini biliyordu.

"Bu harika, dostum." Başını eğerek sordu, "Ailesi biliyor mu? Onlar iyi mi?"

"Sanırım bizden önce . Evet, iyiler."

Mira, yetmiş gün gibi gelen yedi günün ardından ilk kez gülümsedi. "Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar."

"Teşekkürler." Pastayı işaret etti. "Şu akışkanlardan bir tane alabilir miyim? Ya da iki tane?"

Elini pastaya doğru sallayarak, "Ne istersen al. Bu değil."

Ian elinde pastanın üst katının tamamıyla dolu Glazed kutusuyla ayrılır ayrılmaz Mira mutfak masasındaki sandalyeye çöktü ve boşluğa bakmaya başladı. Bu onun yeni favori eğlencesiydi, bir zombi gibi hareketsiz, öylece bakıyordu.

"Senin için endişeleniyorum," dedi annesi mutfığa girip yanındaki sandalyeye otururken. "Sen katatonik olursan benimle kim ilgilenecek?"

"Son zamanlarda iyi bir iş çıkaramadım, değil mi?" Mira, parmaklarını annesinin saçının arkasındaki karmakarışık bir kütlenin üzerinde gezdirdi. "Fırçalamamız gerekiyor."

Karışıklığı kendisi de hisseden annesi içini çekti. "Bu sadece saç." Çenesiyle düğün pastasından geriye kalanları işaret etti. "Bu da mı doğru değil?"

"Hayır," diye yanıtladı Mira, tekdüze, yenilmiş bir sesle. "Hiçbir şey doğru değil." Annesi parmağıyla dudaklarına dokunarak, "Çok temiz."

Çok düzenli. Çok güzel ama çok düzenli." "Hmm," diye homurdandı Mira. "Sanırım."

"Ama bazen kızım, hayat dağınıktır."

"Sence dağınık bir pasta mı yapmalıyım?"

"Hayır, bence güzel bir pasta yapmalısın. Ama bazen bizi en çok harekete geçiren şey, mükemmel bir şekilde sıralanmayan ya da tam yerine oturmayan şeylerdir. Bazen hayatı güzelleştiren dağınıklıktır." Pastadan bir gül daha aldı, fırırlı kırmızı süslemeyi parmak uçlarının arasında tutarak, "Sanırım senin yaşındayken bunu bilseydim Fred'e gitmesini söylemezdim," dedi.

Mira öksürdü, nefesi kesildi. "Ne yapmazdın?" Bir ısırık almadan önce sakince, "Fred'le ilişkiyi bitirmezdim," dedi.

gölün.

"Ama Fred'le ilişkinizi bitirmediniz," diye ısrar etti Mira.

Annesinin kafası karışmış görünüyordu ama bu ne hakkında konuştuğunu ya da bir tarifi bir sonraki adımının ne olduğunu unuttuğu boş bir şaşkınlık değildi. "Tabii ki unuttum. Colstrip'teki işi aldığını hatırlıyor musun? Hâlâ çoğu hafta sonu eve geliyordu ama aramızdaki her şey o kadar gergindi ki zar zor dayanabiliyordum. Sanırım çok endişelendim, onu çok özledim, belki de burada iş bulamayacağını bildiğim halde bizi terk ettiği için ona kızdım ve Red Falls'tan ayrılmayı reddettim. Sanırım sonunda her şeyin çok zor, çok karmaşık olduğuna karar verdim ve daha da kötüye gitmeden bitirdim. O da bana kızmaya başlamadan önce." Bakışları tekrar pastaya kaydı. "Bunu yapmamalıydım. Daha çok çabalamalıydım. Bu kadar korkmamalıydım."

"Anne," dedi Mira, tüm hayatı yeniden yön değiştirmiş gibi. başını arkaya yaslayarak uyandı. "Her zaman bizi terk ettiğini düşündüm. Benim yüzümden gittiğini düşündüm."

"Yaptın mı?"

Başını robotik bir şekilde salladı.

"Oh, Mira." Onun elini kavradı. "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım Ian'ın yaşlarındaydım, huysuzdum ve muhtemelen etrafta olmak için bir baş belasıydım. Beni kampa ve yürüyüşe götürmeyi bırakmıştı. Ve ergenlik çağındayken her şeyin kendi hatanız olduğunu düşünürsünüz." Sözcükler, bir ömür boyu yüzgeçleriyle tıkadığı bir barajdan akan su gibi döküldü ağzından. "Ve biz bunun hakkında hiç konuşmadık. Bana ne olduğunu hiç anlatmadı. Sen de bana ne olduğunu hiç anlatmadın. İkincinin de söylediği tek şey yürümediği ya da bazen aşkın yeterli olmadığı ya bana gerçeği söylememeye karar vermişsiniz gibi hissettiren başka bir Hallmark kartı country şarkısı saçmalığıydı."

"Beni dinle Mira," dedi annesi, parmaklarını kemiklerini sızlatacak kadar sert sıkarak. "Bu senin hatan *değildi*. Eğer birinin hatasıysa, o da benim hatamdı. Bu bir mazeret değil ama Fred taşındığında kalbimi kırdı. Ama o iyi bir adamdı, baban gibi değildi," dedi kızgınlıkla. "Sonunda ona yola çıkmasını söyledikten sonra bir daha arkama bakmadım."

"Babamı da kovmuşsun!" Mira ağladı, bunun bir tür Mandela etkisi, çocukluk boşanmasının Berenstein/stain Bears'ı olmadığını merak ediyordu.

"Tabii ki biliyordum. Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedi başını sallayarak, "anlatmadım. Bana babam hakkında hiçbir şey anlatmadın. Ben hep-"

Annesi bir *hışırtyla* sandalyesine geri oturdu. "İkisinin de bizi terk ettiğini mi düşündün?"

MIRA'NIN DÜŞÜNDÜĞÜ ŞEY, aslına bakılırsa, ikisini de bir şekilde kovduğıuydu. "Ben yaptım."

"Oh, tatlım, hayır. Babanın gitmesi gerekiyordu ve o adamla geçirdiğim her yıl için pişmanlık duymamamın tek nedeni o olmasaydı sana sahip olamayacak olmamdı. Ama Fred senin ayı astığını düşünüyordu. Bunu sana söylemeliydim. Sana ve duygularına karşı daha düşünceli olmalıydım. Bugünlerde hepimiz boşandıktan sonra terapiye gidiyoruz. Ama o zamanlar işler farklıydı. O zamanlar her şeyi atardık." Bir omzunu kaldırdı. "Ve hayat devam etti."

"Hayat devam etti," diye yankılandı Mira uyuşukça. Hayatının şu anda yaptığı şey bu muydu? Devam ediyor muydu? Çünkü hiç de öyle hissetmiyordu.

"Ama sana söylemeliydim," diye tekrarladı annesi, Mira'nın elini bırakmadan önce bir kez daha sıktı. "Ve söylemediğim için çok üzgünüm. Bunların senin hatan olduğunu düşündüğün için çok üzgünüm."

Mira gözleri dolana kadar gözyaşlarını tutamadı ve "Anne, neden her şey bu kadar zor?" diye sordu.

"Çünkü hayat kolay olsaydı, hepimiz çekilmez birer pislik olurduk." Mira ona sulu bir kahkaha attı.

"Bazen aklımı kaybetme olasılığımın tek avantajının tüm hatalarımı hatırlamayacak olmam düşünüyorum."

"Anne, lütfen yapma-"

"Umarım benim yaptığımdan daha az hata yaparsınız," diye devam etti. "Daha az pişmanlık duyarsın." Pastaya son bir kez daha baktı.

"Umarım

Hayatın karmaşası içinde güzelliği bulacak cesarete sahip olacaksın. Bunu senin için çok isterim."

Ve böylece Mira'yı ağır bir sessizlik, sızlayan bir kalp ve sönük bir pastayla baş başa bıraktı. Mira'nın aklı yavaşça Cole'un mutfakta onunla birlikte olduğu güne kayd, kapıya karşı onu öpmüş ve çizimlerinden birini istemişti. O gece Mira ağlarken ona sarılmış, sonra da karanlık olmasın diye ışıltılı lambalarını takarak onu yatağına yatırmıştı.

Hayır, annesinden daha az hata yapmayacaktı. Daha az pişmanlık duymayacaktı. Cesur değildi. Korkuyordu, temkinliydi ve her şeyi fazla düşünüyordu ve bu yüzden muhtemelen sonsuza kadar yalnız kalacaktı. Birden fazla orgazm olmadan, gülmekten uyuyamadan, bir daha asla yatağına girmeden. Cole olmadan.

Taze gözyaşları önündeki pastayı bulanıklaştırırken, krema çiçeklerine bulaşp maviyi pembeye, pembeyi kırmızıya dönüştürürken sertçe "Siktir," diye fısıldadı. Gözyaşlarını kırptırdı ve işte oradaydı.

Bazen hayatı güzelleştiren dağınıklktır.

Gözlerini kurulama zahmetine katlanmayan Mira, temiz, düzgün ve mükemmel bir şekilde yanlışı olan pastayı yolundan çekti. Karalama defterini kaptığı gibi masadaki en yakın renkli kalemi aldı, karmaşanın içindeki güzelliğı aramaya karar verdi ve çizmeye başladı.

"YAVAŞLAYABİLİR MISIN?" Jen bağırdı, pastayı Element'in arkasında sabit tutmak için elinden geleni yapıyordu. "Ben ahtapot değilim. Altı kolum yok."

"Özür dilerim." Mira ayağını gazdan çekti. "Bekle, *altı* mı dedin? silahlar?"

"Bu şimdiye kadarki en iyi çalışman." Jen dikiz aynasındaki bir far gibi ışıldadı. "Herkes buna bayılacak. Telefonun ! kadar güzel ki, kimse yemek bile istemeyecek! Ama yiyecekler tabii ki. Çünkü bu bir pasta."

Mira geri dönmek için elinden geleni yaptı. Bu, istediğı her şeydi, gerçek hayalleri gerçek oluyordu, ama ışığı en iyi ihtimalle titrek bir floresandı. "Umarım haklısındır," dedi Mira.

Sanki umursuyormuş gibi, sanki umursadığı tek kişi mesaj atar ya da arar diye her on dakikada bir telefonunu kontrol etmiyormuş gibi ya da, kahretsin, bu noktada Instagram gönderilerinden birini beğenmeyi kabul ederdi.

"İşte " diye bağırdı Jen. En azından heyecanlıydı.

Mira Element'i park etti, önlerindeki büyük beyaz çadıra arkasını döndü ve "Jen, benimle geldiğin için teşekkür ederim. Bunu tek başıma yapmak zorunda kalsaydım pasta muhtemelen arabanın her tarafına dağılırdı-"

"Şşş." Jen başını iki yana salladı. "Bize uğursuzluk getireceksin. Şu sözü bilirsin, pasta masaya gelene kadar tavuklarını sayma."

"Ben... bu deyişi bilmiyorum," dedi Mira, sonra başını salladı. "Ama ben o."

Mira, kek kutusunu arabadan dışarı doğru yavaşça kaydırarak bir tarafını aldı.

Jen de diğerini aldı, sonra çadıra varana kadar çimenli tepeye kadar "Tökezleme, tökezleme, sakın tökezleme," diye tekrarladılar.

Pastayı kutusundan çıkarıp dikkatlice standına yerleştirdikten sonra Jen geri çekildi. "Mükemmel olmuş Mira," dedi çenesi titreyerek. "Mükemmel, çünkü *hiç de* mükemmel *değil*." Pastaya, soluk mavi tereyağı kremasına, yeşil, mor ve pembe kremanın dokulu, neredeyse kaotik vuruşlarının ilkbaharda bir çayırın suluboya portresini oluşturmaya, ancak uzanıp parmak uçlarınızla hissedebileceğiniz bir pastaya dönerek Jen, "Seninle gurur duyuyorum Mira. Çünkü bunu genelde yapmazsın. Benim hayatım felaketlere yazılmış bir aşk mektubu, ama sen genelde mükemmel olmamana izin vermiyorsun."

Mira, annesiyle yaptığı konuşmadan sonra mükemmellik sunağında rutin olarak ibadet ettiğini inkar etmeyi bıraktığı için, "Bu biraz özgürleştiriciydi" dedi.

"Çok çarpıcı."

Daha önce sadece radyoda ya da haberlerde duyduğu derin ve dost canlısı sese doğru dönen Mira, "Senatör Richardson. Günaydın." dedi. Bakışlarını Richardson'ın yanındaki genç kadınlara kaydırarak, her iki kolunun altında birer tane vardı, ikisi de muhteşem ipek pantolon takımları giymişti, biri fildişi, diğeri bordo. "Siz gelinler olmalısınız."

"Ben Renee," dedi senatörün sağındaki minyon esmer kız ve Mira'nın elini uzatıp sıktı. Babasının kolunu bırakarak masaya yaklaşan Renee, uzun bir süre pastayı inceledi, gözlerini kısarak başını iki yana eğdi ve

"Amy, şu anda bununla uğraşamam bile."

Mira'nın kalbi boğazına kaçtı. "Sevmiyorsun-"

"Biliyorum, değil mi? Bu şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz şey," dedi Amy kalın bir sesle.

Renee şaşırtıcı derecede güçlü bir tutuşla Mira'nın kollarını kavradı. "Biz düğün istemiyorduk. Vegas'a gidecektik, ta ki babam burada kalıp evlenmemizi isteyene kadar." Pastaya baktığında gözleri cam gibi oldu. "Ve şimdi, bunu yaptığı için çok mutluyum." Bakışlarını tekrar Mira'nınkilere çevirerek kollarını öyle bir sıktı ki canı acıdı. "Bizi yakaladın."

Amy hâlâ senatörün yanına sokulmuş bir halde, "Gerçekten de öyle," diye ekledi. "Bu inanılmaz. Teşekkür ederim, Mira."

Boğazını temizleyen Senatör Richardson, "Ben her zaman içgüdülerime güvenirim. Ve içgüdülerim bana kızlarıma tam da istedikleri şeyi vereceğinizi söyledi. Umarım Glazed and Confused bu işten büyük bir kazanç elde eder. Ve ne yaparsanız yapın" -göz kırptı- "oy vermeyi unutmayın."

"Evet, unutmayacağım. Yani unutmayacağım. Oy vereceğim. Tabii ki senin için." Mira gözlerini kırptırarak onların yemek masasına doğru uzaklaşmalarını izledi. Topuklarının üzerinde dönerek Jen'le sessiz bir çığlık attı, ardından biraz daha az sessiz bir kahkaha kucaklaşmasını paylaştı, ta ki Jen kaskatı kesilip "Kahretsın" diye fısıldayana kadar.

"Ne?" Mira, Jen'in iri gözlü bakışlarına doğru dönerek sordu.

"Pasta olağanüstü," dedi uzun boylu, soluk benizli, siyaha yakın saçları alnının üzerinde mükemmel bir şekilde dalgalanan bir adam.

"Paul?" Pastanın ikiye bölünerek içinden mor güvercinlerin uçması daha az şok edici olurdu. "Ne yapıyorsun burada?"

Bakışlarını aralarında gezdiren Jen, "Gidip bir bakacağım," dedi. etrafına bakındı ta ki akla yatkın bir şey bulana kadar - "Şuradaki çeşme. Seni gördüğüme sevindim Paul."

"Sen de Jen," dedi Paul, daha yakından bakmak için pastaya doğru eğilene kadar gözleri Mira'nınkilere kilitlenmişti. Bu hareket ona Cole'u hatırlattı, Ashley ve Madigan'ın düğününde pastayı inceleme şeklini, o ne zaman yanında olsa kendini elektrik prizine takılmış gibi hissetmesini, onsuz sıfır watt civarında gezinmesini. "Bu inanılmaz."

"Teşekkürler," dedi. "Ama neden buradasın?"

Paul bir kahkaha attı. "Eğer düşündüğün buysa, seni takip etmiyorum. Red Falls kadar küçük olmayabilir ama Bozeman hala oldukça küçük. Senatör dijital ekranları yapması için benim şirketimi tuttu." Parkın ortasındaki dans pistini çevreleyen üç büyük ekrandan birine elini salladı. "Aslında oldukça havalılar."

"Ah, doğru," dedi Mira, ona şen kahkahalar atarak ya da en azından atmaya çalışarak. "İhtimaller nedir?"

Paul'ün gülümsemesi fazlasıyla içten görünüyordu. "Burada kalacak mısın?"

"Jen'in geri dönmesi gerekiyor. Benim de öyle," diye hızla ekledi, aslında fırının etrafında daha fazla zombi gezdirmek dışında yapacak bir şeyi olmamasına rağmen.

"Anlıyorum."

"Chrissy nerede?" diye sordu. "burada olur. Cole nerede?"

Soru bir balyoz gibi indi. Ayaklarının altındaki zemin kaybolurken, "Ah, şey," diye geçiştirdi. "Biz... artık birlikte değiliz."

"Gerçekten mi? Bu çok kötü."

"Ha!" diye bağırdı. Sonra tekrar söyledi, ama birkaç katlanır sandalye taşıyan biri onlara doğru bakınca daha yumuşak bir sesle. "Ha! Bu konuda üzgünmüşsün gibi davranmayalım. Onun benim için iyi olmadığını düşünmüştün, hatırladın mı? Bir davulcuyla uzun mesafeli bir ilişkinin beni mutlu etmeyeceğini düşündün. Bil bakalım ne oldu?" *Ağlamayacağım.*

I. Yapacağım. Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. "!"

"Mira, özür dilerim." Hakkını yemeyelim, pişman görünüyordu. "Bunu söylememeliydim."

"Evet, yaptın."

Bir elini mükemmel saçlarında gezdirdi ve bir nefes verdi, sonra itiraf etti, "İster inan ister inanma, kışkandım çünkü mutlu görünüyordun. Sonra ben de mutluyken senin mutluluğunu kıskanmamın ne kadar boktan bir şey olduğunu fark ettim. Ama," çene kasları titredi, "hep benim seni mutlu edeceğimi düşünmüştüm."

"Ne?" Mira alay etti. "Madem beni mutlu etmek istiyordun, o zaman neden gittin?"

"Ben...yapmadım," dedi. Kaşlarının çatıldığı her milimetre derinleşti, başını her sallayışında yer yerinden oynadı. "Hatırladığım kadarıyla sen benimle ilişkini bitirmiştin, tam tersi değil."

"Öyle değil," söze başladı ama adam ona bir adım daha yaklaştı, eli öne doğru savruldu, sonra tekrar yanına döndü, sanki ona uzanmayı düşünüyordu ama vazgeçti.

"Ashley ve Madigan'ın düğününde, güvertedeysen sana söylemek istediğim şey buydu. Ama bilemiyorum. Doğru zaman gibi gelmedi." Parmakları iki yanında büküldü. "Bu doğru değil. Dürüst olmak gerekirse, korktum ve bir eşek gibi davrandım. Bunun için de özür dilerim bu arada. Düğünden beri kendimi bok gibi hissediyorum. Ama bilmeni isterim ki senden *asla* ayrılmak istemedim."

Etrafındaki park dönüyor, tüm dünya sessizliğe gömülüyordu. "Paul-"

"Çünkü senin için deli oluyordum," diye devam etti, kadının bayılma ihtimaline rağmen "Seninle kalmak için her şeyi yapardım. Ve o gün seni burada gördüğümde, sana söylemek zorundaydım. Bir şey söylemek zorundaydım."

"Ama bu doğru değil." Avuçları kaşınıyordu. "Bunların hiçbiri doğru değil. Sen beni terk ettin. Hayatına devam ettin."

"Çünkü bana bir ilişki için çok meşgul olacağını söylemiştin. Sen söyledikten sonra -hayır, sen *karar verdin*- sen fırını işletmekle ve annene bakmakla meşgulken birlikte olmaya çalışmak bizim için çok zor olacaktı, benim için çok zor olacaktı, *işte* o zaman ayrıldım. Beni dışladın, Mira. Ve tamam, teknik olarak benden hiç ayrılmadın ama bir ipucu alabilirim."

Mira'nın çenesi, ayaklarının dibindeki çimenlerde bir yuva bulana kadar santim santim düştü.

"Seni *asla* terk etmek istemedim. Ama sanki kalmamı istemiyormuşsun gibi hissettim. Ayrıldıktan sonra fark ettim ki bu kadar kolay pes etmemeliydim. Bizim için savaşmalıydım."

Annesinin sözleri kulaklarının arasında davul sesi gibi çınlıyordu. *Daha çok çabalamalıydım. Bu kadar korkmamalıydım.*

"Ama biraz yıkılmıştım ve her şey için çok geç olduğunu hissediyordum.

Sanki kararını vermişsin gibi." "Çok... geç." Boğazı düğümlendi.

"İyi misin? Kahretsin, Mira. Gerçekten . Oturmak ister misin? Sana bir sandalye getirebilirim."

Adam hâlâ konuşuyordu ama kadın onu zar zor duyuyordu. Çünkü o konuşuyordu.

Paul değildi. Cole değildi. Hepsi oydu.

Paul kalmak istemişti ama kadın onu hayatından çıkarmıştı. Cole onunla birlikte olmak istiyordu ve o da Cole'u dışarı itmişti. Acaba

Yalnız kalmaktan o kadar korkuyordu ki, herkesin onu terk edeceğine o kadar inanıyordu ki, onlara yanıldıklarını kanıtlama şansı bile vermiyordu? Nesiller boyunca aktarılan bir tür kalıtsal duygusal hasar mıydı bu? "Tanrım, tıpkı annem gibiyim."

Paul gözlerini komik bir şekilde kocaman açarak, "Vay canına," dedi. "Ben öyle bir şey söylemedim." "Cole bana Red Falls'a taşınmak istediğini söyledi. "Cole bana Red Falls'a beni sevdi. Tüm kalbini ellerime bıraktı" -ayaklarının üzerinde sallanıyordu- "ve ben onu veda hediyesi olarak lanet bir kekle kapı dışarı ettim!"

Paul'ün dehşetle yüzünü buruşturması hak ettiği bir suçlamaydı. "Kek mi?"

İki oldu, ellerini dizlerine dayadı ve çalıştı.

"yok," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Her şey girecek. Her şey -"

Kendini toparlayarak adamın yazlık ceketinin yakalarını kavradı ve onu sertçe sarstı. "Çok mu geç? Bana çok geç olmadığını söyle."

"Ne kadar zaman önce gitti?"

"On gün." Hepsi bu kadar mıydı? Bir ömür gibi geldi.

"Çok geç değil," dedi Paul ona. "Aylarca bekledim. Yine de," diye tekrar düşündü, "kekin üstesinden gelmek zor olabilir."

"Benimle dalga geçme. Şu anda tam anlamıyla bir varoluş krizinin ortasındayım."

"Çok geç değil, Mira. Ama bana bir iyilik yap. Onunla konuştuğunda, ona nasıl hissettiğini söylediğinde, hiçbir şeyi saklama. Bunu sadece o hak etmiyor." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama sen de bunu hak ediyorsun."

Ona hızlı ve sıkı bir şekilde sarılarak, "Çok üzgünüm Paul. Her şey için. Ama teşekkür ederim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." Geri çekildi, gözlerini sildi. "Gitmem gerek."

"Evet, . Ama Jen sürsün. Berbat durumdasın."

"Ha!" Artık ona kimin baktığı umurunda bile değildi. "Haklısın! Ben bir karmaşayım!" Arabasına doğru geri geri yürürken yüzünde binlerce wattlık bir gülümseme belirdi ve "Ama bazen hayatı güzelleştiren dağınıklıktır!" diye bağırdı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

COLE

ÜÇ GÜN ÖNCE

Cole, geri döndükten bir gün sonra kayıt kabininin duvarına astığı Mira'nın pastasının çizimine bakarak, çünkü görünüşe göre mazoşistti, telefonuna "Davis nasıl?" diye sordu. "Ona her gün mesaj atıp durumunu kontrol ediyorum ama pek sık cevap vermiyor. Cevap verdiğinde de sadece bir ya da iki cümle yazıyor."

"Bana da pek bir şey söylemiyor," diye yanıtladı Madigan, sesi tarif edilemeyecek kadar bitkin geliyordu. "Ama Ashley ve Maude Alice onun etrafını sardılar. Onu meşgul tutmaya çalışıyorlar, fazla boş zaman vermiyorlar. Ama o iyi değil. O çok boş. Kev'i öyle görmek bir travmaydı. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var. Keşke bizi takip etmeseydi. Keşke arabasını fark edip geri dönmesini sağlasaydım."

"Öyle olsaydı bile, hiçbir şey Davis'in gelmesini engelleyemezdi," diye güvence verdi Cole. "Onu üsse zincirlemek zorunda kaldık ve o *yine* de bir çıkış yolu bulurdu."

"Muhtemelen haklısın. Ama onun için çok endişeleniyorum." Cole, "Ben de," dedi ve sonra tereddütle, "Kev nasıl?" diye sordu.

Madigan derin bir iç çektikten sonra, "Kendime daha kötüsünün de olabileceğini hatırlatıp duruyorum ama bu çok zor. Onu hapisten kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım, bana borcu olan herkesten yardım istedim. Rehabilitasyonda en az bir ay geçirecek ve sonra... Bilmiyorum."

"Çok üzgünüm, Mad."

"İlk değil, son da olmayacak. Ama evet, bu seferki acıttı."

"Orada olmalıydım," dedi Cole, o zamandan beri kafasını acımasızca tekmeleyen pek çok pişmanlıktan yalnızca birini nihayet dile getirerek.

Red Falls'tan dönmüştü. "Gitmemeliydim. Thom'un kız kardeşinin o şekilde görünmesine rağmen araziye girmesine izin vermemeliydim. Birbirlerini tanıdıklarını size hemen söylemeliydim."

"Hayır, Thom ve kız kardeşini tanıdığını bana söylemesi gereken kişi Kev'di. Eskiden birlikte kullandıklarını söylemeliydi. En azından bu kısım onun suçu."

Cole, "Hâlâ her şeyin benim hatam olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti.

"Anlıyorum. Her sabah uyandığımda beynim Kev'in sadece ben gittiğim için onlarla gittiğine beni ikna etmeye çalışıyor." Telefonda parmak eklemlerinin sakalına sürtünmesi Cole'a keşke bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olsaydık dedirtti. İkisinin de bu konuyu sarılıp konuşmaları gerekiyordu. "Gerçek şu ki, nerede olursak olalım öyle ya da böyle dağdan inmenin bir yolunu bulacaktı. Bu bir bağımlılık. Bu sadece onun yaptığı şey. Ne yazık ki nüksetmesi iyileşmenin normal bir parçası. Ama" -içini çekti- "bunu zaten biliyorsun."

Cole başını salladı, Mad'in nüksetmelerini, ne kadar korkunç olduklarını ama aynı zamanda her birinden nasıl biraz daha güçlenerek çıktığını hatırladı. Belki bu Kev'e de olacaktı. "Onları geri götürecek misin?"

"Thom değil." Madigan'ın sesinde Cole'un daha önce ondan hiç duymadığı soğuk bir öfke vardı. "Onu kabul ettiğimde, aslında temizlenmek istemediğine dair içimde bir his vardı. Şimdi bütün bunları en başından beri planlayıp planlamadığını merak ediyorum. Kev'i geri alırdım ama buradaki diğer herkes bu konuda ne hisseder bilmiyorum. Durum biraz karışık."

Bir baget alıp dalgınca çeviren Cole sadece "Evet" diyebilirdi.

"Ama benden bahsettiğimiz yeter. Onunla konuştun mu?"

"Kim?" Cole, Mad'in tam olarak kimi kastettiğini bilmiyormuş gibi davranarak sordu.

"Ciddi misin Cole?"

"Denedim," diye rahatladı, bagetiyle başını kaşıyordu. "Ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Hani bir şeyi o kadar yanlış yaparsın ki nasıl olduğunu bile anlayamazsın. Hani aynada kendine bakarsın ve 'Bunu gerçekten berbat ettin, salak' diye düşünürsün ya?"

"Şey," dedi Madigan patentli bilmiş ses tonuyla ve Cole geleceğini bildiği ders için kendini hazırladı. "Bazen bir şeyler yanlış gibi gelir ama aslında sadece tamamlanmamışlardır."

Bazen haklı olmaktan nefret ederdi.
"Onu aramalısın."
"Evet." Cole sopasını yerdeki tomun üzerine koydu. "Belki."
"Cole?"
"Evet?"
"Mira'nın sevgi dili nedir?"
"ama Mad," diye homurdandı Cole. "Bu belden aşağı bir vuruş." "Söyle bana."
Taburesine geri oturup gözlerini tavana dikerek teslim oldu.
"Fiziksel Dokunuş."
"Ben de öyle düşünmüştüm. Ara onu."
İstemediğinden değildi. Her şeyden çok istiyordu. Ama bu o kadar kolay değildi. "Gitmem gerek. Seni seviyorum, dostum."
"Ben de seni seviyorum kardeşim."

Bir saat sonra kabinden çıkan Cole, sessiz ve boş stüdyoda etrafına bakındı *CSI: Something or Other* için arka plan parçaları kaydederken dünyadaki diğer herkesin ortadan kaybolduğu ve onu sonsuza dek yalnız bıraktığı hissiyle savaştı. "Hey?" diye . "Burada kimse var mı?"

"Sadece ben," diye homurdandı Benji, başını resepsiyondaki bilgisayarının arkasından çıkarıp gözlerini ovuşturarak.

"Gece geç saatte mi?"

"Yine SyG'ler çıktı. Bu saçmalık için çok yaşılanıyorum."

Cole neredeyse kırk yaşındaki adama gülecekti ve eğer bugünlerde gülmek bu kadar zor olmasaydı gülerdi de. "Benimle dört yaşındayken konuş. Nancy'yi gördün mü?"

"Evet, buradaydı. İçeri girdi, kabinde sana şöyle bir baktı, başını salladı ve geri çıktı."

"Huh." Cole'un bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama muhtemelen iyi bir şey olmadığını düşündü.

"Garipti, yalan söylemeyeceğim. Bu gece vardiyaya kalmak ister misin? SyG'ler sabah ikiye kadar bile başlamayacak olan şu deneysel cadı evi gösterisine gitmek istiyorlar." Benji'nin iniltisi acı vericiydi. "Sanırım böyle yaşayabilirler. Her gün gibi."

"Kesinlikle öyle yaptık."

"Nasıl? Bunu nasıl yaptık? Boğazıma yumruk yemiş gibi hissediyorum."

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok," dedi Cole. "Ama bunu istediğini sanmıyorum" -elini yüzünde gezdirdi, sıkıcı kıyafetlerini, üzgün, sefil... her şeyini işaret etti- "şu anda Trax'ın halkla ilişkiler sorumlusu olarak."

"Belki de gerçekten bir halkla ilişkiler elemanı tutmalıyız.

Genç birini." Cole başını salladı. "Fena fikir değil."

Benji keçi sakalı örgüsünü çekiştirerek, "Aklımda bir sürü iyi fikir var," dedi. "Bence bir ara bunlar hakkında bir toplantı yapmalıyız. Resmi olarak."

"Resmi olarak mı?" Cole sordu. "Şey, bir bira içerken."

"Ah, resmi bir bira toplantısı. Toplantı odasına yeniden servis yapmam gerekip gerekmediğini soracaktım, belki avukatımı da getiririm."

"Sen bir ."

Haksız da sayılmazdı. "Hadi yapalım. Yarın akşam mı? Genç serserilere meşgul olacağını söylers misin?"

Klavyesinde birkaç tıkırtıdan sonra Benji başını kaldırdı ve "Takvimimde var. Ve Cole, üzgünüm dostum. İyi birine benziyordu."

"Teşekkürler, Benji." Cole şu anda yürüyen, zar zor konuşan, açık bir yara olduğunu biliyordu, ama etrafındaki herkesin bunun için, her şeyi berbat ettiği için özür dilediğini duymak onu bu durumdan kurtulmak için çaresiz bırakıyordu. Hayatına devam etmesine yardımcı olacak, ona kim olduğunu ve ne istediğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacı vardı, özellikle de gerçekten istediği şey ya da kişi onu geri istemediği için.

Telefonunu cebinden çıkarıp bir mesaj attı.

Salam Nancy. Konuşabilir miyiz?

Nancy'cevap vermemiş olması garipti, çünkü genelde gönder tuşuna bastığı anda cevap yazardı. Ama arabasını yoluna çektiğinde, Escalade'inin garajın önünde yan yatmış olduğunu gördü,

O kadar çok yer kaplıyordu ki, istese bile oraya park edemezdi, nedenini anladı.

Kapıdan içeri girdi, mektuplarını ve anahtarlarını tezgâha bıraktı, sesleri takip ederek çocuk odasına gitti ve kapıyı çaldı.

Kapıyı açtığında Nancy Ruby'ye, "Bak," diye mırıldandı. "Bu huysuz büyükbaba."

"Ha ha," dedi Cole, Nancy'nin yanıldığını kanıtlayacak kadar bile huysuzluğunu gizleyememişti. Çünkü Nancy haksız değildi. Huysuz, üzgün ve mutsuzdu. Ve kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. Sadece sekse dayalı bir ilişkiye isteyerek giren, akla gelebilecek her duyguya kapılan ve Mira'nın da kapıldığını varsayan oydu.

Renkli plastik blokları üst üste dizerken Ruby ile yerde bağdaş kurarak oturan Nancy gözlerini kısarak ona . "Çok açık sözlü olmak istemem ama bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler Nance," dedi Cole, her kelimesinden alaycılık damlıyordu. "Anne, bebeğin önünde küfretme." Becks Ruby'ye bir kırmızı blok. "İlk kelimesinin sigara içmeye lanet okumak olmasını istemiyorum." Nancy gözlerini devirdi. "Artık sigara içmiyorum ve... üzgünüm, tamam.

Küfür etmemeye *çalışacağım*."

"Aslında burada olman çok iyi Nancy." Cole beşiğe yaslandı.

"Öyle mi?" Nancy ve Becks aynı anda, aynı derecede şüpheyle sordular.

"Evet." Boğazını temizledi. "Seninle konuşmak istedim. Aslında ikinizle de."

"Aman Tanrım." Nancy dehşete düşmüş görünüyordu. "Hasta falan mısın? hastasın, değil mi? Bugün bu tür *şeylerle* uğraşamam."

Ellerini kaldırdı. "Hayır, hasta değilim. Sakin ol."

"Eh, yaşımız tutuyor," dedi Nancy mesafeli bir sesle. "Arıcılık ve kalp hastalığı için. Ve dediğim gibi, sen... kaka gibi görünüyorsun."

Ruby'den salya sümük mavi bir blok alan Becks, onu diğer salya sümük blokların üzerine dizdi ve "Bizimle ne hakkında konuşmak ?" diye sordu.

Cole boynunu kıvrarak ağzından çıkacak kelimelerin cezalandırıcı ağırlığına kendini hazırladı. "Nancy, işi almak istiyorum. Turnende senin için davul çalacağım."

"Sen ne?" Becks ağladı, bu da Ruby'nin ağlamasına neden oldu. "Hayır, bebeğim," diye yatıştırdı ve Ruby'yi kollarının arasına aldı. "Şşş, sorun yok. Büyükbaba sadece saçmalıyor."

"Saçmalamıyorum," dedi Nancy değerlendirirken, gözleri giderek kısılıyordu. "Annenin bir davulcuya ihtiyacı var ve benim de Seattle'dan"-ve diğer her şeyden-"bir süreliğine uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Nancy ona anlamını çözemediği bir bakış atarak, "Vay canına Cole. Bu inanılmaz. Teşekkür ederim."

"Sen iyi-"

"Ama," diye kestirip attı, o anın uzamasına izin vererek, "pas geçmek zorundayım."

"Ne?" diye ağzından kaçırdı, içinden eski moda bir öfke akıyordu.

"İşe alınmadın." Nancy açık mavi bir blok aldı ve ona . "Üzgünüm Cole. Ama tur otobüsümün havasına *pisleyen*, keşke başka bir yerde olsaydım diyecek, hüznü, aşk acısı çeken bir köpek yavrusu istemiyorum."

Hafifçe gücenerek ellerini kalçalarına koydu ve "Bu... Ben olsam... kaka yapmazdım-" dedi.

"Baba, gel bizimle otur." Ruby'yi bloklarının yanına geri koyan Becks, onun yanında yere vurdu. "Biz de seninle bir şey konuşmak istiyoruz."

"Biz mi?" diye sordu, aniden şüphelenerek. "Ne demek istiyorsun?"

Nancy gözlerini dikmiş ona bakarken Becks şöyle dedi, "Eve dönmeni bekliyorduk."

"Bekliyordun..." Geri çekildi. "Bekle, burada neler oluyor?"

"Korkma baba. Ama bu çok sevimli bir bebek destekli müdahale." Yere tekrar vurdu. "Otur."

Cole, sadece dizleri daha hızlı hareket etmesine karşı çıktığı için değil, yavaşça kendini halıya bıraktı. Sürünerek yanına gelen Ruby'yi kucağına alarak, "Müdahaleye ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Sadece yapacak bir şeye ihtiyacım var."

"İyi değilsin," dedi Becks. " durumdasın. Montana'ya gittin, aşık oldun ve eve elin boş döndün."

"Doğru değil," diye belirtti, buzdolabında bayatlayan keki düşünerek, çünkü onu yiyemese de atmaya da kıyamıyordu. "Bak, o kadar da karmaşık değil. Ona söyledim."

Onu sevdim, bana bir veda keki verdi ve hepsi bu kadar. Zaman kadar eski bir hikaye."

Nancy ve Becks bakiştılar, sonra Becks, "Baba, seni seviyorum ama biraz küçümsüyor olabilir misin? Bize gerçekte neler olduğunu anlatırsan yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Özellikle."

Kısmen bunu kendisinden bile çıkaracaklarını bildiğı için, kısmen de içini dökmesi gerektiğı için rahatlatarak onlara tüm hikayeyi, her üzücü, acı verici, feci ayrıntıyı anlattı. Bitirdiğinde, başını kaldırıp baktığında Becks ve Nancy'nin gözlerini kocaman açmış, ağızları bir karış açık ona baktıklarını gördü, sanki az önce onlara dişleri dökülmeye başlarsa çok sevineceğini söylemişti. "Ne?" dedi Ruby'nin o anda salyalarının akmadığı omzunu silkerek.

"Açık konuşayım," dedi Becks uzun uzun. "Uçaktan indin, aniden ayrıldın, üç gün boyunca Mira'yla konuşmadın - muhtemelen senin için endişelenerek geçirdiğı üç gün. Sonra birdenbire ortaya çıktın ve gerçek ölü gibi görünüyordun ve hem kendine hem de ona yaşadığın duygusal şovun etkisinden kurtulmak için zaman tanımak yerine, ona ilk kez onu sevdiğini söyledin ve tüm hayatını bir kenara bırakıp onun için başka bir eyalete taşınmanı söylemesi için ultimatoma mu verdin?"

Her şey böylesine acımasız bir verimlilikle ortaya döküldüğünde Cole'un söyleyebileceğı tek şey "Yani..." oldu.

"Bunu sana ben mi yaptım?" Nancy hâlâ gözlerini kırpmadan bakarak sordu. "Seni bu kadar kötü ben mi mahvettim?"

"Muhtemelen," diye cevap verdi saf, şaşkın bir öfkeyle.

Nancy yüzünü buruştururken Becks devam etti. "Bu durumun Mira için nasıl bir his olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Ve tek görebildiğim, harika bir hayatı olan bu adam geliyor, ona gösteriş yapmak için bir gününü harcıyor, kolayca uyku sersemliği olarak algılanabilecek bir durumda, onunla birlikte olmak için her şeyi geride bırakmayı teklif ediyor, ama sadece o isterse. Ve istemediğinde de, çünkü akıllı başında kim ister ki? O sadece... gitti."

Bazı kelimelerin ne kadar sert vurabildiğı onu her zaman şaşırtmıştı ve Becks'in nişancılığı yıkıcıydı.

"Eğer onunla birlikte olmak istiyorsan, o zaman ol," dedi Becks, Ruby'yi onun gevşek kollarından alarak. "Ama bunu kendin için yapmalısın, çünkü risk almak istiyorsun. Çünkü onun dünyasında kendin için bir hayat görüyorsun. Ondan bu seçimi senin için yapmasını bekleyemezsin. Bu çok büyük bir baskı. Herkes için."

"Benim için bile," diye mırıldandı Nancy.

Becks'in sesi yumuşadı, kaşları birbirine kaydı. "Bana Mira'nın her zaman başkalarını ön planda tutan biri olduğunu söylemiştin. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence bu yüzden onu terk ettin. Çünkü o anda *herkes* seni de kapsıyordu."

Başını ellerinin arasına gömdü, gerçeklik onu sürükleyen dalgalardan biri gibi üzerine çöktü ve kafası karışana ve hava almak için çaresiz kalana kadar onu orada tuttu, "Haklısın" dedi. Dikkatli davrandığını, kendini korumaya çalıştığını, U-Haul'unu toplamadan önce onunla aynı fikirde olduğundan emin olduğunu düşünmüştü. Sadece onun da kendisini korumaya çalışıyor olabileceğini hiç düşünmemişti. Sadece içinde bulunduğu durum yüzünden değil, aynı zamanda ona hikâyenin sadece yarısını anlattığı için, ondan kalmasını beklemesinin ne kadar adaletsiz olduğunu hiç düşünmemişti. "Bana o lanet keki vermesine şaşmamalı."

"Katılıyorum," dedi Becks, Ruby'nin kulaklarını kapatarak. "Ama bebeğin yanında bu kadar küfür yeter."

Adam özür dileyen bir bakış atmak için başını kaldırdığında Nancy ona "Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Cevabın zihninde şekillenmesi birkaç milisaniye sürdü -Kalbi kaburgalarını tekmelerken ve kanı günlerdir ilk kez damarlarında sıcak bir şekilde pompalanırken, hayatının onunkinde var olduğu görüntüsü önünde duruyordu. Bir süredir oradaydı, tam olarak ne yapmak istediği ve bunu nasıl yapmak istediği, sadece bunu ona gerçekten söyleme adımını atlamıştı. Ama işte oradaydı, anlam, amaç, Mira. Tüm hikâye, başından sonuna kadar, iyi, kötü ve aradaki her şey. Ve o hepsini istiyordu.

Önce Nancy'ye, sonra Becks'e, sonra da değerli küçük Ruby'ye bakan Cole gülümsedi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

MIRA

Düğünden eve döndükten sonra Cole'u aramak ya da en azından ona mesaj atmak istemişti ama hazır değildi. Kelimeleri doğru seçebilmek, içini dökmeyi bitirdiğinde Cole'un tam olarak ne hissettiğini, tam olarak ne istediğini bildiğinden emin olmak için zamana ihtiyacı vardı. Çünkü görünüşe göre bu onun yeteneklerinden biri değildi.

Ama bugün, penceresinde otururken, ılık esinti yeni kesilmiş çimenlerin kokusunu taşıırken, bir kağıt parçasını açtı ve yavaşça, dikkatlice yazdı: *Onu ne kadar sevdiğimi bilecek*. Dilek kavanozunu açıp kâğıdı önüne koyduğunda, çakmağını çakmadan önce durakladı. Bunu, bu dileği yakmayacaktı. Çünkü bu dilek bir dilek değildi. Bir plandı.

Kavanozu kapattı, kâğıdı ikiye katlayıp sutyeninin içine soktu, telefonunu eline aldı, rehberini açtı, sonra durakladı. Çok zayıftı, zar zor duyuluyordu ama rüzgâr bugün doğru yönden esiyor olmalıydı, çünkü Jimmy's'in sokağından aşağı süzülen müziğin kusursuz tınısını duydu. Teller, gitar ve ardından ses ona cennet hakkında şarkı söylerken teni çakıllaştı, kollarındaki tüyler yukarı doğru uçtu...

Bu bir işaret olmalıydı, büyük bir kozmik yumruk yumruğu, tam Cole'u aramak üzereyken biri müzik kutusunda "Sailing" çaldı. Sonra, başka bir işaret, telefonu elinde bir havai fişek gibi yandı.

Whitney şarkı söylemeye başladığında, her ikisinin de kalp şarkıları aynı anda çalmaya başladı, yüzü gözlerinin önünde çiçek açtı ve belki de kalbinin üzerine yerleştirilmiş kağıt parçası her şeye rağmen bir dilekti.

"Alo?" dedi, sesi kısık, boğazı düğümlenmişti.

"Hey şekerim, o da neydi?"

"Kahretsin! Hiçbir şey!" diye bağırarak telefonunu yere düşürdüğü yerden kaldırdı, çünkü onun tekrar şekerim dediğini duymak beyniyle kasları arasındaki tüm yolları kızartmıştı. "Merhaba, merhaba. Merhaba."

"Merhaba."

"Merhaba." Bu çok iyi gidiyordu. "?" "İyiyim," dedi. "Sen nasılsın?"

"İyiyim. Ben iyiyim." *Konuşmaya devam et. . Gitme.*

"Düşünüyordum da," dedi Christopher Cross ona serenat yaparken, "gitmeden önce sana söylediklerim hakkında." Dışarıda bir yerde yürüyor olmalıydı, ayaklarının çakıl taşları üzerinde çıkardığı ses kulaklarını gıdıklıyordu.

"Öyle miydin?" Yutkunmaya çalıştı ama sadece kuru bir yudum alabildi. "Seni sevdiğimi söylediğimde, söylediklerimde ciddiydim. Çünkü bu

Doğru. Sana o kadar deli gibi aşığım ki neredeyse utanıyorum. Ve ben asla utanmam."

Nefes almayı bıraktı.

"Ama sana birkaç şey daha söylemeyi unuttum," diye devam etti, Madigan'ın o anki can çekişme halinden habersiz. "Fırınınızı, ailenizi, şehrinizi, Madigan'a bu kadar yakın olmanızı ne kadar sevdiğimi söylemeyi unuttum." Çıtırdadı, *çıtırdadı, çıtırdadı* ayakları. "Seattle'daki trafiğin canımı ne kadar sıkmaya başladığını, yağmurun beni ne kadar bunalttığını, stüdyoya gitmemek için giderek daha fazla bahane bulmaya başladığımı, bir değişikliğe ne kadar hazır olduğumu sana söylemem gerekiyordu. Aklıma gelen bu fikir için ne kadar heyecanlı olduğumu söylemeyi unuttum. Bunları sana anlatmalıydım."

Sütyeninin içine uzandı, dileğini çıkardı, açtı, kendi kendine tekrar okudu, kelimeleri dinledi *"Sadece bir rüya ve beni taşıyacak rüzgar. Yakında özgür olacağım."*

Bir araba geçerken Cole ona "Kafamda neler olup bittiğini bilmeni beklemem adil değildi," dedi. "Hayatımın, geleceğimin, evimin zaten burada olduğunu bilmene izin vermemişken, seninle olmak için her şeyi geride bırakmamı istemeni beklemem adil değildi." *Crunch, crunch.* "Tam burada, caddenin karşısında, bu sokağın aşağısında." *Crunch.* "Bu leylak çalılarının hemen yanında. Bu pencerenin altında."

Eliyle ağzını kapattı ve telefonu bu kez yere düştüğünde onu geri zahmet etmedi. O yapmadı

Çünkü adam oradaydı, tam orada, sokağında, penceresinin hemen altında duruyordu.

"Mira? Hâlâ orada mısın?" dedi telefona. Aramayı sonlandırıp tekrar aramış olmalı, çünkü "I Will Always Love You" şarkısı Mira'nın bulunduğu kattan bangır bangır geliyordu.

"Bunu benim zil sesim olarak mı ayarladın?" diye seslendi ona, başını pencereden dışarı çıkardığında. Gülümsemesi o kadar geniş, güzel, dağınık ve mükemmeldi ki parmaklarının arasından hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Nasıl?" diye sorarken nefes nefese kaldı ve sonra "Bekle, bu sen miydin?" diye sordu. Gökyüzünü işaret etti, sanki müzik notaları

İkisinin de görebileceği, duyabileceği ve dokunabileceği somut bir şey.

"Madigan'ın teybini kullanmayı umuyordum ama onda bu kaset yoktu ve kasetçi de şehir dışındaydı. Ben de Jimmy'ye sordum. Aslında on dakika önce tekrar tekrar çalmaya başladı. Ama ben duyamadım. Sesini açması için rüşvetimi iki katına çıkarmam gerekti."

"Ona biraz kurabiye göndereceğim," dedi, güzel yüzü bulanıklaşana kadar gözleri buğulandı.

Sadece iki kelimeyle karşılık verdi, arkasında bir ömür boyu umut taşıyan iki kelimeyle. "Aşağı gel."

"Geliyorum," dedi ve oraya daha hızlı varabilmek için kısa bir süreliğine kazan dairesinden çıkıp çürük yangın merdiveninden inmeyi düşündü. Elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Beni bekle. Bir yere gitme. Bir daha gitme."

O da bir elini kaldırdı ve kalbini örtmek için kullandı. "Mira, ben hiçbir yere gitmiyorum."

Merdivenlerden koşarak inen, son iki merdiveni ıskalayan ve annesinin mutfaktan "Bu da ne!" diye bağırmasına neden olan Mira, kapıyı fırlatarak açtı -zavallı zilin hiç şansı yoktu- ve Cole'un Volvo'sunun caddenin karşısına park ettiğini, arkasına da bir karavanın bağlandığını görünce nefesi kesildi.

Etrafına bakındı, bir daire çizdi, kalbi hızla çarpıyordu, dileği hala parmaklarının arasındaydı. Ve sonra adam oradaydı, eli hâlâ göğsünün üzerinde, sokaktan çıkıyordu. "Merhaba, Mira."

Gözyaşlarını , "Merhaba Cole," diye cevap verdi.

Birbirlerinden ayrı duruyorlardı, aralarında en az birkaç metre vardı ama bir milden fazla gibi geliyordu. Bu mesafeden nefret ediyordu. Bu mesafenin oluşmasında oynadığı rolden de nefret ediyordu. "Ben de seni aramak üzereydim," dedi aceleyle. "Sen beni aradığında, ben de seni aramak üzereydim."

"Öyle miydin?" Eli yanına düştü. "Ne söyleyecektin?"

"I-" *Ya şimdi ya da asla, Mira.* "Sana korktuğumu söyleyecektim. Geri döndüğünde, benim için burada kalmak istediğini söylediğinde çok korkmuştum. Ama gitmeni hiç istemedim. Kalman için daha çok çabalamalıydım. Sana tam olarak nasıl hissettiğimi anlatmalıydım." Gözlerini kırpıştırdı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Artık korkmak istemiyorum. Seni istiyorum Cole. Seni burada, yanımda, her zaman istiyorum. Her gece seninle uyumak ve sabah seninle uyanmak istiyorum. Beni yatırmanı istiyorum. Ailemle kağıt oynamanı istiyorum. Her gün senin için yemek pişirmek istiyorum."

"Kapkek yok," dedi ve kadın güldü, gerçekten güldü. "Sen tanıdığım en harika adamsın. Özverilisin ve cömert ve nazik. Başka kimsenin hatırlamayacağı şeyleri hatırlıyorsun. Sevdiğiniz insanlara sahip olduğunuz her şeyi veriyorsunuz. İncinmiş olsan bile kollarını tekrar tekrar açarak kendini ortaya koyuyorsun ve bunun ne kadar nadir olduğunun, dünyanın seni üzmesine izin vermemenin etrafındaki herkese güneş ışığı gibi yayıldığının farkında mısın bilmiyorum." Onu amansızca tek bir yöne, en sevdiği yöne, Cole'a doğru çeken o manyetik güç tarafından çekilerek bir adım attı. "Sana benim için yeterli değilmişsin gibi hissettirdiysem çok özür dilerim. Yeterliydin. Yeterlisin. Sadece senin için yeterli olabileceğimi düşünmemiştim. Senin gibi birine hizmet edeceğimi düşünmemiştim. Ama seni hak edip etmediğim umurunda değil. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum." Onun parmaklarının esnemesini, çene kaslarının kıpırdamasını izledi. "Seni sevmeyen insanlara aşık olmaya devam söylemiştin."

"Bunu söylememeliydim," dedi ona. "Haklıydın. Bu adil değildi. Aşırı duygusaldım ve az uyudum-"

"Ama sorun değil. Çünkü seni aşırı duygusal olduğunda seviyorum. Seni uyumadığında seviyorum. Benim söylemeye korktuğum her şeyi söyleyecek kadar önemsemiğinde seni seviyorum. Seni seviyorum Cole, hem de yarı yarıya değil. Seni tüm kalbimle seviyorum."

"Mira," diye fısıldadı sertçe, aralarında kalan mesafeyi kullanarak yüzünü ellerinin arasına aldı, kendine çekti ve öptü. Ve *Tanrım*, onun dudaklarını, güçlü parmaklarını, sıcak bedenini özlemişti.

"Seni seviyorum," dedi tekrar öpücükler arasında, gömleğinin arkasını kavradı, güneş ışığını içine çekerken dileği elinde buruştu. "Seni o kadar çok seviyorum ki boğazıma baktırmak zorunda kaldım."

Bir şey söylemeye çalıştı. Muhtemelen "Bu da ne?" Ama o bir şey diyemeden kadın onu tekrar öptü ve o da onu öyle derinden öptü ki etraflarındaki dünya sessizleşti, hareketsiz kaldı. Ta ki Ian, "Bir oda tutun," diye homurdanıp Brendan'la el ele kaldırımdan fırına doğru yürüyene kadar.

"Hey, Ian," dedi Cole oğluna doğru başını sallayarak. "Kimliğimi ifşa etmediğin için teşekkürler."

Ian içeride kaybolmadan önce yarım bir gülümsemeyi gizleyerek başıyla . "Buraya ilk geldiğimde beni gördü," diye açıkladı Cole onun sorusu üzerine.

ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Sessiz kalması için rüşvet vermem gerekebilir diye düşünmüştüm ama o iyi bir çocuk." Kızın sağ elini çevirdi ve avucundaki buruşuk kâğıt parçasını fark etti. "Nedir bu?"

Kâğıdı ona verirken, onun kâğıdı açmasını, ve yazdığı kelimeleri okumasını izledi. "Onu ne kadar çok sevdiğimi bilecek."

"Çocukluğumdan beri," dedi, parmaklarını onun yanağında gezdirerek. "Bütün dileklerimi yaktım. Ama bunu yakmadım, be- Çünkü bu bizim için. Ve ne olursa olsun bunu gerçekleştirecektim."

Şimdi sözünü kesen dudaklarıydı, dili sustururken elleri yüzünü kavradı, dileği avucuyla yanağı arasında sıkıştı.

"Benimle gel," dedi öpüşmelerini kestikten sonra. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Kızın elinden tutup caddenin karşısındaki eskiden çamaşırhane olan dükkâna götürdü ve arka cebinden bir dizi anahtar çıkardı. Anahtarı kilide soktu, kapı kolunu çevirdi, kapıyı iterek açtı ve "Trax Montana'ya hoş geldiniz" dedi.

"Trax ne?" diye sordu, ön basamakta tökezleyerek. "Montana," diye tekrarladı, dirseğine uzanarak onu sabitledi Onu. "Burası benim yeni stüdyom."

Boş alanı, düz beyaz duvarları, çıplak sert ahşap zemini, muhteşem pencereleri görünce, "Burayı kiraliyor musunuz yoksa-" dedi.

"Satın aldım. Üç gün önce."

"Sen... satın mı aldın?" Etrafındaki her şey daha durgun, daha canlı hale gelirken, görüşünde iğne ucu kadar ışık dans ediyordu. Her detayı

Cole'un içinde durduğu boşluk, saçları biraz dağınık, kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, beyaz V yakası bir tarafa zar zor sokulmuş, zihninde o kadar netti ki bu anı sonsuza dek hatırlayacağını biliyordu. "Benimkinin tam karşısındaki bu dükkânı sen mi aldın?"

"Mm-hmm," diye cevap verdi sakince, parmağını ön pencere kenarındaki tozda gezdirerek. "Biraz sevgiye ihtiyacı var ama oldukça tatlı, sence de öyle değil mi?" Sonunda ona döndüğünde, dudakları büküldüğünde, rastgele evrenlerindeki hangi güç onu fırının kapısından içeri, hayatına, kalbine soktuysa, sessizce en derin ve en yürekten hissettiği minnettarlığını ifade etti. "Bir keresinde birisi bana Red Falls'ta çocukların müzik dersi alabileceği bir yer olmadığını söylemişti. Ben de bunun gerçekten utanç verici olduğunu düşündüm. Sanat bir toplum için önemlidir, Mira."

"Peki ya Seattle'daki stüdyonuz?"

"Benji'ye sattım, en çoğunu. O beni tamamen satın almaya hazır olana kadar hâlâ ortağıyım. Ama bu onun her zaman istediği şeydi."

"Peki ya Becks?" diye sordu. "Ya Ruby?"

"Sorun değil şekerim," dedi usulca, muhtemelen onun artan sıkıntısını hissetmişti. "Becks'e evi verdim ve stüdyo anlaşmasının bir parçası da Benji'nin jetini aylık olarak kullanmaktı. Birinin bu adama nasıl pazarlık yapılacağını öğretmesi gerekiyor."

Gülmek istedi ama beyni kaotik daireler çizmekle meşguldü. "Peki ya teknen? Yelkenliniz. Montana'da okyanus yok."

"Gerçekten mi?" dedi şaşkınlık numarası yaparak.

"Huh, kahretsin." "Cole, ciddi ol. Tekneni seviyorsun."

"Okyanus olmayabilir ama bir sürü göl var. Onu Seattle'da bırakabilirim ya da buraya getirebilirim. Çok fazla düşünmedim." Ona doğru bir adım atarak, "Dürüst olmak , düşüncelerimin çoğunu verdiğim tek bir şey var" dedi.

Elini boğazına götürdü, yutkunduğunda aynı acı verici yumruyu bekliyordu. Ama bu sefer orada değildi. "Bu da ne?"

Bir kolunu kızın sırtına dolayıp çekiştirirken gözleri parlıyordu. "Yukarıda, yatak odamda senin için ne tür ışıltılı lambalar almalıyım?"

"Sen de mi burada yaşayacaksın? Sokağın tam karşısında mı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kızın elini tutup, çalmayan bir şarkı eşliğinde onu bir o yana bir bu yana sallayarak, "Senin bir tür

Orada ellerim dolu. Gizlice kaçabileceğin bir yerin olmasının senin için iyi olabileceğini düşündüm. Yatıya kalabiliriz."

Dileği yeterli olmamıştı, bir mil bile. Onun dileği onlar için çok daha iyiydi.

"Görüyorsun ya, Mira. Seattle'da biraz yalnızdım." Ona sıkıca sarıldı, vücudunun sıcaklığı sonunda onu yeniden ısıttı. "Biraz hedefsizdim, kaybolmuştum. *Belki de bir değişikliğe ihtiyacım vardır* diye düşündüm. *Belki Montana'daki bu küçük kasabaya taşınırsam biriyle tanışırım* diye düşündüm. Belki bir barda ya da konserde."

"Bir konser," dedi gözlerinin arkasında baskı oluşurken. "Ve konserden sonra, belki de hayatta bir kez yaşanacak bir ilk randevumuz vardı."

Dudaklarında bir gülümsemeyle onu alnından öptü. "Ertesi gün belki seni Instagram'da buldum. Belki seni takip ettim."

"Belki de seni o kadar hızlı takip ettim ki parmağımı burktum." "Belki de DM'leşmeye başladık."

Gözyaşlarını serbestçe kırıştırdı. "Belki sana numaramı verdim ve mesajlaşmaya başladık."

"Belki seni arayacak cesareti bulmuşumdur."

"Sonra seni FaceTime'layacak kadar cesur oldum."

"Ve sonra, yavaşça," parmakları onun parmaklarının arasından geçti, "biz..."

"Biz," dediler aynı anda.

Kız onun gözlerinin içine bakarken, "Ee, ne düşünüyorsun Mira?" diye sordu.

Yanakları ıslak ve kalbi patlayacak kadar doluyken, "Doğru hissettiriyor," dedi.

Elini tuttu, avucuna bir öpücük kondurdu ve tenine karşı, "Her zaman öyleydi," dedi.

Onu tekrar öptü, sonra çekti ve başparmağıyla gözyaşlarını silerken kaşlarını çatarak sordu: "Boğazına da neyin nesiydi?"

"Her neyse" -parmak uçlarını gömleğinin eteğinin altına kaydırды, avuçlarını sırtının sıcak genişliğinde düzleştirdi, kolları onu sarana kadar onu tekrar yaklaştırdı- "şimdi her şey daha iyi." "Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına, her kelimesi boynunda bir ürperti yaratırken, onu her zaman tuttuğu gibi tuttu, sanki o öncesiymiş gibi Sanki ona gerekliymiş gibi.

Kendisi için ne kadar değerli olduğunu bilmesi için ona sarılmak için elinden geleni yaparak, "Ben de seni seviyorum," dedi.

Bir süre sonra, yanakları pembeleşmiş, neredeyse utangaç bir gülümsemeyle -ki bu elli dört yaşındaki bir adam için son derece sevimliydi-, "Seni bulmaya gelmeden önce valizimi boşalttım," dedi.

Kaşlarını kaldırdı, etrafına bakındı. "Sen mi yaptın? Ben bir şey görmüyorum."

"Aslında tek bir şey vardı. Bavulları açtım. Üst katta."

Ellerini adamın omuzlarından boynuna doğru kaydırarak alt dudağını ağzına götürdü ve adam onu izlerken yavaşça dişlerinin arasından çıkardı. "Ne oldu?"

Kıçını kavrayarak onu kendine doğru çekti ve "Benim yatağım" dedi.

EPILOG

10 EKİM, 14:58

Cole: Merhaba
Mira

Mira: Merhaba
Cole

Cole: Kaçabilir misin?

Ian benim için temizlik yapmayı teklif etti, yani iyi tarafı yapabilirim. Dezavantajı ise oğlum ele geçirilmiş olabilir.

Lol. Bekliyor olacağım.

Kapıyı bir şahin gibi izleyen Cole, tuşları parmağında çevirirken Ian'ın tabelayı KAPALI'ya çevirmesini bekledi. Ne kendisinin ne de - yazın stüdyoda piyano dersi vermeye başlayan- Ian'ın öğleden sonra için planlanmış bir dersi olmadığından emin olmuştu, çünkü Mira'nın tamamen kendisine kalmasını istiyordu. Ayrıca bugün fırını temizlemesi için kesinlikle sahip olmadığı Ian'a yirmi dolar vermişti ama Mira'nın bilmediği bir şey ona zarar vermezdi.

Red Falls'a taşınalı üç ay olmuştu ve neredeyse her gün yaptığı gibi bunu da kutlamak istiyordu. Stüdyo dolup taşıyordu, Ian programlama işlerinde ona yardım ediyordu, erkek arkadaşı Brendan muhasebe işlerinde çok iyiydi ve Cole düzenli müşterilerinden hâlâ yüzde yüz kayıt işleri alıyordu. Her sabah Mira ile kahve içiyor, her gün onunla öğle yemeği yiyor, mümkün olduğunca sık onunla sevişiyor, her gece ya onun evinde ya da kendi evinde onu yatırıyor. Mira'nın ihtiyacı olduğunda Linda'yı terapi seanslarına bile götürüyordu.

ayak işlerini yapmak, yürüyüşe çıkmak ya da ona almayı sevdiği yüz bakımı ve masajları yaptırmak için, çünkü kişisel bakım gerçekten önemliydi. Her şeyden çok onun hayatını kolaylaştırmak istiyordu ve bunu başardığını umuyordu. Aşılmaz olanı aşılabılır hissettirdiğini umuyordu. Ama bugün biraz zor olabilirdi.

Ian nihayet tabelayı çevirip pencereden Cole'a başparmağıyla onay verdiğinde nefesini tuttu. Sonra kapısı açıldı. Kız öğleden sonra güneşinin altında, Cole'un üzerinden çıkarmaya bayıldığı, vücuda oturan boş kolsuz elbisesiyle belirdi ve Cole hemen harekete geçti.

"Selam bebeğim," dedi onu kapıda karşıladığında, her zaman dizlerini titreten, onunla tanıştığı ilk gün ona bahsettiği ve ara sokakta ona sürpriz yaptıktan sonra gerçekten kullanmaya başladığı evcil hayvan adını kullanarak.

"Hey, şekerim." Anahtarlarını arka cebine sokarak titreyen ellerine yapacak bir şey verdi. "Günün nasıl geçti?"

"Çok uzun," diye inleyerek onun açık kollarına atıldı. "Saat üçte Sampson düğün pastasını yapmak için ayaktaydım."

"Zavallı şey," dedi, gerçekten demek istememişti, çünkü senatörün kızının düğünü tam da umdukları gibi olmuştu ve şimdi Glazed and Confused düğün pastası siparişleri içinde yüzüyordu. Onun başını öptü. "Eğlenceli bir şeyler yapmak ister misin?"

Kirpiklerinin arasından ona bakarak, gözlerinde bir parıltıyla, "Evet, okuyucularını giymelisin ve tekrar yaramaz öğretmeni oynayabiliriz," dedi.

Kulağa hoş geliyor. Belki de sadece bunu yapmalılar. *Odaklan Cole*. "Ben daha çok Dodge'dan kaçmayı düşünüyordum. Bir gezintiye çıkmak ister misin? Ben sürerim."

"Bir mi? Nereye?"

Umarım akşam haberlerine çıkmaz. "Mağaralara geri dönmek hakkında konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi temkinli bir şekilde. "Hatırlıyorum."

"Bence gitmeliyiz. Harika bir öğleden sonra ve denemek istediğini söylemiştin-"

"Hadi ."

"Öyle mi?" dedi, arkasına yaslanarak, kızın zümrüt gözlerinde parlayan kararlılık onu şaşkına çevirmişti. "Emin misin?"

"Hayır." Ona bir gülümseme verdi. "Ama yine de yapalım." "İşte benim kızım."

"BURASI INANILMAZ BİR YER!" Duvarlardan aşağı kayan kaya tüplerini, mineralleşmiş kardan adamlar gibi yerden yükselen garip, pütürlü oluşumları işaret etti. "Her şey çok pürüzsüz ve parlak."

"Burası çok sıcak," dedi Mira onun yanında, eli onun elini ölümcül bir şekilde kavramıştı. "Çok nemli. Sen de sıcakladın mı?"

"Hayır," diye cevap verdi, çünkü hava nemli olmasına rağmen oldukça serindi. Ama sonra önlerindeki patikada yürüyen insan kuyruğunu fark etti. "Sıra var," diye fısıldadı kulağına. "Ve sen gerginsin."

"Ugh." Saçlarını topuz yaptı. "Lanet olası sıcak basmaları."

Tüm avantajı kullanarak dudaklarını kızın açıkta kalan boynuna götürdü ve "Sadece tüm kıyafetlerini çıkarma, tamam mı?" diye fısıldadı. Ama kadın poposunu sıkmak için ona doğru uzandığında, adam iki büklüm oldu. "Ah, ah, ah," azarladı, başını arkalarında kalan aileye doğru eğerek, en azından şimdilik neden ellerini kışında istemediğine dair makul bir açıklama buldu. "Burada çocuklar var."

Dirseğinden tutarak, yüzü aniden solgunlaşarak onu kendine doğru çekti. "Sanırım neredeyse geldik, şu köşeyi dönünce. Işıkları kapattıkları yer orası."

"O kadar iyi hatırlıyor musun?" Cole gözlerini kısarak geçitten aşağı bakarken sordu, çünkü her şey ona aynı görünüyordu: yeraltı, kaygan, sanki goblinler kendilerine kayadan küçük bir şehir oymuşlardı.

Ona bakarak, soğuk ve titreyen parmaklarıyla elini sıkarak, "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi.

"Gitmek istiyor musun?" Bu planını bozabilirdi ama bunu ayarlayabilirdi.

"Bilmiyorum. Çıldıırıyorum." Yüzünü yelpazeledi. "Ve çok ateşliyim."

"Bunu
söyleyebilirsin." "Cole,
ciddi ol."

Elini onun yanağında gezdirerek, "Belki bu yardımcı olur" dedi. Ve sonra onu diliyle on saniye boyunca öptü, her şeyini vererek.

Uzaklaştığında biraz şaşkın görünüyordu, yanaklarına renk gelmişti Mira Pink. "Sanırım artık aileler için endişelenmiyoruz?"

Döndü, beş yaşında bir çocuğa benzeyen bir çocuğun iri gözlü bakışlarını yakaladı ve yüzünü buruşturdu. "Oops."

"Aslında bunun yardımı oldu. Teşekkür ederim." Bir nefes aldı ve üfledi, ardından dövüş için ısınan bir boksör gibi birkaç kez yerinde zıpladı. "Bunu yapabilirim."

Başını sallayarak, "Bunu yapabilirsin," diye tekrarladı.

"Beni bu şekilde takip ederseniz, millet," diye seslendi tur rehberi, "mağaranın en derin kısımlarına gideceğiz. Oraya ışıkları otuz saniyeliğine kapatacağız, böylece gözlerinizin asla alışamayacağı türden zifiri karanlıkta olmanın nasıl bir şey olduğunu görebilirsiniz."

"En azından artık ışıkları kapatmanız konusunda sizi uyarıyorlar," diye mırıldandı.

Cole onu kendine yakın tutarak köşeye doğru yürüdü, yüzü göğsüne gömülmüş, kolları beline dolanmıştı. "Hazır mısın?" diye sordu ona.

"Hayır."

"Bir öpücük daha ister misin? Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan, ben de seni hızlıca hissetmekten mutluluk duyarım."

En azından tur rehberi "İşte başlıyoruz, millet" diyene kadar güldü. Otuz saniye. Diğer tarafta görüşürüz."

Işıklar birer birer söndü, ta ki duvar boyunca sadece tek bir sarı ampul vızıldayınca kadar. O da yanıp söndüğünde Cole, mağaradaki herkes aynı anda nefesini tutmuş gibi görünürken ışığın ve sesin tamamen yokluğunun oldukça rahatsız edici olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Ben buradayım," dedi Mira'nın saçlarına, Mira onun yanına sokulurken. "Yanımdayım." Bir süre sonra kolları gevşedi ve onu göremese de kendisine baktığını hissetti.

Kafasından sayıyordu, *yirmi, on dokuz, on sekiz, yedi-genç*. Fazla zamanı kalmamıştı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi. "Çünkü sen buradasın." Onu daha sıkı sıktı ama korkuyla değil, "Dünya karardığında sen benim ışığımsın" diye fısıldadı.

Düğün konuşması. Hatırladı. Ya göğsü daraldı ya da kalbi şişti ama tüm sevgiye yetecek kadar yer kalmamıştı. "Her zaman burada olacağım," dedi ona. Ve sonra

elini arka cebine attı, kışını okşamasına izin verseydi kesinlikle hissedeceği yüzüğü çıkardı ve parmakları titreyerek düşürmemesi için dua ettiği yüzüğü önünde tuttu.

Altı, beş, dört.

Işıklar yeniden canlanıp onu neredeyse kör ettiğinde Mira'ya baktı ve sırtıttı. "Gözlerini kapatmak her şeyi daha da karanlık yapmıyor mu?"

Kendini küçümseyen bir kahkaha atarak gözlerini açtı, sonra yüzüğü görünce nefesi kesildi, adamın dizlerinin üzerine çökmesini izlerken gözleri buğulandı, "Başardın şekerim" dediğinde çenesi titredi.

"Cole?" dedi, sesi çatlayarak.

"Bunu bu şekilde yapmanın unutulmaz olabileceğini düşündüm." Etrafına bir göz attı. Tur rehberi -ki turun bu kısmında Cole'a biraz daha fazla zaman kazandırmak için yirmi dolarını almaktan çok mutluydu- ona göz kırparken, etraflarındaki herkes ağızlarını ya da kalplerini kapatarak, kendi sevdiklerine yakın durarak onları izliyordu. "Ama bu kadar çok insanın izleyeceğini tahmin etmemiştim."

Mira güldü. Diğer herkes de öyle. Ama sonra onun bakışlarını yakaladı, gözyaşları yanağından süzülüyordu ve etraflarındaki dünya, Mira ona bu kadar yakinken her zaman olduğu gibi dağıldı.

"Bu anın anlamlı ve önemli olacağını düşündüm. Çünkü ikimiz de birbirimize giden yolu bulmak için korkularımızın üstesinden gelmek zorunda kaldık," diye açıkladı, platin bir kordon içine yerleştirilmiş sade mor safir yapay ışık altında parlıyordu. "Işıklar söndüğünde kendimi bir şekilde farklı hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama farklı hissetmiyorum. Sanırım seni bu garip, karanlık mağaraya kadar getirmeme gerek yoktu, çünkü bunu senin tezgahında oturup seninle kahve içerken, seninle kasabanın sokaklarında yürürken ya da Jimmy's'deki müzik kutusunda seninle dans ederken de yapabilirdim. Çünkü Mira Jean Harlow, yanımda olduğun her an anlamlı. Seninle paylaşacak kadar şanslı olduğum her kahkaha, her dokunuş, her nefes önemli. Seninle geçirdiğim her saniye benim yeni favori anım oluyor."

Mağaranın öbür ucunda biri burnunu çekti.

"Düğünleri önemsemediğini biliyorum, bu yüzden istersen sonsuza kadar nişanlı "

"Bir düğün istiyorum," dedi hızla, gözyaşları sel olup akıyordu. "Tanıdığım herkesle, onların tüm akrabalarıyla, arkadaşlarıyla ve arkadaşlarının arkadaşlarıyla birlikte kocaman bir düğün istiyorum. Herkesle!"

Cole gözleri acımasına rağmen güldü. "Mira, şekerim, seni seviyorum. Her zaman seveceğim ve bunu senin ve diğer herkesin bilmesini istiyorum. Sana daha önce birçok kez sordum. Her birinde ciddiydim ve şimdi de ciddiyim. Benimle evlenir misin?"

Eğilerek adamın yüzünü ellerinin arasına aldı, gözyaşlarının arasından gülümsedi ve "Evet, seninle evleneceğim!" dedi.

Tüm mağara alkışlarla inerken, Mira onun ayağa kalkmasına yardım etti ve yüzüğü parmağına geçirdi. Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, yanağını okşadı ve ona, "Seninle geçirdiğim her saniye benim de yeni favori anım oluyor. Ama"sulu bir sırıtış attı-"bunu aşmak oldukça zor olacak."

Sonra onu öptü ve zamanın oyduğu o gizli yerde dururken, ıslık çalan, tezahürat yapan yabancılarla , uğruna aya kadar gidebileceği kadını kollarında tutarken Cole, " bu" *diye* düşündü. Çünkü bu an anlamlıydı, önemliydi ve üstesinden gelmek çok zor olacaktı. Neyse ki hayatlarının geri kalanında bunu deneyecekti.

~SON~

Mira'nın Cole'u kampa götürdüğü bonus sahne için [BURAYA](#) tıklayın. Cole ve Mira'nın [OYUN LİSTESİ](#)

TEŞEKKÜRLER

Cole ve Mira bu kitapla beni bir yolculuğa çıkardılar. Hızlı bir kitap değildi, ama sanırım bunun çoğu bu ikisini bırakmak istememle ilgiliydi. İkisini de çok seviyorum ve onların hikayesini yazmak, lanet güneşe çarpana kadar tırmanmaya devam eden bir roller coaster'a binmek gibiydi!

Mira, 40'lı yaşlarının sonlarında/50'li yaşlarının başlarında olan ve aşkı yeniden bulmak için zamanları olduğuna ya da zaman ayırmayı hak ettiklerine inanmadıkları için her şeyi bir arada tutmak için çok çalışan tanıdığım pek çok kadından ilham alıyor. Hayatını kolaylaştıracak, onunla olduğu yerde buluşacak ve "görüyorum. Hayatını anlıyorum. Ve ben varım!" diyecek birine ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ve Cole, Mira'nın yeniden aşık olabileceğini görmesine yardımcı olacak doğru zamanda, doğru... her şeye sahip doğru adamdı. Yani, nasıl karşı koyabilirdi ki? O Cole lanet olası davulcu Sanderson!

Yaşlı insanlar, ebeveyn, büyükanne-büyükbaba ya da cesur üst kat komşusu rolleri dışında tükettiğimiz medyada büyük ölçüde yer almıyor. Bu tasvirler o kadar yüzeysel ki, neredeyse ebeveyn ötesi. Bu hikayeleri yazıyorum çünkü yaşlı insanların hala öğrendiklerini, hala büyüdüklerini, hala hata yaptıklarını ve bazen korkunç seçimler yaptıklarını, hala son derece duygusal, son derece kusurlu, zaman zaman çirkin bir şekilde olgunlaşmamış olduklarını, hala seks yaptıklarını, hala aşık olduklarını ve hala ana karakter olmaya layık olduklarını fark etmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Romantik okuyucular yaşlanır, bu yüzden romantik hikayeler de yaşlanmalıdır.

Her zaman olduğu gibi, bir kitabı yayınlamak için bir köy gerekir. Ve ben köyüme ne kadar teşekkür etsem azdır. Özellikle Sarah T. Dubb, Angela Wren Crocker, J Calamy, Livy Hart ve Heather Williams en harika beta okuyucular oldukları için. Kate Clayborn, Sarah MacLean, Nikki Payne, Anita Kelly, Jessica Joyce, Erin Hahn, Alicia Thompson, Lauren Morrill, Karen Booth, Regina Black, Denise Williams, LB Dunbar, Destany @book_halfunread ve Kara @mzkarareads'a desteğiniz için çok teşekkür ederim.

Beni bulduğu için menajerim Katie Shea Boutillier'e teşekkür ederim.

Aljane Compendio'ya karakter sanatımı sallamaya devam ettiği için teŖekkr ederim. VB Edits'ten Beth'e hatalarımı yakaladığı için teŖekkr ederim.

Sevgili kocama, muhteŖem oğluma, kpeklerime, kız kardeŖlerime, aileme, arkadaŖlarıma ve Johnny Knoxville'e teŖekkr ederim.

Ve her zaman olduğu gibi, bu hikayeyi okumak için zaman ayıran herkese kalbimin derinliklerinden teŖekkr ederim. Benim için dünyalara bedel.

YAZAR HAKKINDA

Chicago'nun banliyölerinden ve yaklaşık yirmi farklı yerden Montana'ya taşınan Jess K Hardy, dağların ve karın, uzun gecelerin ve şöminelerin aşığıdır. Bir sandviç sanatçısı, bir öğrenci, bir at eğitmeni, bir fizyoterapist, bir eş, bir anne ve aynı zamanda bir yazar olmuştur. Çağdaş ve spekülâtif yetişkin romantizmi yazıyor.

AYRICA JESS K HARDY TARAFINDAN

OLDUĞUN GİBİ GEL (BLUEBIRD BASIN KİTAP 1)
NONA MAY TAYLOR'IN LANETİ
YOLA DEVAM ETMENİN 7 KURALI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.